
"MORGANVILLE
ROMANLARI
BAĞIMLILIK YAPIYOR."
RICHELLE MEAD
RACHEL CAINE
ACI KAN
MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 13

ACI KAN

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 13

MORGANVILLE KASABASINDA DENGELER DEĞİŞİYOR! ARTIK İNSANLAR VAMPİRLERDEN DAHA TEHLİKELİ!

Morganville'in insan ve vampir sakinleri yıllardır uyum içinde ve bir arada yaşamayı başarmıştı. Ancak vampir tehdidi durdurulduğunda, insanlar, karşılarındaki en ciddi tehlikenin aslında içlerinde olduğunu öğrenecekti.

Draug denen yaratıkların yok edilmesiyle Morganville vampirleri, üzerlerindeki baskılardan kurtuluyor. Diğer yandan, her işlerine karışan vampirler yüzünden, kasabanın insan nüfusu silahlara sarılarak kendi hayatlarının kontrolünü almaya kararlı. Ancak üniversite öğrencisi Claire Danvers'ın iki tarafla da bağları olduğu düşünülürse, Cam Ev sakinleri taraf tutmaya yanaşacak gibi görünmüyor.

Bu da yetmezmiş gibi, tam da vampirler ve insanlar çıkar çatışması yaşarken hayaletlerin peşindeki bir televizyon ekibi Morganville'e geliyor. Claire ve arkadaşları, kasabadaki gerginlik akşam haberlerinde çıkmadan barışı sağlamak zorunda. Yoksa her şey daha da kötüye gidebilir.

THG
341798
CFR
341798 CFR

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaratıcısıdır. Caine, kendisi gibi sanatçı eşi R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

9 786051 425285

ACI KAN

MORGANVILLE VAMPİRLERİ- KİTAP 13

RACHEL CAINE

İngilizceden Çeviren: Hasan ÖZDEMİR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

TEŞEKKÜR

Beni olabildiğince aklı başında ve düzenli tutan Sarah Weiss'a... Sen bir harikasın.

Azamara Journey'nin sevimli çalışanlarına. Yetiştirme süresi için panik yapılabilecek daha güzel bir yer olamaz. Desteğiniz, sevginiz ve gülücükler için teşekkürler.

Size de teşekür ederim değerli okuyucularım. Sayenizde Morganville benim için ziyaret edilebilecek yeni bir yer olmaya devam ediyor.

YAZARIN NOTU

Bu kitapta çeşitli bakış açıları göreceksiniz. Claire'inki temel hikâyemiz; Amelie, Oliver, Shane, Michael ve Myrnin ise kendi bakış açılarıyla olan biteni ele alacaklar. Bu yüzden bölüm başlıklarına dikkat ediniz lütfen.

GİRİŞ

Morganville, Teksas, diğer şehirlere benzemez. Evet, küçüktür, sevimsizdir, birçok açıdan sıradandır ama burada bir şey daha var... Vampirler. Şehir onlarındır. Morganville'de onların borusu öter. Daha doğrusu öterdi.

Ancak vampirlerin zarar görmediği bilgisi son zamanlarda sekteye uğradı. Bay Malum tarafından yönetilen baş belası yer altı insan isyanı durmak bilmedi. Morganville'in Kurucusu ve vampir arkadaşları en son düşmanları su canavarı draug'u yenseler de bunu insan yardımı almadan yapamadılar.

Şimdilerde Morganville tekrar kuruluyor. Artık her şey yeni... En korkulu düşmanları draug olmadan Morganville vampirlerini yeniden şehri ele geçirmekten ne alıkoyacak?

Şurası kesin: Ortalık karışacak.

Ve ortalık ne zaman karışsa, Claire Danvers her daim orada olmuştur.

AMELIE

"Sana bir sürprizim var," dedi Oliver.

Ben -doğal olarak- nadir bulunan kadife bir kutu veya yeni bir evcil hayvan vereceğini düşündüm. Ama bunun yerine, köşesi hâlâ ıslak Morganville mühürlü kalın bir kâğıt uzattı.

"Oku şunu."

Çalışma masamın karşısına oturdu, bacak bacak üzerine attı ve içten içe titreten bir gülümsemeyle bana baktı. Korkutucu değildi. Daha karmaşık daha ürkütücü bir şekildeydi bakışları. Uzun süre düşman kalmış, sonra bir süre huzursuz edici müttefiklik süreci geçirmiş ve şimdi... Şimdiyse ne olduğumuzu nitelendirmek benim için oldukça zordu.

Daha eski günlerde doğru kelime samimi olurdu yani *ya hep ya hiç*, duruma göre tabii.

Bakışlarımı aşağı indirdim ve kâğıttaki görkemli yazıları okumaya başladım. Dikkatle ve özenle yazıldığı aşikârdı.

Yetki alanı altındakilerin güvenliği ve emniyetinden sorumlu olan Morganville İhtiyar Heyeti, ölümlü veya ölümsüz her bireyin kimlik tespitinin yapılması üzerine yasa çıkarmaya karar vermiştir. Bu kimlik saptama ileri safhada yerli kişiler tarafından sürdürülecektir. Bu kimlik tespiti cemiyetimiz için önem arz etmektedir. Ayrıca kimlik tespiti gerekliliklerinin ihlal edilmesi konseyimize karşı işlenmiş bir suç olarak nitelendirilecektir ve birinci, ikinci ve son tedbirlerde belirtildiği gibi cezalandırılacaktır. Bu kurallar büyük cemiyetimizin ilk Kurucusu tarafından koyulmuştur ve uygulanmaya hazırdır.

Gereksinimlerin onaylanması ve cezaların uygulanması adına Morganville'in Kurucusu işbu belgeyi imzalamıştır.

Elimde kalem donakaldım. "Bu da ne?"

"Konuştuğumuz gibi," dedi. "Morganville'de yaşayan insanların uygun kimlik kartlarını taşıması gerekecek. Vampirler için doğal olarak gereksinimler daha değişik olacak ama yine de kimlik taşıyacaklar. Ayırımcılık yapılmayacak."

"Öyle de olmalı zaten," dedim, ses tonum tedirgindi. "Bu kimlik tedbirleri için bir yıl daha bekleyeceğimizi konuşmuştuk sanırım. Böylece her şey detaylı biçimde anlaşılabilecekti."

"Bay Malum'un buralarda ve bize karşı olduğunu duymadan önce ben de öyle düşünüyordum." Oliver'ın sesi daha karanlık bir tondaydı. En can sıkıcı insan düşmanımızın takma adını anarken bile tedirginlik ve nefret ses tonuna

ve bir deri bir kemik yüzüne yansımıştı. Yaşlanma normal olarak vampirlerde görülen bir şey değildi, aksine onları daha da güçlendirirdi. Ancak Oliver bir ististaydı; yaşlı bir vampirdi ve ölümsüzdü ancak görüntüsünü koruyor, ayrıca kahverengi saçlarında hafif beyazlıklar ile göz ve ağız kenarlarında ufak tefek kırışıklıklar bulunuyordu. İstediği zaman arkadaş canlısı ve sıcak görünebilirdi lâkin ben onun her zaman kavgacı ve savaşçı olduğunu öğreneli çok olmuştu.

Ve de... Bay Malum -ona bu ismi Morganville'deki insanlar takmıştı- da aynı Oliver gibiydi. Bize zarar vermeye hazır bir savaşçıydı. Geçen birkaç yüzyılda onu defalarca öldürmüştük ve onun defalarca yeniden dirilmesine şahit olmuştuk. Problem yeni şekillerde karşımıza çıkıyordu.

Ve şimdi, görünüşe bakılırsa tekrar öç almaya çalışan biriyle karşılaşacaktık.

Oliver'ın bana baktığını fark ettim. Sıcakkanlı ama meydan okur gibiydi, aramızdaki onca engele rağmen ihtiraslı oluşu bu bariyerlerden biri değildi. Kendi ve benim için daha fazlasını arzuluyordu. Bana olan ilgisi tehlikeli bir danstı âdeta.

"Evet," dedim. "Ulu orta sorun çıkarmak için kendi güçlerine bu kadar güveniyorlarsa, bence cevabımızı vermeliyiz." Karmaşık imzamı yasal dökümanın altına attım. Modern zaman modasında imzam fotografik, digital veya ekran üzerine çizilmiş ince ve basit kelimeler gibi görünebilirdi. Ama getirdiği sonuç aynıydı. Yöneticinin sözü yasa yerine geçerdi.

Artık Morganville'in rakipsiz yöneticisiydim. Tüm düşmanlar yenilmişti. Uzun süredir vampirleri yiyip bitiren hastalık, insanların, en çok da baş belası ve en eski arkadaşım Myrnin'in çırağı Claire'in konuya el atmasıyla sonlanmıştı. Sonunda benzer şekilde babam, kan delisi canavar Bishop, bizi ayırmıştı. Geçen birkaç ayda, neslimizi tüketecek kadar bizi kovalayan soğuk ve gaddar bu draug yok edilmişti ve artık yaşamıyordu.

Artık benim halkım yani son vampirler ile güç ve statü arasında hiçbir şey kalmamıştı. Yetki artık bizdeydi.

Eskiden şehirde benim bir araya getirip seçtiğim insanlar korkuyla güçlenip her yıl bize daha fazla tepki göstermeye uğraşıyorlardı.

Ama artık değil.

"Artık değil!" diye bağırdı Oliver. Ayağa kalktı ve elimdeki kararnameye uzandı. "Bu köleler artık işledikleri suçlardan kaçamayacaklar. Bizim zamanımız geldi kraliçem. Ebediyetimizi göstermenin tam zamanı." Elime uzanıp kavradı ve soğuk dudaklarıyla öptü.

Soğuktan titredim.

"Evet," dedim. "Evet buna inanıyorum."

Öpücükleriyle yukarıya doğru yavaş ve kibar dokunuşlarla ilerledi ve boynuma ulaştı; saçımdaki tacı çıkardı. Güçlü elleriyle beni sardı ve kendine doğru çekti. Newton'un yer çekimi kanunu gibi karşı konulmazdı. Politika, statü ve gurur gibi şeyleri çoktan unutmuş, isteniyor ve beğeniliyor olmanın verdiği mutluluğa kendimi kaptırmıştım.

Bir tarafım, küçük ve gizli bir tarafım, vampirler için ne kadar çok güç elde edersem insanların da o kadar çok ayaklanacağını düşünüyordu. Ancak bu fikirleri amansızca geçiştirmem uzun sürmedi. Yalnız olmaktan yorulmuştum. Oliver'ın yaptıkları beni memnun ediyordu ve bir açıdan da gerekliydi.

Morganville'in eski yöntemleri... Onlar geçmişimdi.

Oliver ise gelecek.

1

CLAIRE

Claire Danvers'ın morali bozuktu ve üstüne üstlük, az kalsın tutuklanacaktı.

Öncelikle üniversitede dersleri hiç de iyi gitmemişti ve sonra 'danışmanı' ile küçük düşürücü bir tartışmaya girmişti (onu genellikle böyle görüyordu, tırnak işareti içinde, çünkü Claire'den sıkıcı temel dersleri alması ve kendini aşmamasından başka tavsiyesi yoktu.) Sonra, harfi harfine ezbere bildiği fizik ödevinden tamamen haksız bir B notu almıştı. Tarih gibi pek de önemli olmayan bir dersten B almayı gönülsüzce kabullenebilirdi ama yok, bu illa ki kendi alanında olacaktı. Ve tabii ki bu konuyu konuşmak için gittiğinde, Profesör Carlyle ofiste değildi.

Bu yüzden kaldırımdan adımını attığında dikkati dağınıktı. Teksas, Morganville'de trafik tamamen hızlı ve öfkeli değildi ve burada, Texas Prairie Üniversitesi civarında, insanlar dikkatsiz öğrenciler için durmaya çok alışkındı.

tg: kaktusunx

Yine de frenden çıkan gürültü onu şaşırttı ve kaldırımın güvenli tarafına geri itti. Ancak birkaç hızlı nefes alışverişinden sonra neredeyse bir polis kruvazörü tarafından ezilmek üzere olduğunu fark etti.

Bir polis memuru yüzünde katı bir ifadeyle araçtan çıkıyordu.

Calire, polis üzerine doğru yürürken onun bir vampir olabileceğini fark etti. İnsan olamayacak kadar solgundu ve binanın gölgesinde bile gözlüklerini takıyordu. Bunu doğrulamak için kruvazöre baktığında camlardaki aşırı renk değişimini gördü. Kesinlikle bir vampir polis. Polisin resmi sloganı *korumak ve hizmet etmekti* ama erkek arkadaşı vampir karakolunu *yemek devriyesini korumak ve hizmek etmek* için aramıştı.

Yine de üniversiteye bu kadar yakın olanını görmek tuhaftı doğrusu. Normalde vampir polisler geceleri ve genel vampir nüfusunun yaşadığı, Kurucular Meydanı'nın bulunduğu yerde, kasaba merkezine yakın çalışırlardı. Yalnızca bölgenin düzenli sakinleri onları orada görürdü ve geçici olanlar, yani öğrenciler görmezdi.

Claire, "Üzgünüm," dedi ve ağzındaki şok ve tamamen yararsız bir kızgınlıktan oluşan paslı tadı yutkundu. "Gittiğim yöne bakmıyordum."

"Belli," dedi. Diğer pek çok vampir gibi aksanı vardı fakat Claire tanımlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı; yeterince uzun yaşarlarsa vampirler düzinelerce aksan edinebilirdi ve bunların çoğu zaten eskiydi. Yüz hatları ise... Belki Çinli? "Kimlik."

"Yürüdüğüm için mi?"

"Kimlik."

Claire itirazı bıraktı ve cüzdanını almak için arka cebine uzandı. Öğrenci kimlik kartını ve Teksas sürücü kimliğini çıkardı ve uzattı. Polis onlara göz attı ve kartları geri itti.

"Bunlar değil," dedi. "Kasaba kimliğin."

"Neyim?"

"Postayla almış olmalıydın."

"Ama almadım!"

Gözlüklerini çıkardı. Gözleri oldukça koyuydu fakat kırmızılık da taşıyordu. Ona bir müddet baktı ve başını salladı.

"Pekâlâ. Kartını aldığın zaman sürekli yanında taşı. Ve gelecek defa, adımlarına dikkat et. Eğer kazaya sebep olursan, kendini ölmüş bil."

Böylece gözlüklerini tekrar taktı, döndü ve arabasına bindi. Daha Claire ne yanıt vereceğini düşünürken, kruvazörü çalıştırdı ve köşeden kayboldu.

Bu durum Claire'in moralini düzeltmedi.

Eve gitmeyi düşünmeden bile önce Claire'in part-time işini yaptığı yere uğraması gerekiyordu. Bugün biraz korkuyordu çünkü vampir çılgın-bilim adamı patronu Myrnin'in aşırı değişken ruh hâlleriyle uğraşacak durumda olmadığını biliyordu. Lazer gözlükleri veya süper-rasyonellik üzerine ya da çanak çömlekle konuşup *Alice Harikalar Diyarında*'dan alıntılar yapıyor olabilirdi –ki son ziyaretinde karşılaştığı manzara buydu. Ancak ne yapıyorsa yapsın, onun için bir işi vardı, hatta muhtemelen daha da fazlası.

Yine de en azından asla ve asla sıkıcı değildi.

Bu yürüyüşü o kadar sık yapmıştı ki, otomatiğe bağlamıştı. Sokakları, evleri ve geçmek zorunda olduğu vadiyi fark etmiyordu bile; onun laboratuvarına veya sığınağına çıkan uzun mermer merdivenlerden aşağı inerken telefonunu kontrol etti ve mesajları okudu. Işıklar yanıyordu, bu güzel bir şeydi. Telefonunu kaldırırken Myrnin'i bir mikroskoba -daha yeni bir elektrikli model için onlarca kez saklamaya çalıştığı fakat onun her defasında bulup çıkardığı eski bir şey- eğilirken gördü. Tahtaya çılgınca sayılar karalamak için göz merceğinden uzaklaştı. Tahta sayılarla kaplıydı ve Claire'in gözlerine tamamen gelişigüzel yazılmış gibi geldi– sadece sayısal değerleri açısından değil, varolan bütün boşluğa ve her yöne dağılmış yazılış şeklinden dolayı da. Hatta bazıları baş aşağıydı. Bir formül ya da analiz değildi. Tam bir saçmalıktı.

Yani. Bugün de o günlerden biri olacaktı. Güzel.

"Selam," dedi Claire kaderine teslim olmuş bir şekilde. Sırt çantasını yere fırlatıp laboratuvar önlüğünü almak için bir çekmeceyi açtı. İyi ki önce bakmıştı; Myrnin kumaşın üzerine karışık keskin bıçaklar yığmıştı. Bunlardan herhangi biri onu iliğine kadar kesebilirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Bazı mercan çeşitlerinin ölümsüz olarak nitelendirildiğini biliyor muydun? Bilimsel ölümsüzlüğün tanımı bir türün ölüm oranının olgunluğa eriştikten sonra artmamasıdır, yani yaşlanma diye bir şey yoktur... Siyah mercanda, örneğin. Ya da *bristlecone çamı*. Vampirliğe dönüşümde olu-

şan insan hücrelerinin yer değişimi ile bu hücresel kolonilerin gelişimi arasında herhangi bir benzerlik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum..." Claire'in hep korktuğu aşırı coşkulu hâliyle ve çok hızlı konuşuyordu. Bu ilaç almaya ihtiyacı olduğunu gösteriyordu ama o almayacaktı; onun biraz daha mantıklı düşünebilmesi için yine gizlice kan içeceğine ilacını eklemesi gerekecekti. "Bana hamburger getirdin mi?"

"Ben ne? Hayır, Myrnin, sana bir hamburger getirmedim." Tuhaf. Daha önce bunu hiç sormamıştı.

"Kahve?"

"Çok geç."

"Çörek?"

"Hayır."

"Ne işe yararsın sen o zaman?" Sonunda mikroskobundan başını kaldırdı ve tahtaya bir iki not daha yazdı ve tebeşir işaretlerinin kaosunu anlamak için bir adım geriledi. "Aman Tanrım. Bu şey değil –burası başladığım yer mi? Claire?" Sağ üst köşede bir yerde bir sayıyı gösterdi.

"Burada değildim," dedi Claire ve laboratuvar önlüğünü düğmeledi. "Makine üzerinde çalışmaya devam etmemi ister misin?"

"Ne? Ah, evet, o şey. Yap lütfen." Kollarını kavuşturdu ve tahtaya bu kez kaşlarını çatarak baktı. Onun için dış görünüşünden övünülecek bir gün değildi anlaşılan. Uzun ve koyu saçları karışmıştı ve yıkanması gerekiyordu; giydiği beyazımsı tişörtün uzun ömrü boyunca bir zamanlar kimyasal dökümleri silmek için bir bez olarak kullanıldığın-

dan emindi. Üzerine bir çeşit pantolon giyecek kadar aklı yerindeydi ama kendisinin bu çuval gibi yürüyüş şortunu giyeceğinden emin değildi. En azından parmak arası terlikler uyuşuyordu. "Okul nasıldı?"

"Kötü," dedi Claire.

"İyi," diye cevap verdi Myrnin dalgınca. "Çok iyi. Ah, sanırım buradan başlamıştım. Fibonacci dizisi –ne yaptığımı anladım." Ortadan bir yerden başlayarak numaralardan bir spiral çizmeye başladı. Tabii ki, sonuçları bir spiralde yazacaktı. Neden olmasın?

Claire baş ağrısının başladığını hissetti. Burası yine kirliydi, yerde çöl rüzgârlarından savrulan kumlar ile Myrnin'in özgürce her yere dağıttığı her ne ise ikisinin kombinasyonu kırıntılar vardı. Bunun çok toksik olmamasını ümit etti. Claire'in Myrnin'i oradan çıkarmak için bir gün ayarlaması gerekecekti, böylece yeniden organize olabilir, dökümtüleri temizler, kitapları yerlerine bir düzen içinde yerleştirir, laboratuvar araç gereçlerini raflara dizerdi. Hayır, bir günde bitmezdi. Muhtemelen bir haftasını alırdı.

Bunu düşünmekten vazgeçti ve odanın sağ tarafındaki tozlu bir örtüyle kaplanmış laboratuvar masasına gitti. Örtüyü çekti, çıkan toz bulutundan dolayı öksürdü ve inşa ettiği makineye baktı. Bu kesinlikle onun buluşuydu: bu süre zarfında birkaç çarka ve korlaşan sıvıya gizlice müdahale etmesine rağmen Myrnin'in koyacağı çoğu eksantrik dizayn parçaları yoktu. Uzunca, pratik, çan biçimliydi ve yanları boyunca titreşim kontrolleri vardı. Onun eski moda

bilim kurgu ışın tabancasına benzediğini düşündü, fakat kullanım amacı oldukça farklıydı, çalışırsa tabii.

Claire aleti fişe takılı analiz programlarına bağladı ve simülasyonları çalıştırmaya başladı. Myrnin'in aylar önce önerdiği bir projeydi bu ve bir çözüme yaklaşmak bile onun bu kadar zamanını almıştı. Vampirlerin şu ana kadar gizemli ve kesinlikle bilimsel olmayan, diğerlerinin zihin ve duygularını etkileme gibi bir yeteneği vardı –insanları, çoğunlukla, fakat bazen diğer vampirleri de. Her vampirin belirli güçlü ve zayıf yönleri vardı ancak çoğu bir çeşit duygusal kontrol mekanizmasına sahipti; bu avlarını sakinleştirmelerine ve kanlarını gönüllü olarak vermeleri için onları ikna etmeye yarıyordu.

Şu anda üzerinde çalıştığı şey bu yeteneğe *engel* olmanın bir yoluydu. Amacı insanlara -ve diğer vampirlere bile- manipülasyona karşı kendilerini savunmak için bir yol sunmaktı.

Claire duyguları saptayan ve haritalandıran bir makineden geri dönüş halkaları oluşturup olanı arttıran bir makine inşasına kadar ilerlemişti. Kontrol aşamasına ulaşmak gerekliydi. Bu yeteneği etkisiz hâle getirmek için önce aynısını yapabilmek zorundaydınız. Eğer duyguları bir dalgaboyu olarak düşünürseniz, onu bir tuşla arttırabilir ya da iptal edebilirdiniz.

"Myrnin?" Claire laptop ekranında çalışan analizden gözünü ayırmadı. "Projemle mi oynadın?"

"Birazcık," dedi. "Daha iyi değil mi?"

Öyleydi. Ona ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu ama kontrolleri ayarlamak kendisinin yapamadığı kesin kalibrasyonları gösteriyordu. "Bunu nasıl yaptığını yazmış olabilir misin?"

"Belki," dedi Myrnin neşeyle. "Ama bir yararı olacağını sanmıyorum. Bu sadece döngüleri dinleme ve ona göre akort etmekten ibaret. Kısıtlı insan duyularınla bunu yapabileceğini zannetmiyorum. Bir vampire dönüşseydin, daha çok potansiyelin olurdu, biliyorsun."

Claire buna cevap vermedi. Özellikle bu konuda söze karışmamanın en iyisi olduğunu öğrenmişti ve üstelik bir saniye sonra o bunu tamamen unutmuş, siyah mercan coşkusuna geri dönmüştü.

Kâğıt üzerinde geliştirdikleri -aslında kendisinin geliştirdiği ve Myrnin'in düzeltmeler yaptığı- alet çalışıyor görünüyordu. Şimdi bunu nasıl test edebileceğini bulması, vampir yeteneğini aynen kopyalayabileceğinden emin olması gerekiyordu ve sonra bu yeteneği güvenilir bir şekilde yok edebileceğini anlamalıydı.

Hatta başka uygulamaları da olabilir. Eğer saldıran bir vampiri korkutup geri kaçırırsanız bir kavgayı şiddetsiz bitirebilirdiniz. Yalnız bu bile çalışmayı değerli kılıyordu.

Peki biri bunu diğer şekilde kullanırsa ne olur, diye merak etti. *Saldırgan kendi eline geçirip sizi kurban olarak daha çok korkutmak için kullanırsa?*

Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Bu, bazen aletin kötü bir fikir olduğunu ve daha fazla sorun çıkarmadan bu şeyi

basitçe yok etmesi gerektiğini hissetmesine neden olan şeylerden biriydi.

Belki de henüz şimdi değil.

Claire makineyi astığı yerden çıkardı -henüz onun için güzel bir isim bulamamıştı- ve ağırlığını test etti. Ağır. Katıksız maddelerden yapmıştı bunu ve büyük ölçüde gereksiz sıcaklık üretiyordu ancak bu bir prototipti; eğer kayda değerse geliştirilirdi.

Duvara doğru tutmaya çalıştı. Bu biraz acaipti ama ön tarafa onu stabilize edecek bir kulp takarsa...

"Claire?"

Myrnin'in sesi tam arkasından, çok yakından geldi. Döndü ve makineyi tutmaya çalışırken parmağı yanlışlıkla üstteki açma düğmesine değdi ve birden gerçek bir deneme gerçekleşti, hem de onun üzerinde.

İşe yaradığını gördü.

Myrnin'in gözleri büyüdü, koyulaştı ve kırmızı sıvılarla parlamaya başladı. Claire'den bir adım uzaklaştı. Büyük bir adım. "Ah," dedi. "Bunu yapma. Lütfen yapma."

Düğmeyi hemen kapattı, hızla, çünkü tam olarak ne olduğundan emin değildi. Bir şey, elbette ama deneme devam ettikçe etkisizdi. "Üzgünüm, üzgünüm," dedi ve cihazı laboratuvar masasının keskin mermeri üzerine tak diye bıraktı. "Böyle olmasını gerçekten istemezdim. Peki, ne hissettin?"

"Zaten hissettiğimin biraz fazlasını," dedi ama bu yetersiz bir bilgiydi. Bir adım daha geriye gitti ve kırmızılık gözlerinden solup gitmemişti. "Kan bankasından biraz AB

grubu gönderebilir misin diye soracaktım; gittikçe azaldığını hissediyorum. Ve bir de benim abur cubur poşetimi görüp görmediğini soracaktım."

"Acıkmışsın," diye tahminde bulundu Claire. Dikkatlice başını salladı. "Ve o bunu arttırdı mı?"

"Bir bakıma," dedi Myrnin. Yararsız. "Kan bankası gönderisini boş ver. Sanırım bir yürüyüş yapmalıyım. İyi geceler, Claire."

Son derece kibarlaştı, diye düşündü Claire; bu genellikle kötü içsel sorunlar için bir kılıftı. Aklından neler geçtiğini tam olarak anlamaya çalışamadan merdivenlere vampir hızıyla yönelmiş ve gitmişti.

Claire başını salladı ve kapatılmış cihaza tedirginlikle baktı. "Evet, yardımı dokundu," dedi ona ve sonra gözlerini devirdi. "Ve şimdi de onun gibi ben de bu aletle konuşuyorum. Harika."

Claire makinenin üzerine bir örtü örttü, kayıt defterine notlar yazdı, laboratuvarın ışıklarını kapattı ve eve doğru yola çıktı.

Eve varmak da -Lot Caddesi'nde- Claire'in moralini düzeltmeye yetmedi, çünkü çitin dışındaki paslı ve eğik posta kutusunun önünden geçtiği an, kapısının açık olduğunu ve postanın dışarı sarktığını gördü. Hep esen çöl rüzgârında uçup gitmeye hazırdı. Mükemmel. Üç ev arkadaşı vardı ve hiçbiri de postayı almamıştı. Ve bu onun işi değildi. En azından bugün.

Claire büyük, soluk Viktorya tarzı evine dik dik baktı ve Shane'in ne zaman söz verdiği gibi evi boyayacağını merak etti. Büyük ihtimalle, hiçbir zaman. Tıpkı posta kutusuna da hiç bakmaması gibi.

Claire, ağır sırt çantasını bir omzunda tekrar düzeltti, otomatik ve ani bir ağırlık değişimi kâğıt tomarını kutudan sarkıttı ve avuç dolusu mektupa göz attı. Su faturası (belli ki kasabayı suda yaşayan canavarlardan kurtarmak onlar için herhangi bir kamu yararı sağlamamıştı), elektrik faturası (yine yüksek), yeni pizza dağıtım yerinden el ilanları (pizzaları domates soslu köpek maması tadında) ve Kurucu'nun resmi mührü basılı dört zarf.

Eve doğru yöneldi. Ve günü bir adım daha karardı, çünkü ucuz metalden yapılı bir kamayla ön kapıya iliştirilmiş üzerinde dört mezartaşı olan el çizimi bir not vardı. Her taşa isimlerinden biri verilmişti. Ve aşağıda, *vampir yandaşları hak ettiklerini bulurlar*, yazıyordu.

Büyüleyici. Son birkaç haftadır bu notu birkaç kez görmüş olmasa bu onu korkuturdu; dört not daha almışlardı, biri kapının altından itilmişti, ikisi (bunun gibi) kapıya iliştirilmişti ve biri de posta kutusuna atılmıştı. Bu ve düzenli olarak artan kaba mağazacılar, sokaktaki insanların kasıtlı hakaretleri ve yüzüne kapanan kapılar...

Artık Morganville'de evli tek vampir-insan çiftinin arkadaşı olmak popüler değildi.

Claire notu çekti, bir kavgada kırılacak ucuz hançere bakıp başını salladı ve ön kapıyı açtı. Asılıp iterek açtığı kapıyı tekrar

kilitledi –Morganville'de otomatik önlem. "Selam," diye bağırdı yukarı bakmadan. "Postaları kimin alması gerekiyordu?"

"Eve!" Shane salondan oturma odasına doğru seslendi, aynı anda Eve yukarıdan, "Michael!" diye seslendi. Michael'ın sesi duyulmadı, çünkü büyük ihtimalle henüz evde değildi.

"Programımızla ilgi konuşmamız gerek! Yine!" diyerek Claire tekrar seslendi. Aslında kısaca notu göstermek istemişti ama sonra onu buruşturdu ve fırlattı, hançeri de indirim ve yüksek-faizli kredi kartları vaadeden diğer gereksiz postalarla birlikte çöpe attı.

Sadece boş konuşmalar, dedi kendi kendine. Değildi ama eninde sonunda -insan ve vampir- Michael ve Eve evlenerek herkes gibi birbirlerine sonsuza dek söz vermişlerdi. Sonuçta, bu kimseyi değil onları ilgilendirirdi.

Claire birbirinin aynı dört zarfa odaklandı.

Küflü ve eski kokan kaliteli ve ağır bir kâğıttan yapılmışlardı, sanki yüzyıl boyunca bir yerde saklanmışlardı da birisi kutuyu yeni açmak üzereydi. Her birinin arkasındaki mühür balmumundan, koyu kırmızıydı ve Kurucu'nun sembolü basılıydı. Dışındaki isimlerden her biri akıcı, zarif yazı şekliyle, düzgün ve mükemmel şekilde yazılmıştı, yakından inceleyince kusurları görülmese bilgisayar baskısı gibi görünüyordu.

İçinden tehlikeyi seziyordu fakat o pozitif düşünmeye çalıştı. *Hadi ama, bu iyi bir şey de olabilir*, diye söylendi. *Belki de sadece Morganville'i kurtardığı için Amelie'ye bir teşekkür kartıdır. Yine. Bunu hak ediyoruz.*

Kulağa hoş geliyordu ama Amelie, Morganville'in kurucusu, çok yaşlı bir vampirdi ve vampirler insanlara teşekkür etme işiyle uğraşmazlardı. Amelie krallığını kurmuştu ve bir heves uğruna insanlara çılgınca, tehlikeli (ve muhtemelen ölümcül) şeyler yaptırması olağandı. Minnettarlık notundan ziyade bir gülümsemeyi bile gerektirmezdi. Ve, dürüst olmak gerekirse, Kurucu'yla neredeyse arkadaşça olan ilişkisi biraz gerilmişti.

Morganville, Teksas, dünyadaki vampirlerin neredeyse son buluşma yeriydi; eski kinlerini unutmak, ortak tehlike ve düşmanlara karşı sıkı bir birlik oluşturmak için son direnişlerini yapmak üzere seçtikleri noktaydı. Claire ilk geldiğinde vampirler hastalıkla boğuşmuştu; sonra birbirlerinin peşine düşmüşlerdi. Dört ay önce ise, vampirleri nefis ve lezzetli atıştırmalık gibi avlayan draug'larla savaşmışlardı ve sonunda vampirler kazanmıştı.

Bu onları dünya besin zincirinin tartışmasız şampiyonu yapmıştı. Morganville'i kurtarırken, Claire artık vampirlerin korkacağı bir şey kalmazsa neler olabileceğini düşünmemişti. Şimdi ise biliyordu.

Çok da minnettar hissetmemişlerdi.

Ah, dışarıdan bakıldığında Morganville'de her şey güzeldi, ya da en azından daha iyiye gidiyordu. Vampirler kasabayı onarma, draug'ların ölümünden sonraki temizlik ve tüm insan popülasyonunu yine evlerine, işlerine ve okullarına gönderme konusunda hızlı davranmışlardı. Claire ayrıca vampirlerin gerektiği yerde psişik ikna yeteneğini kullan-

dığından şüpheleniyordu. Bunu yapabilecek birkaç tanesini tanıyordu. Görünürde, Morganville sadece iyileşmiyor, gelişiyor görünüyordu.

Ama ters giden bir şeyler vardı. Amelie'yi gördüğü birkaç kez, Kurucu da pek iyi görünmüyordu. Beden dili, gülüşü, insanlara bakışı hepsi farklıydı. Ve daha karanlıktı.

"Selam," dedi ev arkadaşı Eve Rosser -hayır, şimdi Eve Glass'tı- düğünden sonra. "Bunları açacak mısın, ne yapacaksın?" Claire'in yanına yürüdü, mutfak tezgâhına bir bardak bıraktı ve kendisi için bir bardak süt koydu. Yakut evlilik yüzüğü Claire'e sanki gizli bir şakayı paylaşmak ister gibi göz kırptı. "En son bu kadar resmi bir şey gördüğümde, beni bir partiye davet ediyordu. Ve partileri ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"O partide neredeyse öldürülecektin," dedi Claire kayıtsızca. Eve'in zarfını geçip kendininkini aldı.

"Çoğu partide neredeyse öldürülürüm. Bundan partileri ne kadar sevdiğimi çıkarabilirsin," dedi Eve ve mektubu kenarından genişçe yırtarak açtı. Claire -doğası gereği o nazikçe açan titiz biri olduğundan- irkildi. "Hıh. Zarfın içinde başka bir zarf. kâğıt israf etmeyi seviyorlar. Ağaçları koruma diye bir şey duymamışlar mı hiç?"

Eve ikinci zarfı da çıkarırken, Claire en iyi arkadaşının gardrobuna göz atma şansı buldu ve hayal kırıklığına uğramadı. Eve aniden su mavisinden hoşlanmaya başlamıştı ve saçlarındaki bazı tutamları da bu renge boyamıştı. O gün saçları sevimli bir şekilde yapılmıştı, kafasının iki yanında

parlak atkuyrukları vardı. Onun gotik beyaz yüzü de su mavisi farıyla aydınlanmış ve -bu şeyleri de nerden bulmuştu?- rujuyla uyumluydı. Üzerinde kabartmalı haç olan dar bir siyah gömlek vardı. Kısa, puf eteği de aynı mavi temasının devamıydı. Sonra siyah taytında da mavi kalpler vardı. Sonra, savaş botları.

Yani, tipik bir çarşamba, gerçekten.

Eve içerideki zarfı çekti, kapağını açtı ve katlanmış kalın bir kâğıdı çıkardı. Bir şey tezgâha çarparak düşerken Claire onu yakaladı.

Bu bir karttı. Plastik bir kart, kredi kartı gibi ama bunun arkasında Kurucu'nun sembolü vardı ve üst sağ köşesinde Eve'in resmi vardı –Eve'in nefret edeceği, tüm o gotik savaş boyası yapılmadan önce çekilmişti. Üzerinde Eve'in adı, adresi, telefon numarası ve altta *Kan Grubu: 0 Negatif* yazan bir kutu. Bunun karşısında *Koruyucu: Glass, Michael* yazan başka bir kutu.

"Bu da ne?" *Ah*, diye düşündü Claire o daha soruyu bitirmeden. Bu vampir polisin sorduğu şey olmalıydı. Kimlik kartı.

Eve kartı parmaklarından sıyırdı ve boş bir edayla baktı ve sonra onunla gelen mektuba dikkatini verdi. "Sayın Bayan Michael Glass," diye okudu. "Cidden? Bayan Michael? Sanki kendi ismim hiç yokmuş gibi? Ve onun benim Koruyucum olma saçmalığı da ne? Bunu asla kabul etmedim!"

"Ve?" Claire mektuba uzandı fakat Eve onu yana itti ve okumaya devam etti.

"Yeni Morganville Sakini Kimlik Kartını ekte bulabilirsiniz. Bu kartı bütün insan sakinlerin taşıması gerekmektedir, böylelikle, herhangi bir aciliyet durumunda yakınlarınız ve Koruyucunuzla iletişime geçebilir ve gerekli tıbbi yardımı temin edebiliriz." Eve yukarı baktı ve doğrudan Claire'in gözleriyle buluştu. "Bu tam bir saçmalık. İnsan sakinler. Kan grubu listelenerek? Bu vampirler için alışveriş listesi gibi bir şey."

Claire başını salladı. "Başka?"

Eve dikkatini kâğıda verdi yine. "Talep doğrultusunda bu kartı taşımama ve sunmamanın cezası ise -*Ah, kahretsin*!- Eve kâğıdı buruşturdu ve yere düşürdü ve botlarıyla üzerinde tepindi ki, kesinlikle buna uygunlardı. "Kendimle bir *Beni İç* kartı *taşımıyorum* ve belgelerimi *isteyemezler*. Nedir bu, Nazi ülkesi mi?" Kartı aldı ve ikiye katlamaya çalıştı ama çok esnekti. "Makası nereye koydun..?"

Claire kartı aldı ve tekrar baktı. Arkasını çevirdi ve mümkün olan en güçlü ışığın altına tuttu. Kaşlarını çattı. "Yapmasan iyi olur," dedi. "Bence bu çipli."

"Çipli?" Yiyebilir miyim?"

"Mikroçipli. İçinde bir tür teknoloji var, her neyse. Ne olduğuna bakmam gerekir sonra, fakat onunla nereye gittiğini bileceklerini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ah, harika, yani sadece bir Beni İç kartı değil, şu Animal Planet'te aslanlara taktıkları kulaklıklar gibi bir izleme cihazı. Elbette, yanlış gidecek bir durum yok bunda, mesela vampirlere alıcılar tahsis edilecek ve böylece bu gece kimi hedef alırlarsa onun için online alışveriş yapabilirler."

Claire, Eve'in bu konuda haklı olduğunu düşündü. Bu konuda gerçekten iyi hissetmiyordu. Görünüşte sadece bir kimlik kartıydı -zaten bir öğrenci kimliği ve sürücü belgesi taşıyordu- ama başka bir şeydi sanki bu. Daha kötü niyetli bir şey.

Eve çekmecelerin altını üstüne getirmeyi bıraktı ve direk Claire'e baktı. "Hey. Hepimize bir tane var. Dört zarf."

"Sadece insan sakinleri için olduğunu düşünmüştüm," dedi Claire. "Peki Michael'ınkinde ne var?" Çünkü Michael Glass *kesinlikle* bu günlerde bir insan *değildi*. Claire onu tanımadan çok önce ısırılmıştı, fakat tam-vampir şeyi yavaş yavaş etkiliyordu; şimdi bunu daha çok görüyordu ama içinden hep onun evin kapı eşiğine ilk geldiğinde tanıştığı aynı güçlü, sevimli, mantıklı çocuk olduğunu düşüyordu. Kesinlikle hâlâ güçlüydü. Zamanla kaybolma tehlikesi içinde olan ise sevimliliğiydi.

Claire daha Eve'i bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda uyarmadan, Eve, Michael'ın zarfını da parçaladı, içindekini çekti ve mektubu çıkardı. Başka bir kart düştü. Bu altın rengiydi. Parlak, parlak altın. Üzerinde hiçbir bilgi yoktu. Yalnızca altın bir kart, üzerinde de Kurucu'nun sembolü basılıydı.

Eve mektubu okumaya başladı. "Sevgili Michael," dedi. "Ah, tabii, Michael yazacak, Bay Glass değil. *Sevgili Michael, daha önce topluluk toplantılarında görüşüldüğü gibi ayrıcalıklı kartını ekte gönderiyorum.*" Tekrar durdu, sessizce yeniden okudu ve parmakları arasında tuttuğu karta baktı. "*Ayrıcalıklı kart*? Bizimle aynı uygulamaya tabi tutulmuyor."

"Topluluk görüşmeleri," dedi Claire. "Bizim davet edilmediklerimiz değil mi? Ve ne tür ayrıcalıklar tam olarak?"

"Common Ground'da bedava bir mochadan çok daha iyi bir şey olduğuna inansan iyi olacak," dedi Eve sertçe. Sessizce okumaya devam etti ve sonra uyuşmuş bir vaziyette kâğıdı uzattı, hiçbir şey söylemeden. Claire mektubu aldı, kendini iyi hissetmiyordu şimdi. Şunlar yazıyordu:

Sevgili Michael,

Daha önce topluluk toplantılarında görüşüldüğü gibi ayrıcalıklı kartını ekte gönderiyorum. Lütfen bu kartı yanında taşı ve istediğin zaman onu kan bankasında, Kanarabasında veya Common Ground'da aylık on bardağa kadar kullan.

Vay be, gerçekten bedava içecekler için iyiymiş. Ancak bu kadarla da bitmiyordu.

Bu kartla ayrıca önceden bildirmeksizin yılda bir kez yasal avlanma iznine de sahipsin. Ek avlanmalar ise Yaşlılar Konseyi'nin onayından geçmeli. Onay almaman her av için beş bin dolarlık bir cezayla sonuçlanacak ve bu miktar ailenin Koruyucusuna ya da dosyada bir Koruyucu yoksa Morganville kentine ödenecektir.

Kurucudan, en iyi dileklerimle,
Amelie

Bir an Claire ne okuduğunu tam olarak anlayamadı. Gözlerini gezdirdi ve tekrar gezdirdi ve sonunda açık, kesin bir netliğe kavuşunca, derin ve sarsıntılı bir nefes aldı. Gerginliği arttıkça kâğıt da buruştu.

"Evet," dedi Eve. Claire onun bakışlarıyla karşılaştı kelimesizce. "Ona yılda bir kez birini keyfi olarak öldürmek için ayrıcalıklı kart veriyor. Ya da planlarsa daha fazlası için. Bilirsin, özel bir kıyak gibi. *Ayrıcalık.*" Ses tonunda, yüzünde veya gözlerinde bir değişiklik yoktu. Yalnızca boşluk. Kilitlenmişti.

Eve kâğıdı Claire'in direnmeyen ellerinden aldı, katladı ve altın kartla birlikte zarfa geri yerleştirdi.

"Ona ne söyleyeceksin?" Claire hâlâ kendine gelememişti. Bu yanlıştı, yalnızca yanlış.

"Pek de iyi şeyler değil," dedi Eve.

Tam o anda mutfak kapısı açıldı ve Michael içeri adım attı. Kalın siyah kovboy stili bir palto, geniş kenarlı bir şapka ve siyah eldivenler giymişti. Eve daha önce onu anime süper kahramanlarına benzetmişti ama bu büsbütün pratik vampirler için güneşe dirençli bir giysiydi. Michael daha vampir olarak çok yeniydi, bu da özellikle güneşe ve yanmaya karşı hassas olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi de şapkasını çıkardı ve eğilerek ikisine muhtemelen filmlerden kopyaladığı özel bir selam verdi. Ya da daha yaşlı vampirlerden öğrendiği, diye düşündü Claire. Ve kocaman, sevimli bir gülümsemeyle doğruldu. "Selam Claire. Ve merhaba Bayan Glass." Bayan Glass derken özel bir ne-

zaket vardı –özel bir şey, aynı anda hem nefes kesici hem de üzücüydü.

Üzücü, çünkü saniyeler sonra bir şeylerin ters gittiğini anladı. Gülümseme azaldı ve Michael, Eve'den Claire'e, sonra yine Eve'e baktı. "Ne?" Şapkayı ve eldivenlerini masaya fırlattı ve Eve'in yüzünden gözlerini ayırmadan paltoyu çıkarıp attı. "Bebeğim? Sorun nedir?" Ona doğru yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. Evililik yüzüğü yakut ekine kadar onunkiyle uyumluydu ve Eve'inkiyle aynı şekilde ışığı yakaladı.

Kan kırmızı.

Claire, *onun hâlâ bu derece Michael olabilmesi korkunç*, diye düşündü -hâlâ onunla ilk tanışdığında olduğu gibi on sekiz yaşında- ve şimdi ise hepsi onun yaşına yetişiyordu. Onu sevimli bulmak haksızlıktı fakat o harikaydı. Sarışın bukleleri bir şekilde her zaman mükemmel görünüyordu. Duru bir sabahki gökyüzü kadar mavi gözler. Solukluğu ona mükemmel fildişi rengi veriyordu ve dik durduğunda, şimdi olduğu gibi, Yunanistan ya da Roma'dan harika bir kayıp heykele benziyordu.

Bu haksızlıktı.

Eve kocasıyla arasındaki bakışı sürdürdü ve "Bu senin için," dedi. Üzerinde ismi yazılı içteki mektubu ona uzattı.

Bir an için Michael bunun ne olduğunu anlayamadı ve sonra Claire onun anladığını gördü. Gözleri büyüdü ve yüzünden bir korku geçti. Ancak hemen yüzünde boş bir ifadeyle bunu sakladı. Hiçbir şey söylemedi, sadece

ellerini Eve'in omzundan çekti ve zarfı aldı. Zarfı cebine tıkıştırdı.

"Meraklı görünmeye bile çalışmıyorsun?" dedi Eve. Sesi boğazında düğümlenmiş ve sinirleri gerilmişti. "Harika."

Michael, "Okudun mu?" diye sordu ve mektubu açmak için koyduğu yerden çıkardı. Kart yine yere doğru düştü ama ustaca havada yakaladı. "Ha. Düşündüğümden de parlakmış."

"Bütün söyleceklerin bu mu?"

Michael katlanmış kâğıdı açtı. Claire, şu TV' de çıkan cinayet şovlarındaki mikro-ifadeli insanları okumakta iyi değildi ama mektubu okurken ondaki suçluluk ifadesini fark etti. Hem de nasıl suçlu!

"Düşündüğün gibi değil," dedi Michael, en söylenmeyecek şeydi bu, çünkü hem Claire'i hem de Eve'i iyice şüphelendirdi. Neyseki bununla yetinmedi. "Eve, bütün vampirler avlama ayrıcalığına sahiptir; bu yalnızca Morganville'de yaşamın bir parçası. İnsan toplumundan hiç kimse bilmese de bu her zaman var olan bir kuraldı. Bak, ben bunu istemiyorum. Toplantılarda da bu fikre tamamen karşıydım..."

"Bundan bize hiç bahsetmedin, hain," diye sözünü kesti Eve. "*Toplum* biziz!"

Michael derin bir nefes aldı ve devam etti. "Amelie ve Oliver'a bunu kullanmayacağımı söyledim ama umursamadılar."

"Fark etmez. Öldürmek için serbestsin."

"Hayır," dedi ve Eve'in ellerini tuttu, hızlıca ama çok sıkıca değil, istese geri çekebilirdi. "Hayır, Eve. Beni iyi tanıyorsun. Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

Eve'in gözleri doldu ve Michael'ın göğsüne yaslandı. Michael kollarını boynuna doladı ve başını başına yaslayıp onu sıkıca tuttu. Fısıldıyordu. Claire ne söylediğini duyamıyordu ama zaten onu ilgilendirmezdi.

Eve'in kendisi için hazırladığı, orada öylece duran sütü aldı ve içti. *Yine de bize söylemeliydi*, diye düşündü. Kendi mektubunu ve kimlik kartını çıkarmak için zarfı et bıçağıyla açtı. Orada kendi bilgisini görmek tuhaf geldi. Vampirler kan grubunu ve nerede yaşadığını hep bilmesine rağmen... Tuhaf bir histi yine de.

Resmi.

Sanki bir çeşit eşyaydı. Daha da kötüsü içinde bir çip vardı, bu da saklanmayacağı anlamına geliyordu. Şimdi Eve'in de söylediği gibi, belgeleri vardı, tıpkı eski siyah-beyaz savaş filmlerinde olduğu gibi. Ya kartı taşıyacak ya da tutuklanacaktı (bugünkü polisle karşılaşması da bunu doğrulamıştı). Bu da istedikleri zaman sorgulama için onu bulabilecekleri anlamına geliyordu. Onu bir tür cezaevi kampına sokmak gibi.

Veya daha da kötüsü.

Kesin olan bir şey vardı: Shane bu durumdan hiç hoşlamayacaktı. Claire'in tam da düşündüğü gibi Shane, mutfak kapısını çarpıp direkt buzdolabına yöneldi, soğuk bir içecek aldı ve üç yudumda bitirdi. Eve ve Michael'a dönüp "Ah, hadi ama. Bana kavga ettiğinizi söylemeyin

yine. Cidden, balayı ya da ona benzer bir şeyler olması gerekmiyor mu aranızda?" dedi.

"Kavga etmiyoruz," dedi Michael. Sesinde Shane'in eleştirisi için doğru bir zaman olmadığını anlatan bir tını vardı. "Çözdük. Yukarı geliyoruz."

Shane tam başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, birden ürperdi ve geri adım attı. "Hey," dedi ve tavana baktı. "Dur artık, Miranda! Yaramaz şey."

Miranda şey... Glass. Evin hayaletiydi. Gerçek, resmi olanından. Burada ölmüştü, evde draug'larla savaşırken kendini feda etmişti ve şimdi evin bir parçasıydı ama gündüzleri görünmezdi.

Yine de istediği zaman varlığını hissettirirdi. Shane'in etrafında oluşturduğu soğuk dalga, Shane'in Eve ve Michael'a karışmasından duyduğu rahatsızlığın bir kanıtıydı. Miranda gün ışığında duyulmaz ya da görünmezdi ama memnun olmadığı zaman bunu hissettirirdi.

Ve görünür olduğunda büyük ihtimalle konu yine detaylı konuşulacaktı.

Michael bir kolu omuzlarında Eve'i odadan çıkarırken Claire iç çekti. "İşte," dedi ve Shane'e üzerinde ismi yazılı zarfı uzattı. "Oturmalısın. Bu gerçekten de hoşuna gitmeyecek."

Konuyu tartışmak için Shane'i oturtmanın faydası yoktu. Çünkü az sonra sandalye devrilmiş ve Shane mutfakta korkutucu bir sessizlik içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Kimlik

kartını çöpe atmaya yeltendi ama Claire sessizce onu geri alıp masaya koydu. Eve'in kimliği ise hâlâ tezgâhta duruyordu.

Sonunda, "Bunu kabulleniyor musun?" diye sordu. Adımlarını atarken Claire onu izliyordu. Erkek arkadaşı nın sessizken sadece kaslarının kasılmasından ve kendini tutmasından öğreneceği çok şey vardı. Sadece bu duruşu onun bir şeyleri -tercihen sivri dişli bir şeyi- yumruklamak üzere olduğunu söylüyordu. Shane kavga etme güdüsünü daha iyi kontrol ediyordu artık ama tam olarak geçmemişti. *Geçmez*, diye tahmin etti Claire. Shane, sırtını duvara yaslayıp durmuştu şimdi. İki eliyle karışık ve uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Claire ona baktığında gözleri açılmış, koyu ve meydan okuyordu.

"Yok," dedi. Claire sakin hissediyordu. "Bunu kabul etmiyorum. Hiçbirimiz etmiyoruz, *edemeyiz.* Amelie ile konuşmak için benimle gelmek ister misin?

"Kahretsin evet, seninle geliyorum. Yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Sakin olacağına söz veriyor musun?"

"Kavga çıkarmayacağıma söz veriyorum. Ama garantisi yok, senin de yok. Tartışmayalım. Amelie'nin artık tam olarak senin tarafında olmadığını biliyorsun, bu yüzden ona güvenemeyiz." Duvardan çekildi ve lavabonun altındaki dolapları açtı. İçinde siyah bez torbalarda her biri vampirlere bir tür zarar verebilecek aletler vardı.

Claire cesur davranıp bu savunma aletlerine ihtiyacı olmadığını söylemek istiyordu ama artık bundan çok emin

değildi. Draug'ların yenilgisinden sonra Morganville artık... farklıydı. Küçük, tanımlanamayan bir şekilde ama kesinlikle aynı değildi. Claire, Kurucu Amelie ile görüşme konusunda öğrendiği kuralların da aynı olduğundan emin değildi artık. Tanıdığı eski Amelie ona sadece bir anlaşmazlık yüzünden zarar vermezdi.

Fakat bu yeni, güçlü Amelie farklı görünüyordu. Daha uzak. Daha tehlikeli.

Bu nedenle Claire açtığı çantanın içeriğine baktı ve iki şişe sıvı gümüş nitrat aldı. Bunları kotunun cebine koydu. Vampir savaşı için uygun giyinmemişti ama acil bir durumda giydiği güzel gök mavisi üstü feda etmeye hazırdı. Yazık ki bu sabah siyah olanı giymemişti.

Ah, Morganville. Burada kan izlerini gizlemek için giyinmek güne iyi hazırlanmak demekti.

Shane gümüş kaplamalı keskin bir bıçak seçerken, Claire, "Önce Hannah'la konuşmalıyız," dedi.

Shane bıçağı tekrar kontrol etti, başını salladı ve deri ceketinin cebine atmadan önce kılıfına soktu. "Faydası olacağını düşünüyorsan," dedi. Hannah Moses, Morganville'in yeni belediye başkanıydı. Daha önce polis şefiydi ancak Richard Morrell'ın ölümünden sonra kasabanın İlk İnsanı olarak atanmıştı. Hannah'nın istediği bir iş değildi bu ama daha önce yaptığı iş gibi bunu da kabul etmişti. Eve, "Hannah bu konuda bir şey yapabilecek olsaydı şimdiye kadar yapılmış olurdu. Ona haberleri iletmemize ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi.

Doğruydu bu ama Claire, Amelie'ye uğramadan önce yandaşlara ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Güç sayılardaydı, ancak Eve'e sormadan Michael'dan yardım isteyemezdi. Eve ise vampirlerin gündemindeki konuydu şu an. Michael ve Eve evlenmişlerdi, gerçekten, resmi olarak hem de. Bu da onların hastalıklı topluluğunda öfkeye sebep olmuştu. Anlaşılan insanlar ölse de önyargılar ölmüyordu.

İnsanlar da bu konuda çok mutlu değildi aslında.

"Yine de," dedi sesli bir şekilde, "gidip onunla konuşalım ve ne yapabileceğini öğrenelim. Yalnızca bizimle gelse bile..."

"Evet, biliyorum, yok etmesi daha zor." Shane bir adım yaklaştı, başını eğdi ve onu öptü. Bu ani, sıcak ve tatlı öpücük Claire'i endişelerinden bir an olsun uzaklaştırdı ve tamamen ona odaklanmasını sağladı. "Mmm," diye mırıldandı ve konuşmasına izin verecek kadar uzaklaşmadan, "Bunu özlemişim," dedi.

"Ben de," diye fısıldadı Claire ve öpücüğe odaklandı. Son birkaç ay yine yoğun geçmişti. Morganville'in yeniden inşası, eski hayatlarına geri dönmeleri zaman almıştı. Sonra okul derslerine yetişmeye çalışıyordu. Teksas Prairie Üniversitesi açıldığından bu yana olağanüstü durum boyunca kaçırdığı dersleri tekrar etmek istememişti. Erkek arkadaşı da zor zamanlar yaşıyordu -üstelik oldukça zor- ama bu durumun üstesinden gelebileceklerine inanıyordu. Birbirlerini anlıyorlardı. En güzeli ise, birbirlerinden gerçekten hoşlanmalarıydı.

Bu sadece hormonlarla ilgili değildi -şu anda bu etkiyi yaratsa da- başka bir şey vardı. Daha derin bir duygu.

Belki de sonsuza kadar sürebilecek özel bir şeydi bu.

Shane geri çekildi ve Claire'i burnunun ucundan öptü. "Hazırlan, Savaşçı Prenses. Yeni bir maceraya atılıyoruz."

Öğle sonrası sıcağında evden elele çıktıklarında hâlâ gülümsüyordu Claire. Sokakları, Lot Sokağı, Morganville'de olup bitenden en az etkilenen yerlerden biriydi. Sokağın eski sakinlerinin bile çoğu yerlerine dönmüştü. Geçerlerken, çiçekleri sulayan Bayan Morgan onlara el salladı. Yaşı için -en az otuz vardı- çok küçük gelen bir mayo giymişti Claire'e göre. "Merhaba, Shane!" dedi Bayan Morgan. Shane ona el salladı ve sırıtarak gülümsedi.

Claire onu dirseğiyle dürttü. "Oltaya yem atma."

"Hiç eğlenmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Bu şekilde değil."

"Hadi ama, ciddi değil o. Flört etmeyi seviyor sadece. Ona heyecan veriyor."

"*Beni* heyecanlandırmıyor."

Shane'in gülüşü bu kez gerçekten samimiydi. "Kıskandın mı yoksa?"

İlginç şekilde kıskanmıştı evet ama bunu belli etmedi. "Daha çok, iğrendim."

"Hadi ama, o aktör çocuğu seksi buluyorsun ama o da en az Bayan Morgan'ın yaşında."

"O TV'de. Bu kadın ise bizden iki kapı uzaktı sana bikiniyle şov yapıyor."

"Ah, yani bu, ulaşmakla alakalı. Diğer bir deyişle, yani o da iki kapı ötede otursaydı ve ortalarda boxerla dolaşsaydı..."

Claire onu yine dürttü, çünkü bu konuşmayı yeneceğe benzemiyordu. Shane canı acımış gibi sızlandı biraz (ki hiç acımamıştı), sonra kolunu omzuna attı. "Tamam, teslim oluyorum," dedi. "Panter avcılığı yok artık. Çimenleri biçmek için bile artık gömleksiz dışarı çıkmayacağım. Ama sen de aynı sözü vermelisin."

"Üstsüz dışarı çıkmamak için mi? Elbette."

"Hayır," dedi ve aniden ciddileşti. "Daha yaşlı adamlarla flört etmemek konusunda. Özellikle de çok yaşlı olanlarla."

Claire'in vampir patronu, arkadaşı, öğretmeni ve bazen başının belası Myrnin'i kast ediyordu. Çılgın, hırçın duygusal Myrnin onu ikisi için de iyi olamayacak kadar çok seviyordu.

Ve Claire bazen bu durumu kontrol etme konusunda pek iyi değildi gerçekten.

"Söz veriyorum," dedi. "Flört yok."

Shane ona biraz şüpheli bir yan bakış attı ama başını salladı. "Teşekkürler."

Bayan Morgan'ın parlak turuncu bikinisi dışında, yürüyüş olaysız geçti. Morganville çok da büyük bir yer değildi ve Lot Sokağı'ndan belediye başkanının ofisine kadar on dakikalık bir mesafe vardı. Bu da şimdiki bahar sonu sıcaklarında, güneş yakıcılığının azalmaya başladığını hissetmeye başlamak için yeterli bir süreydi. Shane kapıyı açtı ve Claire Morganville Belediye Binası'nın daha serin ve karanlık lo-

bisine adım attı. Burası yeniden yapılmıştı ama vampirlerle ilgili bir şey daha vardı; resmi binalarda yüksek standart talep ediyorlardı. Bu mekân, yeni mermer yerleri, kolonları ve şık ışıklandırmalarıyla harika görünüyordu. Teksas, hiçliğin ortasında, eski dünya zarafeti.

Lobinin ortasına yuvarlak mobilyadan bir danışma masası yerleştirilmişti. Danışmada güzel giyimli, kolejden son birkaç yıldır mezun olmuş gibi duran bir kadın duruyordu. Önünde duran isim levhasında Annabelle Lange yazıyordu. Claire ve Shane önünde durunca onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Uzun ve havalı kahve saçları ve büyük mavi gözleri vardı... Kesinlikle hoştu ve tüm dikkati Shane'in üstündeydi.

Bu Bayan Morgan'dan çok daha kötüydü. Annabelle yaşlı değildi. Üstelik dikkat çekmek için bikini giymek zorunda bile değildi.

"Belediye başkanını görmeye geldik," dedi Claire, daha Annabelle bir şey söyleyemeden ve Shane'den telefon numarasını istemeyeden. "Claire Danvers ve..."

"Shane Collins." Annabelle hâlâ gülümseyerek sözünü kesti. "Evet, biliyorum. Bir saniye, Başkan Moses halen yerinde mi bakmalıyım."

Döndü ve telefon açtı. Hâlâ meşgulken, Claire, Shane'e bir bakış fırlattı –önemli olanından. Shane kaşlarını kaldırdı, belli ki eğleniyordu. "Bir şey yapmadım ben," dedi. "Kesinlikle benim hatam değil."

"Bırak bu kadar..."

"Eğlenceli? Çekici? Dayanılmaz olmayı?"

"Bence küstah olmayı."

"Ooo." Daha kendini savunamadan bütün gülümsemesiyle resepsiyonist döndü.

"Başkan Moses şu anda bir toplantıda. Ama hemen sonrasında sizinle görüşebileceğini söyledi. Yukarı çıkmak ve ofisinde beklemek isterseniz..."

"Teşekkürler," dedi Shane. Kız *boştayım* der gibi bir bakış fırlattı. Tipik. Claire ise gözlerini devirmekten alamadı kendini, Annabelle Lange'in dünyasında ona yer yoktu.

Shane bunu fark etti, tabii ki. Kesinlikle. Claire'i aceleyle asansöre doğru itti. "Hadi ama, tepki vermeğe değecek bir durum yoktu. O sadece... dostçaydı."

"Biraz daha dost canlısı olsaydı, sana şu anda kucak dansı yapardı."

"Vay be. Seni kim yeşil gözlü bir canavara çevirdi? Bana radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldığını söyleme sakın. Kıskançlıkta kazanan olmaz." Asansöre varmadan Claire cevap vermeyince, düğmeyi yumrukladı ve ona döndü. Bu normal bir bakış değildi, doğrudan gözlerine baktı. "Cidden. Bayan Morgan'a ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da şurdaki kıza, ismi neyse?"

"Annabelle," dedi Claire. Kızın ismini keşke öyle hemen hatırlamasaydı. "Hayır. Ama..."

"Ama ne?" Shane böyle ciddi konuşmazdı. "Bayan Morgan hakkında sadece şakalaşıyordum, tamam mı? Oraya gitmezdim. Ya da başka bir yere. Demek istediğim,

kızlara bakıyorum evet ama biyolojik bir şey bu. Seni seviyorum ben." Bunu o kadar gerçekçi söylemişti ki Claire baştan aşağı ürperdi. Shane ciddileştiğinde, gözlerindeki o sakin, dik bakış onu çok şaşırtıyordu. Sanki ayakları yerden kesilmiş, yüksek bir yerde havada uçuyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve ona bir adım daha yaklaştı. "Kıskanmamın nedeni de bu."

"Bunun anlamsız olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır. Çünkü şimdi kaybedecek çok şeyim var ve beni her öptüğünde daha da fazlası. Seni kaybedeceğimi düşünmek canımı acıtıyor."

Gülümsedi. Shane'in aslında başka insanlara pek de gülümsemediğini fark etti. Sadece onunlayken gülümserdi, farklı bir biçimde. Bunun sadece ona ait olduğunu düşünmek Claire'in çok hoşuna gitti. "Beni kaybetmiyorsun," dedi. "Sana açıkça söz veriyorum."

Shane başka şeyler söyleyecekti ki, konuşmaları asansörün ziliyle yarıda kesildi. Shane kolunu uzattı, o da koluna girdi ve kıkırdayarak asansöre kadar eşlik etmesine izin verdi.

Kapı kapanır kapanmaz, Shane üçüncü kat düğmesine bastı. Üzerinde kalın harflerle BELEDİYE BAŞKANI OFİSİ yazılıydı. Claire'i duvara itti, başını eğdi ve onu öptü. Çok. İçten. Dudakları yumuşak, nemli ve tatlıydı ve Claire kapının her an açılabileceğini söylemek için ince bir ses çıkardı. Diğer yarısı ise bu uyarıyı göz ardı etmesini ve sadece devam etmesini diliyordu... Ama sonra Shane geri çekildi, derin bir nefes aldı ve kapılar açılırken bir adım uzaklaştı.

Hâlâ gülümsüyordu. Claire ona bakmaktan alamıyordu kendini. O dudaklar yalnızca... Evet. Nefisti.

"Claire," dedi ve bir *önden buyrun* bakışı fırlattı.

"Ah," dedi Claire. Kafasını toparlamaya çalıştı. "Tamam. Teşekkürler."

Asansördeki büyü çabuk bozuldu çünkü o ve Shane koridora adım atar atmaz salondan bir kapı sertçe kapandı. Kısa etek ve yüksek topuklular içinde uzun bir kız köşeye geldi. Sezonun modası canlı pembeydi ve eteği, ayakkabıları, ojesi ve rujuyla karanlıkta parlıyordu.

Monica Morrell ikisini tanıyınca dudakları büzüştü. Bir an için adımları yavaşladı, sonra havalı saçlarını omuzlarına atarak yürümeye devam etti. "Biri güvenliği çağırsın, yine serseriler giriyor," dedi. "Ah, boş ver. Sizsiniz. Buraya şartlı tahliye subayını görmeye mi geldin, Shane?"

Her zamanki Monica gibiydi. *Ama bugün onda farklı bir şey var,* diye düşündü Claire. Bunu isteyerek yapmıyor gibiydi. Bronzlaşma spreyiyle bile biraz solgun görünüyordu. Tam makyajı ve kıyafetine rağmen kendinde değil gibiydi. Sonunda kesin olarak dünyanın Monica'ya olan güveni zedelenmişti. Claire bundan daha çok tatmin olabilmeyi dilerdi. Hâlâ kızgınlık ve nefretin nabzını duyabiliyordu tabii ki. Monica'nın geldiğinden beri ona verdiği rahatsızlıklardan sonra, bunun değiştirilemez olduğunu düşünüyordu.

Fakat onun bildiğini bilmek bile Monica'dan bu şekilde güzel bir intikam zevki almaya yetmiyordu.

"Monica," dedi Shane.

Başka bir şey demedi. Onu her şeye hazır potansiyel düşman bir pitbulu izler gibi izledi ama onun alayına karşılık vermiyordu.

"Güzel elbise," dedi Claire. Gerçekten öyle düşünüyordu. Canlı pembe Monica'nın üstünde oldukça güzel duruyordu ve büyük ihtimalle bunun için çok zaman harcamıştı.

Monica asansör düğmesine bastı. Kapılar kapalı olduğundan, "Bu kadar mı? *Güzel elbise*? Bunun için ölü bir fahişeyi soyup soymadığımı sormayacak mısın? Eksik, Danvers. Birini etkilemek istiyorsan biraz daha çaba göstermelisin," dedi.

"Nasılsın?" diye sordu Claire. Shane buna engel olmak için içinden bir şeyler mırıldandı. Claire umursamadı bunu, Monica'yla empati kurmaya çalışmak yararsızdı ama denememek de Claire'in doğasında yoktu.

"Nasıl mıyım?" Monica şaşırmış görünüyordu, bir an için doğrudan Claire'e baktı. Gözlerindeki makyaj tamdı ama altında yorgun ve biraz şişkin görünüyorlardı. "Kardeşim öldü ve siz ahmaklar durup bunun olmasına izin verdiniz. İşte bu haldeyim."

"Monica..." Shane'in sesi Claire'in beklediğinden daha yumuşaktı. "Olayın böyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyor muyum?" Monica hafifçe gülümsedi, Claire'den gözlerini ayırmadan. "İnsanlar bana neler olduğunu anlattılar."

"Hannah'la konuşuyordun," diye tahmin etti Claire. "Sana söylemedi mi..."

"Ne konuştuğumuz seni ilgilendirmez," diyerek Claire'in sözünü kesti Monica. Asansörün zili çaldı ve açılır açılmaz içeri girdi. "Hiçbirinize inanmıyorum. Neden inanayım? Hepiniz benden nefret ediyorsunuz. Bildiğim kadarıyla bunun bir geri ödeme olduğunu düşündünüz. Tahmin edin bakalım? Geri ödemeli bir fahişe. Ve ben de öyleyim."

Kapı kapanırken Claire, *Monica çok yalnız*, diye geçirdi aklından. Yalnız ve biraz korkmuş. Hep gerçek dünyadan biraz dışlanmıştı. Önce eski Morganville belediye başkanı olan babası, sonra adi kız arkadaşları tarafından. Ağabeyi Richard üstüne titremezdi ama gerekli gördüğünde onu korumuştu da. Şimdi Richard vahşi bir draug tarafından öldürüldüğüne göre, artık kimsesi yoktu. Gücünü kaybetmişti ve tabii onunla birlikte arkadaşlarını da. Şimdi yalnızca sevimli bir kızdı ve Monica'nın alışık olmadığı şey de normal olmaktı.

"Düşündüm ki belki daha az..."

"Cadı mı?" diye ekledi Shane. "Ya, iyi şanslar. Değişecek bir tip değil."

Claire onu dürttü. "Senin gibi mi? Çünkü hatırladığım kadarıyla ilk tanıştığımızda sen de pek iyi sayılmazdın. Ne yani şimdi onu af mı ettin? Bu sen değilsin Shane."

Shane omuz silkti, bir duygu ifadesinden çok tansiyonu düşürmek içindi. "Daha önce yanlış yaptığı şeyler olabilir," dedi. "Bu onun gereksiz bir insan olduğunu göstermez yine de."

Peki, bu konuda haklıydı. Üstelik Monica artık gittiğine göre bu konuyu konuşarak vakit harcamak anlamsızdı. Randevuları vardı ve başkanın ofisine gitmek için köşeden döndüler. Kapı açıktı, masada bir resepsiyonist oturuyordu.

"Evet?" Buradaki resepsiyonist, aşağıdakinin aksine, tam iş için buradaydı. Ağırbaşlı, soğuk, ikisini de baştan aşağı süzen ve önemli olmadıkları sonucuna varan x-ray mavi gözler. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Başkan Moses'ı görmek için geldik," dedi Claire. "Claire Danvers ve Shane Collins. Aramıştık."

"Oturun." Resepsiyonist bilgisayar ekrarına döndü ve onlarla bekleme salonuna gidene kadar hiç ilgilenmedi. İçerisi rahattı ama dergiler çok eskiydi. Birkaç saniye içinde Claire sıkıldı ve telefonunu çıkarıp mesaj ve emaillerini kontrol etmeye başladı. Pek fazla yoktu ama teknoloji meraklısı arkadaşı da çok sayılmazdı. Morganville'de yaşayan vampirlerin çoğu bu işte usta değildi veya denemek bile istememişti. İnsanların çoğu piksellerle uğraşmak istemediklerinden ağ görünteleme işinden uzak duruyordu.

Yine de, Eve ona komik bir kedi videosu linki göndermişti. Bu da vampirlerle ilgili karmaşadan bir an olsun uzaklaşmak için iyiydi. Claire iki kez izledi videoyu, bu sırada Shane ise eski bir *Sports Illustrated* dergisini karıştırıyordu. Resepsiyonist tam "Başkan sizi..." demişti ki içerideki ofisten Hannah Moses dışarı adım attı.

"Claire, Shane, gelin," dedi ve asistanına bakış attı. "Burada o kadar resmi değiliz."

Resepsiyonistin dudakları limon yemiş gibi büzüştü ve parmak izini bırakmak istercesine bilgisayar tuşlarına sertçe bastı.

Başkan Moses -açıkçası bu kulağa tuhaf geliyordu- ikisinin arkasından kapıyı kapattı. "Olive için özür dilerim. Eski iki yöneticiden kalma. Pekâlâ. Bu kadar acil olan durum ne?"

Masanın karşısındaki iki koltuğu işaret etti ve kendi yerine geçti. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini yumuşak tahta yüzeye yaslamıştı. Zarif ve sakin bir duruşu vardı ama aynı zamanda göz korkutucuydu da. Hannah uzun bir kadındı, kemikli bir yapısı vardı ve teni çok koyu çikolata rengiydi. Çekiciydi ve her nasılsa yara izi -bir Afganistan askeri kariyer hatırasıydı- onu daha ilginç gösteriyordu. Saçlarını değiştirmişti; örgü saçları gitmişti, aynı yeri kazıtmıştı. Bu onu hem daha güzelleştirmiş hem de korku salan bir heykele benzetmişti.

Polis üniforması yerine ceket ve pantolon giymişti ama yakasındaki Morganville iğnesine göre bile görüntüsü hâlâ biraz fazla resmiydi. Belki artık bir silahı yoktu ama hâlâ yetenekli ve tehlikeli görünüyordu.

"İşte," dedi Shane ve kimlik kartını uzattı. "Bunlar da neyin nesi?"

Hiç vakit kaybetmemişti.

Hannah şöyle bir baktı ve gülümseyerek geri uzattı. "Fotoğrafını mı beğenmedin?"

"Hadi ama, Hannah."

"Bazı tavizler vermem gerekiyordu," dedi. "Ve hayır, bundan memnun değilim. Ama kimlik taşımak da sizi öldürmez."

"Avlama lisansları öldürebilir," dedi Claire. "Michael'ın mektubu geçerli olduğunu söylüyor. Her vampir yılda bir insan öldürebilir, serbest ve açık. Bunu biliyor muydun?"

Bunu söylediğinde ona sert ve anlaşılmaz bir bakış fırlattı Hannah. "Bunun farkındayım. Üzerinde çalışıyorum. Öğleden sonra bu konuyu tartışmak için özel bir toplantımız olacak."

"Tartışmak?" dedi Shane. "Öldürmek için izinden bahsediyoruz Hannah. Bunu nasıl imzalarsın?"

"İmzalamadım. Daha fazla oy alamadım," dedi. "Oliver şimdi Amelie'yi etkisi altına aldı. Draug'ları öldürmekle -ki insan popülasyonun güvenliği için yapmak zorundaydık- aslında vampirlerin korktuğu tek şeyi yok etmiş olduk. Kesinlikle artık insanlardan korkmuyorlar."

"Korksalar iyi olur," dedi Shane sertçe. "Bunların hiçbirini alttan almadık. Bu değişmeyecek."

"Ama Amelie her şeyin değişeceğine söz vermişti," dedi Claire. "Babası piskoposu yendikten sonra. İnsanların Morganville'de eşit haklara sahip olacaklarına ve bu avlama işinin sona ereceğine söz vermişti. Siz de duydunuz onu."

"Duydum. Ama şimdi fikrini değiştirdi," dedi Hannah. "İnan bana, bütün bunları durdurmaya çalıştım fakat Oliver günlük işlerden sorumlu. Yaşlılar Konseyi'ne iki vampir daha soktu, bu da vampirlere karşı oylama yaptığı-

mızda bizi üçe karşı bire düşürüyor. Kısaca, benim oylarımı göz ardı edebilirler." Sakin görünüyordu ama Claire çenesindeki gergin kasları ve eski kötü bir anısını hatırlar gibi uzaklara baktığını fark etti.

Claire bakışlarını takip etti ve köşede yalnız duran mukavva kutuyu fark etti. Hannah bu işe başlayalı çok olmamıştı bu yüzden henüz açılmamış olabilirdi... Ama onu tanıdığı kadarıyla Başkan Moses işleri yarım bırakacak biri de değildi.

"Hannah?"

Başkan ona döndü ve bir an Claire canını sıkan şey hakkında onunla konuşabileceğini düşündü. Ama sonra başını salladı. "Boş ver," dedi. "Claire lütfen tavsiyeme uyun. Bunu unutun. Yapacağınız veya söyleyeceğiniz şeyler onun fikrini değiştirmeyecek. Amelie artık bildiğiniz kişi değil. Mantıklı değil. Ve güvende de değil. Bunu durdurabilecek gücüm olsa yapardım. Ailemden yedi jenerasyon Morganville'den geliyor ve sizler kadar işlerin kötüye gitmesini ben de istemiyorum."

"Ama Amelie ile konuşmazsak bunu durdurmak için ne yapabiliriz ki?"

"Bilmiyorum," dedi Hannah. Öfkeli ve başı dertte görünüyordu. "Gerçekten bilmiyorum."

Bu gibi zamanlarda, Claire, Hannah'nın sadece belediye başkanlığına yükselmiş bir kasaba şerifi olmadığını hatırlardı. Bir zamanlar asker olmuş ve ülkesi için savaşmıştı. Hannah daha önce Morganville'de silahlanmıştı. Claire ise bir kavgada arkasını kollamak için Shane dışında birini istemezdi.

tg: kaktusunx

"Bu bir cevap değil," dedi Shane. Kimlik kartına hafifçe vurdu yine. "Bunları taşımamız konusunda ciddi olamazsın."

"Buranın yeni kanunu bu Shane. Taşırsın ya da ilkinde ceza ödersin. İkincisinde hapis cezası. Buna uymanızdan başka bir şey tavsiye edemem."

"Üçüncüsünde ne olacak peki, beni asacak mısınız?"

"Üçüncü olmayacak," dedi. "Üzgünüm. Gerçekten."

Shane ona uzun uzun baktı, sonra kimliği cebine koydu. Claire bu bakışı biliyordu. Çene kemiği boyunca zorlanan kaslarını da fark etti. Çılgınca ya da ölümcül bir şey söylememek için içinden ona kadar sayıyordu.

Yavaşça nefes vermeye başladığında Claire tehlikenin geçtiğini anlayıp rahatladı.

"Bizi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Claire. Hannah elini uzattı. Claire hâlâ tuhaf gelse de elini sıktı. Profesyonel görünmeye çalışmak ona hep sahtekârlık gibi geliyordu, bir çocuğun oyun oynaması gibiydi. Ama Hannah'nın sert ve donuk el sıkışına karşılık verirken gözlerini kaçırmadı. "Bizimle gelmeyeceğine emin misin?"

"Hala Amelie'yi görmek mi istiyorsunuz?"

"Denemek zorundayız," dedi Claire. "Değil mi? Senin de söylediğin gibi beni az da olsa dinlerdi. Belki yine dinler."

Hannah başını salladı. "Çocuklar cesursunuz ama diyorum ya, işe yaramayacak bu."

"Benim için ondan randevu alabilir misin? Böylece kayıtlarda olur."

"Alırım." Hannah, Shane'e baktı. "Bunu yapmasına izin verecek misin?"

"Yalnız değil."

"İyi."

On saniye sonra bekleme salonundaydılar. Asistanın gözleri üzerindeydi, sonra koridora geçtiler. Claire derin bir nefes aldı. "Sence bir şey başarabildik mi?"

"Evet," dedi Shane. "Hannah'nın bize pek yardımcı olamayacağını anlamış olduk. Gel de anla, bir Morganville başkanının eli kolu bağlı! Bunu kim bilebilirdi?" Claire'i durdurdu ve elini omzuna koydu. "Seninle Amelie'yi görmeye geleceğim."

"Çok tatlısın ama oraya seninle gitmek belaya davetiye çıkarmak gibi."

"Sadece ben vampirlerimi ekstra çıtır istediğim için..."

"Kesinlikle." Claire omzundaki elini eliyle kapattı. "Dikkatli olacağım."

"Söylediğimde ciddiydim. Oraya yalnız gitmiyorsun," dedi. "Michael'ı al. Ya da -bunu söylediğime inanmıyorum aslında ama- Myrnin'i al. Sadece yanında biri olsun, tamam mı?"

Shane, Myrnin'le bile gitmesini istediğine göre gerçekten önemli bir durumdu. Üstelik haklı nedenleri de vardı. Myrnin, Claire'e karşı bir şeyler hissediyordu. Shane'dense hoşlandığı söylenemezdi. Büyük ihtimalle Myrnin, Shane'in ölümünü arzuluyordu ve Shane de aynı fantazileri paylaşıyordu. Karşılıklı, tuhaf içtenlikte bir nefretti bu, açık bir çekişmeye dönüşmese de.

"Tamam," dedi Claire. Bunu istemiyordu ama onun güvenliği konusunda bu kadar endişelenmesi hoşuna gitmişti. Shane kadar olmasa da Morganville'de çok şey yaşamıştı ve kendini güçlü görüyordu. Yenilmez değildi ama... Dayanıklıydı.

Bu gibi zamanlarda oturup ona ilk tanıştığı on altı yaşında narin, küçük kız olmadığını anlatması gerekirdi. Şimdi bir yetişkindi -bunu tam hissetmese de- ve hayatta kalmak için mücadele edebileceğini kanıtlamıştı. Onu korumak istemesi sevimli ve güzel bir hareket olasa da, bir noktada işinin onu yedi-yirmi dört korumak olmadığını anlaması gerekiyordu.

Shane, Claire'in koluna girdi ve onunla asasöre doğru yürüdü. Tekrar bir öpüşme olmadı. Biraz hayal kırılıklığına uğramıştı ama Shane aşağıda lobideki Annabelle'i tamamen görmezden geldi. Bu ise daha iyiydi.

Lobinin soğuğundan güneşe çıkmak yüzüne aniden sıcaklık çarpmasına neden oldu. Claire gözlerini kırpıştırdı ve güneş gözlüğünü kaptı. Ucuz ve süslü bir şeydi, Eve'den bir hediyeydi tabii ki. Takmaya çalışırken tuhaf bir şey gördü.

Monica Morrell hâlâ buradaydı. Granit bir sütuna yaslanmış, merdivenlerin aşağısında duruyordu. Hükümet binası Claire'in Eski Amerikan Anıtı'na benzer bir stilde yapılmıştı. Sokağa bakmak için gözlerini gölgelemişti. Sıcak rüzgâr uzun, gösterişli, siyah saçlarını ipek bir mendil gibi savurdu ve uçuşan eteği ahlak kurallarını aşacak şekilde yukarı çekiliyordu.

Shane de onu gördü ve Claire'e yan bakarak adımlarını yavaşlattı. Sessizce onayladı. Tuhaftı. Monica öylece bir yer-

de durmazdı, en azından bir açıklama yapmak istemediği sürece. Her zaman bir köpek balığı gibi hareket halindeydi.

"Hıh," dedi Monica. "Bu ilginç. Sizce de tuhaf değil mi?" Havayı kastetmişti ama Claire onu ve Shane'i ima ettiğini düşündü. Sanki.

"Ne?" diye sordu.

"Kamyonet," dedi Monica ve başını sokağa doğru çevirdi. "Köşede park edilen."

"Hoş," dedi Shane. "Birileri yeni tekerlekler almış."

"Bu yılın modeli," dedi Monica. "Tek bildiğim bizim haşatı çıkmış arabanın eski modeli bile olmadığı. Üstü açılabilir otomobil için ta Odessa'ya kadar gitmek zorunda kalmıştım. Morganville son teknolojiyi pek de takip edemiyor."

"Peki," diye omuz silkti Shane. "Biri Odessa'ya gitti ve yeni bir kamyonet aldı. Bunda ne var?"

"Çünkü böyle bir şey yapsalar haberim olurdu, aptal. Morganville'de hiçkimse yıllardır yeni bir kamyonet almadı." Kendine son derece güveniyordu. Monica kasabanın dedikodu aleminin kraliçesiydi, doğru. Bilirdi. Her satışın seri numarasını, kasabadan kaç kez geçtiğini ve sürücünün her defasında ne giydiğini bile bilebilirdi. "Bir de ışıldaması? Bu şehir işi, kırsal değil. Renklendirmeye bakın."

"Eee?" diye sordu Claire. Morganville'deki çoğu gösterişli arabada siyah camlar vardı çünkü. En hafif deyimiyle güneşe alerjisi olan insanlara aitti.

"Bunlar vampir camları değil," dedi Shane. "Siyah ama bu kadar değil. Gümrük malı. Hıh. İşte yan tarafta da bir

logosu var. Ama iyi göremiyorum ve..." Kamyonetin ön kapıları açılırken sesi azaldı. Üç kişi dışarı çıktı.

"Ah," dedi Monica. "Aman Tanrım. Şuna bak."

Kamyonetten iki adam çıkmıştı ama Claire, Monica'nın hangisinden bahsettiğini biliyordu. Bu mesafede bile yalnız tek bir *şu* vardı. Uzun, esmer, Latin, seksi.

"Bu adam... Gerçekten işini biliyor."

Shane kusacakmış gibi bir ses çıkardı, Monica'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Bahse girerim meyve tadındadır. Çarkıfelek meyvesi."

Yanlarında bir kadın da vardı, uzun boylu, uzun bacaklı, saçları havalı ve parlak atkuyruğu yapılmış bir sarışın. Sevimli görünüyordu ama Claire itiraf etmeliydi ki tüm dikkatler Bay Ateşli üstündeydi. Uzaktan bile Monica her detayı görebilmişti.

Monica sütundan çekildi ve yüksek topukluları sıcak kaldırım taşına çarpa çarpa uzaklaştı.

"Hadi," dedi Shane ve Claire'i de arkasından sürükledi. "Bunu çözmem lazım. Belki de internette bakmalıyım."

2

CLAIRE

Kamyonete yaklaştıklarında Claire aracın Teksas stilinde büyük ve yüksek tavanlı olduğunu fark etti. İnsandan çok malzeme taşıyabilecek bir araç gibiydi. Yan tarafındaki logo ise siyah üzerine kırmızı renkteydi. Çok dikkat etmese de mikrofonu ve okunması zor yazıları da gördü.

Monica'nın hedefi tabii ki Bay Ateşli'ydi ve Claire'e göre, adam bu yakın ilgiden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Shane kadar uzundu ve geniş omuzluydu. Gür, koyu saçlarına ve kızıl kahve tenine uygun pahalı bir stili de vardı. Saçları taranmış ya da doğal, onda güzel durmuştu. Karın kaslarını ortaya çıkaran dar bir örgü kazak giymişti, yüzü ise kesinlikle mükemmeldi.

"Selam," dedi Monica ve ondan bir adım uzakta elini uzattı. "Morganville'e hoş geldin."

Ona muhteşem beyazlıkta dişlerini göstererek gülümsedi. "Peki," dedi. Sesi bile mükemmeldi ve onu daha da çeki-

ci kılan biraz İspanyol aksanı barındırıyordu. "Morganville en iyi karşılama komitesiyle puan topluyor bile. Adın ne, güzelim?"

Monica yalakalık konusunda kendisinden önde olunmasına pek alışkın değil, diye düşündü Claire. Çünkü gözlerini kırpmış ve aslında biraz şaşırmış görünüyordu. Ama bu yalnızca birkaç saniye sürdü ve ona en güzel gülümsemesiyle yanıt verdi. "Monica. Monica Morrell. Senin adın ne?"

Yüzündeki gülümseme azaldı ve parlayan kara gözleri sönükleşti. "Ah, bildiğini sanıyordum."

Monica dondu kaldı. "Şükürler olsun Tanrım," diye mırıldandı Shane. Bunu kaydetmek için telefonunu çıkardı. "Çivi çiviyi söker."

Monica uzun süre öylece kaldı ve Bay Ateşli'ye tekrar odaklanmadan önce, "Şunu kaldır Shane. Tanrım, altı yaşında mısın sen?" dedi. "Ona aldırmayın. Buranın aptalı o. Ve bu da kasabamızın Einstein'ı. İkisi de berbat yani."

Bunu bir özür olarak kabul etmiş olmalı ki Monica'nın elini aldı ve eğilerek bir öpücük kondurdu. Monica büyülenmiş görünüyordu. Ve biraz da korkmuştu. Dudakları aralık, gözleri açık ve bir an için yaşça büyük bir adamdan etkilenmiş on dokuz yaşında normal bir kız gibi duruyordu. "Benim adım Angel Salvador," dedi adam. "*Ölümden Sonra* adlı şovda misafir katılımcıyım. Belki biliyorsundur?"

Pek tanıdık gelmemişti. Claire'in hiç izlemediği hayalet avcılığı şovlarından biri olmalıydı.

Shane döndü ve kıza odaklandı. "Ve siz de..."

"Onu misafir ediyorum," dedi birkaç adım uzakta duran kadın. Angel kadar güzeldi ama soğuktu... Saçları bile soluk bir sarıydı ve gözleri çok açık bir maviydi. Ama Angel'ın tersine güneş ışığından biraz rahatsız olmuş gibi duruyordu. "Jenna Clark."

Diğer çocuk homurdandı ve "Kimse adımı sormayacağına göre ben Tyler, teşekkürler. Ben sadece bütün işi yapan ve ekipmanları taşıyan kişiyim ve..." dedi.

Jenna ve Angel aynı anda, "Kes sesini Tyler," dediler. Sonra birbirlerine kötü bakışlar attılar. Ortadaki sevgi yokluğu belliydi. Belki de daha kötüye gitmişti.

"Ölümden Sonra?" diye sordu Shane. "Hayalet avcılığı gibi bir şeyler mi yapıyorsunuz siz?"

"Evet, aynen," dedi Jenna. İlk kez Shane'e gerçek bir insanmış gibi odaklanmış görünüyordu. Ona gülümsedi ama neyse ki bu profesyonel bir dikkatti. Yani, "Vay, çok hoşsun," gibi bir şey değil. "İzinlerden sorumlu ofisi arıyoruz biz."

"Hangi izinler için? İşinizi buraya mı taşıyorsunuz?"

Angel derinden güldü, seksi bir gülüştü tabii ki. "Yok, güzelim. Stüdyomuz Atlanta dışında. Ama bazı yerli mekanları çekmekle ilgileniyoruz. Örneğin belki mezarlıkta bir gece incelemesi yapmak gibi. Film çekim izinleri için her zaman resmi yerel ofisleri ziyaret ederiz. Pek çok sorunu ortadan kaldırır bu."

Claire bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşündü. Televizyoncular. Morganville'de. Gece çekimi. Aklından bir sürü korkunç ihtimalin geçmesine engel olamadı.

Neyse ki Monica öyle çok derin düşünen biri değildi. "Ah," dedi ve öyle sıcak gülümsedi ki Claire bir an şaştı kaldı. "Anlıyorum. Peki, vaktimi boşa harcamayacağım. Morganville'de sizin için özel bir şey yok. Öyle doğru dürüst avlayacak bir hayalet bile yok. Biz gerçekten çok... Sıkıcıyız."

"Ama çok güzel manzaralar var!" diye karşı çıktı Angel. "Şu resmi binaya bakın. Saf Teksas gotik rönesansı. Mükemmel bir mezarlığın önünden geçtik -işlemeli mezar taşları, dövme demir ve o büyük ölü beyaz ağaç- bu kadar dikkat çekici bir renk, çok fotojenik. Eminim bir şeyler buluruz."

Shane, Claire'e mırıldandı, "Gece oralarda dolaşırlarsa, ki eminim yapacaklar ama başka bir amaçları olduğunu düşünüyorum."

"Sshhh!"

Boğazını temizledi ve sesini yükseltti. "Monica haklı. Burası çok sıkıcı." Sanki gülmemek için kendini tutuyor gibiydi hâlâ. "Tabii dünyanın en az ilgi çeken realiti şovunu istiyorsanız. Buradaki en ilginç olay Bay Evans'ın gece uluyarak çıplak dolaşmasıdır. Bunu da özel durumlarda yapar sadece."

"Yazık," dedi Jenna. "Mükemmel görünüyor oysaki."

"Ama izinleri almanın zararı yok yine de. En azından sizin yerel ekonominize katkıda bulunuruz, öyle değil mi?" dedi Angel bir film starı gülümsemesiyle. "*Adios*. Eminim tekrar karşılacağız." Monica'nın elini bir kez daha öptü ve

Jenna'yla belediye binasına doğru yol aldılar. Tyler onların peşinden kamerasıyla yetişmeye çalışıyordu. Ne tür bir drama için çekim izni almaya çalıştıklarını anlayamadı Claire.

"Saçmalık," dedi Shane. Yine de hâlâ eğleniyor gibiydi. "Pekâlâ. Vampirler onları kovmadan burada ne kadar kalabileceklerine bahse girelim mi?"

"Bahis yok," dedi Monica. "Uzun sürmez." Hayallere dalmış görünüyordu, iç çekip eline baktı. "Çok kötü. O kadar tatlı ki. Ve o kazağın altında kesinlikle tüysüz bir vücut vardır bahse girerim."

Shane tiksinerek baktı ve kolunu Claire'in omzuna attı. "Ve bu konuda biz yokuz."

"Gerçekten mi?" dedi Claire, gülümsemeden edemedi. "Bu seni farklı kılan şey. Ağda. Vampirler, draug'lar ve katillerle savaşabiliyorsun ama göğüs kıllarını aldırmaktan mı korkuyorsun?"

"Evet," dedi Shane, "çünkü aklım başında."

Biraz yürüdüler. Claire'in hayalet avcılarını geride bırakmalarına rağmen yanlarında hâlâ istenmeyen bir misafir olduğunu anlamasına kadar birkaç dakika daha geçti. Monica da onlarla aynı hızda yürüyordu. Davet edilmeksizin. "Evet?" dedi Claire işaret edercesine. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Belki," dedi Monica. "Bak, sana geçmişte kötü davrandığımı biliyorum ama merak ettim de..."

"Çıkar baklayı ağzından, Monica," dedi Shane.

"Şu yaptığınız şeyi bana da öğretin."

"Neyi, harika olmayı mı? Bunu yapamayız."

"Kapa çeneni, Collins. Demek istediğim..." Tereddüt ediyordu, sonra elleriyle saçını arkaya iterken sesini kıstı. Yavaşladı ve kaldırım kenarında durdu. Claire de durdu, yüz yüzeydiler. Shane yola devam etmeye çalışıyordu ama sonra yenilerek o da durdu. "Demek istediğim, ben de savaşmayı öğrenmek istiyorum. Bunu yapmam gerekebilir diye. Babam hep vampirlere çalıştığımız için onlardan korkmamamız gerektiğini söylerdi; ben de öyle düşünmüştüm. Ama Richard buna asla inanmazdı. Ve şimdi ben de yapmam gerekeni biliyorum. Bu yüzden silah yapmayı öğrenmek istiyorum. Savaşmak. Bu tür şeyler."

"Ah, asla olmaz," dedi Shane. "Biz yürüyoruz."

Yürümeye başladı ama Claire hareket etmedi. Kaşları çatık, kafası karışmış bir şekilde Monica'yı inceliyordu. Monica ciddi görünüyordu. Her zamanki meydan okuyan ya da kibirli duruşu yoktu. Erkek kardeşi ölmeden önce Claire'e Monica'nın değişebileceğini -ya da değişmek zorunda kalacağını- söylemişti.

Belki de bunu anlamaya başlıyordu.

"İlk fırsatta bizi satmayacağına nasıl emin olabiliriz?" diye sordu.

Monica gülümsedi.

"Tatlım, bir yere varacağımı bilsem yapardım ama bugünlerde mümkün değil. Vampirler bize işbirlikçi ya da düşman gibi bakmıyor artık. Biz sadece atıştırmalık yiyecekleriz artık. Yani. Kazığın ne işe yaradığını biliyorum ama

siz gençler bütün öldürücü oyuncaklara sahipsiniz galiba. Ortaklaşa bir iş yapmaya ne dersiniz?"

"Bunu dikkate alacağız," dedi Shane ve Claire'i yakaladı. "Gidiyoruz. Şimdi."

Onu geride bıraktılar. Claire arkasına baktığında Monica'yı hiç bu kadar yalnız görmediğini aklından geçirdi. Monica sonunda kendi kırmızı aracına bindi ve uzaklaştı.

"Onunla yakınlaşmıyoruz," dedi Shane. "Vampir problemleri mi var? Hayır. Hayatı boyunca onları kızdığı kişilerin üstüne saldı. Bana hak ettiğini bulmuş gibi geliyor."

"Shane."

"Hadi ama, bu kız hayatım boyunca bana etmediğini bırakmadı. Seni kim dövdü ve işkence yaptı. Belanın teki. Canı cehenneme."

Claire ona bir bakış attı. "Richard öldüğünde ona iyi davranan sendin. Ve o hayatını kurtardı."

"Evet, hiç hatırlatma," dedi Shane iç çekerek. "İyi. Her zaman berbat biri olarak kalacak ama sanırım ona kazık kullanmak gibi bir şey öğretmenin zararı olmaz. Temel savunma tekniği."

"İşte benim erkeğim." Claire, Shane'in kolunu sıktı. "Bir de, ona defans öğrettiğinde, onu yerden yere atma fırsatın da olacak."

"İşte şimdi bu planı sevdim."

Biraz daha yürümüşlerdi ki yarım blok ötede Shane ikinci el dükkânının önünde durdu ve Eve'e bir şeyler almak için orayı işleten adamla konuşmaya başladı. Claire

konuşma yabancı bir dile dönüşmeye başlayınca ilgisini kaybetti ve iki penceresi de kapalı başka bir dükkâna bakmaya başladı. Ivır zıvır satan bir yerdi ve gerçekten içi değersiz mallarla doluydu. İnsanların bu şeyleri tekrar satmak için mi getirdiğini yoksa bunların sahipleri kayıp terk edilmiş evlerden mi çalındığını merak etti. Belki de ikisi de doğruydu.

Dükkânın önü karanlıktı. Yan taraftaki dar tuğladan yapılmış ara sokak da öyle; bu yüzden Claire saldırının geldiğini göremedi. Her şey o kadar hızlı oldu ki hiçbir şey anlamadı. Sonra, omzuna dokunan elleri hissetti ve baş döndürücü hareketler başladı. Bağırmak için nefes alabildiğinde ise tuğla duvara itilmiş ve ağzı soğuk bir elle kapatılıp ses çıkarması engellenmişti.

"Sus!" dedi Myrnin aceleyle. "Sus, şimdi. Bana söz ver."

Claire hiçbir şey için söz vermek istemedi çünkü vampir patronunun koyu gözlerinde çılgın bir ifade vardı. Özellikle o gün darmaduman görünüyordu. Myrnin tuhaf giyinmeye eğilimliydi ama bu kıyafet sanki zifiri karanlıkta el yordamıyla seçilmiş gibiydi. Üzerinde 1970'lere bile uymayan eski püskü kadife pantolon, yanlış düğmelenmiş bol bir limon sarısı gömlek ve üstünde çizgi film karakterleri olan bir yelek vardı. Onu bir yolcunun giyebileceği bir şapkayla giymişti ve en üstte de üç şerit neon Mardi Gras boncukları vardı.

Üstelik Claire'in gördüğü kadarıyla tamamen yalın ayaktı. Dar bir sokaktı. Bu rahatsız ediciydi.

Başını salladı. Aslında bu tam olarak söz vermek sayılmazdı ama Myrnin öyle kabul etti ve elini çekti. Soluklanmayı bitirdi ama çığlığı erteledi, yalın ayak olsa da o anda aklı yerinde olabilirdi.

"Başkan Moses'la görüştüğünü duydum?" dedi Myrnin.

"Ayakkabılarını unutmuşsun."

"Ayaklarımı bırak. Moses?"

"Evet, onunla konuştuk."

"Amelie'nin yeni bir seçim ilan ettiğini de söyledi mi?"

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Başkan için tabii ki. Hannah'yı ofisten uzaklaştırdı, yarından itibaren geçerli. Çünkü Hannah onun bazı fazla agresif kararlarını imzalamayı reddetti. Yeni gündeme daha yakın birini atamak için haftaya yeni bir seçim yapılacak." Myrnin sadece heyecanlı değil çok endişeli de görünüyordu. "Neden karşı çıktığımı anlıyorsun."

Tam olarak değil. "Bir vampir olduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

Claire'e akıllıca ve şaşırmış bir bakış attı. "Dişler ve kan ihtiyacı elbette bir fikir veriyor. Ve de bir vampir olarak, doğal olarak türümüzün devamını istiyorum. Bu yüzden Amelie ve o lanet olası yuvarlak kafalının bu güne kadar kazandığımız her şeyi berbat etmesini engellemek zorundayım."

"Myrnin, ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Ah, öyle mi?" Onu bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Doğrusu bu ilginç kıyafetine rağmen oldukça kendinde

görünüyordu. Koyu gözleri sabitti ve odaklanmıştı. Dik ve sabit duruyordu, çok az kımıldıyordu.

"Ben Morganville'e dünya tarihinde benzersiz bir şey gerçekleştirmek için geldim. Vampir ve insanların her zaman olmasa da çoğunlukla bir arada güvenli bir şekilde yaşabilecekleri bir yer olsun istedim. Oliver'ın bu başarıyı yalnızca kendi kişisel avcılık başarısına çevirmesine izi vermeyeceğim. Amelie'nin yapmaya çalıştığını saptırmadan ibaret. Eğer kendisi bunu görmezse ben onun için yapmalıyım."

Shane onun kaybolduğunu anlamış olmalı ki, Claire sevgilisinin, adını seslendiğini duydu, sesinde bir endişe vardı. İnsanların burada gün ortasında bile birdenbire kaybolabileceğini biliyordu. Bu dar sokağı tehlike arz eden bir yer olarak fark etmesi uzun sürmedi ve Claire onun ışığı kesen geniş omuzlarını gördü az sonra.

"Senin aşırı koruyucu arkadaşın geliyor," diye iç çekti Myrnin. "Şunu unutma, Oliver'ın etkisine nasıl karşı koyacağımıza dair bir planımız olmalı. Belki belediyede başka bir insan. Hannah Moses olmasa bile, Amelie'nin gündemine karşı biri olmalı. Tercihen aklı başında biri tabii. Bunun üzerinde çalış. Seninle haberleşiriz yakında."

Shane yaklaşınca Myrnin sokağın aşağısına sert bir bakış attı ve ince, keskin dişini kısaca gösterip kayboldu. Aslında siste bir anda kaybolmadı tabii. Claire'in de bildiği gibi insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etmişti, bu yüzden insan onu bir anda yok oldu sanıyordu.

Ve sonra Shane geldi, önce ona sonra da gölgelere bakıyordu. "Bu da ne Claire?"

Claire derin bir nefes aldı ama keşke almasaydım diye düşündü sonra. Dar sokaklar. İğrenç. Myrnin'in çıplak ayaklarını düşündü ve ürperdi.

"Hadi çıkalım buradan."

Michael'a gelen bir telefon Claire'in Morganville kurucusu ile görüşmesi için gereken vampir eskort problemini de çözmüş oldu. Aslında Michael onunla birlikte Amelie ile konuşmaya istekliydi bile. Claire özellikle minnettardı çünkü o destek olmasa kesin Shane kendisiyle gitmek isteyecekti ve neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Amelie'nin bugünlerdeki tutumuyla birlikte Shane'in ağzının ikisinin de başını belaya sokacağını bilmek için medyum olmak gerekmezdi.

Michael arabasını getirdi ve Cam Ev'in önündeki caddeden Claire'i aldı. Standart bir vampir sedandı araba. Morganville'de keskin köpek dişleri hem bedava tekerlek hem de kasabanın kan bankasında alım için üyelik demekti. Michael'ın arabasında gitmenin kötü yanıysa camlar vampirlere uygun yapıldığından dışarıyı net görememekti.

"Eee," dedi Claire birkaç blok öteye gittiklerinde. "Sizde her şey yolunda mı? Eve biraz..."

"O iyi," dedi Michael bu konuyu konuşmak istemeyen bir tavırla. "Size kartlardan bahsetmediğim için biraz mutsuz. Ama önceden bildirmek sizin daha çok şikâyet etmenize sebep olurdu sadece. Elimden geldiğince huzurumuzu

bozmamaya çalıştım ben." Kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Sence hatalı mıyım?"

Claire omuz silkti. "Bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse. Bugünlerde her şey çok tuhaf, belki de sen haklısın. En azından birkaç gecemizi tartışarak geçirmiş olmadık."

"Evet," dedi. "Ama o günler de bitti."

Claire onun haklı olabileceğini düşündü.

Hannah önceden bildirmiş olabilirdi ama bu Kurucular Meydanı yakınındaki görevlilere kadar ulaşmış olduğu anlamına gelmezdi. İki vampir, ikisi de polis üniforması içinde, yalnız bu kez ikisi de kadındı... Ve biri uzun, diğeri kısaydı. Uzun olanı açık sarı saçlarını arkada kalın bir örgü yapmıştı. Kısa olan saçlarını kısacık kestirmişti.

İlk sordukları şey kimlik kartlarıydı. Michael sessizce altın kartını gösterdi ama polisler bakmadı bile. İstedikleri Claire'inkiydi.

Uzun olanı karta bakınca gülümsedi. "İyi kan grubu," dedi ve hayran kalan ortağına uzattı. "Kendine dikkat et. Kanın boşa gitmesini istemeyiz."

Claire tuhaf hissetti. Bu sanki özel hayatı açığa çıkmış gibi bir şeydi. Michael da aynı şekilde hissetmiş olmalı ki, tehlikeli ama yumuşak bir sesle, "Kontrol ettiniz onu da. Kesin artık," dedi.

"Komik değilsin," dedi kısa olanı ve ona göz kırptı. "Aynen büyükbaban gibi. Onun başına gelenlere bak."

"Öldü," dedi uzun olanı. "İnsanlara eşit davranmak uğruna. Öyle görünüyor ki Glass ailesi hiç ders almıyor."

Michael'ın gözleri birden kırmızı oldu. "Büyükbabama benzetilmeyi bir kompliman olarak alırım. Ve siz de artık dalga geçmeyi bıraksanız iyi olur."

"Yoksa?"

"Viv, indirebilirsin," dedi diğer polis ve Claire'e kimliğini verdi. "Tamamdır. Kurucunun ofisine girebilirler."

"Eminim tekrar görüşeceğiz," dedi Viv ve dişlerini göstererek sırıttı. "İkinizle de. Avlanma sezonu yakında başlıyor."

Michael camı kapatıp arabayı çalıştırdı. Claire tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. "Bu kesinlikle ürperticiydi."

"Evet," dedi Michael. "Üzgünüm, öyleydi." Neredeyse iki polis adına özür diliyor gibiydi ya da genel olarak bütün vampirler adına. "Buraya gelmek belki de çok iyi bir fikir değildir. Burası eskisi gibi değil."

"Denemek zorundayım."

"Kısa tut o zaman. Güneş battıktan sonra burada olmanı istemiyorum. Yanında ben olsam bile."

Bunu ondan duymak olağan dışıydı, biraz da üzüntü verici. Claire önüne baktı, hiçbir şey göremedi, çünkü manzara oldukça karanlıktı. Michael'ın soluk yüzü ve sarı saçları ön panelden gelen ışıktan mavimsi duruyordu. Tıpkı bir hayalet gibiydi. "Bize neler oluyor?" diye sordu Claire. Aslında bunu demek istememişti, ağzından çıkıvermişti. Aslında içinde büyüyen korkunun bir dışa vurumuydu. "Bana süpermarkette bir etmişim gibi baktılar. Böyle birkaç vampirin olduğunu biliyordum ama bunlar polisti. Bu da içgüdülerini kontrol etme konusunda çok daha iyi olmalarını gerektirir."

Michael cevap vermedi. Belki de ne diyeceğini bilemiyordu. Büyükbabası Sam Glass hakkındaki iğnelemeleri yerini bulmuştu anlaşılan. Michael'ın büyükbabası fiziksel olarak onun şimdiki haline benziyordu, sadece saçları daha kızıldı. Çok sevimli biriydi, hatta Claire'in tanıdığı vampirler arasında en insancıl olanıydı. Sam, Morganville'de iyilik uğruna savaşmıştı ve bunu da hayatıyla ödemişti. Michael bunu unutmamıştı. Claire onun da eğer insanlar ve vampirler arasında bir yerde durmaya devam ederse kendi hayatına ne olacağını ve hatta öldürülebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Elbette düşünüyordu. Özellikle de şimdi Eve'le her iki tarafın da karşı çıkmasına rağmen evlendikten sonra. İkisinin de kaybedecek çok şeyi vardı.

Rampayı geçince Kurucular Meydanı'na doğru arabayı yavaşlattı Michael. Vampirlerin mükemmel bir otoparkı vardı, tamamen kapalıydı. Bir yer bulup motoru kapattığında, "Kötüye gidecek Claire," dedi. "Biliyorum. Hissediyorum. Bunu durdurmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Biliyorum," dedi Claire ve elini uzattı. Michael arkadaşının elini hafifçe sıktı. İyi bir şey çünkü kolaylıkla Claire'in kemiklerini kırabilirdi. "Sonsuza kadar Glass Evi çetesi."

"Sonsuza kadar," dedi Michael. "Eğer çete olacaksak iyi bir işaretimiz olmalı. Göz korkutucu bir şey."

Birkaç komik saçma şey denediler ama çabaları boşa çıkmıştı.

"Biz," dedi Claire, "çetelerin en kötüsüyüz."

"Kötü fikir," diye kabul etti Michael, ifadesizce. "Shane aramızda karizması olan tek kişi ama."

Arabadan indiler. Claire gölgelere dikkat etmeye çalışıyordu. Michael da öyle ama olağan dışı bir şey görmediğinden başını salladı ve ona asansöre kadar eşlik etti. Yukarı çıkmayı beklerken, Claire arkalarına bakmaya devam etti. Onları kimsenin takip etmediğinden emin olmak istiyordu.

Kimse yoktu.

Bu defa biri asansör müziğinin değişmesi gerektiğini düşünmüş olmalı ki *Thriller*'ın orkestral versiyonu çalıyordu. Körelmiş olsa bile vampirlerin de bir mizah anlayışı vardı. Michael ya komik olduğunu düşünmemiş ya da dikkat edemeyecek kadar dalgındı çünkü kendi içine kapanmış görünüyordu. Kendini olacaklara hazırlıyor olmalıydı.

Kapılar ölü beyazlığında, kafası bir bilardo topu kadar dazlak ve resmi siyah kıyafetler içinde bir vampire açıldı. Claire onun güvenlik mi ya da göz korkutucu bir karşılayan kimse mi olduğunu anlayamadı. Ama bir adım geriledi ve Michael da yanında gerilmiş duruyordu.

Adam ikisine de sessizce baktı, sonra birden arkasını dönüp uzaklaştı. Bunu yaparken beni takip edin dercesine elini salladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Claire, siyah takım elbiseli rehberlerini aynalı koridorlarda takip ederken. Vampirler binalarını kasıtlı biçimde insanların kafasını karıştıracak şekilde dizayn etmişlerdi. Ancak içlerinden ikisi yanında bir eskorta ihtiyaç duymuyordu. Burada son yıllar-

da oldukça uzun zaman geçirmişlerdi. "Ve her zaman böyle arkadaşça mı?"

"Evet ve yine evet." Michael elini dudaklarına götürdü ve susmasını işaret etti, o da sustu. Kapalı ve işaretsiz kapıların ve hâlâ Morganville sokaklarında yürüyen insan portrelerinin önünden geçtiler. Yalnız bu portreler eski stil kıyafetlerle çizilmişti. Eskortları oldukça hızlı hareket ediyordu. Claire yetişmekte güçlük çekse de bunun aslında normal vampir hızı olduğunu biliyordu. Bu da adeta vampirlerin artık ölümlülerin hızına yetişmeye çalışmadıklarını söylüyordu.

Nefesini tuttu ve acele etti. Michael ise onunla aynı hızda ama onu ittirmeden eşlik ediyordu. Kapı aralıklarına baktığını fark etti. Claire onu bu kadar tetikte görmemişti daha önce, en azından her ikisi için de güvenli olması gereken bu yerde.

Her şey bir vampirin gölgeler arasından çenesini eğerek ve dişlerini göstererek sıyrılıp geldiğinde açıklığa kavuştu. Claire onu az çok tanıyordu ama daha önce bu kadar... insanlık dışı görünmemişti. Bembeyazdı ve gözlerinde kırmızılık saçıyordu, tehlikeli duruşu Claire'in yavaşlayıp Michael'a telaşla bakmasına neden oldu.

Çünkü tehlike ona karşı değildi.

Sadece arkadaşına yönelikti bu kez.

"Burada kabul görmüyorsun," dedi vampir hırıltıdan da kötü kısık bir sesle. "İnsanlarla arkadaşlık edenler hizmetlilerin girişini kullanırlar."

"Onu boş ver," dedi Michael, Claire'e ve yoluna devam etti. "Henrik sana zarar veremez."

"Bu hangisi? Öbüründen sıkılınca evleneceğin diğer küçük karın mı?" Henrik'in yüzündeki sırıtış zalimce bir eğlenceden ibaretti. "Yoksa bir dahaki sefere kiliseden izin almayacak mısın? Onları kesinlikle yeme iznin var biliyorsun. Onları önce kutsamana gerek yok yani. Yine de lezzetliler."

Michael'ın gözleri diğer vampire odaklandı. Gözleri kırmızıya dönüşmeye başlamıştı. Ellerini yumruk yapmak için bükmeye çalıştığını gördü Claire. "Kes sesini," dedi Michael. "Claire, yürümeye devam et. Hamle yapacak."

Bu kez hırıltı ya da ıslık gibi çıktı sesi ve Henrik'in gözleri daha koyu kırmızıya döndü. "Yapacak mıyım? Senin için değil, çocuk. Kesinlikle evcil hayvanın için değil."

Claire yürümeye devam etti ama cebinden küçük cam bir şişe çıkardı. Kolayca açılan bir kapağı vardı ve Henrik'ten gözlerini hiç ayırmadan başparmak tırnağıyla açıverdi. "Evcil değilim ben," dedi. "Kaybol." Şişeyi kaldırdı. "Gümüş nitrat. Birkaç saatini yanıklarla uğraşarak geçirmek istemiyorsan geri çekil. Amelie'yi görmek için buradayız, senin için değil."

İlk kez Henrik'in gözleri onun üzerindeydi. Claire korku ve şok içindeydi. Vampirin içinde Claire'in anlayamayacağı vahşi bir şeyler vardı. İncitmek, öldürmek için kör ve nedensiz bir içgüdü gibi bir şey.

Bir yılan gibi dişlerini içeri çekti ve ağzını kapattı. Biraz daha insancıl bir duruş sergiledi ama hâlâ biraz göz korku-

tucuydu. Göz korkutucu, seri katil. "Elbette," dedi. "Geçin. Eminim tekrar görüşeceğiz çiçeğim."

Önünde saygıyla eğildi ve gölgelere karıştı. Claire gözlerini ondan ayırmadı ama o hiç kımıldamadı.

Michael takip edince, aniden hızlı bir hareketlenme oldu. Bir karmaşanın ardından Michael'dan acı bir çığlık yükseldi. Sonra öbür vampir diğer yönde sakince yürüyerek uzaklaştı.

"Michael?" diye bağırdı Claire ona dönüp yüzündeki yarayı görünce. Kan kötüydü ama yüzünde şakaklardan çene kemiğine doğru pençe izleri iniyordu. Derin oyuklar vardı, iyileşmeyecek bir şey değildi ama yine de...

Michael sendeleyerek duvara dayandı. Gözlerini kapadı ve "Belki bensiz gitsen daha iyi olacak. Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak," dedi. Sesi hem acıdan hem şoktan titriyordu. "Bir şey yok. İyiyim."

"Biliyorum," dedi Claire. Gümüş nitratı cebine sokuşturdu ve getirdiği bir paket peçeteyi ona uzattı. "İşte."

Michael ona baktı. Hafifçe gülümseyerek paketi aldı. Peçeteler kana bulandı ve kan yavaşça azalmaya başladı. Çoğunu kullandığında yaralar temizlenmişti. Hâlâ ürpertici görünse de daha iyiye gidiyordu.

"Bu ilk kez olmuyor, değil mi?" diye sordu Claire. "Bunu bekliyordun. Ne kadar gergin olduğunu hissettim. Bu senin Eve ile evlenmenle alakalı. Bu yüzden üstüne geliyorlar."

Michael omuz silkerek cildindeki lekeleri silmeye çalıştı. "Hepimiz bu konuda ne hissettiklerini biliyorduk. Aynen

Bay Malum ile onun yalnız insanlar tayfası gibi. Sebebi her neyse herkes bizi hainler olarak görüyor."

"Bu aptalca. Siz ikiniz yıllardır berabersiniz."

"Evli değildik ama. Komikler bu konuda. Vampir çevresinde biriyle evlenmek başlı başına bir olay. Vampirler ölümsüz vesaire diye. Çok nadiren oluyor ve olunca da işin içine güçler giriyor. Düşük statüdeki partner yüksek olanınkine yükseliyor. Bu nedenle şimdi Eve teknik olarak benim sahip olduğum bütün haklara, güce ve önceliklere sahip. Ve Amelie ile doğrudan kan bağı olunca, bu büyük bir olay." Bütün kanlı peçeteleri cebine koydu ve başını salladı. "Hadi devam edelim. Buralarda oturmak istemiyorum."

Eskortları onları beklememişti ama vardıklarında Amelie'nin ofisi önünde duruyordu. Kapıyı açıp onları içeri davet etti. Onları takip etmedi ve Claire içeriye kilitlendiklerini düşündüren bir ses duydu.

Eğer öyleyse resepsiyonist hiç belli etmiyordu. Adı Bizzie'ydi ve uzun zamandı Amelie ile çalışıyordu. Claire'e kısaca selam verdi ve Michael'ı yüzündeki yarayı görmesine rağmen tamamen görmezden geldi. Neler olduğunu sormadı bile. Aslında hiç konuşmadı ve Clarie'in tanıdığı kadarıyla bu biraz tuhaftı. Çünkü Bizzie eskiden ona karşı hep sıcaktı.

Bir şeyler değişmişti.

Claire ve Michael küçük, tahta panelli odada koltuklarında sessizce beklediler. Claire vaktini duvarlardaki yüksek portreleri incelemekle geçirdi. Bunlarda Amelie de var-

dı, şimdi göründüğü gibiydi. Ama saçları Claire'in lisede Fransız İhtilali ile ilgili gördüğü filmlerdeki stile benziyordu. Beyaz saten içinde Amelie mumlarla ışıklandırılmış ve sağ elinde yan tarafında sallanan bir ayna vardı. Sol elinin parmakları ise bir kafatasının üstündeydi.

Ürpertici ama güzel.

"Kurucu sizinle görüşecek," dedi Bizzie, Claire herhangi bir telefon ya da enterkom duymamış olsa da. Claire ayağa kalkınca iç taraftaki kapı ses çıkarmadan açılıverdi.

Derin nefes al, dedi Claire kendi kendine. Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Amelie ile daha önce onlarca kez görüşmüştü, belki şimdiye kadar yüz kez. Ama bir şekilde tuzağa düşecekmiş gibi hissediyordu. Dönüp Michael'a baktı ve gözleri buluştu, öylece kaldı.

O da bunu hissediyordu.

Derin nefes al, diye düşündü yine Claire ve harekete geçti.

Ofis esrarengiz bir şekilde aynı görünüyordu. Yüksek kitaplıklar, güneş ışığından korunması için özel olarak boyanmış büyük resimli pencereler, orada burada yanan mumlar. Amelie'nin masası çok büyük ve düzenliydi. Arkasında ise Morganville Kurucusu, ellerini deri kayıt defteri üstüne koymuş oturuyordu.

Arka tarafta Oliver duruyordu.

Bu iki vampir daha farklı olamazdı. Amelie gösterişli, ipeksi ve solgun saçlıydı. Doğuştan bir yöneticiydi. Diğer

yandan Oliver bir savaşçı sertliğinde, grileşen saçları ve gaddar gülüşüyle boğazlı kazağı ve ceketi yerine zırh giyiyor da olabilirdi. Amelie'nin pantolonlu takımı eski beyaz ipektendi ve Oliver'ın tamamen siyah kıyafetinin zıddıydı. Özellikle böyle giyinmişlerdi, Claire bundan emindi.

Amelie'nin saçları ise muhteşem dalgalarla açık bırakılmıştı.

Oliver'ın eli Amelie'nin omzundaydı. Bu yakınlık gösterisi draug'ların gelişi, savaşı ve yenilgisinden önce olsa tuhaf karşılanırdı. O ve Amelie düşman olmuşlardı, sonra isteksiz müttefikler ve sonunda başka bir şey.

Çok daha tehlikeli bir şey doğrusu.

Claire etrafına bakındı ama bir zamanlar misafirler için Amelie'nin masanının önünde duran koltuklar gitmişti. O ve Michael bu durumda ayakta duracaklardı.

Ama önce onlardan beklenen başka bir şey vardı belli ki. Çünkü Oliver ikisini biraz izledi, kaşlarını çattı ve "Kurucu ile konuşmak istiyorsanız onu saygıyla selamlamalısınız," dedi.

Amelie bir şey söylemedi. Her zaman buzdan kraliçe olmuştu ama şimdi ifadesi tamamen okunamaz haldeydi. Çok soluk, mükemmel ten ve kayıtsız, ölçen gözler. Ne hissettiğini, tabii hissediyorsa, anlamak imkânsızdı.

Michael başını eğdi. "Kurucu."

"Görüyorum ki yakın zamanda yaralanmışsın," dedi. "Nasıl?"

"Önemli değil."

"Bu sorumun cevabı değil."

"Bu benim sorunum. Halledeceğim."

Amelie koltuğuna oturdu tekrar ve Oliver'a doğru baktı. "Henrik'in bu duvarlar içinde böyle bir davranışa izin vermeyeceğimi anlamasını sağlayın. Michael, bir dahaki sefere sorularıma karşılık versen iyi olur."

"Cevabı zaten bildiğine göre, ne önemi var." En az Amelie kadar duygularını saklamakta iyiydi. "Eğer gerçekten onu ve onun gibileri durdurmak isteseydin evliliğimi onaylar ve buna bir son verirdin."

"Benden izin almadın ve senin kan atan olarak bunu vermek ya da durdurmak benim hakkım," dedi. "Benim rızam olmadan yaptığın şeyleri kabullenmek zorunda değilim. Ve bu yoldan daha önce de geçtik, sonuca varamadan. Seni buraya yine getiren nedir?"

Claire boğazını temizledi ve bir adım öne geçti. "Ben..."

Oliver sözünü kesti. "Kurucuyu saygıyla selamla, yoksa bir kelime daha edemezsin."

Amelie bunu geçiştirebilirdi, normalde yaptığı gibi önemsemeyebilirdi... ama yapmadı. Bakışları Claire'in yüzünde, bekledi. Claire zar zor yutkundu ve başıyla hafifçe selamladı. "Kurucu," dedi.

"Konuşabilirsin Claire."

Süper, sağol. Claire alaycı bir cevap vermek istedi ama sonra kendini tutmayı başardı. Shane olsa söylerdi, zaten bu yüzden onunla bu küçük maceraya atılmamıştı. "Teşekkürler," dedi ve gerçekten minnettarmış gibi görün-

meye çalıştı. "Seninle kimlik kartları hakkında konuşmak için geldim."

Amelie'nin yüzünde sonunda bir duygu belirdi. Öfke. "Katlanabileceğim bütün argümanları dinledim," dedi. "Bu önlem tüm Morganville sakinlerinin acil bir durumda uygun tedaviyi almaları, Koruyucularının belirlenmiş olması ve kaybolduklarında bulunabilmesi için. Kızgınlığının sebebi her istediğini yapma özgürlüğüne sahip olduğun yanılgısından geliyor. Özgür değilsin, Claire. Bu dünyadaki hiç kimse değil."

"Sam'in amaçlarını ciddiye aldığını sanıyordum. İnsanların da Morganville'de vampirlerle eşit haklara sahip olacağını söylemiştin. Bana bunu söyledin!"

"Yaptım," dedi Amelie. "Ve yine de insanların biraz özgürlüğe kavuşunca daha fazlasını isteyeceğini ve bunun da bizim yaşamımızı mahvedeceğini anladım. Bir seçim yapacaksam, bunu hayatta kalmak için yaparım. Siz zaten sayıca çok fazlasınız. Sayınız kaç, yedi milyar mı? Bizim sayıda dezavantajlı olduğumuzu söylersem kusura bakmazsın artık."

"Bu yüzden mi tekrar avlanmaya izin veriyorsun?"

Oliver güldü. "Çekici bir fayda ama hayır. Avlanma vampir doğasında çok derinlerde gömülüdür, tıpkı insanlardaki üreme dürtüsü gibi. Bu kolaylıkla yok edilebilecek bir şey değil. Bazıları için avlanma içindeki daha karanlık ve daha çok zarar verecek şiddet dürtüsünü kontrol etmek içindir. Barajla çevrili bir nehri düşün, yapısında bir kusur var. Er

ya da geç, taşkın su serbest kalacak ve vereceği zarar yavaş ve kontrollü salımdan daha fazla olacaktır."

"Sen sudan bahsediyorsun. Ben ise insanların hayatlarından!"

"Yeter," dedi Amelie açıkça. "Bu insanlarla ilgili değil. Sen ve arkadaşların korkmanıza gerek yok; kanun size dokunmuyor. Morganville'de yaptıklarının sizi özel olarak korumam altına almam demek, kartlarınızda da gördüğünüz gibi. Ve her vampirin avlanmayı reddetme hakkı vardır. Michael reddetti mesela. Şüphesiz çoğu da öyle yapacak."

Bir şekilde bireysel vampirlerin iyi niyetine güvenmek Claire için olumlu bir gelişme sayılmazdı. Ama Amelie'nin onun fikirleriyle ilgilenmediği de ortadaydı. "O hâlde insanlar, Koruyucuları ile gitmedikleri takdirde avlanacakları konusunda bilgilendirilmeli. En azından onlara kendilerini savunmaları için bir şans ver!" dedi Claire.

"İstersen sen söyle," dedi Oliver ve gülümsedi. "Hazırlanarak çıkmak kendini daha güvende hissettirecekse, silahlanmalarını söyle. Gruplar halinde dolaşmaları gerektiğini anlat. Ne istersen söyle. Bu avlanmayı daha çekici hâle getirmekten başka bir işe yaramayacak."

"Bu senin işin, değil mi?" Oliver ona cevap vermeden baktı. Claire dikkatini yine Amelie'ye verdi. "Onun her şeyi yok etmesine izin vereceksin," dedi Claire. Bakışları Kurucu'da kilitlendi. Bu tehlikeliydi; Amelie güçlüydü, hem de çok ve yansıtmak istemese bile gözlerinin derinlerine bakmak oldukça korkutucuydu. "Gerçekten onun bu

kasabayı kendi kişisel avlanma alanına çevirmesine izin vereceksin."

"Kasabayı terk etmek için her zaman özgürsün Claire," dedi Amelie. "Daha önce de söyledim ve size daha rahat şartlar sağladım. Sizi bu kadar düşündüğüm için pişman olmadan önce bu fırsatı kullanın derim. Hatırlayın, her zaman korumayı geri çekebilirim."

"Belki giderim! Peki sonra ne yapacaksın? Çünkü Myrnin'in senin yeni fikirlerinden hoşlandığını sanmıyorum ve onu kontrol edemezsin, öyle değil mi? Ama neyse, onlar zaten senin fikirlerin değil." Claire bakışlarını Oliver'a çevirdi. "Değil mi?"

Oliver bir heykel gibi dururken birden ona doğru atıldı ve Claire bir anlık içgüdüyle sıyrılmayı başardı.

Michael araya girdi. Oliver'ı kenardaki bir masaya doğru şiddetle itti. Büyük ihtimalle çok pahalı olan bir antika vazo da kırıldı. Oliver ayaklarına yuvarlandı ama düşüşten pek etkilenmedi ve ona doğru geldi.

"Yeter," dedi Amelie. Oliver donup kaldı. Michael da öyle. Claire odada farklı bir basınç hissetti ve Amelie'nin onları durdurduğunu anladı. Acıtmış olmalı çünkü Oliver'ın yüzü bir anda acı içinde buruştu. "Huzurumda yeterince köylüler gibi kavga ettiniz. Michael, sadakatin yok ve kişisel seçimlerinin bana karşı vazifelerinden daha önemli olduğunu düşünmenden bıktım. Hayatını bana borçlusun. Eğer bir seçim yapılacaksa, nasıl seçeceğine çok dikkat et. Yalnız bir vampir pek çok şeye maruz kalabilir."

"Biliyorum," dedi Michael. "Beni tehdit etmeyi bırak artık. Ne yaparsan yap sevdiğim insanlardan vazgeçmiyorum. Ve en iyi dostumun da deyimiyle, kaybol. Hadi Claire. Onun bize faydası yok."

Ona uzandı ama bir anda mavi gözleri açıldı ve çaresizce bomboş baktı. Amelie'nin öfkesinin gücüyle dizleri üstüne çöktü. Bir fırtına gibiydi ve Claire de kendini dizleri üstüne çökmüş buldu bir anda. Elleriyle Michael'a uzanmaya çalışıyor ve onu sımsıkı tutuyordu. Michael ona zarar vermemeye çalışıyordu ama yine de canı acımıştı.

Amelie masasından kalktı, zarif, gümüş kaplamalı bir mektup açacağı aldı. Michael'a yukarıdan bakmak için ona doğru yürüdü. Bıçağı elinde çevirirken, ince dumanlar tüttü. Gümüşe karşı dayanıklı değildi ama diğerlerinden daha güçlüydü.

"Beni denemeyin," diye fısıldadı. "Babamı yendim. Draug'lardan sonra da hayatta kaldım. Sizden sonra da kalacağım. Yerinizi bilin ya da diz çöktüğünüz yerde, şimdi ölün."

Michael bir şekilde gülmeyi başardı ve ona doğru yüzünü döndü. Claire, onun ilk kez onlardan biri göründüğünü düşündü.

Bir vampir gibi.

"Kim olduğumu biliyorum ve sizden biri değilim," dedi. "Canın cehenneme."

Amelie mektup açacağını aşağı doğru tuttu. Claire dehşet içinde nefes almaya çalıştı; geçmişten korkunç bir sah-

ne gözleri önüne geldi. Arkadaşlıklarının ilk günlerinde bir başkası Michael'ı bıçaklarken görmüştü. Onu atlatmıştı. Bunu değil. Gümüşle değil. *Hayır, bunu Eve'e söyleyemem. Hayır, lütfen.*

Amelie gümüş bıçağı yere indirdi, kabzasına, Michael'ın dizinin hemen yanında. Nazikçe kalktı, arkasını döndü. Elleriyle işaret ederek ikisini de kovdu ve uzaklaştı.

Oliver, Claire'e bir süre baktı. "Kendinizi şanslı sayın. İkiniz de, çıkın buradan. Şimdi."

Claire sendeledi, hâlâ Michael'ın elini tutuyordu ve onun kalkmasına yardım etti. Michael bütün ağırlığıyla ona dayandı. Sersemlemiş görünüyordu ama gözleri de burnundan ve kulaklarından akan kan gibi kıpkırmızı kesilmişti. Oliver'ın boğazına sarılmaya hazırdı ama neyseki bunu yapacak gücü yoktu şimdi. "Hadi," diye fısıldadı ona. "Michael! Hadi ama! Sakin olması gereken sensin, hatırlasana?"

Michael gözlerini kapadı. Bunu kabul etmek olarak anladı Claire ve onu kapıya kadar götürdü.

Gözleri hâlâ kapalıydı.

Oliver, "Buraya bir daha gelirseniz, tedarikçiler olarak gelin. Yoksa bir dahaki sefere bıçak ıskalamaz," dedi.

Claire, *canın cehenneme* demeyi, kendine saklayacak kadar zekiydi.

3

CLAIRE

Kurucular Meydanı'den çıkmak, oraya gitmek kadar kötü değildi. Ancak Michael sendelediği ve yarı yola kadar gelebildiği için Claire, Henrik ya da onunla aynı hisleri paylaşan birinin Amelie ve Oliver'ın başladığı işi bitirmek isteyebileceğinden korkuyordu. Michael incinmişti. Belki açıkta olan yaraları yüzünden değil ama hâlâ burnu ve kulakları çevresindeki kan izleri içten bir kanamaya işaret ediyordu. Claire ona nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu ama vampir yaraları zaten yardım almadan iyileşiyordu.

Yine de belki kana ihtiyacı olacaktı ve ani bir istek geldiğinde onun yakınındaki tek kaynak olmak istemiyordu Claire. Bunun gerçekleştiğini görmüştü daha önce ve sonrasını da. Öldürmediği sürece bu arkadaşlıklarını bozmayacaktı ama yemek masasında her şey oldukça garip olacaktı.

"Araba kullanabilecek misin?" diye sordu telaşla, garaja vardıklarında. Elini omzuna koymuştu ama Michael ken-

di gücüyle ilerliyordu zaten. Pek bir şey söylememişti ama şimdi başını salladı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi. Sesi sanki bağırmaktan kısılmış gibi boğuk çıkıyordu. "Daha değil. Ama iyi olacağım."

"Belki bir şeyler içmek istersin." Eve'in daha önce söylediği şekilde dile getirmişti ve Michael da bu konuyu açmak zorunda kalmadığı için rahatlamış görünüyordu. "Kan bankasında durmak istersen arabada bekleyebilirim. Michael... üzgünüm. Böyle olacağını düşünememiştim." *Yanlış. Vahşice. Çılgınca.* Ama Shane bir şekilde bunu sezmişti yoksa onunla bir başkasını göndermek için ısrar etmezdi. Oliver ve Amelie'yle başa çıkabilecek biri... Ya da bunu isteyebilecek biri.

Eğer makineyi bitirmiş olsaydım, kullanabilirdim. Onun gücünü yok ederdim. Belki de çalışırdı. Belki de Oliver'ın Amelie üstündeki etkisini bile kırabilirdi. Claire çok özlediği eski Kurucuya kavuşurdu.

Ama belki de her şey daha da kötüye giderdi.

Michael'ın onun için bu kadar tehlikeye girmesi gururunu incitmişti. Herkes için ne kadar tehlike arz ettiğini de anlamışlardı. Hannah haklıydı sonuçta. Denemenin hiçbir faydası yoktu.

Arabada, Claire uzun yürüyüş boyunca delice kafasını kurcalayan soruyu sormak için güvende hissetti. "Amelie'ye ne oldu? Böyle değildi o. Draug'lar ona, bilemiyorum, hastalık bulaştırmış olabilir mi? Ona bir şey yapmış olabilir miydi?"

"Belki," dedi Michael. Öksürdü, ıslak bir sesti bu. Claire ürktü. "Belki de Oliver'la ilgisi vardır, insanları etkileme yeteneği var. Amelie ona karşı hep mesafeliydi. Şimdi Sid ve Nancy'yi oynuyor gibiler."

"Kim?"

"Kimden bahsettiğimi bilmiyorsun değil mi?"

Biraz gülümsedi Claire. "Pek değil aslında."

"Sana birkaç şarkı dinleteceğim, hatırlat sonra. Ama neyse, eğer Myrnin her şeyin kontrolden çıktığını söylediyse, yanılmıyor. Amelie bende denediği o gücü işler kritik olmasa kullanmazdı. Kendi kişisel eğlencesi için değil." Ürperdi ve sonunda, sessizce, "Beni öldürebilirdi, Claire. En azından vampir olmayan yanımı. Bilemiyorum ama beni etten kukla ya da başka bir şeye dönüştürebilirdi. Herkesten çok daha güçlü," dedi.

Claire yutkundu. Aniden yine kendini kötü hissetti. "Ama bunu yapmadı."

"Bu kez," dedi Michael. "İsteklerine uymamın tek yolu bu diye düşünürse peki? İçimde *beni ben yapan* her şeyi yok ederse, bu şekilde yaşamak istemiyorum. *Söz ver,* sen ve Shane, bunun çaresine bakacaksınız. Gerçekleşirse."

"Olmayacak."

"Söz ver."

"Tanrım, Michael!"

Claire bir an sessiz kaldı ve sonra, "Shane'e soracağım," dedi. İkisi de biliyordu ki Shane bu ricayı anlardı, hem de çok iyi. Ve evet derdi.

"Bu olmayacak," dedi Claire. "Asla, Michael! Buna izin vermeyeceğiz."

Michael, Claire'e bunu kontrol edemeyeceğini söylemedi ama genç kız zaten biliyordu. Yalnızca böyle söyleyerek kendini daha iyi hissetti.

Kan bankasına gidiş sessizdi ve yol boyunca Claire yüzünü karartılmış yolcu penceresine döndü. Bütün adrenalinin sonrasında, kendini uyuşuk ve bitkin hissediyordu. Bir de tuhaf ama çok acıkmıştı. Michael kan bankasının arkasından girdi, yalnız-vampirler girişinden ve elinde küçük bir soğutucuyla geri döndü. Claire'e uzattı. O da yerde ayakları arasına koydu. "Kan akışı çok yavaş," dedi. "Yarın bunu almak için Kanarabası gönderecekler. Shane ödeme yaptı mı?"

"Hiç yapar mı?" dedi Claire gözlerini devirerek. "Sabah onu getiririm. Ben de kan vereceğim." Claire, Amelie'nin de izniyle, kan verme sorumluluğundan feragat etmişti. Kan verme Morganville'de on sekiz yaş ve üzeri herkes için vergi ödemesi yerine geçiyordu. Claire'in daha önce yaşı küçüktü ama şimdi yasal yaşta olsa da katkıda bulunmak zorunda değildi. Yine de acil durumlarda kan veriyordu. İhtiyaç duyan hastaneler için aslında, vampirler için değil.

Shane vergi kayıtlarından muaf değildi. Muhtemelen Morganville'de neden olduğu onca beladan dolayı.

Michael iç çekti. "Senin için sakıncası yoksa..?"

Claire soğutucuyu açtı ve içindeki kan poşetlerinden birini çıkardı. Biraz sıcak ve ağırdı ama Claire bunun te-

levizyon şovlarında kullanılan renkli sıvılardan olduğunu düşünmeye çalıştı.

Yine de Michael dişlediğinde başka tarafa baktı.

Poşettekini bitirmesi sadece bir dakikasını aldı ve boş poşeti atacak bir yer aramaya başladı. Sonra Claire'in almasına ve soğutucuya koymasına izin verdi. "Üzgünüm," dedi. Özürü gerçekçiydi. "Şu an görmen gereken şey bu değil biliyorum."

"Yemek her şekilde kötü," dedi Claire. "Ama hepimiz yapmak zorundayız. Neyse, açlıktan ölüyorum. Chico hâlâ açık mı?"

"Seni Chico'ya götürürsem, eve de almamız lazım, tamam mı?"

"Varım."

Chico's Tacos kasabada yeni sayılırdı. El Paso'da tattığı farklı bir lezzeti buraya taşıyan bir Morganville sakini tarafından açılmıştı. Acı sos içine batırılıp ıslatılmış ve sonra üzerine kıyılmış peynir dökülmüş nefis dürüm tako. Karışık, evet. Sağlıksız, belki. Ama tako açısından birinci sınıf. Ekstra siparişler kaçınılmazdı.

Michael arabaya servis işlerini halletti, paraları saydı ve yiyecekleri alıp Claire'e uzattı. Beş ev arkadaşı olduklarını düşünmek hâlâ yeniydi onlar için. Miranda yalnız yarım zamanlı sayılırdı, gündüz boyunca görünmezdi ama gece ete ve kemiğe bürünür, yürür, konuşur, işleri yapar, akşam yemeği yerdi. Claire'e anlamsız geliyordu ama Cam Ev -kasabaya özgü diğer tüm Kurucu Evleri gibi- ne kadar sınırlarını zorlasa da bilimin açıklayamadığı şeyler yapabiliyordu.

Michael bu duvarlar içinde öldürüldüğünde, Oliver tarafından kanı içildiğinde, bu ev onu saklamıştı, bir hayalet olarak onu kelimenin tam anlamıyla kurtarmıştı. Cam Ev gece gündüzden daha güçlüydü, böylece gece yarım bir hayat olsa da gerçek bir et ve kan formunu yaratabiliyordu. Ama şafak söktüğünde eriyip gidiyordu. Michael şafakla gün batımı arasında hissedebildiğini, içebildiğini, yiyebildiğini ve istediği her şeyi gerçek gibi yapabilidiğini söylese de aslında *gerçek* değildi.

Ancak bu yarım hayatı devamlı kılabilmek için Amelie ile bir işbirliği yapıp bütünüyle bir vampir olması gerekmişti.

Miranda da aynı artı ve eksilere sahip görünüyordu. Ve vampir olma gibi bir isteği yoktu. Hayattayken, Miranda psişik güçleri yüzünden hem bilgilendirici hem de tuhaf, yitik bir küçük kızdı. Yaşamı boyunca kasabanın çoğu tarafından dışlanmıştı. En iyi arkadaşı Eve bile bazen onunla baş etmekte güçlük çekiyordu.

Hayalet-Miranda artık psişik güçleri olmadığına göre mutlu bir kadına dönüşüyor ve gerçek arkadaşlar ediniyordu. Bu yüzden Miranda'ya da tako alındı.

"Neler olduğu konusunda Shane'e ne söyleyeceğiz? Ya da Eve'e?" diye sordu Claire arabanın tekerlekleri çakıl taşları üzerinde tanıdık bir çatırtıyla eve geldiklerini haber verince.

Michael arabayı park etti, motoru kapattı ve yanıt vermeden önce biraz düşündü. "Onlara her şeyi söyleyeceğiz. Başka türlüsü haksızlık olur. Bir de Amelie'nin hâlâ arka-

mızda olduğunu düşünmeleri onları daha çok tehlikeye sokabilir."

Bu Eve'i üzecek, Shane'i kızdıracaktı ama haklıydı. Onları karanlıkta bırakmak bir felakete yol açardı. İnsanları gelecek zarardan koruyabilirsiniz ama bilgisizlikten değil.

"Pekâlâ," dedi Claire. "En azından takomuz var. Takoyla her şey daha iyi gider."

Ve tako işe yaradı. Onları kapıda karşılayan Shane Michael'ın elindeki soğutucuya baktı ama yüzü Claire'in elindeki yağlı kâğıt poşetleri görünce aydınlandı. "Bir erkeğin kalbine giden yolu gerçekten biliyorsun," dedi ve elinden poşetleri aldı.

"Kaburgalar arasında ve yukarı doğru açı yapınca?" dedi ve Shane şaşkınca bakarken Claire ona tatlı ve hızlı öpücük verdi. "Hey, bu senin şakan. Hatırlıyorsam suçlama beni."

"Çok hoşsun."

"Peki, beğenmediysen, takoları geri alıyorum."

Tako poşetlerini çekiştirmeye başladılar. Shane tabii ki daha güçlü ve çevikti, bu yüzden yenecekti. Ama Miranda arkasından gizlice birkaçını çaldı ve Shane bağırırken mutfaktan geçip oturma odasına kaçtı. Sonra Eve de birkaç tane aldı ve Claire kalan iki poşeti vermemek için savaşmak zorunda kaldı.

Sonunda, hepsi de yemek masasına bir şekilde toplandı. Eve kâğıt tabak, çatal ve kaşıkları hazırlarken, Michael ve Shane ise içkileri ayarladı. Claire ve Miranda takoyu tabaklara yerleştirdi. Hepsi de çok sıcak, tatlı ve eve özgüydü.

Claire geçerlerken Shane'in kapacağı birkaç ekstra takoyu Miranda'ya verdi. Shane surat astı ama ciddi değildi.

Tam yemeği bitireceklerken Shane, "Bugün her şey yolunda gitti sanırım?" dedi.

Miranda kâğıt tabağın dibinde kalan son acı sosu da bitirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bugün ne oldu? Hiçbir şeyden haberim yok yine." Miranda hâlâ fiziksel olarak çelimsiz küçük bir kızdı. Claire onun bu kırılgan ve zarif görüntüsünün artık hiç değişmeyeceğini düşündü. Hayaletler yaşlanmazdı, ne kadar tako yese ve kola içse de ne uzayacak ne de kilo alacaktı. *Bu pek çok kızın hayal ettiği şey*, diye düşündü Claire. Tabii bu kızlar bu sonsuzluğu bir evde hapsolarak ve yarım bir hayat yaşayarak geçireceklerini düşünemezdi. Asla alışveriş yapmayacak, ya da sinemaya izlemeyecek veya yemek için ya da kimseyle çıkamayacaklardı.

Miranda bir daha asla kimseyle çıkmayacaktı. Bu belki de en üzücü şeydi. Muhtemelen daha önce biriyle hiç öpüşmemişti de. Daha da kötüsü bir evde *iki çiftle* yaşıyor olmasıydı.

Evet. Cehennemi yaşamak, diye karar verdi Claire. Shane'i dürtüp son takoyu Miranda'ya vermesini işaret etti. Yapabileceği en fazla şey buydu o anda.

Sonra Michael'ın soruyu cevaplamaya başlamadığını fark etti. Bir şekilde, Claire onun konuyu açacağını düşünmüştü ama yapmadığına göre, şimdi herkes ona bakıyor ve bekliyordu.

Claire boğazını temizledi, bir bardak su içti ve "Ben anlatayım o zaman," dedi. "Hannah kimlik kartlarımızdan ya da

avlanma izninden kurtulmamıza yardım edemiyor. İşinden kovulmuş. Oliver iğrenç biri. Amelie tam anlamıyla bir vampire dönüştü ve ne kadar kötü olduğunu neredeyse Michael'ı öldürmekle gösterdi. Bu konuyu özetler mi Michael?"

"Oldukça," dedi.

Bu beklediği kadar işe yaramadı. Bir an kimse bir şey söylemedi ve sonra herkes birden konuşmaya başladı. Michael, Claire'in söylediklerini biraz düzeltmeye çalıştı ama bu gerçekleri değiştirmezdi. Eve neredeyse öldürülmek deyiminin ne anlama geldiğini ısrarla soruyordu. Shane küfrediyor ve böyle olacağını bildiğini söylüyordu.

Miranda bile kaos içinde kendince bir şeyler soruyordu.

"Sırayla!" diye bağırdı Claire sonunda. Hepsi birden sustu. Şaşırtıcı bir şekilde önce Miranda söz aldı.

"İyi misin?" diye sordu Michael'a. Sesinde Claire'i önce şaşırtan bir tedirginlik vardı. Yok, şaşırmadı aslında. Miranda daha önce hiç öpüşmemişti ve Michael kızları çeken biriydi. Claire biraz rahatladı, gerçekten, çünkü kız Shane'e sarmamıştı. Shane fark edeceğinden ya da ilgileneceğinden değil ama yine de...

Eve, diğer taraftan, Miranda'yı tamamen görmezden gelmiş, ellerini, öpmesi için Michael'ın dudaklarına götürmüştü. "Claire biraz abartmış olabilir."

"Pek değil," diye mırıldandı Claire. Ama takodan bir ısırık aldı ve daha yüksek sesle karşı çıkmadı.

"Ama haklı aslında," diye devam etti Michael. "Kesinlikle, Amelie'ye bir şeyler oluyor. Sorunları çözüm şekli farklı.

Bizin bildiğimiz Kurucu değil; bu daha çok Bishop'ın davranış şekli. Belki bu draug'larla temasıyla ilgilidir."

"Ya da belki Oliver onu parmağında oynatıyordur," dedi Shane. "Burada genç bir merhum var diye öyle diyorum ama demek istediğim, donunu kastediyorum."

Claire masa ayağı tarafında onun bacağına şaplattı. Konunun önemini inkâr etmese de, anlatış şeklini beğenmemişti. "Oliver kötü bir erkek arkadaş," diye onayladı. "Ve Amelie ona fazla kulak veriyor. Bu yüzden Oliver Hannah'dan kurtuldu; Yaşlılar Konseyi'nde hiçbir anlaşmazlık istemiyor. Sadece hâlâ seslerini duyurabilecekleri izlenimi vermek için masada yalnızca düşünmeden onay veren insanlar istiyor."

"Michael'ın neredeyse öldürülmek üzere olduğu konusuna dönelim mi?" dedi Eve. "Çünkü bunu gerçekten kabullenemiyorum. Neler oldu?"

"Amelie ile bir konuda anlaşamadık," diye omuz silkti Michael. "Bu ilk kez olmuyor değil mi? Eve, cidden, telaşlanma."

Eve ona bir süre baktı ve sonra Shane'e döndü. "Bu önemsizmiş havalarına inanıyor musun?"

"Yok."

"O halde ne yapmalıyız bu konuda?

"Ah, bilmiyorum. Hepsini öldür; cesetlerini de tavuklara yedirt? Tanrı aşkına Eve, ne yapabiliriz ki? Bu günlere kadar geldik çünkü şanslıyız ve bizim tarafımızda doğru vampirler vardı. Şimdi aynı vampirler diğer tarafa geçti. Bize ne kaldı?"

"Pekâlâ, biz de zeki, güçlü ve iyi takipçileriz," dedi Eve. "Sen hariç."

Michael onu elinde bir çatal dolusu akan takoyla selamladı ve onu ağzına attı. "Yakışıklı demeyi unuttun," dedi. "Bir de düşünceli, kibar, cesur..."

"Shane, Boy Scouts'a en yaklaştığın an dördüncü sınıftayken bütün grubun seni dövdüğü zamandı," diye karşılık verdi Eve.

"Adil ol. Onlar Brownies'di ve o kızlar futbol eğitimi almıştı. Alçak golcüler." Shane içeceğinden bir yudum aldı ve konuyu değiştirdi. "Bizim lehimize pek bir şey yok şimdi, değil mi? Alınma, Michael. Biliryorsun, seni ve Eve'i severim ama ikinizin evliliği buradaki hayatımızı pek kolaylaştırmadı. İnsanların çoğu bizden uzak duruyor, insan taraftarları bizden nefret ediyor, vampir taraftarları da öyle. Şimdi Buz Kraliçesi de bizden yana değil artık. Stratejik olarak, sanıyorum bizim durumumuz bundan ibaret."

"Myrnin bizim tarafımızda," dedi Claire. "Olayların bu şekilde gelişmesinden o da memnun değil. Yardım edecektir."

"Ah tabii, çünkü Myrnin her zaman güvenilirdir," dedi Eve. "Evet, Shane, senin için söylüyorum."

"Aklımdan geçeni okuduğun için sağol."

"Bu kadar basitleştirdiğin için sağol."

Shane ona bir peçete attı. O da Miranda'nın kucağına attı. Miranda havada kâğıdı kaptığı için yukarı bakmayan Michael'a fırlattı ve o da havadan Claire'e attı.

Kim kaçırdı, tabii ya.

"Kaybeden bulaşıkları yıkar," dedi Michael. "Yeni kural."

"Harika," diye onayladı Shane ama sonra sevinci kayboldu. "Dur. Bunların hepsi kâğıt tabak ve malzemeler."

"Bunu düşünmüş olsan kaybedebilirdin."

Miranda endişeli bir sesle, "Amelie'yi durdurmak için ne yapacaksınız? Yani, şimdi gerçekten tehlikeliyse?" diyerek bu anı mahveden kişi oldu.

Eve kollarıyla onu sarıp kucakladı. "Claire harika bir plan yapacak ve bunu başaracağız. Göreceksin."

Evet, tabii, diye düşündü Claire karamsarca, çöpleri toplarken. *Baskı yok.*

Miranda elinde çöpleri yanında beklerken işin çoğunu bitirmiş sayılırdı. Eve, Michael ve Shane hepsi çıkmışlardı ve genç kız ona hızlıca gülümseyerek baktı. "Sorun değil," dedi. "Yardım etmek istiyorum. Olur mu?"

"Elbette," dedi Claire. "Teşekkürler."

"Aslında sana bir şey sormak istiyorum. Shane'den kasabaya gelen şu insanları duydum. TV şovu için gelenler."

"Ah, evet. Angel ve Jenna. Ve Tyler, bütün işi yapan çocuk. Ne olmuş onlara?"

"Onların bir şey bulabileceklerini düşünüyor musun? Peki ya bulurlarsa? Ya haberleri Morganville dışına taşırlarsa?"

"Bu olmayacak," dedi Claire. "Bir şey bulsalar bile -ki hiç zannetmiyorum- bunu kasaba dışına ulaştıracaklarını sanmam. Neden? Seni bulacaklarından mı korkuyorsun?"

"Hayır, aslında." Miranda garip şekilde utanmış görünüyordu. "Belki başka hayaletlerle de tanışmışlardır daha önce. Onlarla bu konuda konuşabilirim belki diye düşündüm. Neyin normal olduğu konusunda."

"Normal diye bir şey olduğunu düşünmüyorum ama konu hayaletlere gelirse, özellikle bu civarda," diye şüpheyle konuştu Claire. "Mir, onları buraya getirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Peki, gece, tuhaf bir şey görmezler."

"Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz. Ya Myrnin duvardaki portaldan geliverir ya da herhangi bir vampir buraya uğrarsa? Bunu nasıl açıklarız? Ya Michael? Onda tuhaf bir şey olduğunu anlarlar, değil mi?"

"Ah," dedi Miranda. "Haklısın. Bunu düşünmemiştim. Tamam, o zaman. Keşke birkaç arkadaş edinebilseydim."

Claire onu dürttü ve sırıttı. "Biz sana yetmiyor muyuz?"

Karşılığında Miranda gülümsedi ama belirgin bir gülümseme değildi. "Elbette," dedi yumuşak bir sesle ve uzaklaştı.

Aman Tanrım.

Bu sorun olabilir, diye düşündü Claire.

Morganville'deki kan bankasının tuhaf çalışma saatleri vardı. Örneğin, kan bağışı için yirmi dört saat açıklardı. Bu da Claire için sabah saat dörtte Shane'i yataktan çıkarıp, pantolon, gömlek ve ayakkabılarını giydirip, yarı uykulu halde karşı çıkacamacağı kan alımını yaptırabilmesini sağlamıştı. O da her şeyi dengeleyebilmek için ikinci kez kan verdi ve

Shane'i yatağına geri sürükledi. Yalnız inatçılığından dolayı, Shane kendi yatağına dönmeyi reddetti. İki saat sonra Claire okula gitmek için kalkıncaya kadar Shane örtü altında sıcak ve güçlü bedeniyle ona sarılarak geçirdi. Beş dakika içinde Shane uykuya dalmasaydı daha seksi olurdu ama Claire birkaç tıkırtıya daha katlanarak geçirdi.

Saat çok çabuk yedi olmuştu. Ama Claire sabah rutininden vazgeçmedi. Duş, giyinme, bir mocha için Common Grounds'a uykulu halde gitmek gibi. Burada Başkan Hannah Moses'ın "kişisel nedenlerden ötürü" işten ayrıldığını ve hafta sonu kapalı bir seçimin yapılacağını öğrendi.

Elbette öğrenciler bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu ama kayıt yapılan yerde el ilanları uçuşuyordu. Claire de bir tane aldı. Basın açıklaması sıkıcı ve kuruydu, el ilanının altında da bir yanıt kısmı vardı. Üzerinde, doldurulan formun Belediye Binası'nda uygun oy sandığına atılması gerektiğini yazan talimatlar da vardı.

Claire el ilanını çantasına tıkıştırdı, kahvesini aldı ve sınıfa doğru gitti. Neyse ki bugün farklı profesörlerle ders programı vardı, aslında sevdikleriyle. Sabah boyunca bol kafein alarak ve yoğun madde fiziğiyle ilgili tartışmalarla geçti. Yoğun madde fiziği, atomların tam olarak nasıl birleştiğini ve yeniden sıvı, katı ve teorik olarak görülmeyen diğer durumlara dönüştüğünü açıklayan çalışmalardı. Gerçi Claire o *görülmeyen durumları* görmüştü. Myrnin onları keşfetmişti ve kasabada onları iletişim merkezi olarak kullanmıştı. Myrnin kapı dese de Claire onlara portal diyordu.

Yine de bunun tek anlamı vardı: bir yerden diğerine yolculuk etmek.

Sonuç olarak Claire bu konsept ve hesaplamalar konusunda avantajlıydı.

Öğlen verilen arada, kampüsteki kafeye gitti. O gün Eve, Common Grounds yerine burada çalışıyordu. İstediği yerde çalışabilecek kadar iyi bir espresso uzmanıydı ve tezgâhın diğer tarafında farklı insanlar görmeyi seviyordu. Bir de Eve ısrarla Oliver›ın sert bakışlarından kaçmak için bu küçük haftalık tatiller çok iyi olduğunu söylerdi.

Claire sırada beklerken, onun aslında pek mutlu görünmediğini düşündü. Önündeki genç, kahvesini alıp uzaklaşırken, dirseğini tezgâha dayadı ve "İyi misin?" dedi. Elini Eve'in alnına koyup baktı. "Ateşin var galiba."

"Ne?" Eve makyajının altında yorgun görünüyordu, pek uyumamış gibiydi. "Neden bahsediyorsun?"

"Bay Ateşli Harika şimdi gitti. Senden hoşlanıyor ama sen ona gülümsemedin bile."

Eve elini kaldırdı ve parmağındaki yüzüğü tıklattı. "Flört-engelleyici alet," dedi, "işe yarıyor."

"Hadi ama, yine de gülümsemene engel olmazdı."

"Sadece içimden gelmedi." Ama Claire bunun doğru olmadığını biliyordu. Tezgâhta bir kâğıt parçası vardı ve yer yer ıslanmıştı ama üzerindeki çizili mezar taşlarını gördü. Eve onu durduramadan Claire uzandı ve kâğıdı aldı.

Bu Cam Ev'de daha önce aldıkları el ilanlarındaki aynı dört mezar taşı resmiydi. Sadece, bu daha kişiseldi. Eve'in

mezarını işaret eden bir ok vardı ve kelimelerle üstünde *Yakında, sürtük* yazılıydı.

Eve omuz silkti. "İşe geldiğimde burada tezgâhın üstündeydi."

"Üzgünüm," dedi Claire. "İnsanlar berbat."

"Çoğu zaman," diye onayladı Eve. "Mocha, o halde?"

"Yalnızca sıcak kakao." Claire, Common Grounds'da aldığı el ilanını çantasından çıkardı ve tezgâha dökülmüş içeceklere değmeden bıraktı. "Bunu gördün mü?"

Eve kakaoyu karıştırırken kâğıdı da okudu. Bu etkileyiciydi. "Kapalı zarf adayları. Eee, bu kolay iş tabii. İstedikleri kişiyi seçip oy sonuçlarını da istedikleri gibi yazacaklar. Neden oy kullanıyoruz ki o zaman?"

"Bu şekilde yapılmasına izin veremeyiz," dedi Claire ciddiyetle. "İnsanların toplanıp özgür ve adil bir seçim istemesini ve oyların insanlar tarafından sayılmasını sağlamalıyız."

"Aklında bir sürü çılgınca düşünce var. Bunu tam olarak nasıl yapacaksın? Çünkü seni temin ederim, bir Facebook sayfası açarsan, sayfayı yenilemeden seni öldürürler. Twitter'ı ise hiç *düşünme.*"

Doğruydu; vampirler kasabadaki iletişim ağlarını kontrol altına almışlardı ve Claire bir anlığına afalladı. "Eski okul," dedi sonunda. "Bay Malum hâlâ buralarda değil mi?" Bay Malum, Morganville'in Spartaküs'ü gibiydi. Kasabada insan direnişi ile ilgili her türlü konuda organizasyon ve liderlikten sorumlu biriydi. Bir birey olarak Bay Malum uzun sürmeyebilirdi ama kenarda hep yeni biri beklerdi.

"Pekâlâ, teoride sanırım," dedi Eve. "Sonuncusu engeller çıkmadan önce kasabada gönüllü olmuştu. En son duyduğuma göre artık insan mayfasından sorumlu kimse yoktu, zaten pek fark da yaratamazdı. Bir avuç disorganize zavallar, çoğu. Tabii, en son hayatımızı kurtaran hariç. Hâlâ buralardaysa, belki de bize bu ölüm uyarılarını gönderen odur. Bu yüzden çok da önemli değildir."

Claire gözlerini kırpıştırdı ve Eve'in verdiği sıcak kakaoyu yudumladı. Arkasında bekleyen kimse yoktu, biraz daha kaldı bu yüzden. "Eski Bay Malum bitmişti, artık. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Peki ya yeni biri varsa? Gizli biri?"

"Tatlım, duyduğuma eminim. *Her şeyi* duyarım ben." Ama Claire dinlemiyordu artık; beyni bir sürü zekice ve rastgele düşünce zinciriyle, kafasında bir şeyleri oturtmak ve planlama yapmakla meşguldü, Eve gözleri önünde parmaklarını şıklatana kadar. Dünyadan Claire'e gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

"Kusura bakma," dedi Claire. Yavaşça gülümsedi. "Sanırım buldum."

"Domuz gribine çare mi? Soğuk fizyona yanıt mı? Bir anevrizma mı?

"Vampirlerin seçim sonucunu görmezden gelmemelerini nasıl sağlayacağımızı."

"Yapamayız."

"Sonuçlar istedikleri gibi olduğu sürece," dedi Claire. "Böylece sonuçları hemen açıklarlar değil mi? Değiştirmek için uğraşmazlar."

"Doğru." Eve ona şüpheli gözlerle bakıyordu. Hem de çok şüpheyle. Neler geçiyor aklından, CB?"

"Tam istedikleri gibi birine oy vereceğiz: eski Morganville ailesiyle bağlantılı bir insan. Ama vampirlerden korkmayan biri aynı zamanda."

"Tamam, belki geri almalıyız bunu, çünkü söylediklerin hiç mantıklı gelmiyor," dedi Claire. Eve'e bakışlarından, aklına parlak bir fikir geldiğini anladı.

"Shane?" diye sordu en iyi arkadaşı ve soluk ellerini mavi dudaklarına götürdü. "Shane'i başkanlığa aday gösteremezsin. Hadi ama! Shane politik olmanın tam karşıtı!"

"Ondan bahsetmiyorum," diye sözünü kesti Claire. "Ancak bu kasabada buna uygun mükemmel biri var. Aynı zamanda niteliksiz de. Bu kasabada kaos yaratabilecek biri varsa, o da bu kişi."

Sessizlik. Derin bir sessizlik. Eve gözlerini kırpıştırdı ve yine, sonunda, "Ne?" dedi.

Ama Claire çoktan yürümeye başlamıştı ve bir şeyler mırıldanıyordu. İlk kez Morganville'de işleri yoluna koymak için bir şeyler yapabileceğini hissediyordu.

İronik, gerçekten.

tg: kaktusunx

4

CLAIRE

Monica sözünü tuttu ve şaşırtıcı bir şekilde çalışmak için spor salonuna geldi. Claire neredeyse onu tanıyamayacaktı. Makyajsızdı. Koyu saçları arkada basit ve kalın bir atkuyruğu yapılmıştı. Dar egzersiz giysisi hâlâ aynı markaydı ve spor ayakkabılarının üzerinde bir basketbol starının ismi vardı ama bu kesinlikle eski Monica değildi.

Bu arada, yumruk atmada gerçekten çok iyiydi. Ağır kum torbasına atılan yerinde yumruk, dirsek ve tekmeleri iki dakika izledikten sonra Shane bile etkilenmişti.

"Fena değil," dedi Shane, Monica hedefe vurmaya devam ederken. "Formu iyi. Hakkını veriyor."

"Evet, bunu başka çocuklara vurarak öğrendi, değil mi?"

Shane biraz utanarak baktı ona. "Sevgi ve barıştan yanayım, bebeğim ama burada teknikten bahsediyorum." Monica'yı sakince ve kollarını kavuşturarak değerlendirmek için geri döndü. "Bunun üzerinde çalışmış."

Çalışmıştı, buna şüphe yok. Monica ağır torbayla verilen beş dakika sürede çalıştıktan sonra, nefes nefeseydi ve terlemişti. Biraz su isterken Shane'e zafer dolu bir bakış attı. "Gördün mü?" dedi. "Fena değilim, hı?"

"Havalanma," dedi Shane. "Baksana, Aliyah? Bir dakikan var mı?" İleride köşede havayı yumruklayan uzun bir kıza işaret etti. Kız döndü ve koyu gözleri Monica'ya takıldı, gözleri açıldı. "Monica'nın idman arkadaşına ihtiyacı var."

"Dur," dedi Monica ona dönerek. "Sandım ki..."

"Burada hoca benim ve kiminle dövüşeceğine ben karar veririm," dedi keyifle Shane.

"Ama o..."

"Problem mi var Monica?" Gülüşü acımasızcaydı ve Monica dudaklarını bastırıp başıyla onayladı. Aliyah yerini alırken o da idman alanın güvenlik çemberine doğru yürüdü.

"Tahmin edeyim," dedi Claire. "Monica, Aliyah'nın gözünü korkutmuştu daha önce."

"Morganville'de Monica tarafından korkutulmayan birine denk gelmek çok zor," dedi Shane. "Ama kimse Aliyah'yı korkutmadı, en azından son beş yıldır. Pekâlâ, hadi, mükemmel bir dövüş istiyorum kızlar!"

Olmadı.

Aliyah'nın Monica'yı devirmesi on saniye aldı yalnızca. Birkaç şiddetli ve doğru vuruştan ibaret bir gösteriydi. İki hızlı, doğru vuruş -yüz ve karın bölgesine- ve ayak kaydırmayla Monica yerde tavana bakıyordu. Aliyah ise hiç yara

izi almadan geri çekilmişti. Aliyah defansı bıraktı ve omuz silken Shane'e baktı.

"Sağ ol," dedi. "Bilmem gerekenleri öğrenmiş oldum."

Aliyah çıkarken Shane ringe doğru gitti ve ayağa kalkmaya bile çalışmayan Monica'nın yanında çöktü. "Kırık var mı?" diye sordu. Hayır anlamında başını salladı kız. "O halde ayağa kalk."

"Yardım?" Ellerini uzattı ama Shane ayağa kalkıp uzaklaştı. "Seni o. çocuğu..."

"Hadi, sızlanma. Kalk."

Monica zorlanarak ayağa kalktı ve bir süre kenarda tutunarak bekledi. "Aşağılık –beni yumrukladı." Dudaklarına dokundu. "Eğer şişerse–"

"Hak etmiş olursun," dedi Shane. "Çünkü savunman berbattı. Şikâyete mi eğitime mi geldin?"

Claire direğe yaslanıp izledi. Shane iyi bir öğretmendi, sabırlı ama kibar değildi. Monica'ya göz korkutmanın kavgayla aynı şey olmadığını acımasız ve keyifli bir etkiyle gösterdi. Oldukça kısa bir dersti ama sonunda Monica darmadağın ve sendeleyen birine dönüşmüştü. Sonunda Shane, "Tamam, bugünlük yeter," dedi. Monica ise kendi gücüyle bir daha kalkamayacakmış gibi yere devrildi.

"Sen," dedi genç kız nefes alıp vermeye çalışırken, "adisin, Collins. Bundan zevk aldın."

"Kesinlikle," dedi Shane sırıtarak ama sonra ciddileşti. "Saçmalama Monica, kötü değilsin, gücün var ama hiç zorlanmamışsın. Vampirlerle savaşmak dördüncü sınıfta

Jimmy'nin harçlığını almak gibi değil. Hızlı, korkusuz ve doğru olmalısın. Bir de vazgeçmek yok, bunu anlamalısın, çünkü bunun kokusunu bile alsalar, işin bitti demektir."

"Yapabilirim," dedi Monica. Ama bunu yerde dümdüz yatarken söyledi. "Bırakmıyorum."

"İyi," dedi Shane. "Çünkü eline geçen fırsat, Morganville'de herkesin istediği bir şey. Ah, bir de bana para ödemen lazım."

"Ne?" Başını yerden kaldırdı ve ona baktı. Claire dayanamayıp Monica'nın bakışına bir kahkaya patlattı.

"Ödeme," dedi. "Eğitim için. Ne yani, bunu bedavaya yapacağımı mı sandın? Arkadaş mıyız biz?"

"İyi," dedi Monica başını tekrar yere bırakırken. "Ne kadar?"

"Saati yirmi."

"Dalga geçiyorsun. En iyi gününde bile saatte yedi kazanıyorsun!" Yorgunca elini kaldırdı ve el hareketi çekti ama sonra, "Peki, tamam. Saati yirmi," dedi.

"Böyle kabalaştığın için şimdi yirmi beş oldu."

Monica ona pis bir bakış attı, yuvarlandı ve yavaşça duş almak için sendeleyerek uzaklaştı. Shane kızın gidişini yüzünde tatmin bir ifadeyle seyretti. "Altın," dedi. "Saf altın."

Claire onu öptü. "Çok sevinme," dedi. "Yakında daha iyi olacak."

"Biliyorum. Ama değilken eğlenebilirim."

Monica'dan sonra Claire de soyunma odasına gitti.

Claire onu egzersiz kıyafetini çıkarıp boy aynasında bedenindeki sonra belirginleşecek yara izlerine bakarken buldu. Claire bir an tuhaf hissetti ve nereye bakacağını bilemedi. Monica'nın vücudu neredeyse mükemmeldi, şekilli, temiz ve yanmıştı. Claire eski, garip lise yıllarını hatırladı, kızlarla duş almak kendini onlarla karşılaştırıp acımasız taklitleri duymaktan ibaretti.

Monica'nın görüş alanında bile değildi. "Selam," dedi Monica, ona odaklanmadan. "Sence bu iz bırakır mı?" Kaburgasında bir kızarıklığı gösterdi, sol göğsün hemen altındaydı.

"Olabilir."

"Kahretsin. Havuza gidecektim. Şimdi bir mayo giymem gerekecek." Sanki burka giyecekmiş gibi konuşmuştu. "Eee, okul öncesi, buraya bana âşık olduğunu söylemeye mi geldin?"

"Ne? Hayır. Sana, asla."

"Öyle mi? Başka bir kızdan hoşlanıyorsun yani?"

Claire gülümsedi. "Aliyah seni yere fırlattığında ona âşık oldum."

"Kaybol, Danvers. Duş almam lazım." Monica sabun, şampuan, jilet ve bir havlu alarak duş alınan yere geçti. Claire onu bir mesafeden takip edip yakın bir yere oturdu. "Cidden, bana mı asılıyorsun? Çünkü doğru dürüst yapamıyorsun."

"Seninle konuşmam lazım."

"Karşılıklı değil."

Monica buharlaşan suyun altına geçti. Claire saçlarını köpükleyip, durulayıp, saç kremini sürmesini bekledi. Monica ayağını basamağa koyup jiletle bacaklarını temizledi. "Sana bir teklifim var."

"Yine kız meselesi."

"Belediye başkanı adayı olmanı istiyorum."

Monica sıçradı, çığlık attı ve bacaklarından kan süzüldü. Tıslayıp bacağını yıkarken Claire'e baktı. "Komik değil."

"Olması gerekmiyor," dedi Claire. "Ben çok ciddiyim. İnsanlar tanıdık isimleri seviyor ve başkanlık için Morrell adından daha iyisi yok. Büyükbaban başkandı, baban ve kardeşin de..."

"Bak, politik imtiyazlara sahip olmak isterdim ama işler öyle yürümüyor. İnsanların öncelikle seni sevmesi gerekiyor oy vermek için. Böyle düşündüklerine inanacak kadar aptal değilim." Ama bacağını tekrar sabunlayıp yıkarken onu dinliyordu. Dinleyeceğini biliyordu Claire. Çünkü Monica'nın güç ve tanınmışlığı ne kadar istediğini biliyordu. Ve bunlar da başkanlık paketiyle birlikte gelen şeylerdi.

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Claire. "İnsanlardan oylamada senin adını yazmalarını isteyebiliriz. Sana iyilik borcu olanlar vardı, değil mi? Ve vampirler de bu işe sevinir. Senin kolay kontrol edilebilir olduğunu düşünüyorlar."

"Hey!"

"Onlar öyle düşünüyor dedim. Ama o kadar kolay olsan burada Shane'le çalışıyor olmazsın, değil mi?" Claire kafasını kaldırdı. "Bir şeyi unuttum."

"Sonuca gelir misin?"

"Morganville'in bir Bay Malum'a ihtiyacı var," dedi. "Ve Morganville'in vampirlerin onaylayacağı bir belediye başkanına ihtiyacı var. Sen ikisi de olabilirsin."

"Ne, gizli bir kimlik gibi mi?" Monica güldü ama bu kuru, acı bir sesti. "Aptalın tekisin."

"Shane sana zaten dövüşmeyi öğretiyor," dedi Claire. "Sevmediğin insanları hedef almayı biliyorsun zaten. Neden bunu bir kere de kasabanın yararına yapmayasın? Bay Malum hep bir zorba olmuştur ama insanların tarafındaydı."

Monica'nın buna söyleyecek sözü yoktu. Sadece kaşlarını çattı ve sağ bacağındaki sabunu da yıkayarak temizledi. Sonra saçındaki saç kremini yıkayıp temizledi. Suyu kapattığında, Claire havlusunu ona fırlattı. Monica kurulanıp havluya sarındıktan sonra omuz silkti. "İşe yaramayacak," dedi.

"Belki," dedi Claire. "Ama bana borçlusun. Ve orayı yöneteceksin."

Monica aynada kendini inceledi, sonra Claire ile göz göze gelince gülümsedi. "Peki," dedi. "Harika bir başkan olurum. Oldukça fotojeniğimdir."

"Öyle," dedi Claire ifadesizce. "Bu çok işe yarar çünkü."

Shane bu durumu iyi karşılamadı.

Yol boyunca söylenip durdu. "Monica. Bekle, hadi arka çıkalım. Monica için kampanya yapacağız. Belediye başkanı için."

"Evet," dedi Claire. "Kusura bakma ama bunu anlamak neden bu kadar zor?"

"Duşta ayağın kaydı ve başını bir yere çarptın, değil mi? Monica Morrell. Ondan hâlâ nefret ettiğimize eminim. Notlarıma bakmama izin ver. Evet, hâlâ nefret ediyoruz."

"Pekâlâ," dedi Claire. "Dövüşmeyi öğretmek için ondan para alıyorsun, yani artık ondan nefret ediyor sayılmazsın. Ben de nefret ettiğimden emin değilim. O şu anda sadece sinir bozucu bir zavallı ve ne bir statüsü ne de grubu var."

"Ve sen fikrini değiştirip ona destek oluyorsun. Bir bakalım, ona bir statü, ünvan ve maaşla birlikte bu kasabanın hayatını cehenneme çevirecek gücü veriyorsun. O kadar acınacak durumda değil."

"Shane, bu konuda ciddiyim. Yaşlılar Konseyi'ne vampirlerin kontrol edemeyeceği birini sokmamız gerekiyor, insan olan birini ve oy alabilecek biri. Bu da Morrell. Kardeşinden dolayı oy alacaktır."

Claire, Cam Ev'in kapısını açarken Shane iki eliyle yüzünü ovdu. "Ne kötü bir fikir," dedi. "Her yönden. Bana aslında ona yardım etmediğimizi söyle."

"Aslında, yardım ediyor sayılırım."

Bu konuda fazla tepki vereceğini düşündü Claire ama Shane'in yüzünde yalnızca yavaş ve kötü bir gülümseme yayıldı. "Ah, lütfen. İzin ver."

"Shane..."

"Bana güven."

Güvenmiyordu.

Ve gerçekten, iki saat sonra, alt kattan Eve'in çığlıklarını duydu. Oturma odasına koştu ve Shane'i bir poster tutarken gördü. Neon mavisi renk ve koyu harflerle NEDEN DAHA AZ KÖTÜ OLANA OY VERESİNİZ? MORRELL'A OY VERİN yazıyordu. Posterin üstünde Monica'nın en azize görünümlü resmi vardı. Gerçekten, Shane fotoşopla kafasına bir hale yerleştirse bu kadar melek gibi görünemezdi.

Ayrıca şu parlak sarı çizgiyle köşede BAY MALUM TARAFINDAN ONAYLANDI! İNSAN ONAYI! yazıyordu. Üstünde kalın harflerle Monica'nın adının yazılı olduğu kapalı oy zarfı da vardı.

Claire'in bu güne kadar gördüğü hem en komik hem de en berbat şeydi.

Eve hiç bir şey düşünemiyor gibiydi. Bir postere bir de Shane'e bakıp duruyordu, böyle bir şeyin olacağı bir dünya hayal edemiyor gibiydi.

"Gerçekten, bunu bir şaka olduğunu ümit ediyorum. Eğer değilse, Monica sizi öldürecek. Sonra sizi o postere sarıp gömecek."

"Nesi var ki?" diye sordu Shane ve kâğıda baktı. "Biliyorum, mavi ilk seçimim değildi ama canlı pembe de çok aşırıya kaçardı."

"Tamam, bana özet geçin. Monica'yı başkan seçmek için neden poster yapıyorsunuz? Bir şey mi kaçırdım ya da öbür dünyada mı uyandım?"

"Claire'in planı," dedi Shane. "Ben sadece grafik tasarımcısıyım. O kampanya sorumlusu."

Eve kanepeye yıkıldı ve elleriyle yüzünü kapadı.

"Siz çılgınsınız. Çıldırmışsınız. Çok fazla stres. Birimizin kendini kaybedeceği belliydi..."

"Monica harika," dedi Claire. "Eve, gerçekten, öyle. Düşünsene. Ve sen de, istersen, Bay Malum olabilirsin."

"Ben," diye tekrarladı Eve. Kuru, boğuk bir şekilde güldü. "Evet, tabii. Tabii."

"Baksana," dedi Shane. Posteri köşeye atıp Eve'in önünde dizleri üstüne çöktü. Claire bu beklenmedik davranışa şaşmıştı. Shane kızın ellerini aldı ve yüzünü görebilecek kadar aşağı tuttu.

"Bana bak. Sen buradaki gerçek isyankârsın, Eve. Benden önce bile hoşnutsuz olan sendin. Michael'dan önce. Ve Claire'den de. Şu Bay Malum olmak isteyenlerin çoğu her istediklerini o anda almak isteyen normal çocuklar oldukları için beceremediler. Bu isyankarlık değil, sadece bencillik. Ama sen öyle değilsin. Eğer Bay Malum olmak istersen, gerçekten olursun."

Buna inanıyordu. Taklit, tuzak ya da arkadaş şakası değildi, gerçekten öyle düşünmüştü. Eve derin bir nefes alıp başını bir kere salladı. "Yapamam, Shane."

"Evet," dedi. "Olabilirsin. Ama gerçekten istersen." Bunu gerçekçi ve abartısız bir biçimde söylemişti. "Hadi. Pizza soğuyor."

"Michael ikinizi de öldürecek," dedi Eve. Shane ayağa kalkınca onu takip ederek masaya doğru gitti. Bu sırada Claire de ne yaptığını hatırlayarak tabakları koydu.

"Öldürecek, hem de çok fena."

Ama yanılmıştı, çünkü Michael ortaya çıktığında -yaklaşık on beş dakika sonra, sessizce o vampirlere özgü sinsilikle mutfaktan geliyordu- postere bir süre baktı, başını kaldırdı, ve, "Yanlış resim," dedi.

Shane, Eve'e zafer kazanmış gibi kötü bir bakış attı. "Aslında son sınıf yıllığındaki fotoyu koyardım ama pek iyi görünmüyordu. Başka bir şey?"

"Bay Malum yok."

"İtirazın bu mu yani?" dedi Eve, yarım yenmiş pizzasını tabağa bırakırken. "Posterdeki her şeyden, bilmiyorum Monica yani, bu mu sorun yani?"

"Adını doğru yazmış. Aslında şu *daha az kötü* mottosunu sevdim. Tam konuya uygun." Michael kendi pizzasını getirmişti ve opak bir spor içeceği de. Pizza ve kan, yalnız bir vampirin sevebileceği bir kombinasyondu. Claire bu konuda pek düşünmemeye çalıştı ve kendi dilimine biraz kırmızı toz biber serpti. "Ve dürüst olmak gerekirse, önce resme karşı çıktım. Bu onu fazla sevimli göstermiş."

"Sanırım bu kasten yapılmıştı," dedi Claire. "Herkes biliyor ki–"

"Yeni bir Bay Malum var," diye konuşmayı böldü Shane.

"Öyle mi?" Michael pizzanın kenarından, peynir ve etten kocaman bir ısırık aldı. "Kim?"

Shane eline vuran Eve'i sessizce işaret etti. Claire de öyle. Michael'ın boğazı düğümlendi, öksürdü ve spor matarasını alıp kafaya dikti.

"Asla, ben değilim. Hayır," dedi Eve.

"Hayır," dedi Michael ve öyle öksürdü ki Claire vampirlerin boğularak ölebileceklerini düşündü. Belki değil. Nefes almalarına gerek yoktu aslında, yalnızca öksürük geçene kadar susup beklerlerdi o kadar. "Kahretsin. Sen değil."

Aslında böyle söyleyerek ilk hatasını yapmış oldu, diye düşündü Claire. Çünkü Eve karşı çıkmasını desteklediği için rahatlamak yerine, birden kaşlarını çattı. "Hayır? *Por qué,* Miguelito?"

"Çünkü..." Michael kelimelere dökmekte zorlandı. "Yani, Bay Malum..."

"Ne demek bu, hep bir erkek mi yani? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır. Sadece sen..." Michael arkasına yaslandı ve Shane'e baktı. "Yardım etsene."

Shane ellerini kaldırıp bir şey yapamayacağını işaret etti. "Tek başınasın."

"Bak, Bay Malum seni bir hedef yapar, ben bunu istemiyorum."

Eve yine sözünü kesti, çenesini kaldırarak "Sorumluluk almamı istemiyor musun? Önde? Risk almamı? İnsanların bize yolladıkları mezartaşı kâğıtlarını görmedin mi?"

"Evet," dedi. "Ve korkuyorum, çünkü seni seviyorum. Tehlikeli olacak. Ben söylemesem de bunu biliyorsun."

"Biliyor," dedi Claire. "Ama yapamayacağını sen söylememelisin."

Michael gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Eve yaklaştı ve elini tuttu.

"Gevşe," dedi ve ona bakarak. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Ama yapmayacağım. Seni zor durumda bırakacağını biliyorum. "Söylememeni destekliyorum ayrıca."

"Bana ne olduğu önemli değil," dedi ve parmaklarıyla yumuşakça yüzündeki saçları arkaya itti. "Biliyorsun sen."

"Tamam, pizzamı kaybetmeme sebep olacaksınız," dedi Shane ve ona bir peçete fırlattı. Böylece kâğıt savaşı başlamış oldu, her yere dağıldı ve son kalanı elinde teslim olduğuna dair salladı.

Yani her şey yolundaydı. Şimdilik.

Pizzayla ilgili bir konuda temizliğinin kolay olmasıydı. Yine kâğıt tabaklar ve kâğıt poşetler atılmış, bardaklar bulaşık makinesine konmuştu. Miranda odasında kalmıştı, film izliyordu. Hâlâ bu kadar filmlerinin olmasına şaşıyordu ve içlerinde pek çok klasik de vardı, mesela *Yıldız Savaşları* gibi. Daha önce izlememişti. Claire temizlik işini Michael'a bırakmıştı, çünkü onun sırasıydı. Kanedepe oturan Shane'e katılmayı düşünüyordu (o ve Eve hangi video oyununu oynamak istediklerine karar veremiyorlardı, Eve zombileri vurmaktan nefret ediyor ama Shane çok seviyordu) ama yine de oyun onu cezbetmişti.

Bu onu tuhaf hissettirdi. Farkındaydı.

Yaklaşık bir saat sonra, hafif bir tıklama duydu. Bir an için kendi yatak odasının kapısı olduğunu düşündü -belki de Shane onu zombilere tercih etmişti- ama yok, ses evin

arka tarafındaki büyük ağaca bakan pencereden geliyordu. Hava tamamen karakmıştı ve yıldızlar koyu mavi kadifemsi gökyüzünde elmaslar gibi parlıyordu. Bu çölde hava oldukça açıktı ve kendisi bile uzaktan belirsiz galaksilerin dönüşlerini görebiliyordu. Gökyüzü dokunacak kadar yakın görünüyordu.

Myrnin de öyle. Ağırlığını taşıyamayacak kadar ince bir dalda duruyordu. Bilmese, onun havada asılı durduğuna inanırdı ama vampirler bile henüz bunu başaramamıştı. Hayır, sadece oldukça inceydi ve fizik kurallarını göz ardı etmek pek de işe yaramacaktı.

"Aç," dedi Myrnin. "Acele et, kızım. Pencereyi aç. Bu dal pek..." Kesik bir çatırtı duyunca sustu, dal ayağının altında ezildi. "Beni fazla taşıyamaz!" dedi aceleyle, Claire pencere pervazını yukarı çekerken.

Dal kırılıp yerdeki yaprakların arasına düşerken Myrnin kendini içeri attı. Claire önünden çekildi. Vampirler çevikti. Yardıma ihtiyacı yoktu ve Claire şimdi pek de yardım etmek istemiyordu zaten.

Myrnin yere çarptı, yuvarlandı ve akıcı bir hızla ayağa kalkıp poz verdi. "Zannediyorum beni buraya gizlice getiren şeyi merak ediyorsun."

"Pek değil. Ama ayakkabılarını bulmana sevindim, Tanrıya şükür," dedi Claire. Myrnin'in ayağındaki parlak beyaz makosen ayakkabılara bakıp omuz silkti.

"Sanırım bir papaza aitler. Anlayabildiğim kadarıyla," dedi. "Ayakkabılarımın gerisi nereye gitti bir fikrim yok.

Belki de Bob ayakkabılara ilgi duymaya başladı, ki bu ilginç olurdu. Ama endişe verici."

"Örümcek Bob."

"Evet."

"Bu... pek mümkün görünmüyor. Lütfen bana onları yıkadığını söyle."

"Ayakkabıları?"

"Ayaklarını. O dar sokaklarda ne kadar hastalık olduğunu biliyor musun?"

Ona bir süre öylece baktı ve sonra, "Dışarıda girişteki kampanya posterini gördüm. Bu girişimin için seni alkışlamalı mı yoksa tokat mı atmalıyım karar veremedim. *Monica Morrell.* Gerçekten?" dedi.

"Tuhaf geldiğini biliyorum."

"Tuhaf? Bu çılgınca ve inan bana, bunu sana ben söylüyorsam ciddiye almalısın. Gerçek bir aday öne sürmeni beklerdim."

"Bu işi gerçekten yapabilecek birini tanıyor musun? Eğer Hannah Moses başaramadıysa, kimse yapamaz," dedi Claire. "Monica oy alacak, aslında kardeşi orada öldüğü için. Ve babası da. Ve o bir Morrell. İnsanlar çoğu zaman sadece tanıdık geldiği için oy verirler, yanlış olsa da."

Myrnin ona bakarken yalnızca zavallı görünüyordu. Yenik, gerçekten. "Ne yazık ki, iddianı çürütemem. O halde, tamamdır," dedi. "Büyük deney gerçekleşti ve bütün umutlar bitti. Ben de gitmek için hazırlıklara başlayayım en iyisi."

"Ne dedin?"

"Claire, kulak ver. Bu delilik kontrol altına alınmazsa ancak bir şekilde sona erer. Bu da kan, ateş ve öfkedir. Amelie ve Oliver psikologların *folie à deux* yani paylaşılmış psikoz diye adlandıracakları bir durum yaşıyorlar. Düşkünlükleri zalimliğe, zalimlik katliama ve en kötüsü de katliam modern çağda vampirlerin varlığının ortaya çıkmasına neden olacak. Bunu daha önce gördüm ve kaçınılmaz sona yakalanmayacağım. En iyisi daha dirgenler, fenerler ve bilim adamları gelmeden, şimdiden kaçmak. Bu da, içlerinden ikisi önce araları açılmadan ve öfkeleri yüzünden kasabayı yok etmeden demek."

"Myrnin!"

"Buna inanıyorum," dedi. "Amelie ve Oliver'ı ayrı tutmaya çalışmamın bir nedeni vardı. Zıt taraflar sadece birbirlerini çekmezler. Senin yeteneğinde bir kimyacı da bilir ki, şiddetli bir patlamaya da yok açarlar. Gidebilecekken şimdi git Claire, arkadaşlarını da al. Birkaç hafta içinde zaten ev diye anlandırabileceğin bir yer olmayacak." Neredeyse üzgün görünüyordu. "Bu evi seviyorum. Hem de çok. Onu arkada bırakmak beni üzüyor ve korkarım benim aşırılıklarımı tolere edecek başka bir yer bulamayacağım."

Söylediklerinde gerçekten samimiydi ve bu Claire'i çok şaşırttı. Çoğu zaman tehlike konusunda umursamaz olmuştu ve öyle hemen kaçacak biri değildi. Aslında, diğer vampirleri de Morganville'i korumak için draug'lara karşı savaşmaya ikna eden de oydu.

Şimdi bu kadar az şey yüzünden, nasıl kaçardı?

"Peki," dedi Claire. "İstersen gidebilirsin, sanırım ama ben gidemem."

"Gitmeyeceksin," diye düzeltti hemen. "İstediğin zaman ayrılabilirsin. Amelie bunu söyledi ve anladığım kadarıyla, bu kararı hâlâ geçerli."

"*Yalnız* gidebileceğimi söyledi. Ve Michael, Eve ve Shane'in burada kalmasında ısrarcı. Onları geride bırakmıyorum, özellikle de her şey tehlikeli olmaya başlamışken. Nasıl bir arkadaş -kız arkadaş- olurum bunu yaparsam?"

"Kendini koruma güdüsü olan biri," dedi Myrnin dengesiz, hayranca bakışlarını ona dikerek. "Bu da sen olmazdın. Hep aramızdaki başıboş ve dışlanmışları koruyorsun, ben de dahil. Gerçekten tuhaf bir kızsın, kendini hiç düşünmüyorsun. Belki de sende hoşlandığım şey budur. Bilirsin vampirlerin çok gelişmiş bir kendini koruma içgüdüsü vardır. Bizler en aşırı narsistleriz, sanırım, bu yüzden başkalarının bizi korumak için ölmesini yanlış bulmuyoruz. Ama sen, bizim aynadaki tam karşıtımızsın."

"Senden gelince, bunu nasıl anlamalıyım bilmiyorum. Ama tuhaflık ve uygunsuzluk konusuna gelince, lütfen gecenin yarısı odama gelmeyi bırakır mısın?"

"Öyle mi yaptım?" Etrafına bakındı. "Sanırım yapmışım. Üzgünüm. Pekâlâ. Eğer burayı terk etmeyeceksen, kaldığın sürece iyi silahlan," dedi. "Hiçbir yere yalnız gitme. Ve gitmen gerekirse kaçmak için alternatif planlar yap."

"Myrnin, beni korkutuyorsun," dedi Claire ona yaklaşarak. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat!"

Myrnin kızın elini tutup dudaklarına götürdü. Tenine değen soğuk dudaklar Claire'i ürpertti. Masa lambasının ışığında vampirin gözleri oldukça koyuydu ve Claire onun daha önce hiç bu kadar insanca görünmediğini düşündü. Çılgın, belki ama son derece insancıl.

"Umarım seni korkutuyorumdur," dedi Myrnin. "Her şeyin sakinleştiği zamanlarda en çok korkmalısın. Kaybedecek çok şeyin olduğu zamanlardır. Sana zarar verecek olanlar her zaman düşmanların değildir. Hep güvendiklerindir. Ve sen Amelie'ye çok fazla güvendin."

Elini bırakmıyordu ve bu da Claire'in kızarmasına ve garip hissetmesine neden oluyordu. "Sana da güvendim," dedi Claire. Myrnin ona üzgün ve biraz delice baktı.

"Evet ve bu da bir hata," dedi. "Benimle tanıştığın ilk andan beri güvenilir olmadığımı biliyorsun."

"Bence öylesin," dedi Claire yumuşakça. "Gerçekten. Myrnin, lütfen. Lüften uzaklara gitme. Benim için... önemlisin."

Sonra birden bir sıcaklık hissetti ve bir an aklına... Ama sonra Myrnin'in yüz ifadesi değişti ve elini bıraktı. Parmaklarının dokunduğu yer buz gibiydi.

"Yapma," dedi. "Belki de son kez konuştuğumuz bilerek böyle şeyler söylemen büyük haksızlık. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Beni burada tutmak istemen yalnızca bencillik."

Sesi ondan alışık olmadığı kadar sert çıkıyordu ve dümdüz bir ifadesi vardı.

Birden beklenmeyen bir kızgınlık hissetti. "Daha şimdi bencil olmadığımı söylemedin mi?"

"Benimle kelime oyunları oynama. Senin ülken daha kurulmamışken bu konuların uzmanıydım ben."

"Çekip gidemezsin böyle! Nereye gideceksin?"

"Black'e," dedi Myrnin sözünü kesip. "Başlangıç olarak. Morley ve ben iyi anlaşamıyoruz ama o ve korkutucu kütüphane çalışanı kadın vampirlerin hoş karşılanacağı başka bir kasaba bulmuşlar. Daha uygun bir yer buluncaya kadar idare eder. Sen kendini düşünsen daha iyi edersin. Ben seni korumazsam, büyük ihtimalle sonun ölüm olacak Claire. Pişmanlık duymalıyım. Bu güne kadar en işe yarayan yardımcım olmuştun."

"Bu mu? Bütün söyleyeklerin bu mu yani? Ben *işe yarıyorum*?"

Claire'in sesi kısık, öfkeli ve telaşlı çıkmıştı. "Evet, bütün söyleyeceklerim bu kadar. Çünkü sana yapayalnız olduğumu ve kitapları, teorileri, bilim, metafor, simya ve felsefe tartışmayalı çok olduğunu söylememin bir anlamı yok. Bu çok yalnız bir durum, Claire. Hayatta kalmak için öldüren biri için bile hayat değersiz, derin bağlatılar kuramadığı bir yer haline gelebiliyor. Anlıyor musun?"

Claire maalesef anlıyordu, gerçekten. Derin bir nefes aldı ve "Bana değer verdiğini söylüyorsun," dedi.

Myrnin donakaldı, ona bakıyordu.

Gerçekten harikaydı, diye düşündü Claire. Özellikle de gözlerindeki o ışığı görünce, onun çılgın davranışlarını, giyim kaosunu görmezden gelip onu yalnız... güzel olarak tanımlamak mümkündü. Yüzündeki arzu nefes kesiciydi.

"Ama," dedi sessizce. "Senin anladığın şekilde değil. Senin hayran olduğum yönün... entellektüel. Manevi."

Claire güldü biraz. "Benim aklımı seviyorsun."

Myrnin iç çekti. "Evet, bir bakıma."

"O halde kal."

"Senin Amelie, Oliver ve kasaba arasında parçalanmanı mı izleyeyim? Yardım edemeyecek kadar çaresiz olmamı?" Başını salladı. "Gitsem daha iyi."

"Hayır," Claire onu kolundan yakalayarak. Ceketinin eski kumaşının farklı bir dokusu vardı, yüzyıldan daha eskiydi ve kıyafetin ömrü, onu yapan kişiyi geçmişti. Myrnin, Claire'den uzaklaşabilirdi ama yapmadı. Sadece bekledi. "Gidemezsin! Kasabayı kurtarmak için draug'larla savaştın sen!"

"Oliver onu etkilediği sürece Amelie'yle savaşmayacağım, hepimiz için tehlikeli o. Ne yapmamı istiyorsun? Er ya da geç benim için gelecekler. Ben hep Oliver için bir bela oldum, çok geçmeden benimle ilgilenecektir. Şanslıysam sen ve arkadaşlarına gelmeden yapacaktır, böylece buna dayanma yükünü taşımak zorunda kalmam."

"Amelie sana zarar vermesine izin vermeyecektir."

"Öyle mi?" Myrnin'in yüzü asıldı ve pek hoş olmayan bir şeyi hatırlamış gibiydi. "Oliver'ın yozlaştırma yeteneği var.

Hayat vermede de aynı yeteneği vardı. İnsanların onun adına işlediği vahşetler efsane olmuştu ve bunlar sadece onun adına hareket eden ölümlülerdi. Vampirler çok daha zalim olabilirler. Çoğumuz iyi içgüdülerimizi bir kenara bırakırsak, o zaman her şeyi bir ateş sarar. Bizleri yok eden bir delilik bu ve ne iyi davranış sözlerimizi ne de kendi hayat mücadelemizi umursarız. Vampirlerin bütün kasabalarında bunun gerçekleştiğini gördüm. Yıkıldılar." Gözlerinin önünde parmaklarını çıtırdattı ve ses Claire'e kırılan kemikleri hatırlattı. "Bunu tekrar görmek istemiyorum. Ve kesinlikle bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"O halde kendini dinletmelisin. Onun en eski arkadaşlarından birisin!"

"Sevgilin arkadaşından hoşlanmıyorsa arkadaşının pek değeri kalmaz," dedi. "Bunu bilecek kadar yetişkinsin. İşte bu yüzden..." Başını salladı. "Bu yüzden kalamam."

Claire birden gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti. Myrnin bir adım yaklaştı ve Claire'in ellerini soğuk elleri arasına aldı. Claire bir an için, onu öpmeye çalıştığını düşündü ve onu durdurup durdurmamak konusunda kararsız kaldı. Ama sonra Myrnin alnını onun alnına dayayıp orada kaldı. "Sus, şimdi," dedi. Sesinde öyle bir tatlılık vardı ki. "Seni ağlarken görmek istemiyorum. Ağlanacak biri değilim."

"Gitmeni istemiyorum."

Myrnin geri çekildi, hâlâ yakın, çok yakındı. Gözlerinin derinliklerinde sönük bir kırmızılık vardı, uzak bir şimşek gibi.

"Kendine iyi bak," dedi. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi. "Myrnin..."

Myrnin onu öptü. O kadar hızlıydı ki Claire istese de engel olmak için hareket bile edemedi. Bir de hızlıydı ve hafif ve soğuk ve sonra...

Sonra o gitmişti.

Claire pencereden dışarı sarktı ve onu ağaçtan hızlıca inerken gördü. Son kalan kısımdan atladı, beyaz deri ayakkabılarıyla yere indi, ona sessizce baktı ve solgun, uzun parmaklı elini kaldırdı.

Claire de karşılık olarak elini kaldırdı. Gözlerindeki yaşlar düşmeden ve yanaklarından sıcacık akmadan görüşünü bulanıklaştırdı.

Gözlerini kırptığında arka bahçe bomboştu. Yalnızca onu ilk gördüğünde üzerinde durduğu ağaç kırık ağaç dalı duruyordu.

Claire birkaç derin, soğuk havayı solukladı ve sonra pencereyi kapatıp yatağına oturdu. Ne hissettiğini bilemiyordu. Hataydı. Konuşmak istedi ama Shane ile bu konuyu konuşamadı. Anlamayacaktı, bunu anlayamazdı.

Eve. Belki Eve'le konuşabilirdi. Ama aşağıdan Eve'in sesini duyabiliyordu ve Eve'in sesi oyunda Shane'i yendiği için oldukça neşeli çıkıyordu. Yukarısı aşağıdan çok farklı bir dünyaydı.

Claire yatağa uzanıp gözlerini kapadı. Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu ve ne kadar suçlu hissettiğini düşündü. Ama bunu yapmak zorundaydı, biliyordu.

Ürküp ayağa fırladı kapı tıklayınca, ellerini göğsüne koymuştu. "Kim o?"

"Ne demek istiyorsun, kim o? Shane kapıyı araladı ve onu inceledi. Ah. Tabii ki, bu Shane'in vuruşuydu. Bunu çok iyi tanırdı. "Ne var ne yok? İyi misin? Korkmuş görünüyorsun."

Claire çok şiddetli bir şeyler hissetti içinde, yanakları kızardı ve midesi bulandı. Bir an için bunun ne olduğunu bile anlayamamıştı, ta ki aklı başına gelinceye kadar.

Utanç hissiydi.

"Hayır," dedi birden sesi titreyerek. "Hayır, sadece bir rüya gördüm. Kötü bir rüya." *Yalancı.*

Shane'in sırıtışı ise onu daha çok utandırdı. Yatağa geçip yanına oturdu. "Buraya gelip uyumamalıydın öyleyse. Hadi, uykucu. Uyumak için çok erken."

Shane onu öpünce Claire kendini sıcak, tatlı ve güçlü, en önemlisi de... hayatta hissetti. Kendini bıraktı, biraz da çaresizce. Öpüşme devam etti, ıslak ve yavaş, rüyalardaki gibi mükemmeldi. Claire ona yaklaştı, kollarına sokuldu ve içindeki fırtına yavaşça huzura, kanında dolaştığını bile hissedebildiği güçlü bir huzur duygusuna dönüştü. Derin nefes çekti dudaklarını öperken, Shane ise gülümsüyordu. Saçları bir hayaletin okşayışı gibi yüzünü okşuyordu.

"Beni mutlu ediyorsun," diye fısıldadı Claire. Gerçekten böyle düşünüyordu. Onu tuhaf ve karanlık bir yerden gün ışığına çıkarmıştı ve o kadar rahatlamıştı ki gözlerinde yaşlar hissetti. "Çok mutlu."

Shane geri çekildi ve tamamen ona odaklanarak baktı. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim," dedi ve parmaklarını kızın yüzüne dolaştırdı. "Kopyacı."

Claire birden Shane'in Myrnin'le olanları bildiğini düşündü, belki de o sırada Shane içeride, odadaydı. Ama sonra onun erken davranması konusundan bahsettiğini anlayıp rahatladı. Shane'e yarım bir şekilde gülümsedi. "Hızlı olmak zorundaydım."

"Ah," dedi Shane onu hafifçe öpmeye başlayarak. Boğazına doğru iniyordu. "Ben değilim gerçekten."

Claire güldü, çünkü içindeki aydınlık bir neşeye dönüşmüştü, parlak ve keskindi. Onunla yuvarlanıp döndü, tekrar öptü ve yine, yine. Ta ki her şey, dünyanın her yerinde, parıldayıncaya kadar.

Ve solduğunda, her şey tekrar kararıp sessizleştiğinde, başı Shane'in göğsünde, güçlü ve hızlı kalp atışlarını dinledi. *Üzgünüm*, diye düşündü. Ne için ya da kimden özür dilediğinden de emin değildi. Myrnin? Kendisi? Shane? Belki de hepsini hayal kırıklığına uğratacaktı, bir şekilde.

Tekrar değil.

Asla.

Shane yanında uykuya daldı, kendinden geçmişti. Ama Claire enerji doluydu ve gözlerini kapamak için fazla huzursuzdu. Sessiz koridora çıktı, kapıyı kapatıp duvar önüne çöktü. Elinde telefonu çevirip duruyordu. *Olabilir*, diye

düşündü. Saat geçti ama anne babası buna alışkındı. Zaten hep kendilerini yeterince aramadığını söyleyip dururlardı.

Claire fazla düşünmeden numarayı tuşladı. İkinci çalışta annesi yanıtladı, sesi tedirgindi. "Claire? İyi misin tatlım?"

"İyiyim," dedi Claire. Suçluluk hissetti çünkü annesini her belaya girişte aradığı anlamına geliyor gibiydi. "Kusura bakma son zamanlarda görmeye gelemedim. Babam nasıl? İyi mi?"

"Baban iyi," dedi sertçe. "Sadece senin için endişeli, ben de öyle. Yakında eve gelip ziyaret edeceğini umuyordu. Mümkün mü? Erkek arkadaşını getirmek istersen, bence sorun değil." Buna pek hevesli değil gibiydi. O ya da babası bunu onaylamadığı için değildi ama onlar... ihtiyatlıydı. Çok hem de."

"Yapabilirim," dedi Claire. "Pekâlâ, hâlâ o kitap kulübüyle ilgileniyor musun?"

"Ah, evet. En iyi gizem romanını okudum. *Ejderha Dövmeli Kız.* Duymuşsundur belki?"

"Evet, anne, duydum. Filmi de var."

"Morganville'de sinema olduğunu düşünmemiştim."

"Birkaç tane var," dedi Claire. "Ama ben kiralayıp izledim. Sen de yapmalısın."

"Ah, bunu internet üzerinden yapmalıyım. Karmaşık görünüyor."

"Değil. Sana gösteririm ben..."

"Beni ve teknolojiyle aramı biliyorsun, şekerim. Okul nasıl, peki?"

"İyi," dedi Claire. Bir şeyler daha söylemesi gerekiyordu, önemli bir şey ama aklına gelen olmadı. *Erkek arkadaşım olmak isteyen vampir patronum bana gelip Morganville'den çok tehlikeli olduğu için kaçacağını söyledi demin.*

Şüphelenmeyen ebeveynler için bu çok fazlaydı, pek çok açıdan.

"Güzel doğum günü hediyesi için teşekkür ederim." Gerçekten beğenmişti. Claire eski moda bir elbise veya hediye kartı bekliyordu ama onun yerine, bebekliğinden bu yana çekilmiş fotoların olduğu bir albüm almıştı. İçinde hâlâ boş sayfalar da vardı. Şimdiden kendisinin ve arkadaşlarının ve Shane'in fotosunu koymuştu. Birden Myrnin'in fotoğrafını hiç çekmediğini hatırladı. Ve belki de artık hiç çekemeyecekti.

"Buna sevindim. Bilirsin, derslerine çok çalıştığını düşünüyorum. Seni görmek bizi çok sevindirirdi, tatlım. Bu hafta sonu gelebilir misin sence?" Claire'in ailesi sadece birkaç kasaba ötede yaşıyordu. Morganville Kurucusu'nun yardımı olmasa evi satın alamazlardı. Bunu vampirlerin hayatta kalması için katkılarından dolayı yapmışlardı. Claire'in ailesi bir zamanlar vampirleri bilirdi ama artık değil. O anılardan nerdeyse bir şey kalmamıştı. Vampirler ya da Amelie tarafından kasıtlı olarak yapılmıştı. Bunda bir sorun yoktu. Claire böyle olmasını tercih ediyordu. Onun güvenli bir yerde sevdiği insanlarla birlikte olduğunu düşünmeleri hoşuna gidiyordu. Aslında bu yarım da olsa doğru sayılırdı.

"Belki deneyebilirim," dedi. Eğer Myrnin haklıysa, yakında kasabadan ayrılmak zorunda kalacaktı. "Anne, MIT beni çağırdığında gitmediğim için hayal kırıklığına uğradın biliyorum, ama..."

"Sana güveniyorum, tatlım. Sadece o kararı Shane yüzünden vermenden korkuyordum. Eğer gerçekten hazır olmadığından gitmek istemediysen, o zaman tamam. İsteklerini senin için en rahat yoldan yapmanı istiyorum. Baban da öyle düşünüyor." Arka planda belirsiz bir ses vardı. Herhalde babası onaylıyordu ya da büyük ihtimalle tam tersi. Claire gülümsedi.

"Benim yaptıklarımdan Shane sorumlu değil," dedi. "Ama yalan söylemeyeceğim. Onu burada bırakmak istemedim de. Bu yüzden belki biraz etkisi olmuştur."

"Ben, tatlım, bunu yine duymak istemiyorsun biliyorum ama onunla çok hızlı yakınlaşmadınız mı sence de?"

Tanıdık bir konuydu bu. Claire birden sinirlendiğini hissetti. *Hiç düşünmedim, Anne. Vay, ne anlayış!* Tabii bunları söylemeyecekti... Ailesine karşı alaycı davranmazdı hiç ama bu onu düşünmekten alıkoymuyordu. Büyükler hep her şeyi bildiklerini ve yaşadıklarını düşünürler. Ama bu doğru değildi. Örneğin çok azı daha önce Morganville'de yaşamıştı. Ne de kontrol güdüsü az bir vampire asistanlık yapmıştı.

"Değil," dedi Claire. Kısa cevapların daha işe yaradığını öğrenmişti. Onu bir yetişkin gibi ve emin gösteriyordu. Açıklamaya girişmek sadece daha çok öğüt için kapı arala-

maktı. "Endişelendiğini biliyorum, Anne ama Shane gerçekten iyi biri."

"İyi olmasa onunla kalmazdın biliyorum, sen çok zeki bir kızsın. Ama beni endişelendiriyor, Claire. Ve babanı da. Sen sadece on sekiz yaşındasın. Hayatını biriyle geçirmeyi düşünmek için daha çok gençsin. Pek kimseyle çıkmadın bile."

Claire bu çok gençsin konuşmalarından bıkmak üzereydi. Kelimeleri anlamaya başladığından beri bunu duyuyordu. Format değişse de şarkı hep aynıydı. Neyi çok yapmak isterse onun için çok gençti. Şunu söylemeden edemedi: "On altı yaşındayken MIT'ye gitmek için çok genç olduğumu söylemeseydiniz, Morganville'ye hiç gelmeyecektim."

Doğruydu ama biraz acımasızcaydı ve annesi Claire'in başardığını gösteren bir sessizliğe büründü. *Bu bir oyun değil*, diye hatırlattı Claire kendine ama bir tatmin duygusuna da engel olamadı.

Annesi yeniden konuşmaya başladığında bu kez konu yeni hobisiydi. Evin yeniden dizaynı ile ilgili bir şeydi. Claire o konuşurken kucağındaki okul kitabının sayfalarını çevirip yarım kulak dinledi. Hâlâ çalışması gereken yirmi sayfa vardı ve evi aramak istenilen etkiyi yaratmıştı. Myrnin'i, söylediklerini unutturmuş, dersine odaklanmasını sağlamıştı.

Odasına açılan kapı birden açıldı ve Shane orada uyku sersemi, esneyerek duruyordu. Claire'e el salladı. Claire telefonu işaret etti ve dudak hareketleriyle *annem* dedi. Shane başını salladı, üzerinden geçti ve odasına yol aldı. Claire

onu tanıyorsa, odasında yüzükoyun yatıp beş dakika içinde uykuya dalardı.

Claire eşyalarını topladı ve odasına geri gitti. Annesi hâlâ durmadan konuşuyordu, Claire ise sadece bir dinleyiciydi.

Yatağa yerleştikten bir saniye sonra kapıda yine biri vardı. Bu kez Shane değildi çünkü daha hafif bir vuruştu. Claire telefonu eliyle kapatıp "Gir!" dedi.

İçeriye adım atan Miranda›ydı, merakla etrafına bakınıyordu. Claire, "Telefonda annemle konuşuyorum," dedi sessizce. Miranda başıyla onayladı ve odanın köşesindeki büyük kitaplığa göz atmak için gitti. Başlıklara bakmaya başladı.

"Anne, gitmek zorundayım," dedi Claire. "Arkadaşım Miranda burada. Sana bahsetmiştim. Evimizdeki yeni arkadaş."

"Ah, tamam. Seni seviyorum, canım. Baban da seni sevdiğini söylüyor. Halı örneklerine seninle bakmak için sabırsızlanıyorum. Karar vermemizde eminim yardımcı olacaksın. Belki bu hafta sonu?"

"Teşekkürler, anne. Ben de seni seviyorum. Evet, belki bu hafta sonu."

Telefonu kapatıp cebine koydu. Miranda bu sırada kitapları inceliyordu. "Bunlardan ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Artık uyumuyorum."

"İstediğin zaman," dedi Claire. "*Yıldız Savaşları*'nı beğendin mi?"

"Evet," dedi Miranda yatakta yanına otururken. Ufak tefek bir kızdı ve Claire'den bile daha kırılgan görünüyordu. En azından Claire son birkaç yılda biraz kas yapmıştı, uzamasa bile. Miranda bir çekirge gücünde görünüyordu. Elbette bu yanıltıcıydı, Miranda, Claire gibi yaşamıyordu. Gerektiğinde Cam Ev'de önemli derecede güç edinebiliyordu, bu yüzden gerekirse eliyle tuğla bile kırabilirdi.

Yine de onun için endişelenmemek zordu. Çocuğun korunmaya ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

"Bu kadar mı? Evet? İnsanlar genellikle söyleyecek daha çok şey bulurlar."

"İyi miydi?" dedi Miranda dikkatlice, sonra omuz silkti. "Sanırım film izleme modunda değilim hiç. Bilirsin, geleceği göremezsem bunun berbat bir şey olacağını düşünürdüm ama çok iyiymiş aslında, neyin geleceğini bilmemek. Sonunu bilmeden bir şey izlemek gerçekten eğlenceli olabiliyor." Sonra sessizleşti biraz, saçını kulağının arkasına itti. "Ama birlikte izlesek daha eğlenceli olurdu."

Kabuğundan yavaşça ama devamlı çıkmaya başlamıştı. Tam olarak Cam Ev'e katılamamıştı ama en azından evlatlık bir çocuk gibi aileye uyum sağlamaya çalışıyordu. Claire bu duyguyu iyi biliyordu. Shane, Michael ve Eve'in daha önceden yerleştiği ve iyi arkadaş olduğu bu eve sonrada katılmıştı. Dışarıda kalmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Claire içinden gelerek onu kucakladı. "Bunu yaparız," dedi. "Sinema gecesi. Yarın. Elimizde seveceğini düşündüğüm bir sürü film var."

"Michael ve Eve taşınacaklar," dedi Miranda.

Claire, Miranda'nın yüzüne bakmaya çalışırken az daha yataktan düşüyordu. Diğeri ise yere bakıyordu, kötü bir şaka yapmış gibi görünmüyordu. Hâlâ ciddi ve biraz üzgündü. "Ne?"

"Kulak misafiri olmak istemezdim, gerçekten ama gündüzleri görünmez olunca engel olamıyorum," dedi Miranda. "Demem o ki, sıkılınca etrafta dolaşıyorum ve konuşacak kimse de yok. Biri açmadığı sürece TV bile izleyemiyorum, ya da açtıkları kanalı izlemek zorundayım."

"Mir, dinle. Neden taşınacaklarını söyledin sen?"

"Çünkü bu konuda konuşuyorlardı," dedi. "Eve bu evde aynı hayatlarına devam ederken evli olduklarını hissetmenin zor olduğunu düşünüyor. Burada, sen ve Shane ile birlikte. Michael'ın odasına taşındılar biliyorum ama bir şeylerin değiştiğini hissedemiyor. Gerçekten evliymiş gibi."

Claire gerçekten bunu daha önce düşünmemişti. Kendince evliliğin pek bir hayatlarında pek bir şey değiştirmeyeceğini sanıyordu. Özellikle de Eve ve Michael'ın o ve Shane hakkında değişen fikirleri olabileceği aklına gelmemişti. Sonuçta beraberlerdi, bu kadar. Neden sorun olsundu? "Belki de sadece zamanda ihtiyaçları var."

"Yaşam alanına ihtiyaçları var," dedi Miranda. "Michael böyle dedi yani. Alan, özel yaşam ve onları her zaman dinleyen kimsenin olmaması."

Claire özel yaşam kısmını anlayabiliyordu. Bu konuda o da tuhaf hissetmişti. Cam Ev ne kadar büyük olsa da bazen

beş kişi kalabalık geliyordu. "Taşınmamalılar," dedi Claire. "Michael'ın evi bu!"

"Pekâlâ, ben taşınamam, öyle değil mi?" dedi Miranda ve ayağına vurdu. Ayağında sevimli pembe üzerinde garip bir kahverengi olan ayakkabıları vardı. "Onların gitmesini istemiyorum, yine de. Claire, herkes giderse ben ne yaparım? Yani ben hep burada mı kalacağım? Sonsuza dek? Yalnız?"

"Bu olmayacak," dedi Claire ve iç çekti. Bir yastık aldı, yuvarladı ve göğsüne bastırdı. "Tanrım, şimdi olmasın. Her şey yeterince karmaşık değil sanki!"

Miranda da yatıp tavana bakmaya başladı. "Bu gece iyi hissetmiyorum. Ev tuhaf geliyor. Gergin, belki." Cam Ev'in kendine has bir içsel enerjisi vardı, Claire bunun ne olduğunu tam bilmese de çevresinde hissedebiliyordu. Miranda haklıydı. Ev uçurumun kenarındaydı. "Sanırım bizim için endişeleniyor. Bize olacaklar konusunda."

Claire, Myrnin'in gergin, kararlı duruşunu ve kasabadan gitmesi için ısrarını hatırlayınca ürperdi.

"İyi olacağız," dedi Claire ve yastığa daha sıkı sarıldı. "Hepimiz iyi olacağız."

Sanki evren onları duymuştu ve yanıt veriyordu. Birden aşağıdan cam kırılması sesini duydular. Miranda ağaya fırladı ve gözlerini kapadı. Sonra açtı. "Ön cam. Kırılmış."

Claire aşağı koştu. Shane de arkasında dalgınca takip ediyordu. Michael ve Eve orada bekliyordu.

Girişteki cam kırılmıştı ve kırık camlar arasında yerde bir tuğla duruyordu. Etrafına kâğıt sarılmış bir not vardı.

Michael çevrili ipi çözüp notu açıncaya kadar kimse konuşmadı. Notu Eve'e uzattı, o da Shane'e ve o da Claire'e.

"Vay," dedi. "*Sapıklar* yazmayı becebileceklerini bilmiyordum."

"Kötüye gidiyor," dedi Eve. "Bunu yapmayı bırakmayacaklar değil mi?"

Michael onu kollarıyla sarıp kucakladı. "Bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi. "Bana güven."

Eve rahatlayarak bir nefes verdi ve başıyla onayladı.

Shane ise, "Kontraplak ve çekici getireyim," dedi.

5

OLIVER

Amelie uyuduğunda bir çocuktan farklı görünmüyordu, küçük ve savunmasız, buzlarla kaplı, ay ışığında yıkanıyor gibiydi. Teninde tuhaf bir parlaklık vardı ve yanına uzandığımda onun hayatımda gördüğüm en muhteşem ve güzel şey olduğunu düşündüm.

Onu kandırmak beni öldürüyordu ama başka seçeneğim yoktu.

Bu karanlık düşünceden ve onun en gizli sığınağından yavaşça uzaklaştım. Burası Amelie'nin yıllar içinde, savaşlar ve karşılaştığı tüm zorluklardan koruduğu hazinelerinden oluşuyordu. Güzel sanatlar, şık kıyafetler, mücevherler, her türden kitaplar. Ve mektuplar. O kadar çok elyazımı mektup vardı ki yedi büyük sandığa bile hepsi sığmamıştı. Bir iki tanesi benim kalemimden çıkmıştır, diye düşündüm. Aşk mektupları olamazdı tabii. Muhtemelen tehdit mektuplarıydı.

Sessizce odalardan kapıya geçtim ve yasemin kokulu bahçeye çıktım. Küçük bir yerdi ama karanlıkta bile ışıldayan renkli çiçeklerde bezenmişti. Ortasında bir çeşme vardı ve yanında başka bir kadın duruyordu. Amelie ile karıştırabilirdim ilk bakışta. Renk, boy ve şekil bakımından çok benzerlerdi.

Ancak Naomi her bakımdan ondan farklı bir kadındı. Vampir, evet; yaşlı, evet. Ve Kurucu'yla kan kardeşlerdi, vampir yapıcı Bishop, ortak noktalarıydı. Ama Amelie'de vampirlere emir verme ve isteklerini yaptırma gücü vardı. Naomi ise onu gücünü her zaman bir kraliçeden çok kışkırtıcı biri olarak kullanmıştı. Bedene karşı ilgisi yoktu, en azından benimkiyle.

Amelie buzdan yapılmış gibiydi ama içinde ateş vardı, sıcak, zorlu ve öfkeli. Naomi'de ise, tek bildiğim, soğuk ihtirastı.

Ama yine de... İşte buradaydım.

"Oliver," dedi ve küçük, kibar elini göğsüme, kalbimin üzerine götürdü. "Benimle burada görüştüğün için sağ ol."

"Başka şansım yoktu," dedim. Ki bu doğruydu, benden bütün seçenekleri almıştı. İçimden buna öfkeleniyordum, içimde çok büyük bir kızgınlık vardı ama hiçbirini yüzümde ya da dışımdan belli etmiyordum. O izin vermedikçe kimse yapamazdı. Beni baştan aşağı kontrol edebiliyordu.

"Doğru," dedi "Sevgili kız kardeşim ne yapıyor?"

"Pekâlâ," dedim. "Her an uyanabilir. Seni burada görmesi iyi olmaz."

"Ya da hiç olmaz, sevgili kan kardeşim benim ölüp gittiğimi düşündüğü için. Hayatıma kastettiğin için sana mı teşekkür etmeliyim yoksa, Oliver? İkinizden biri benim draug'larla birlikte ölmemi arzu etmişsinizdir."

"Senin katledilmeni ben emrettim," diye itiraf ettim hemen. Yine, seçenek yok. İçimdeki etkisini, Tanrı'nın direnilmez eli gibi hissediyordum. "Amelie'nin bir ilgisi yok."

"Olmazdı da. Binlerce yıldır barış içindeydeydik. Buna ihanet ettiğin için sana uygun bir teşekkür yolu bulmalıyım. Neden şüpheleniyor?"

"Hiçbir şey."

"Güvenini kazandın mı?"

"Evet."

"Bundan emin misin?"

"Buradayım," dedim ve etrafa, şu Amelie'nin gizli sığınağına baktım. "Ve şimdi, sen de buradasın. Yani, evet. Bana güveniyor."

"Seni büyülemenin eninde sonunda işe yaracağını biliyordum," dedi Naomi ve içimdeki fırtına ve öfkeyi tetikleyen tatlı ve çekici bir şekilde gülümsedi. Ondan nefret ediyordum. Eğer yapabilseydim, bana ve benim aracılığımla Amelie'ye yaptıklarından dolayı onu parçalara ayırırdım. "Kararları üzerindeki etkilerini fark etmedi mi?"

"Henüz değil."

"Pekâlâ, yapmadıysa da yakında sorgulamaya başlayacaktır. Kardeşimin arada bir nükseden kötü bir fedakârlık huyu vardır. İnsanlar bu durumdan şikâyet etmeye başladıkların-

da, onların gönlünü almaya çalışabilir yine." Parmaklarını yanaklarımda dolaştırdı ve soğuk parmağıyla dudaklarımı araladı. "Senin azı dişlerini göreyim, canavarım."

Başka seçeneğim yoktu. Hiç. Ama denedim Tanrım, denedim. İçimdeki karanlığa karşı çıkmak için çalıştım, savaştım. Bir anlığına Naomi'nin isteğine boyun eğerek, bir tedirginlik yaşadım.

Yine de dişlerim çıktı, bir yılanınki kadar keskin ve beyazdı. Yine içimde her zaman olduğu gibi bir acı hissi vardı, sanki hâlâ bir parçam bu kahrolası durumuma inanmayı reddediyordu. Ama yüzlerce yıldır buna alışmıştım.

Onun bana yaşattığı acı çok, çok daha kötüydü.

Gitmeme izin verdi ve gözlerini kısarak bir adım geriledi. "İsteksizliğin beni memnun etmiyor," dedi. "Benim tarafımdan azıcık da olsa çıkma riskini alamam, öyle değil mi? Sıkı dur, Oliver."

Ve yaptım, utanç vericiydi. Gözlerimi taşlara gözyaşlarını döken, sakin akan suya diktim. Kollarımı kaldırdı, ısırdı ve kanı içti. O gerçek bir yılandı ve zehri, ısırıktan içime aktı, yozlaştırdı beni ve içimdeki tek özgür benliği de yok etti. Kalan kanımı da içti dudaklarıyla ve gülümsedi.

Yenilmiştim.

Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve "İsteğin için sana bir şey borçluyum değil mi? Pekâlâ. Acı çekmeni istiyorum. Yanmanı istiyorum," dedi.

Ellerimden vücuduma yavaş bir yanma hissi yayılmaya başladı. Bu güneş ışığının etkisi tanıdık bir histi, ya-

şım böyle bir acıya katlamamı sağlardı. Ama Naomi'nin etkisine karşı bir savunmam yoktu. Sanki yeni doğmuş bir vampir gibiydim. Öğlen sıcaklığında bağlanmış, kaynayan ve bedenimden yanarak geçen kanım, soluk dumanlar çıkararak, derimi kurutup küllere çeviriyor, sinirlerimi kızartıyordu.

Acıya dayanmak için dişlerimi sıktım, sonra, acının büyüklüğünden inlemeye başladım. İçimden bir ses, ölmeme izin ver diye yalvarıyordu. *Yalnızca ölmeme izin ver!*

Bu elbette onun planı değildi. Bana herhangi bir fiziksel zarar vermemişti. Sadece ateş anısı, hissiydi bu. Kanım soğuk ve dokunulmamıştı ve tenimde iz yoktu.

Sadece ateşe verilmiş bir meşale gibi hissediyordum.

Sonunda beni bıraktığında, yumuşak çimlerin üzerine dizüstü düştüm. Artık bir insandan başka bir şey değilmişim gibi panik içinde nefeslerle içime soğuk havayı çektim. Havaya değil soğuğa ihtiyacım vardı. Çimlerdeki çiyler hâlâ titreyen sinirlerime dokunan mum gibiydi. İçine yüzüstü düşmemek için tek yapabildiğim şeydi bu.

Ama bunu yapmayacaktım. Bunu istemediği sürece.

İstemedi. Ayağa kalkarak kendimi sakinleştirdim ve Tanrıdan onu parçalayabilmeyi diledim. Ama buna kalkışamayacağımı biliyordum. Böylece yavaş, sakin bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Naomi'nin gözleri ise yüzümde bir isyankarlık izi görebilmek için beni inceliyordu.

"Şimdi," dedi. "Sana bir görev veriyorum. Vampir Myrnin'i bulmanı ve onu öldürmeni istiyorum."

Bunu daha önce istemediğimden değil ama şu anda bu düşünceden nefret etmiştim. Beni buna zorlayanın o olduğunu bildiğim için, kendi isteğimle olmadığından. "Evet, efendim," dedim. Yanıtım otomatikti ama aynı zamanda akıllıcaydı.

"İşte benim sevgili şövalyem," dedi gözleri kıpkırmızı parlayarak. "Ve kuşkusuz, aynısını kız kardeşime de yapacaksın, güvenliğim için. Bittiğinde Morganville'i birlikte yöneteceğiz. Onunla değil."

"Evet," diye fısıldadım. Hayır. Bu bedelle değil. Onunla değil.

Bunu hiç beklememiştim, bütün dayandıklarımdan sonra, bir kızın bembeyaz elleriyle mahvolacaktım. Myrnin büyük ihtimalle onu durdurmak için bir yol bulmuştu. Bu yüzden Naomi ondan kurtulmak istiyordu, tabii ki.

İşte bu yüzden onun isteğine uymaktan başka bir seçeneğim yoktu, ta ki bana ihtiyacı kalmayıncaya kadar. Bütün vampirlerin birbirlerini kontrol etme güdüsü vardı. Bu bizi etkili avcılar yapan şeydi ama bazılarında, Amelie gibi, bu çok güçlüydü. Diğer vampirlere karşı kullanılabilecek güçlü bir darbe gibiydi. Naomi'nin gücü bir fısıltı gibiydi, bağırış değil ama yine de çok güçlüydü. Onun böyle yetenekleri olduğunu hiç bilmezdim. Her zaman öyle masum görünürdü ki... Bilmem gerekirdi. Vampirler asla nazik değildir, kibarlık bize bir şey kazandırmadığı sürece.

"Söylesene," dedim. "Bunu neden yapıyorsun? Neden şimdi?"

"Senin için gelmedim," dedi Naomi ve bir kaşını kaldırdı. "Ben babam Bishop gibi değilim. Amelie'nin becereme-yeceği anlaşılana kadar yönetmeye ihtiyacım yoktu benim. Onu iyileşip kendine gelmesini görmek isterdim. Ama sen benim peşimden geldin, Oliver. Bu yüzden benim bu kadar iler gitmem tamamen senin suçun."

Birden Naomi'nin çenesi yükseldi ve gözleri solgun bir maviye döndü. "Sanırım gitmem gerekiyor, Oliver. Uyandı," dedi. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve hatırla, bana karşı koyarsan, sana gösterdiğimden çok daha fazla acı cezalar çekersin."

Duman gibi kayboldu. Draug'larla son savaşta onu öldürmemden son anda kurtulmuş ve şimdi daha güçlü, hızlı ve her zamankinden daha taş kalpliydi.

Amelie'nin gelişini hissedene kadar bekledim ve ona döndüğümde sahte ama inandırıcı bir şekilde gülümsedim. Onu aldatmak beni çok üzüyordu çünkü onca yıllık rekabetten sonra sonunda onun değerini anlamıştım. Ama artık gülümsemem bana ait değildi. Bir yanılsama, yalandı ve onun karşılık vermesi beni mahvediyordu.

Patikadan çıplak ayakla yürüdü ve gelirken çiçeklere dokundu. İnce, beyaz geceliği ay ışığında bir sis gibi esiyordu. Güzeldi, arzu uyandırıyordu ve göğsüme dokunduğunda içim azcıdı çünkü onun ölümü olacaktım ben.

Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Hiçbir şey. Onu uyarmak istedim, onun için ne kadar tehlikeli olduğumu bilsin istedim. Ne kadar yıkıcı olduğumu.

"Dolanıyorsun," dedi beni hafifçe öperek.

"Evet," dedim ve onu ikna eden o sıcak ve zor gülümsememi sundum. "Ama asla uzağa gitmem."

Seni öldürünceye kadar. Tanrım beni affet.

6

CLAIRE

Claire, Miranda'nın duydukları hakkında gerçekten Eve ile yüzleşmek istiyordu. O ve Michael gerçekten taşınmayı düşünüyor olamazdı, değil mi? Ama sabah Eve erkenden çıkmıştı ve Michael geç saatlere kadar uyurdu. Claire'in kapıyı çalıp gerçekleri öğrenmeyi isteyecek kadar cesareti ise yoktu. Michael sabahları huysuz olurdu.

Miranda ise Claire'i geceleri ayakta tutuyordu. Bu eve yerleşeli gittikçe daha konuşkan olmuştu. Bu iyi bir şeydi bir bakıma, çünkü çocuk daha önce oldukça baskılanmış ve yalnızlaşmıştı. Ancak Claire'in uyku düzeni açısından pek iyi sayılmazdı. Ayrıca onun Shane ile geçirdiği zamanı da azaltmıştı. Miranda ortalardayken uzak durmaya çalışırdı ama gerek duyduğunda kızı odadan çıkarmaktan da çekinmezdi. Dün gece bunu yapmadı.

Bu yüzden Claire uyandığında biraz uykusuzdu, esniyor ve biraz gergin hissediyordu. En iyi sabahı değildi şüphesiz

ama gittikçe iyi gitmeye başlamıştı. Gerinip bir yandan ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Birden Miranda'nın hafif vuruşlarının aksine sert bir şekilde kapısı tıklatıldı.

Claire sabahlığını aldı ve cevap vermeden önce hızlıca giydi. Kapıyı tamamen açmadı, sadece aralıktan baktı. Shane elinde bir bardağı diğerinin üzerinde dikkatlice tutmaya çalışıyordu. Claire sabah ona büyük Snoopy bardağını vermişti, bu hoşuna gitmişti. "Şifreyi söyle," dedi Claire.

"Hımmm, saçların havalanmışken çok hoş görünüyorsun."

"Eh, bu da olur." Claire geri adım attı ve içeri giren Shane'den Snoopy bardağını aldı. Sonra Shane boş eliyle bileğini kavrayıp onu öpmek için adım atarken genç kız bardağı aceleyle bıraktı. Henüz dişlerini fırçalamamıştı ama Shane'in bunu umursadığı yoktu. Shane naneli diş macunu ve kahve kokuyordu ama Claire bunu saniyeler içinde unuttu ve her şey çok güzeldi. Bütün vücudu sıcacıktı.

"Günaydın," diye mırıldandı, dudaklarını onunkine yaklaştırırken. Çok lezzetliydi, tekrar öptü. Shane'i gülümsetti bu öpücük ve genç kızı tekrar öptü. "Giyinik olman çok kötü."

"Giyinik değilim. Üstümde sadece sabahlık var."

"Öyle mi?"

"Baksana," dedi Claire, Shane'in elini göğsüne koyup sonra onu durdurarak. "Öyle değil, bayım. Bir kızın sınırları olmalı."

"Oraya gelince bana bildirirsin," dedi Shane sabahlığı çözerken. "Yalan söyledin. Pijamaların üstünde."

"Ah, evet. Onlar da var." Shane pijamasının üstünden elini teninde gezdirince Claire nefessiz kaldı, ciğerlerindeki hava akıp gitmişti sanki. "Gerçekten yapmamalısın."

"Bunu mu? Evet, biliyorum." İlk düğmeyi açtı ve bir öpücük kondurdu. "Bütün gece bunu yapmayı hayal ettim."

Claire de bunu hayal etmişti ve bütün mantıklı itirazları onun sıcak bir dokunuşuyla yok oluvermişti. Ta ki Claire kapının açık olduğunu ve birinin koridorda durduğunu fark edinceye kadar.

"Kahveleriniz soğuyor," dedi Eve. Belli ki banyoya gidiyordu, kucağında siyah renk çamaşırlar vardı. Saçları açık, yüzü solgundu. İkisine de bir öpücük gönderdi.

Claire bağırıp zıpladı, ışık hızıyla üstünü ilikleyip sabahlığını yeniden bağladı. Shane bundan hiç rahatsız olmamış gibiydi ama Claire yanaklarının kızardığını hissetmişti. "Hımmm, selam Eve," dedi. "Kusura bakma."

"Ben özür dilemiyorum," dedi Shane ve Eve'e dik dik baktı. Eve ise Shane'e sırıtarak bakıyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?"

"Sabah sabah seksi anlarınızı mahvetmek mi? Hayır, asla. Ama şunu hatırlasanız iyi olur, bu aslında kapanıyor. Bir ipucu." Eve aralarındaki kapıyı çarpıp kapattı.

Shane kalın bir kitap alıp kapıya atacakken Claire kitabı onun elinden aldı.

"İleri calculus kitabını değil!" Etrafa bakındı ve onun yerinde bir tarih kitabı buldu. Shane başını üzgünce salladı.

"An bitti," dedi ve sadece bir şeyler atmaktan bahsetmiyordu. Shane kahvesini alıp yudumladı. Claire de kendi kahvesini içerek artan kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. İyi ve koyu bir kahveydi ama onu uyandıracak o güzel anlar iyi değildi. "Dün gece Miranda burada neler geveliyordu?"

"Bir şeyler." Claire omuz silkti. "Biliyorsun. Yalnız."

"Bu hissi biliyorum, bana inan." Ona küçük bir köpek yavrusu gibi baktı ve Claire bir tekme atmaya çalışırken kurtuldu.

"Ama tuhaf bir şey söyledi."

"Miranda? Bak şu işe!"

"Dedi ki..." Shane'e bunu tekrar etmeli miydi? Bir şekilde, bunu Shane'e seslice söylemek bunu daha gerçek yapıyordu. Ama bilmesi gerekirdi. "Michael ve Eve'in taşınmaktan bahsettiğini söyledi."

"Taşınmak," diye tekrar etti Shane, sanki kelimenin anlamını bilmiyordu. "Neyi taşımak?"

"Sanırım dışarı. Başka bir eve."

"Neden taşınalım ki?"

"Biz değil, Shane. *Onlar*. Michael ve Eve. Bir çift olarak. Taşınıyorlar."

"Ah," dedi Shane önce hâlâ anlamamış gibi, sonra anladı. "Ah." Sanki biri köpeğini vurmuştu. Düzeltilmemiş yatağa oturdu ve kahvesine baktı. Eve'in bardağıydı, siyah üzerinde mor yarasalar vardı. "Bizi arkada bırakarak diyorsun."

Konunun en can alıcı noktasına değinmişti: *bizi bırakarak*. Çünkü, kendi alanlarına ihtiyaçları olduğundan değil

de Michael ve Eve, Claire ve Shane'i arkalarında, geçmişte bırakacaktı.

"Kendilerine ait alana ihtiyaçları varmış, Miranda'nın söylediğine göre. Bilirsin, çift olduklarından."

"Sadece onlar değil," dedi Shane. Yukarı bakmadı. "Kahretsin. Michael hiçbir şey söylemedi."

"Eve de öyle. Belki de sadece, bilirsin..."

"Öylesine konuşulmuş? Belki. Ama eğer bu konuda konuşuyorlarsa, bu ciddiye alınacak bir durum." Shane bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bu konuyu kendim de düşünmüştüm."

"Michael ve Eve'in taşınmaları mı?" Bunun olacağını göremeyen bir tek kendisi miydi?

"Hayır. Kendim taşınmayı."

Shane bir vampire dönüşeceğini söylese Claire bu kadar şaşırmazdı. Hızlıca oturdu, kahveyi üzerine dökecekti neredeyse. Bunu bile fark edemedi çünkü bütün dikkati erkek arkadaşının üzerindeydi. Ve içinde bir düğüm, acı hissediyordu. "Ne?"

"Sadece..." Kapıya belli belirsiz baktı. "Burada dip dibe yaşıyoruz. Bazen böyle olmasını..."

"Taşınmak istiyorsun," dedi Claire. "Kendin."

"Hayır!" Shane sonunda baktı, şaşkındı. "Demek istediğim, bir yer bulabilirdik, ikimiz."

O an her şey durdu, ikisi birbirlerine bakıyordu. Bu Claire'in hiç beklemediği bir konuşmaydı ve kesinlikle sabahın erken saatinde pijamaları ve dağınık saçıyla değil.

Shane'in de daha önce planladığı bir şey de değildi şüphesiz. Her şey bir an için fazla açık, kırılgan ve yanlıştı. Nedenini bilmiyordu. İçindeki acının daha fazla artmasına neden oldu.

"Neyse," dedi Shane sonunda, bu hiç olmamış gibi davranacağız tonuyla. "Bu Michael'ın evi. Birinin olacaksa, Michael ve Eve'in olmalı. Ben hep, biz..." Sözlerini toparlayamıyordu ve hissettiği paniği gördü Claire. *Bunun için hazır değil,* diye düşündü. *Gerçekten hazır değil.* Annesinin dün söylediklerini hatırlattı bu, kadın sanki bilirmiş gibi konuşmuştu. *Çok hızlı gitmediğine emin misin?*

Claire annesinin haklı çıkmasından nefret ederdi.

"Pekâlâ, belli ki, bu çılgınca bir konuşma zaten," dedi Shane, kaçamak bir tonda. "Bundan bir daha bahsetmeyelim. Eve işini bitirdikten sonra banyo için bilek güreşi yaparız."

"Sen al," dedi Claire. Bacakları uyuşmuştu. Sırf bir şey yapmış olmak için kahveyi içti. Tadına bakmadı. Beyni duygu seline kapılmıştı. Bir anda pek çok şey oluyordu ve hiçbiri de hoş değildi. "Bekleyeceğim."

"Tamam." Shane bir şeyler söylemek istemişti ve hatta ağzını açmıştı fakat sonra cesaretini yitirdi. Kahvesini içerek geçiştirdi ve Claire bardaktaki çizili mor yarasalara baktı. *Keşke sabahki öpücüğe geri dönebilsem,* diye düşündü. Öpüşmek harikaydı.

Ama Shane'in de dediği gibi o an bitmişti ve yakında da gelecek gibi görünmüyordu.

Garip bir sessizlik içinde kahveler içildikten sonra Shane konuştu. "Daha fazla poster yaptım."

"İyi" dedi Claire. "Hadi getirelim onları."

İkisinin de yapacak bir şeyler bulduğu için rahatladığını düşünüyordu.

Shane aşağı yukarı yirmi poster hazırlamıştı ve bu Morganville gibi bir kasaba için çok fazlaydı. Claire ve Eve özellikle Shane'in seçtiği bazı resimlere kıkırdayıp durmuştu. Çoğu bayağı kötüydü çünkü.

"Monica'yı tebrik etmek lazım," dedi Shane çalışmasına hayranlıkla bakarak. "O kızın inanamayacağınız bir fotoğraf albümü var. Kardashian'lar bile bunu fazla bulurdu. Neyse ki sarhoşken fotoğraf çektirmeyi seviyor."

"Aslında hedef onun seçilmesini sağlamak, değil mi?" Eve şakasını yaptı ama sonra kontrolsüz bir biçimde kahkaha patlattı.

"Aman Tanrım, bu işte. Benim favorim." Posterlerden birini aldı ve üste koydu. Monica üzerinde kendi stili olan dar kıyafetlerle, elleri poposunda poz vermişti ve dudaklarını büzüp hafif ileri çıkarmıştı. "Bir sürü hata var bunda."

"Bu onun seçilmesine engel olmayacak," dedi Shane. "Aptal insanlar seçiliyor hep. Burası Amerika. Kalitesiz insanları seviyoruz. Ve çılgın olanları."

"Bizim için daha iyi şeyler düşünmek isterim," dedi Claire. "Ama evet. Haklısın."

Shane bir beşlik çakmak için elini kaldırınca Claire isteksizce karşılık verdi. Sonra posterleri aralarında paylaştılar. Claire, düşündüğünden ağır posterleri kucağına alınca biraz ofladı. Shane, sormadan tekrar dağıttı ve geri kalanı alıp Eve'e göz kırptı. "Gitmek ister misin?"

"Birinin burada çalışması gerekiyor," dedi. "Sanırım o ben oluyorum. Yine."

"Günlük işinde iyi eğlenceler."

"Aylak!"

"Gurur duyuyorum, ücretli köle."

Claire yetiştiğinde Shane kaldırımda ağır kartonu dengelemeye çalışıyordu. Çantasını omzuna yerleştirmişti. "Tel zımbayı getirdin mi?"

"Aldım," dedi Claire. Söz konusu zımba kocaman, eski, endüstriyel bir şeydi. Ağır çelikten yapılmıştı. "Bunları çimlere bırakmamız gerekirse diye çubuklar da getirdim."

"Bunun gibi mi?" Shane, Cam Ev'in ön bahçesine bakıyordu. Claire sesli bir şekilde güldü. Çantasını açıp çubuklardan birini ona uzattı. (Komik, bunlar üzerine işaretler konulması için yapılmamıştı.) Shane çekiçle onu yere çaktı ve posteri üzerine zımbaladı, sonra bakmak için geri adım attılar. "Güzel."

Eve ön odadaki pencereyi açıp şüpheyle baktı. "Hey! Çılgın çocuklar, ne yapıyorsunuz?"

"*Çimlerimden uzak durun* demeyi unuttun!" diye geri seslendi Shane.

"Ah, hayır. Bu şeyi oraya koyamazsınız!"

"Rahat ol, senin favorin olan fotoğrafı koydum."

"Hareket eden bir hedef yapsak iyi olur."

İlk üç reklam olay çıkmadan konuldu. Claire dördüncüyü Morganville'in sessiz alışveriş merkezinde, telefon direğine zımbalarken art arda fren sesleri ve korna sesi duydu. Claire arkasına dönünce açık kırmızı bir araba gördü. Sürücü araçtan bağırırken hızlı hareketlenmeler oldu. Tarafsız olmak gerekirse, Monica'nın o topuklularla bu kadar hızlı hareket etmesi etkileyiciydi.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun burada?" diye sordu Monica ve Claire yolun kenarına çekti. Bu sırada direkteki rüzgarda biraz sallanan, parlak neon posteri gördü. Yüzü ifadesizdi. Kızgın değildi, sadece... ifadesiz. "Bu nedir?"

"Neye benziyor?" dedi Shane. Claire'den zımbayı aldı ve posteri direğe yapıştırmaya devam etti, sonra uzaktan hayranlık duyarak seyretti. "Belediye başkan adayısın gibi görünüyor."

Monica'nın parlak dudakları aralandı ve sadece baktı. Sanki hiçbir şey düşünemiyor gibiydi. *Bekle*, diye düşündü Claire ve kaçınılmaz bir saldırıya hazırladı kendini. Monica kritik bir termonükleer kütleye dönüşmek üzereydi ve patlamadan önce ne yakın mesafeye gelmeye çalışacaktı.

Ama tam tersine, Monica'nın yüzünde yumuşak, sevinçli bir gülümseme belirdi.

"Bir dakika. Sen mi yaptın bunu?"

tg: kaktusunx

"Claire yaptı," dedi Shane. "Ben sadece muhteşem grafik tasarımcısıyım. Bir de, eğlence komitesinin başkanı. Her kampanyanın buna ihtiyacı vardır."

"Bu... inanılmaz," dedi Monica. "Bilmiyorum. Tamam, peki, bilirsiniz, kimse bana oy vermeyecek belki. Demek istediğim, ben Richard değilim. Sorumluluk almak için hiçbir şey yapmış değilim."

"Sen bir Morrell'sın," dedi Shane. "Pek çok insan bunun kanında olduğunu biliyor. Ailende üç kuşak başkan var değil mi?"

"Pekâlâ ama yanılacaklar."

"Biliyoruz," dedi Shane neşeyle. "Ama hey, koltuğu harika bir şekilde dolduracaksın. Kendini çok sevdiğin için eminim gazetecilere çok güzel pozlar vereceksin." Shane'in gülümsemesi ve onunla birlikte laubaliliği de kayboldu. "Bütün bunlara bir şartla sahip olacaksın biliyorsun," dedi. "İnsanlar için iyi olanı yapacaksın. Vampirlerin dediğini değil."

Monica iyi alınmış bir kaşını kaldırdı. "Tam tersi, Collins. Ben senin dediğini yapmam. Sen benim dediğimi yaparsın. Hem, kapıda adı güzel bir isim levhasında yazan ben olacağım."

"Vampirlere kukla olmadığın sürece sorun yok, ilgilenmiyorum," dedi Shane. "Ama bizim senin dediklerini yapmamız konusunda... Evet. Sana iyi şanslar."

Monica dikkatini yine postere yöneltti ve gözleri kısıldı. "Bir saniye. Bu benim Facebook fotoğraflarımdan biri mi?"

"Belki."

"Hımmm." Başını kaldırdı, dudakları büzüldü. "Daha iyi bir tane seçebilirdin."

"Sen her zaman kötü bir resim çekemediğini söylerdin," dedi ciddiyetle.

"Doğru." Postere muzipçe gülümsedi. "Tamam o zaman. Bir şey ödemek zorunda kalmayacak ve bir sürü toplantıya katılmadığım sürece kabul. Ah ve insanlara rüşvet alabileceğimi de söyleyin."

"Anlaştık."

Monica bir an durup ona ve sonra Claire'e baktı. "Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bunu önemsediğinizi söylemeyin sakın çünkü beni düşünmediğinizi biliyorum."

"Düşünmüyoruz," dedi Claire. "Endişelenme. Seni ilgilendirmiyor. Seni ilgilendiren tek şey güzel oynaman ve insanlara el sallaman. Bu bir popülerlik yarışması gibi davran, çünkü gerçekten öyle."

"İyi olarak popülerlik kazanamazsınız," dedi Monica. "İnsanları başkalarına oy vermesinler diye korkutarak kazanırsınız. Bu yüzden bu da aklınızda olsun."

İzinsiz park ettiği arabasına yürüdü ve kayboldu. Claire köşede üstü açık, kırmızı arabanın tiz sesini dinleyip başını salladı. "Yalnız Monica *bana oy verin yoksa bacaklarınızı kırarımın* iyi bir kampanya sloganı olacağını düşünürdü."

"Morganville'de öyle belki de."

Atıştırmalık bir şeyler almadan önce on yerde daha durdular. Posterleri asmak için uğradıkları yerlerin verdiği tep-

kiler farklıydı. Kimileri kahkaha atmış, kimisi donup kalmıştı ama son durakta açık bir öfke vardı.

Claire daha önce birinin bir karton posteri bu kadar istekle yırttığını görmemişti. Ama dört blok ötedeki kuru temizlemeci kesinlikle başkanlık için bir Morrell hayranı değildi.

"Kuru temizlemeci çocuğu bu kadar kızdıran neydi?" diye sordu Shane'e dışarıda kırık metal bir masada burrito yiyerek kahvaltılarını yaparken. Dışarısı hâlâ bunu yapabilecek kadar serindi ama etrafta sinekler ve sivrisinekler -draug'ların gelişinden bu yana yeni ve davetsiz misafirler- yiyeceklere saldırıyordu. Onlar da içeceklerinin üzerindeki kapağı kaldırmadılar.

"O mu? Adı William Batiste. Bill Bats diye çağırırdık onu. Sanırım Monica onu ortaokuldayken bir kez öpmüş olabilir. Dürüst olmak gerekirse, okuldaki çocukların çoğunu öptü. Billy çetin ceviz, dirençli bir çocuktur. Eskiden beri Morrell'ları sevmez."

"Sanırım herkesten bir evet oyu alamayacağız," dedi Claire.

"Şanslıysak dehşet ve duygusuzluk oyu alabilir," dedi Shane. "Öğleden sonra asmak için elimizde on tane daha var. Benimle misin?"

"Tabii," dedi Claire. "Bugün boş günüm zaten. Ama senin için sakıncası yoksa, laboratuvara uğrayabilir miyiz? Sadece Myrnin'e bakmak için."

Shane istekli değildi ama omuz silkti. Muhtemelen bütün gün yanında olacağından bunun küçük bir karşılık ol-

duğunu düşünmüştü. "Sadece hava kararmadan bitirmemiz gerekiyor," dedi. "Çok da kendini adamış bir kampanyacı değilim ben. Özellikle de Monica için."

Kasaba sakin ve normale dönmüş görünüyordu. Her yerde testere, öğütücü makine ve çekiçlerle inşaat sesleri yükseliyordu. Hepsi de faal ve pozitif bir etki yaratıyordu. Koruyucu sembolleri daha görünürdeydi, dükkânların çoğu pencerelerinde ya da en azından tezgâhlarında gösteriyordu şimdi. Claire gittikçe daha çok Morganville sakininin Koruyucu sembollerini bileziklerde taşıdığını görüyordu. Morganville eski haline dönüyordu... ama neye? Draug'ların saldırısından önceki kasaba değildi. Belki de Morganville, vampirlerin tüm kontrolü aldığı zamanlara dönüyordu.

Bu konuda bir şeyler söylemezsek tabii, diye düşündü Claire. Shane'e Common Grounds dışındaki direklere posteri asması için yardım etti. Gerileyip çalışmalarına hayranlıkla bakarken, Claire yanındaki güneşliğin gölgesinde birinin durduğunu fark etti. Onun geldiğini hissetmemişti ama işte Oliver tam da buradaydı.

Güzel bir hippi kıyafetiyle gizlenmiş olsa da -arkada atkuyruğu yapılmış gri saçlar, koyu bir tişört ve kotun üstüne uzun bir Common Grounds logosu olan bir önlük- belirgin ve ürkütücü bir havası vardı. Kahve kokuyordu, mermer kadar soğuk olsa da sıcak ve davetkâr bir kokuydu bu.

Tuhaf, boş bir ifadeyle postere bakıyordu. Sonunda, "Anlıyorum. Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız," dedi.

"Hayır," dedi Shane. Elindeki zımbayı bir cesaret ve aptallık gösterisi olarak havaya attı. Bir hata yapsa parmağını bile kaybedebilirdi. "Ne istediğimizi biliyoruz. Bizler aktivistiz. Ve bak, Monica güzel resimler çekiyor. Bir adayda atadığınız şey de budur, değil mi?"

Bunun üzerine Oliver, Shane'e baktı ve Claire tehlike sinyalleri hissetti. "Beni deneme, çocuk," dedi Oliver, kadife gibi yumuşak bir sesle. "Bugünlerde oyun oynamamanız gereken biriyim ben. Size karşı çok iyi davrandım. Siz ve arkadaşlarınızın isyanı yönetmesine izin verdim. Yeter artık. İndirin şunu."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Çünkü ben öyle istiyorum der gibiydi Oliver, ama hafifçe gülümsemekle yetindi. "Kurallara aykırı," dedi.

Monica'nın posterleri, direğe asılı tek şey değildi; kayıp evcil hayvanlar, kayıp insanlar, hafta sonu Common Grounds'da şarkı söyleyecek yeni bir grup, ucuz sigorta, bebek bakıcılığı gibi bir sürü el ilanı da vardı. "Bu konuda daha önce bir probleminiz yoktu," dedi Claire.

"Ama şimdi var." Oliver güneşe çıktı. Derisi hemen açık pempeye dönüşmesine rağmen direkteki ilanları koparmaya başladı. Tırnakları ağaçta derin çizgiler bıraktı. Monica'nın posterini ikiye yırtıp parçaları yere attı ve Shane'e doğru ayağıyla itti.

"Şimdi de çöpleri topluyorsunuz. Alın şunu."

Shane hareket etmedi. Konuşmadı da. Sadece orada durdu, elinde zımba ile... tehlikeli görünüyordu.

"Kaldırın yoksa sizi tutuklatırım," dedi Oliver. "İkinizi de. Sizi çıkarak kimse de olmayacak. Eve denerse, o da size katılır."

"Michael–"

"Michael Glass'ı halledebilirim." Gölgeye geri dönerken Oliver'ın sözleri Shane'i durdurdu. Teninden hafif bir duman çıkıyordu ama güneşten çekilir çekilmez durdu ve yanık da hemen kayboldu. Diğer yandan, gözlerindeki parıltı ürkütücüydü. "Alın. Şunu."

Shane hareket etmedi ve etmeyeceğini hisseden Claire korkuyla kendisi topladı. Eğildi, posteri kaldırdı. Diğer kâğıdı yırttı, yürüdü ve giriş kapısının yanındaki Common Grounds çöp kutusuna attı. Oliver bu sırada kendisine evcil hayvanıymış gibi, "İyi kız," demese her şey daha iyi olabilirdi.

Shane, Oliver'a bir yumruk attı.

Vampir yumruğun geldiğini fark edemedi bile. Çünkü o sıra direkt Claire'e bakıp anlık küçük zaferini kutluyordu. Shane çene tarafına ilk yumruğu attı ve arkasındaki güç Oliver'ı olağanüstü kıvraklıkla dönmeden önce sendeletti. Oliver, Shane'e o kadar hızlı saldırdı ki, mancınıktan atılmış gibiydi. Shane'i pencerenin yanındaki tuğla duvara itti ve onu bir eli boğazında orada tuttu. Shane onu geri itmeye çalıştığında ise, Oliver elini yakaladı ve büktü. Shane donakaldı.

"Kırık yok," dedi Oliver. "Ama yarım inç uzakta. Bu yüzden lütfen, bir daha dene çocuk. Her seferinde bir avuç kemiğini kırarım ve bitirmem için bana yalvarırsın–"

Oliver birden durdu çünkü Claire onu durdurdu. Elinde gümüş bir bıçağın ucuyla arkadan kalbine denk gelecek noktaya bastırmıştı. "Bırak gidelim," dedi. "Çöpü topladım, dediğin gibi. Ödeştik."

Ödeşmemişlerdi ve Oliver bunu söylemese de Claire biliyordu. Oliver sessizce Shane'in elini bıraktı. Claire geri adım attı, bıçak hâlâ çekiliydi ve hazırdı. Shane, Oliver'ı şiddetle itti ve zımbayı kaldırımda düştüğü yerden aldı.

"Bize bir poster borçlusun," dedi Shane. "Her biri bana beş dolara mal oldu. Karşılığında bedava bir içecek alırım."

"Alacaksın," dedi Oliver. "Damarlarından, sizi daha az görünür bir yerde yakaladığımda." Dişlerini gösterdi ve kafeye geri döndü.

"Sanırım bu da Monica'nın onun oyuna güvenemeyeceği anlamına geliyor," dedi Shane. Şaka gibiydi ama titriyordu ve zımbayı elinde sıkıca tutuyordu. Claire'in de bildiği gibi çizgiyi bir şekilde aşmışlardı. Belki de kalıcı olarak.

"Neden?" diye sordu Claire, hüzünle. "Neden yaptın bunu?"

"Kimse seninle öyle konuşamaz," dedi. "O bile."

Shane kolunu onun omuzlarına attı, diğer ilanları aldı ve diğer duraklarına gittiler.

Claire ve Shane'in Monica'nın posterini asmak için gittikleri durakta, birileri ilan asmak için onlardan önce varmıştı. Ciddi görünümlü yaşlı bir kadın ve daha genç bir çocuk, muhtemelen oğlu. Shane'in boyundaydı ama çok inceydi. Claire'e başını salladı onu tanıyormuş gibi -Claire daha önce

tanıştıklarını hiç sanmıyordu- sonra Shane dikti gözlerini. "Selam, dostum," dedi ve elini uzattı. "Ne var ne yok?"

"Yok bir şey. Nasılsın?"

"İyi, iyi. Annemi tanıyorsun, değil mi, Flora Ramos?"

"Bayan Ramos, tabii, ilkokulda Enrique için yaptığı burritoları hatırlıyorum," dedi Shane. "Kendi şekerimden vazgeçmem karşılığında bana satıyordu. Her zaman anlaşmaya varırdık, o kadar iyilerdi."

"Benim burritolarımı mı verdin Enrique?" dedi Bayan Ramos ve oğluna kaşlarını kaldırarak baktı. Oğlu ellerini açtı ve omuz silkti.

"Bana her gün veriyordun," dedi. "Bu yüzden evet."

"Çok lezzetliydiler," dedi Shane. "Bakın, kar ediyordu hem. İkiye bölüyor ve her birini ayrı pazarlıyordu."

"Enrique."

"Ben bir girişimciydim, anne." Enrique etkileyici bir şekilde sırıttı. "Ne yani, şimdi benim şekerimi mi istiyorsun?" Yanıt olarak, annesi ona küçük bir kâğıt uzattı ve o da zımbalarken telefon direğine asılı tuttu.

El ilanında belediye başkanı olarak Bay Malum gösteriliyordu. Resmin konacağı yerin hemen altında ise büyük bir soru işareti vardı. Slogan ise, *insanlara oy verin*di. Bu kadardı.

"Bu da ne?" dedi Shane boş resme işaret ederek. "Bayan Ramos, Bay Malum kasabayı terk etti. İnsanlardan burada olmayan birine oy vermelerini isteyemezsiniz."

"Belki de boş bir koltuk bir dalkavuğun oturmasından daha iyidir," dedi. Arkadaşça duruşuna rağmen birden so-

ğuk ve karanlık baktı. "Morrell posterlerini gördüm. Sizler bunu nasıl desteklersiniz, Shane? O şeytanın size ve ailenize neler yaptığını biliyorum!"

"Aslında..." Shane kaşlarını çatıp bir adım geriledi. "Göründüğü gibi değil. Bakın, Monica pek çok şey evet ama bir dalkavuk? Şu ana kadar fark etmedim. Daha çok botlar giyip tekme savuruyor diyebilirim. Zayıf, hayır değil. Konseyde bizim adımıza vampirlere karşı çıkacak birine ihtiyacımız var."

Bayan Ramos'un çizgili yüzünde öfke belirdi. "Bu kasabayı yiyip bitiren kanserin bir parçası o. O ve onun iğrenç ailesi! Tanrıya şükür ki babası ve kardeşi gitti–"

"Bir saniye," diyerek kesti Shane. Sesi ciddiydi ve bunun devam etmesine izin verecek değildi. "Richard Morrell iyi biriydi. Denedi. Yapmayın..."

"Yozlaşmış bir ailenin yozlaşmış üyesiydi." Sesi sert çıkıyordu şimdi, gözlerindeki uzaklık kadar inatçıydı. "Yeter. Sizinle konuşmam bitmiştir."

Claire farklı bir yaklaşım denedi. Duygusallık açıkça onları bir yere vardıramayacaktı.

"Ama, sizin olmayan birine oy vermenize de izin vermeyeceklerdir."

"Bay Malum var," dedi Flora. "Hep vardı ve olacak da. Yeniden gelinceye kadar, onu destekleyeceğim."

"Sen," dedi Claire. "Yeni Bay Malum sen misin?"

Enrique sessizleşmişti şimdi ve ne zaman gülümsemeyip arkadaşça davranmasa, biraz tehlikeli görünürdü. "Neden?

Bu konuda bir sorununuz mu var? Annem sizin için yeterince iyi değil mi?"

"Hayır, ben sadece–" Claire nasıl bitireceğini bilemedi.

Shane biliyordu. "Dostum, o senin annen. Pasta satardı. Kurabiyeler yapardı. Şimdi nasıl Bay Malum olabilir?"

"Hangi anne buradaki şeytanlara karşı durmak istemez?" dedi Flora. "Bu kasabada çocuklar büyüttüm ben. Enrique, Hector, Donna ve Leticia. Sen söyle, Shane. Diğer üç çocuğuma neler olduğunu söyle."

Shane ona birkaç saniye sessizce baktı ve sonra uzaklara daldı. "Bu kimsenin suçu değildi. Kazaydı."

"Öyle söylüyorlar."

Claire boğazını temizledi. Her zamanki gibi yine anlamadığı ve gerginlik dolu bir sahnenin ortasında bulmuştu kendini. "Üzgünüm, ama... ne oldu?"

Bayan Ramos cevap vermedi ve Shane de istekli görünmüyordu, belli ki çizgiyi aşmıştı. Bu yüzden en son Enrique iç çekti ve konuya girdi.

"Kardeşim Dona araba kullanıyordu," dedi. "On yedi yaşındaydı, sürücü belgesini yeni almıştı. Kardeşim Hector'u ve Letty'yi işe götürüyordu. Kış ortasıydı, bazen olduğu gibi buzluydu biraz. Kara buz, göremediğiniz tarzda. Daha önce hiç öyle bir yolda araba kullanmamıştı. Bir direğe çarptılar." Hikâyeyi bitirmemişti ama Claire nasıl bittiğini tahmin ediyordu: cenazelerle. Bu da Shane'in yandan bakışlarıyla doğrulanmıştı. Sessiz ve içine kapanık duruyordu, insanlar kaybettikleri arkadaş ya da akrabalarından bahsettiğinde

böyle olurdu. Kendisi bunu fazlasıyla yaşamıştı, kız kardeşini, sonra annesini ve sonunda babasını kaybetmişti. Hep duygularını saklamaya çalışırdı başkaları bile bundan bahsetse.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Flora Ramos, Claire'in tüylerini diken diken eden baskılanmış bir öfke vardı sesinde. "Çocuklarım orada yaralı ve yalnız yatıyordu ve onlar canlarını aldılar. Aldılar, biliyorum."

"Anne, o bir kazaydı. Kan kaybetmişlerdi, doktorların söylediğini biliyorsun."

"Doktorlar, doktorlar, hepimiz gibi sanki onlar da canavarlar için çalışmıyorlar? Hayır, Enrique. Vampirlerdi. Kaza değildi. Bunu bilmen gerekir!" Hem yılgın hem öfkeli görünüyordu. Her ne olduysa, daha zihninde capcanlıydı. "Benden almadıkları bir çocuğum kaldı. Ve alamayacaklar. Nefes aldığım sürece izin vermem."

"Kasabayı terk edebilirsiniz," dedi Shane sessizce. "Fırsatınız vardı."

"Peki evimiz? Hayatımız? Hayır. Kocam ve çocuklarım burada gömülü. Burası bizim evimiz. Bizden önce canavarlar burayı terk etmeli." Çenesini kaldırdı. Claire kırışıklıklara, ağarmış saçlarına rağmen onun kararlı ve tehlikeli olduğunu anladı. "Oyun oynamayın Shane. Burada politika hayatlarımız demek. Sizin bir şakaya dönüştürmenize izin vermem."

Shane ona uzun uzun baktı. Onun adına üzgündü, Claire bunu görüyordu. Sevdiği insanları kaybettiği için vampirle-

rı suçlamanın nasıl bir his olduğunu biliyordu Shane. Ama her şeyden önce, Shane mantıklıydı. "Kazanamazsın," dedi. "Bunu yapma. Bir planımız var. Bize güven."

"İkiniz mi?" Flora güldü. "Kız arkadaşın vampirlerin evcil hayvanı, Kurucu'nun mesela. Ve sen, bunu göremeyecek kadar çok âşıksın ve çocuksun. O da onlarla, seninle değil." Elinin tersiyle ikisini de yolladı. "Yeter. Enrique. *Vámanos.*"

Enrique, Shane'e özür dolu bir bakış attı ve *ne-yapabilirsin-ki* anlamında elini kaldırdı. "O benim annem," dedi. "Kusura bakmayın."

"Önemli değil," dedi Shane başıyla onaylayarak. "Ama onunla bu konuyu konuşmalısın. Cidden. Tehlikeli."

"Biliyorum, adamım. Biliyorum."

Enrique onu yakalamak için acele etti. Annesi çoktan yarım blok öteye gitmişti.

Claire, Shane ile birlikte durdu, Bay Malum posterine baktılar. Sonunda Shane, Monica'nın daha büyük, parlak posterini aldı ve onun üstündeki yere sıkıca zımbaladı.

"Hadi gidelim," dedi. "İnan bana, bu bitmedi."

7

CLAIRE

Bitmemişti, uzak bir ihtimaldi ama en azından posterlerin kalanını asmak için yalnız bırakılmışlardı. Bu insanların onlara bakmadığı ya da kötü sözler söylemediği anlamına gelmiyordu ama hiçkimse fiziksel bir saldırıda bulunmamıştı. Claire, Bayan Ramos'un arkalarından posterleri yırtıp yırtmayacağını ve Oliver'ın aynı şeyi yapmasını onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. Belki de orta bir noktada buluşacaklardı. Bunun gerçekleştiğini görmek ilginç olurdu.

En son Morganville Lisesi'nde bir direğe son posteri astıklarında, Claire oldukça bitkin düşmüştü. *Bu geçirdiğim en kötü boş gün olsa gerek*, diye düşündü. Öğlen yemeği için bile doğru dürüst durmamışlardı, sadece duraklar arasında birkaç kurabiye yemiş ve kola içmişlerdi. Morganville büyük bir kasaba değildi ama neredeyse bütün sokaklara girmişlerdi, bu da bir gün alacak kadar çoktu. Claire tam bunu dile getirecekken vazgeçti çünkü Shane'in bakışların-

dan onun da en az kendisi kadar yorgun olduğunu anladı. "Laboratuvarı atlayıp hemen eve geçelim mi?" dedi Shane.

"Eve," dedi Claire, erkek arkadaşının koluna girerek. Sırt çantasında taşıdığı tek ağırlık şimdi zımbaydı -ve vampirlere karşı bir bıçakla, kalan çubuklardı- ama bir ton ağırlığında gibi hissediyordu. Shane çantayı ondan alıp kendi omzuna geçirdi. Claire o kasları kıskandı, aynı zamanda hayran da kalmıştı. Parmaklarının altında çok sıcak ve sertti ve onu biraz sersemletmiş, yorgunluğunu unutturmuştu. "Sence şu anda Monica ne yapıyordur?"

"Birini kendisi için berbat bir website yapması için zorluyordur?"

Claire inledi, çünkü Shane kesinlikle haklıydı. "Bir canavar yarattık."

"Aslında, hayır. Ama ona fırsat sunduk."

Birbirleriyle konuşmadan, Common Grounds'ın bulunduğu caddeyi es geçtiler. Daha az geçilen bir yolu tercih eder etmez Claire pişman oldu. O sokakta kötü anılar yaşanmıştı. Claire keşke Oliver'ın gazabını göze alsaydık diye düşündü.

Yürüdükleri sokak bir zamanlar Shane'in evinin bulunduğu yerdi. Alan çıplaktı ve otlarla kaplanmıştı, çatlak bir zemin ve bir zamanlar şömine olan yerden arta kalan parçalarla doluydu. Daha önce sallanan posta kutusu bile artık çökmüş ve paslanmış metal parçaları rastgele yere dökülmüştü.

"Belki de biz..."

Claire bunu nasıl söyleyeceğini ya da söylemesi gerektiğini bilemedi. Shane ise yürümeye devam ediyordu, ileride gözlerini kaldırıma dikmişti.

"Boş ver," dedi Shane. Claire ona inanabilirdi, biraz da olsa ama sırtındaki hafif kamburluk ve yüzündeki ifadeyi dağınık saçlarıyla gizlemek için eğdiği başı buna imkân vermiyordu. "Sadece boş bir arazi."

Doğru değildi. Acı, öfke, ızdırap ve dehşetle doluydu. Claire bunu teninde iğneler varmış gibi hissediyordu, yavaşlamak, durmak ve bakmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Shane'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Belki o da aynı şeyi hissediyordu. Bu çöplerle, ateşten kararmış tuğlalar ve çalılıklarla dolu sessiz ve boş alana gelirkenki kadar hızlı yürümüyordu.

Burası bir zamanlar Shane'in evinin olduğu yerdi. Yanmadan ve kız kardeşini ondan alıp götürmeden önce.

Tam önünden geçerken Shane durdu. Sadece durdu. Kıpırdamadı hiç. Hâlâ başı eğik ve elleri cebindeydi. Yavaşça yukarı baktı, Claire'in şaşkın gözlerine. "Bunu duydun mu?"

Claire kafası karışmış halde başını salladı. Tek duyduğu günlük hayatın normal ve devamlı gürültüsüydü. Uzak evlerden gelen TV sesi, geçen otomobillerden radyo sesleri ve rüzgardan çitlere çarpan çalıların sesiydi.

Sonra çok yumuşak ama net bir fısıltı gibi bir ses duydu. Ne söylendiğini anlayamadı, sözcükleri seçemedi ama uzaktan gelen bir konuşma, TV söyleşisi ya da onun gibi bir şey değildi. Oldukça belirgin bir şeydi. Ve çok yakındı.

"Belki... bir kedidir?" diye tahmin etti. Kedi olabilirdi. Ama Shane'in çocukluk anılarının üzerine şöyle bir göz atınca bir şey göremedi. Bir zamanlar bir ev olduğuna dair tek şey, temeliydi -yer yer çatlak ama hâlâ çalıların saklayamadığı- ve şömine yerini gösteren dağınık hatlardı.

Shane bu alana hiç bakmadı bile. Ona bakmaya devam etti ve Claire gözlerinin onunki kadar açıldığını, onun da aynı şeyi duyduğunu anladı.

Bir ses. Bir kızın sesiydi, çok çok yumuşak, yükseliyordu. *Shane.*

Benzi attı tamamen. Claire bir an için kaldırıma çarpacağını düşündü ama o bir şekilde tutunmayı başardı. Alana doğru dönüp "Lyss?" dedi. İleri doğru küçük bir adım attı ama kaldırım kenarında durdu. "Alyssa?"

Shane.

Oldukça netti ses ama gerçek bir insan sesine benzemiyordu. Tuhaf, soğuk ve mesafeli bir havası vardı.

Claire suda saklanan ve şarkı söyleyen vampirlerin düşmanı draug'ları hatırladı. Onlarınkine benzer bir sesti, bir gariplik vardı.

Shane kirli alana adım atmak üzereyken Claire onu kolundan yakaladı. "Hayır," dedi. "Yapma."

Shane evin dağınık enkazına baktı ve "Yapmak zorundayım. Burada, Claire. Alyssa bu," dedi.

Claire, Shane'in kız kardeşinin bu evi enkaza çeviren yangında öldüğünü biliyordu, Shane onu kurtaramamıştı. Bu, hayatının belki de ilk ve en büyük travmasıydı.

Kardeşinin burada olamayacağını ona anlatmaya bile çalışmadı Claire. Morganville'de bundan çok daha çılgınca şeyler oluyordu. Hayaletler? Bir cuma gecesinde dolanan sarhoş çocuklardan daha olağandışı değildi.

Ama korkmuştu. Çok korkmuştu. Çünkü Cam Ev gibi Kurucuların evlerinde yaşayıp, kendilerine bir yer bulan hayaletlerle, hiçbir şeyden güç almayıp havada sesini duyurabilen hayaletler arasında büyük bir fark vardı. Birincisini en azından teorik olarak açıklayabilirdi. Ama bunu?

Pek değil.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi Shane yine ve ondan kurtuldu. Bir zamanlar oldukça sağlam bir ailenin ön bahçesindeki çimler olan çalılıklara adım attı ve ileri doğru yürüdü. Claire kırık bir kaldırım taşlarının bu çalıların arasında olduğunu fark etti. Kırılmış ve büyük parçalara ayrımıştı ama bakınca görülebiliyordu. Shane ilerlemeye devam ediyordu, sonra durdu ve "Bu bizim evin giriş kapısıydı," dedi.

Claire içinden gelmese de onu yalnız bırakmak istemiyordu. Bu yüzden bir adım attı ve birden bir ürperti hissetti, onu burada istemeyen bir şey. Batma hissi yine teninde yayıldı ve genç kız neredeyse durup geri dönecekti. Ama bunun onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Shane'in ona ihtiyacı vardı.

Usulca elini tuttu ve Shane de elini sıktı. Yüzü ifadesizdi ve çenesini sıkmıştı ama her neye bakıyorsa bu, önündeki molozlar değildi.

"Üst katta öldü," dedi Shane. "Beni duyuyor musun?"

"Bunun iyi bir fikir oduğundan gerçekten emin değilim–" Tenindeki batma hissi yine belirince Claire nefesini tuttu. Acıtıyordu.

Cildindeki ufak yaraları ve kanın akışını neredeyse hissediyordu ama görünürde herhangi bir fiziksel belirti yoktu.

"Lyss?" Shane ileri adım attı, olmayan girişten, evin olduğu yere doğru ilerledi. "Alyssa?"

Cevap geldi. Claire'in acı mı, özlem mi yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamadığı bir iç çekmeden ibaretti.

Döndün.

Derin ve kesik bir nefes aldı Shane ve boş havaya uzanmak için Claire'in elini bıraktı. "Ah, Tanrım, Lyss, düşündüm ki sen nasıl hâlâ–"

Hep burada, dedi fısıltı. Çok fazla üzüntü... Claire işitebiliyordu artık. Hissettiği kızgınlık küçük kız kardeşin ağabeyini bir başkasına kaptırmasından kaynaklanıyordu. Tehlikeli olabilirdi ama anlaşılırdı ve bu sıkıntı Claire'in boğazında düğümlendi. *Gidemem. Yardım et.*

"Edemem," diye fısıldadı Shane. "Sana yardım edemem. O zaman da edemedim, şimdi de edemiyorum, Lyss... nasıl yapacağımı bilmiyorum, anladın mı? Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum!"

Eve.

Şimdi gözlerinde yaşlar vardı ve titriyordu. "Yapamam," dedi yine. "Ev yok artık, Lyss. Devam etmelisin. Benim gibi."

Hayır.

Claire'in gözleri önünde küçük bir hareketlenme oldu ve onu dürten bir güç kaldırıma doğru geri itti. Shane'e dönmeye çalıştığında ise tenindeki iğneleme hissi geri geldi ama bu kez daha çok sıkıştırma şeklindeydi, ani ve korkunçtu. Claire inleyip kolunu tuttu. Koluna baktığında bu kez gerçekten biri fiziksel zarar vermiş gibi kırmızı bir iz vardı.

Alyssa, erkek kardeşinin bir kız arkadaş bulmasını belli ki umursamamıştı ve Claire kendini geriye itilip zorla kaldırıma doğru çekilirken bulmuştu.

Shane olduğu yerde kalmıştı. "Lütfen, seni görebilir miyim?"

Çok hafif bir hareketlenme olmuştu yine, bakış açısını bulandırmıştı. Claire bir anlığına şöminenin durduğu yerde hayali bir görüntü belirdiğini düşündü... ama saniyeler içinde gitmiş, kaybolmuştu.

Lütfen yardım et, diyordu Alyssa fısıltıyla. *Shane, bana yardım et.*

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!"

Beni yalnız bırakma.

Claire bu konuşmanın gittiği yönden hiç hoşlanmadı birden. Belki çok fazla Japon korku filmi görmüştü ve belki bu batıl inançlı jenerasyonlardan gelen bir uyarıydı. Ama Alyssa'nın istediği şeyin kurtarılmak değil Shane'in ona katılması olduğunu birdenbire anladı.

Ölerek.

Shane'in ne yapacağını bilemiyordu ama bu nefes kesici sonuca vardığı anda köşede kenara çekilen parlak siyah bir

kamyonetin durduğunu gördü. Bir an herhangi bir şeyle ilişkilendiremedi ama sonra kamyonetin kapısındaki logoyu tanıdı.

Harika. "Shane, gelenler var," dedi. "Hayalet avcısı şirketi."

"Ne?" Shane döndü ve ona bomboş baktı, sonra gösterdiği yere baktı. Sadece hayalet avcıları gelmekle kalmamış, iki katılımcı -Angel ve Jenna- çoktan çıkmış ve onlara doğru yürüyordu. Jenna elinde elektronik ölçme cihazına benzer bir şey taşıyordu. Frekans sayacına benzer tuhaf sesler çıkaran bir aletti. Angel ise kayıt cihazına benzer bir şey taşıyordu. Arkalarında ise kocaman bir kamera taşıyan Tyler takip ediyordu.

"Hareketlilik," diyordu Jenna ciddi bir sesle. "Kesinlikle burada önemli sinyaller var. Kamyonetten güçlü bir sinyal aldım ve şimdi gittikçe artıyor. Her ne varsa orada, kesinlikle kontrol etmeye değer."

"Nerede?" Angel yorgun ve biraz da sinirli görünüyordu. "Bir sürü yanlış alarm aldık zaten. Tanımasam, kasaba sakinlerinin bizi kandırdıklarını düşünürdüm. Hey, baksana. Hükümet binasındaki çocuklar bunlar. Tatlı arkadaşınız nerede?"

Claire hangisine daha çok kızacağını bilemedi. Onun tatlı olmayışına mı, yoksa Monica'nın bir arkadaşları olarak görünmesine mi? Neyse ki Shane cevap vererek onu kurtardı. Claire'e doğru yürüdü ve boş alana girişi kapatıncaya kadar ilerledi. "Kaybolun," dedi açıkça. "Havamda değilim."

"Pardon?" dedi Jenna ve onun çevresinde dolanmaya başladı.

Shane önüne geçti. "Hey! Bu özel mülk yeri değil. Kamuya ait kaldırım! Burada olmak hakkımız."

Claire ve Shane karşıda dururken, Angel, Tyler'a mırıldandı, "Bütün bunları çek mutlaka. Harika bir şey. Tanıtımlarda kullanabiliriz. Bilmek istemeyen kasaba halkı."

"Sen," dedi Shane ve Angel'ı geçip Tyler ve kameraya işaret etti. "Kapat onu. Şimdi."

"Yapamam, dostum. Çalışıyoruz burada," dedi Tyler. "Sakin ol. İşimizi yapmamıza izin ver."

"Başka yerde yapın. Burada yapamazsınız."

"Neden?" Jenna ona anlamlı anlamlı baktı, onu geçti ve boş alana girdi. Ölçüm aletini çıkardı ve Claire de gelen sinyalleri duyuyordu. Deli gibi uyarı verdiğini hayalet biliminde uzman olmasa da görebiliyordu. "Görmemizi istemediğiniz bir şey mi var?"

"Sadece geri çekil be bayan. Ciddiyim–"

"Göreceğiz," dedi Angel ve cep telefonunu çıkardı. Abartılı bir biçimde tabii. "Belediye başkanının kesin izniyle çekme hakkına sahibiz!"

"Görelim bakalım," dedi Shane. "Gidin, birini çağırın. Bekleyeceğim." Angel telefonu kaldırıncaya kadar bekledi. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bakın, bize bir iyilik yapın tamam mı? Bir gün içinde diyelim, kamyonetinize binin ve ölülerle dalga geçmenizi umursamayan başka kasabalara gidin, tamam mı?"

"Yaptığımız şey hiç de bu değil!" dedi Jenna sertçe. "Kaybolan ya da sıkışmış olanları bulup onlara biraz huzur vermenin yollarını aramaya adadım kendimi. Buna nasıl cüret edersin–"

"Bilemiyorum. Çünkü bütün bu saçmalıkları reytingler, reklamlar ve para için yapıyorsunuzdur? Belki de bu?" Shane ileri adım attı, bu kez bütün bedeni ve duruşuyla meydan okuyordu. "Sadece gidin. Bu sokaktan defolun."

Jenna'nın tuttuğu alet birden büyük bir alarm verdi. Jenna şaşkınlıklar zıpladı ve ona baktı, sonra da Angel'a döndü. Tyler ölçümü daha yakında markaja aldı.

"Ne?" Shane kızdı.

"Büyük bir elektromanyetik bir veri alıyoruz," dedi Jenna. "Arkandaki boş alandan geliyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim..."

Shane. Tam arkalarından gelen çok net, soğuk, arzulu bir fısıltıydı. Herkes yerinde dondu kaldı. Claire'in aklında çok canlı ve net bir görüntü kaldı. Tyler, kameranın arkasında ağzı açıktı, Angel şaşkın ve sessizdi, Jenna'nın ise gözleri açılmıştı.

Ve Shane.

Shane'in dudakları aralanmıştı ama konuşmadı. Yüzü boş bakıyor ve teni solmuştu ve Claire'i de çekerek bir adım gerilemişti. Clarie önemsemedi. O ses korkutucu ve öte dünyadan gelen bir şeydi.

Angel neredeyse elindeki kayıt cihazını düşürüyordu ama kendini toparladı ve yakın çekim için hareket etti. "Bunu

duydunuz mu?" diye sordu Tyler'a, sonra da Jenna'ya döndü. "Bu EVP değildi. Bir sesti."

"Biri bizimle dalga geçiyor." Jenna kızmış görünüyordu. "Kes, Tyler."

"Bence değil," dedi. "Çek. Devam et."

"Tyler!"

"Çek, Jenna, çekmeye devam et!"

"Sana söylüyorum, buranın halkı bizi işletiyor. Büyük ihtimalle burada bir EM iletkeni bulacağız ve megafonla gülen liseli gençler..."

"Devam!"

"Tamam, tamam, dijital bu. En azından filmleri boşa harcamıyoruz..." Derin bir nefes aldı ve o garip hayalet avcısı sesiyle, "Gerçek bir ruhsal bağlantı kurmuş olabiliriz! Bunun ne kadar nadir bir olay olduğunu anlatamam!" dedi.

"Bizimle tekrar konuşur musun?" dedi Angel, gittikçe kendini beğenmiş bir sesle. "Bir isim söyledin. Tekrar söyler misin?"

Sessizlik.

"Sanırım *utanç* dedi," dedi Jenna. "Gitmen bir utanç mı? Bir şeyden mi utanıyorsun?"

"Tanrı aşkına–" Claire çileden çıkmak üzereydi. "Hadi. Gitmemiz gerek." Özellikle onu adını telaffuz etmemişti.

Bağlatıyı kuracak kadar zeki görünmüyorlardı ama yine de...

"Bu Alyssa," dedi Shane. "Sana söylüyorum, bu o. Kız kardeşim tam burada."

Kahretsin. Bu durumda görünürde bir şey yok planı devreye girdi.

"Hayalet diye bir şey yok," dedi ve özellikle kameraya baktı. Şoktan kurtulan Shane ise sonunda kafasını salladı. "Sanırım biri sizinle dalga geçiyor gerçekten. Bunu sadece halkın aptallığına ver."

"Veya," dedi Shane, "Karanlıkta etrafı dolaşabilirsiniz. Eğlenceli olur. Hatta uğraşırsanız daha az sinir bozucu ziyaretçileriniz de olur belki."

"Pardon?" dedi Jenna. "Bizi tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, sadece gözlem yapıyorum. Demek istediğim, karanlıkta dolaşmak pek iyi fikir değil, bayan. Herkese sorun." Omuz silkti. "Meth. Buralarda bir kanser. Öyle duydum, neyse işte."

"Ah," dedi ve ilk kez ciddiye alır göründü. "Pek çok yerdeki problem bu. Düşünmeliydim. Çocuklar, belki daha sonra gelmeliyiz."

"Ama sesi duyduk," diye karşı çıktı Angel. "En azından EVP ile boş alanı taramalıyız, bir ihtimal!"

Shane itiraz edecekti ama Claire kolunu dürttü aceleyle. "Bırak," dedi ve sonunda Shane omuzlarını silkerek yoldan çekildi. "Keyfinize bakın," dedi. "Çıngıraklı yılanlara dikkat edin yalnız."

"Yılanlar mı?" Tyler birden oldukça gergin görünüyordu.

"Ya da bilirsiniz, akrepler," dedi Claire neşeyle. "Ve tarantulalar. Bizde var. Ah, bir de karadul ve örümcekler de tabii, buraları seviyorlar. Her yerde bulabilirsiniz.

Isırılırsanız 911'i aramayı unutmayın. Sizi çoğu zaman kurtarırlar."

"Çoğu zaman," diye tekrar etti Shane.

Üç ziyaretçiyi geride bırakıp yürümeye devam ettiler. Artık karışmaya o kadar gönüllü değillerdi ve riskleri tartışıyorlardı. Bu sırada, Shane telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Claire.

"Michael'a mesaj atıyorum," dedi. "Bu olay herkes tarafından duyulmadan ve büyük bir PR problemi haline gelmeden ondan vampir hiyerarşisinden birine ulaşmasını ve bu aptalları sokaklardan uzaklaştırmasını isteyeceğim." Durdu ve yukarı baktı. "Of, kahretsin. Bir günde iki kez mi? Yukarıdan kimi kızdırdım da bunlar oluyor?"

Demek istediği Monica Morrell'la yine yollarının kesiştiğiydi. Büyük ve değersiz bir kamyonetin yanında durmuş, yeni erkek hayranıyla öpüşüyordu; tam Shane'in eski evinin olduğu köşedeydi. Monica'nın diğer erkek arkadaşları gibi yeni gözdesi de sportif, vasat IQ'lu biriydi ve Monica ona sarmaşık gibi dolanmıştı.

"Kusura bakma, Dan," dedi Shane yaklaşınca. "Sanırım üstünde bir şey var. Ah, selam Monica. Seni orada göremedim."

Monica ona bakmak için öpücüğü yarıda bıraktı. "Ucube."

"Buralarda takılmanızın özel bir nedeni var mı? Senin her zamanki alanın değil. Kredi kartı mesafesinde herhangi bir mağaza göremiyorum."

Erkek arkadaşı Dan, görünüş olarak bir üniversite futbolcusuna benziyordu; kaslı, iri ve saçları denizci tıraşıydı. Monica böyle iri-ama-aptal olanların ilgisini çekiyordu ve bakışlarından da anlaşıldığı üzere bu çocuk tam onun tipiydi. "Buranın doğru yer olduğunu söylemişti," dedi, "şeyi kurmak için..."

"Kes sesini!" dedi Monica.

"Neyi kurmak?" diye sordu Shane. "Hayalet avcısı dostlarımızla alay etmeyi planlıyor olabilir misiniz?"

"Sen yapmıyor musun?" diye bağırdı Monica. "Evet. Kamyonette onları mahvedecek şey var, neydi o?"

"Ellerindekini bozacak," dedi Dan ciddiyetle. "Bilirsin, onların monitorü. Geride Black Sabbath çalacak ve onları çok korkutacak. İnternette okudum."

"Tanrım, Dan," dedi Shane. Neredeyse etkilenmiş görünüyordu. "Sen sadece... çığır açan bir aptalsın, değil mi? Guinness rekorunu kıran olmadı mı daha?"

Dan homurdanıp ona saldırdı ve bu tabii ki bir hataydı. Shane hafifçe ayakları üzerinde dengeyi sağladı, onu atlattı ve kamyonete doğru fırladı. Dan ona saldırmak için atağa geçince de bir matador gibi ayak oyunları yaptı ve Dan'i kafa üstü metale çarptı.

Dan yıkılmadı ama kesinlikle buna ramak kalmıştı. Yavaşça metale yaslandı ve bir dakikalığına uzaklara boş boş baktı. Alnında belirgin bir kırmızı iz vardı. "Onun üzerine buz koysan iyi olur, adamım," dedi Shane.

"Evet," dedi Dan. "Evet, sağ ol dostum."

Tekrar Shane'e saldırmaya cesaret edemedi, bu yüzden Monica'ya bakış attı. "Pekâlâ? Harika plan, Başkan. Başka ne planlıyorsun?"

"Ah, Dan, böyle konuşma–"

"Değişiklik olsun diye kendi şakalarını yap."

Monica ona hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ama o omuz silkti ve kamyonete bindi. Saniyeler içinde, motoru çalıştırıp duman içinde bırarak uzaklaştı.

Oracıkta tek başına kalan Monica, Claire'e acımasız ve öfke dolu bir bakış attı. "O budalaları kasabadan çıkarmaya çalışıyordum. Proaktif ve başkalığa yakışarak! İkisiniz ne halt peşindeydiniz? Onların aptal şovu için ses testi mi yapıyordunuz?"

Elbette dikkat çekmişlerdi. Çevredeki evlerden değil, çünkü kimse mantıklı sebeplerden ötürü sokaklardaki gizemli kavgaya bakma zahmetinde bulunmuyordu. Ama Ölüm Sonrası ekibi ellerinden kameraları, mikrofonları ve cihazlarıyla ilgi göstermişti.

Angel hemen yüzüne o manken gülümsemesini yerleştirip Monica'ya gülümsedi. "Şu ikisi sizi rahatsız mı ediyor, güzel bayan?"

"Lütfen," diye mırıldandı Claire ama artık çok geçti. Monica gözlerini kırpıyor ve parlak deri ayakkabılı yeni şövalyesinin yanına yaralı bir kelebek gibi geliyordu.

"Ah, evet," diye iç geçirdi. "Gördün mü? Erkek arkadaşımı dövdü!"

"Polisi ara," diye hâlâ kayda alan Tyler'a emir verdi Angel.

Ama Tyler'ın dikkati sinirlice elindeki elektronik ölçüm cihazına vuran Jenna tarafından dağıtılmıştı.

"Hey, hey, hey, teknoloji bu, davul değil!" dedi ve elinden aldı. "Ne? Nesi var ki?"

"Güçlü bir sinyal almıştım!" dedi. "Oradaydı, yemin ederim ama otuz saniye önce kayboldu. Sanırım onu korkuttular."

"Yanlış bir şeyin sinyaliydi."

"Onu gördüm! O boş alanda en üst limite ulaşmıştı. Sana söylüyorum."

"Oh, hımmm. O benim erkek arkadaşımdı," dedi Monica ve büyüyen kaosu bitirdi. "Az önce giden kamyonetteydi. Sizin bir hayalet olduğunu sanmanız için sinyaller gönderiyordu. Bunun komik olduğunu düşünüyordu."

Angel, Monica'ya kalbi kırık bakıyordu. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Dan yaptı. Ben..."

"Ergenler bir şeyi neden yaparlar ki?" diye çıkıştı Jenna. Monica'nın alanına girdi, tıpkı Claire gibi, kızı tokatlamak istiyormuşçasına bakıyordu. "Kaybol, yoksa polis çağıracağım."

"Kanunlara karşı değil bu."

"Haklısın. Ben kanunlara karşı bir şey yapmadan git o halde, yumruğu yüzüne yemeden."

"Hey!" Monica şimdi Jenna'nın alanına girmişti, yanakları parlak ve pembe pembe yanıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Lisenin son yılında ana kraliçe seçilip hâlâ kendini öyle sanan kız mı?" diye bağırdı Jenna. Claire'in gözleri bu doğru iğnelemeye açılmıştı. Monica'nınki de. "Bak tatlım, bunun gibi bir düzine kasaba gördüm ben ve hepsinde de senin gibi kendini bir şey sana birileri vardır."

Monica cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Aslında hiçkimse olduğunu şimdi hatırlıyordu. Kendisini destekleyecek kimsesi olmayan bir zorbaydı. En iyi arkadaşları bile yanında değildi. Erkek arkadaşı bile daha ilk belada onu terk etmişti.

Bu canını acıttı. O anda, yapmaması gerekse bile Claire ona biraz acıdı.

"Belediye başkan adayıyım!" diye yanıtladı Monica. "Bu yüzden ne söylediğine dikkat et, çünkü ilk resmi adımım sizi bu kasabadan atmak olacaktır!"

Jenna omuz silkti ve hâlâ oldukça hayal kırıklığı içinde olan Angel'a baktı. "Hadi, boş alandaki görüntüyü bir daha çekelim. Hâlâ biraz görüntü elde edebiliriz." Köşeden hızlıca yürüdü boş alana doğru. Bir tereddütten sonra, Tyler da arkasından gitti.

Angel omuz silkti ve "Üzgünüm ama bu işler böyle. Çalışmamız lazım," dedi. Bu defa, el öpme de, flört de yoktu.

"Bekle," dedi Monica o yürümeye başlayınca. "Beni burada bırakacak mısın böyle? Onlarla?"

Angel mükemmel bir gülümsemeyle baktı ama yürümeye devam etti. "Eminim seni evine güvenle bırakacaklardır."

"Ya, evet," dedi Shane. "Yapılacaklar listemde, tam Atlantis'i keşfimden sonra geliyor. İyi yürüyüşler, Prenses Başkan." Koluyla Claire'i sardı ve ona bakması için çenesini kaldırdı. "İyi misin? İncindin mi?"

"Hayır," dedi. "Sen?"

"Dan'in bana zarar verebileceği tek yol, benimle konuşmaya çalışması olur. Okul futbol takımında olabilir ama güven bana, sokak kavgasında sadece bir acemi."

Monica ayrılan televizyonculara ve sonra ikisine ve boş sokağa baktı. *Üçüncü bir seçenek var mı diye bakıyor*, diye düşündü Claire. "Yalnız gidebilirsin," dedi Claire biraz fazla sevecenlikle. "Eminim güvende olursun. Sonuçta, herkes senin kim olduğunu biliyor."

"Posterlerimiz sayesinde," diye ekledi Shane.

"Biliyor musunuz, hayatımın cehenneme dönmesi sizin suçunuz, yine de iyiliklerinizi istemiyorum!"

"Şimdi de bizi hayatını mahvetmekle mi suçluyorsun, onu kazanmak için o kadar uğraştan sonra? İlginç."

"Hayatım siz gelmeden önce iyiydi!" Monica tükürdü.

Shane ona uzun uzun baktı. "Kimin hayatı iyi değildi biliyor musun? Neredeyse herkesin. Vampirler de dahil, bunu bir *artık* olarak saymıyorum ama sen ne demek istediğimi anladın."

Monica onu görmezden geldi. Tuhaftı, çünkü bu ikisi ateşle barut gibiydi. "Yanımda birini istiyorum," diye havaya konuştu ikisinin arasında bir yerde. "O yöne gittiğinizi söyleyin."

Claire ona bakınca Shane omuz silkti. "Pekâlâ, sanırım gitsek iyi olur. Bir çukurda ölürse nasıl başkan olabilir?"

"Daha şimdi kız kardeşinin sesini kullanıp seninle dalga geçti!"

"Hayır," dedi Monica.

"Ne?" diye çıkıştı Claire. Şimdi gerçekten öfkeleniyordu. Geri alamayacağı bir söz söyleyecek kadar kızgındı. Ve Shane, garip ama, öyle değildi.

"Ben yapmadım," dedi Monica ve gözleri Shane'in gözleriyle buluştu. "Bunu yapmam. Dan ve ben elektroniklerle uğraştık ve birkaç takırtı çıkarmaya çalışıyorduk. Ama yemin ederim. Kız kardeşini taklit etmedim ben."

"Yapmaz," dedi Shane sessizce. "Richard'dan sonra en azından." Claire ikisi arasında sadece birbirlerinin anlayabileceği bir şey olduğunu fark etti. Anlamadığı ama görebildiği bir şeydi, şefkat ya da aşk değildi ama ortak bir duyguydu. Sanki ikisi de incinecek bir yer olduğunu keşfetmişler ve oraya tekrar gitmek istemiyorlardı.

"O halde neydi? Gerçekten, o..." Claire aklından geçeni bitiremedi. Biraz gevşemiş hissediyordu, sanki dünya etrafında dönüyordu. Morganville'i artık orada başka bir şey olamayacak kadar iyi tanıdığını düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Shane, "ama bulmaya çalışacağım."

Monica'yı eve bırakmak aynen Claire'in tahmin ettiği gibi hiç eğlenceli değildi. Topuklularla yürüme konusunda şikâyet etti –ki bu konuda Shane ona süpürgesine binip uçmasını söylemişti. Sıcak havadan ve kıyafetini mahveden

terden, taksi bulamamaktan şikâyet etti. Sonuncu ile ilgili Claire de katılıyordu, Morganville'in kesinlikle taksiye ihtiyacı vardı.

Claire artık onu duymazdan gelmişti çünkü Monica'nın lüks apartman kompleksi, görüş alanına girmişti. Aslında tekti, on apartmanıyla kasabanın çoğunun ödemeyi hayal edemeyeceği kadar pahalıydı. Monica Morrell ailesine ait evi satmıştı. Bu ev son yıllardaki parti zararları dışında neredeyse en iyi durumdaydı. Monica'nın ayrıca birkaç yıl çalışmasını gerektirmeyecek kadar iyi bir banka hesabı vardı. Gerçi onun tasarım ayakkabılara ödediği para düşünülünce daha az bir süre dayanabilirdi.

Ve sonra Monica, "Bugün kasabada konuşulanları duydum. Arkadaşlarınız arkasını kollarsa iyi eder, çünkü silahlar çekilmiş," dedi.

Bu Claire'in dikkatini çekti hemen. Shane'in de. İkisi de birden yürümeyi bıraktı ve Monica durmadan önce basamaklarda birkaç adım daha attı. "Ne? Bilmiyor musunuz sanki?"

"Neden bahsediyorsun?" Shane oldukça hızlı yaklaştı ona. "Ne duydun? Çabuk dökül!"

"Hey, hey, bekle!" Monica geri gitmeye çalışırken dengesini kaybetti, neredeyse düşüyordu. Shane onu kolundan tutup düzeltti ama gitmesine izin vermedi. "Bak, neden bu kadar şaşırdığını da anlamadım! Bırak gideyim!"

"Soruyu cevaplayana kadar gidemezsin. Michael ve Eve'e ne olmuş?"

"Hadi ama. Bir vampirle evlenen insan sivri dişlileri kızdırmış olur. Eve bir yüzük takarak insanları da öfkelendirdi. Yani tam olarak ne bekliyordunuz ki? Çiçekler ve törenler mi? Burası Teksas. Toleransı nasıl telaffuz edeceğimizi bile bilmiyoruz daha."

"Bu konuda ne biliyorsun dedim sana? Nerede? Ne zaman? Kimler işin içinde?"

"Bırak beni, pislik!"

Shane hiçbir şey söylemedi ama Claire onu çimdiklediğinden emindi çünkü Monica komik bir ses çıkardı ve öylece kalakaldı. "Tamam," dedi. "Tamam, ahmak, sen kazandın. Bildiğim kadarıyla sadece söylentiler böyle ama bazıları bir emsal olması gerektiğini söylüyor. Michael ve Eve de savaş alanının ortasındaki en uygun hedefler. Düşün bakalım, kız arkadaşın da öyle, Amelie'yle yakınlığından sonra."

Shane gitmesine izin verdi. "Konuşacak olan sensin."

"Evet, benim. Güvende olduğunu düşünüp bir anda yapayalnız kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Sen yalnız senin ve arkadaşlarının mı hedef olduğunu düşünüyorsun? Bana kaç insanın zarar vermek istediğine dair bir fikrin var mı?"

Monica, içinde bulunduğu durumun gayet farkındaydı. Claire'in tahmin ettiğinden çok daha. Eskiden her şeyin nasıl olduğunu belki de Shane'den daha iyi biliyordu. Belki de Prenses statüsünden düşünce kendini korumayı daha hızlı öğrenmişti.

"O halde yardım isteyeceğin zaman yardımına yetişecek insanları kızdırmamalısın," dedi Shane. "Anladın mı?"

Monica sonunda başıyla onayladı, biraz gönülsüzce tabii. Claire'e hızlı ve okunaksız bir bakış fırlattı ve sonra döndü ve dairesine yürüdü. Shane'le Claire, Monica'nın anahtarını çıkarmasını izledi. Gerçi o anahtarı küçük, daracık elbisenin neresinden çıkardığını anlamak zordu. Monica sonunda kapıyı açtı. İçeri girdiğinde ve ışıkları açtığında, Shane ellerini cebine soktu, dirseğini uzattı ve Claire erkek arkadaşının koluna girdi.

"Birden ona çok iyi davranmaya başladın," dedi Claire.

"Ha ha. Ona karşı o kadar iyi olsam şu anda kolunda kızarıklıklar olmazdı," dedi. "Ama ondan nefret etmeyi unutmak istiyorum, ara sıra. Son yılları zor geçti."

"Senin de öyle."

Shane ona gülümsedi. "Önceden çok zorluk çekmedim ama bütün sıkıntılar burasıyla başladı. Bir de en önemli farkı unutuyorsun."

"Daracık elbiselere ilgin olmaması mı?"

"Sen varsın," dedi Shane ve sesindeki sıcaklık Claire'i nefessiz bıraktı. Kollarını çekti ve yürürken birbirlerine yaklaştılar, ona sarıldı. Bu şekilde ilerlemek tuhaftı ama çok tatlı geliyordu. "Tamam ve moda bağımlısı değilim. Geçerli bir nokta."

"Michael ve Eve'e zarar verecek bir şeyler bilmediğinden emin misin? Orada söylediklerine bakılırsa..."

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Saklayacağını sanmıyorum. Bizi kışkırtmak isteyecektir ama vazgeçer. Michael'ın ölme-

sini istediğini sanmıyorum yine de. Hep içinde ona karşı bir şeyler vardı."

"Ve sana karşı," dedi Claire onu dirseğiyle dürterek. "Hem de birazdan fazla."

"Lütfen böyle söyleme yoksa yaşama isteğimi kaybedeceğim."

"Seni seviyorum." Bu sözler Claire'in ağzından birdenbire çıkmıştı. Genç kız adrenalin doluydu, sonra topuklarına kadar korkuyu hissetti. Sokakta durup dururken seni seviyorum demek için bir sebep yoktu, ama o an doğru gelmişti. Shane'in bunun biraz yılışık ya da sahte bir davranış olduğunu düşünmesinden korksa da, ona baktığında, erkek arkadaşının yüzünde rahat bir gülümseme gördü, huzurlu ve mutluydu.

Bu, Claire'in her zaman gördüğü bir şey değildi, bu yüzden onu harika hissettirdi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Shane. Bu onun için bir dönüm noktası gibiydi, artık ne zaman isterlerse endişe duymadan kolayca birbirlerine bunu söyleyebileceklerdi.

Büyüyoruz, diye düşündü Claire. *Birlikte büyüyoruz.*

Shane kollarıyla onu sardı ve birlikte eve yürüdüler. Batan güneş geniş ve açık gökyüzüne dağılarak kırmızı ve sarı ışıklar saçıyordu. Claire'in Morganville'de gördüğü en güzel şeydi.

Huzurlu.

Bu son görüşüydü ama.

8

AMELIE

Myrnin'i aklına koyduğu şey, her ne kadar delice, çılgınca, yıkıcı ya da tek taraflı olsun, onu düşüncelerinden vazgeçirecek vampir ya da insan kimseyi tanımıyordum. Bu yüzden güvenlik ofisime çıkan koridorda kontrol noktasından geçmeyi reddettiğini bildirdiğinde, onu durdurmalarını söyleme gereği duymadım. Birkaç dakika, bir saat ya da bir gün için mümkün olabilirdi bu ama Myrnin asla unutmazdı. Kısaca yeniden başlardı ve er ya da geç başarırdı.

Telefondaki tuşa bastım -aklıma telefonun ne kadar tuhaf ama yaygın bir şey olduğu geldi, bence ilgi çeken bir tarafı da yoktu- ve o geldiğinde engel olmaması için sekreterime bilgi verdim. Zavallı şey, son zamanlarda hem insanlar hem vampirler tarafından yeterince rahatsız edilmişti.

Yalnızca ben Myrnin'i bir şekilde kontrol edebilirdim.

Kapıdan içeri bir fırtına gibi girdi ve gerçekten üzerindeki renk çatışması bana bunu hatırlattı... Tonlar ve uyuşmayan renkler. Rahatsız edici giysilerini kategorize etmeye bile çalışmadım ama öncelikle seçtiği ceketle başlıyordu. Turuncunun o tonu için bir isim bulamadım, *başarısızdan* başka.

"Seni mantıklı düşünmeye davet etmek için bu son gelişim," dedi. Bağırıyordu aslında. "Kahretsin, ne kadar uzun süre birlikte çalıştık, ne kadar çok fedakârlık yaptık? Şimdi bütün bunları *onun* bir kenara atıyorsun..."

Daha o girmeden önce ilk hareketimin ne olacağına karar vermiştim, yüzüne koca bir tokat attım. Tokatın şiddeti güçlü bir ölümlüyü kesinlikle düşürürdü; Myrnin'i kesinlikle durdurdu, yüzünde parmak izlerimi gösteren çok hafif bir pembeyle.

Gözlerini kırpıştırdı.

"Hazırladığın konuşmayı kendine sakla," dedim. "Hiçbirini dinlemeyeceğim. Bu kötü niyetli gelişin son artık."

"Amelie, biz seninle uzun zamandır arkadaştık–"

"Kaç yıl olduğunu söylemeye kalkma. Senin kadar ben de saymayı biliyroum, ya da senin çıldırdığın anlarda daha da iyiyim," diye çıkıştım. "Otur."

Tuhaf bir şekilde bakınarak oturdu. Yürüdüm. Normal alışkanlığımdan çok daha sık yapıyordum bunu artık. Sinirlerimin bozulmuş olmasına bağladım. Morganville son zamanlarda iyice bozulmuştu, düzelmesi için ne kadar za-

man ve sevgi harcasam da düzelemeyecek kırık bir oyuncak gibiydi.

Myrnin, "Onun yürüdüğü gibi yürüyorsun şimdi de," dedi.

"Sessizlik!" Hızlıca ve hırıldayarak ona doğru döndüm. Gözlerimin koyu kırmızıya dönüştüğünü biliyordum.

"Hayır," dedi, garip bir sakinlikle. Myrnin her şeyi yapardı ama çok nadiren sakindi ve öyle olduğunda endişelenmek gerekirdi. "Onun senin için uygun biri olduğunu söyleyen insanlar olabilir. Vampirlerin korkularını yatıştırmak ve insan popülasyonuna baskı yapmak için güçlü bir sağ kol olduğunu düşünebilirler. Ama ben öyle düşünmüyorum. Sam sana karşı nazikti, Amelie. Seni yönettiğin dünyanın bir parçası olmanı sağladı. Oliver asla bunu yapmaz. Kendine âşık ettiği insanlara karşı hiçbir sorumluluk duygusu yok."

"Onun adını bir daha ağzına alırsan, ilişkimiz biter," diyerek araya girdim. Bu konuda ciddiydim ve ağzımdan dökülen her kelime doğruydu.

Myrnin bir an durdu ve gözlerime baktı, sonra başını salladı.

"Öyleyse gerçekten bitti," dedi. "Sadece benim umutlarım ve yardımımı alamayacak durumda olduğuna emin olmak istemiştim. Eğer seni bu kadar kendine bağladıysa, her istediğini yaptıracaktır. Kime zarar verirse versin."

"Sence ben bu kadar aptal mıyım? Bir adamın bana istediğini yaptıracak kadar zayıf–"

"Sadece bir adam değil," dedi Myrnin. Bir halkı kralla-rını öldürmeye ikna etti bir zamanlar. İnsanları etkiliyor. Belki böyle yapma niyetinde değil ama bu onun doğasında var. Sen ondan daha güçlü olduğuna göre, senin güvenin kazandığına göre, senin aracılığınla kazanacağından şüphe yok."

Sözleri içimi ürpertti, Oliver'ın dikkati, bağlılığı ve ilgi-sine olan ihtiyacımı anladığımdan bu yana bunu hissetme-miştim. Çok uzun zamandır yalnızdım. Michael'ın büyük-babası Sam Glass'ı sevmiştim ama birkaç eski andan başka, hep dikkatli ve ondan uzaktım. Oliver bana bir fırtına gibi gelmişti ve bu öfke... temizleyiciydi.

Ama Myrnin haklı mıydı? Pek çoğu gibi ben de Oliver'ın ölümcül çekiciliğinin kurbanı mıydım? Burada yaptığım şey doğru ve onun hırslarına uygun bir şey miydi?

Yavaşça karşısındaki sandalyeye oturdum. Karşımdaki en eski arkadaşımdı sonuçta, yeryüzünde herkesten çok güvendiğim kişiydi. "Aklım başında Myrnin. Ben Amelie'yim. Morganville'in Kurucusuyum ve bura-da yaptığım şey, herkesin iyiliği için. Buna inanmalısın. İnanmalısın."

Myrnin'in gözlerinde anlayamadığım bir üzüntü vardı ama Myrnin'i kim tam anlayabilirdi ki? Bunu iddia ede-mezdim, çok güvendiği Claire de öyle. Sonra kalktı ve bin-lerce yıllık tecrübeyle zarif ve eski bir selamla eğildi, ellerimi ellerine aldı ve onları büyük sevgi ve saygıyla öptü.

"Hoşça kal," dedi.

Gitmişti.

Yavaşça elimi göğsüme koydum, kaşlarım çatılmıştı ve birden öptüğü yeri, beni yakmış gibi kaşıdığımı fark ettim. *Hoşça kal.* Pek çok kez öfke nöbeti geçirmişti, terk etmekle tehdit etmişti ama bu farklıydı.

Sakin, planlı ve hepsi bir yana, acı bir ayrılıştı.

"Myrnin?" dedim yavaşça sessizlikte ama çok geçti.

Artık çok geçti.

9

CLAIRE

Claire eve girdiklerinde kapıyı kapatıp kilitledi, Shane ondan birkaç adım önden girmişti. Görünen o ki bu iyi bir şeydi çünkü tam sürgüyü çekerken Shane'in gülerek "Vay anasını," dediğini işitti. Sonra Eve'den şaşkın bir çığlık yükseldi, toparlanma sesleri duyuldu. Shane, Claire'in önüne geçti ve içeri girmesini engelledi.

"Bana güven," dedi. "Bir saniye bekle."

Michael ve Eve ceketleri, çantaları ve ıvır zıvır şeyleri asmak dışında çok az kullanılan girişte duruyorlardı. Hızlı fısıldamalar ve giysi hışırtılarından Claire, Shane'in onun neden geride tuttuğunu hemen anladım.

Ah.

"Sanırım söyledim, üstünüzü giyinin," dedi Shane, duyabilecekleri şekilde yüksek sesle gülerek. "Dikkat, burada reşit olmayan bir kız var."

"Hey!"

Claire eliyle ona vurmaya çalıştı ama Shane kaçtı. "Ne yapıyorlar?"

"Sence?"

Yanakları kızarmış Eve kapının kenarından uzandı ve "Selam... Erkencisiniz," dedi.

"Hayır," dedi Shane acımasız bir neşeyle. "Güneş battı. Erkenci değiliz. Elbiseni giydin mi?"

"Evet!" dedi Eve. Yanakları daha da kızardı. "Tabii ki! Zaten bir şey görmedin." Yine de sesi biraz endişeliydi ve Shane büyük, sevimsiz bir gülümsemeyle onu daha da kötü hissettirdi.

"Evli çiftler," dedi Claire'e. "Tehlikeliler."

Eve kapıdan çıktı, bluzünün fermuarını çekiyordu -önden fermuarlıydı- ve boğazını temizledi. "Pekâlâ," dedi. "Sizinle konuşmamız gerekiyor çocuklar."

"Bilirsin, babam pek çok işi batırırdı ama ben on yaşındayken şu kadın erkek ilişkilerini anlatmıştı, o yüzden sorun yok," dedi Shane. Tanrım, bu durumla oldukça eğleniyordu. "Claire?"

Claire akıllıca başını salladı. "Sanırım temel şeyleri biliyorum."

Kıpkırmızı olan Eve gözlerini devirdi.

"Ciddiyim ben!"

Michael nihayet arkasında belirdi. Giyinikti ama tam olarak değil, hâlâ gömleğinin düğmelerini kapatmaya çalışıyordu hızlıca. "Eve haklı," dedi. Şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Konuşmalıyız arkadaşlar."

"Hayır, konuşmuyoruz," dedi Shane. "Mesaj atın ya da gelecek sefere. Bir burger alırız ya da film izleriz veya–"

Michael başını sallayıp girişe doğru yürüdü. Eve de ardından gitti. Shane, Claire'e biraz endişeli bir şekilde baktı ama sonra omuz silkti. "Ne konuşuyoruz tahmin et," dedi. "İsteyip istemediğimiz."

Michael ve Eve ikisi içeri girdiğinde hâlâ oturmamışlardı, göründüğü üzere dayanışma için ellerini kenetlemişlerdi.

"Uh-oh," diye mırıldandı Shane ve sonra neşeyle gülümsedi. "Eee, Mikey, ne var ne yok? Çünkü bu gününüz nasıldı sorusundan daha başka bir şey gibi."

"Sizinle bir konuda konuşmak istiyoruz," dedi Eve. Gergin görünüyordu. Eve'e göre oldukça sade giyinmişti, sadece bir siyah tişört ve kot vardı, elindeki evililik yüzüğü dışında herhangi bir kafatası resmi ya da parlak bir şey yoktu. "Pardon, arkadaşlar. Oturun."

"Önce sen," dedi Shane, Claire sırt çantasını duvar kenarına atarken. Michael, Eve ile bakıştı ve sonra eski kadife kanepede onun yanına oturdu. Claire koltukta oturuyordu ve Shane de eli onun omzunda koltuğun kenarına yaslanmıştı. "Eğer tahmin oyunları oynuyorsak, ben hamilelik olarak ilk tahmini yapacağım. Bekle, olabilir misin? Yani, ikiniz..?"

Eve ikisine bakmaktan kaçınıyordu. "O değil," dedi ve dudaklarını ısırdı. Gergin bir şekilde evlilik yüzüğünü çevirdi ve sonunda, "Kendimize yeni bir yer bulma konusunu konuşuyorduk, arkadaşlar. Sizi sevmediğimizden değil, ama..." dedi.

"Kendimize ait alana ihtiyacımız var," dedi Michael. "Biliyorum tuhaf geliyor ama gerçekten evli olduğumuzu hissedebilmemiz için kendi başımıza biraz vakit geçirmemiz lazım. Bu evde herkes herkesin işine karışabiliyor."

"Ve sadece bir banyo var," dedi Eve üzgünce. "Gerçekten ayrı bir banyoya ihtiyacımız var."

Claire bunun olacağını biliyordu ama gerçekleşmesi daha iyi hissettirmedi. İçgüdüsel olarak Shane'in eline uzandı ve parmaklarını onunkine dolayıp biraz sakinleşti. Dördünün hep bir arada yaşaması fikrine o kadar alışmıştı ki Michael'ın taşınmaktan bahsetmesi, geçtiğini sandığı hislerini yeniden ortaya çıkardı. Claire bunları Cam Ev'in kapısından ilk girdiğinden beri kendini hiç böyle hissetmemişti.

Birden kendini korunmasız, yalnız ve reddedilmiş hissetti. Evde olmasına rağmen evini özlüyordu, çünkü evi bu sabah bıraktığı gibi değildi.

"Mutlu olmanızı istiyoruz," diyebildi ancak Claire. Sesi çok kısık ve incinmiş gibiydi ama bunu kesinlikle bilerek yapmıyordu. "Ama siz taşınamazsınız, çünkü senin evin Michael. Demek istediğim, Glass ailesinin evi. Ve siz ikiniz de Glass ailesindensiniz. Biz değiliz."

"Boş ver," dedi hemen Shane. "Elbette, siz iki çılgın gencin mutlu olmasını ben de istiyorum ama siz iyi, hatta çok iyi olan bir şeyi yıkmak istiyorsunuz. Bundan hoşlanmıyorum ve asil olmaya çalışmayacağım. Birlikte güçlüyüz biz, bunu sen kendin söyledin Michael. Şimdi de birden özel

alan mı istiyorsun? Dostum, bu korku filmlerindeki *hadi ayrılalım* kadar mantıksız!"

Michael düğmelerini kapattıktan sonra ona bir bakış attı. "Bence özel yaşamın bir problem olduğu oldukça açık," dedi.

"Bir kapıyı kilitlemeden çılgınlık yapmaya çalışmadığınız sürece değil. Ya da, biliyorsun, bir kapıyı."

"Sadece sizleri bekliyorduk çocuklar ve telaşlıydık. Oldu işte," dedi Eve. "Ve evliyiz biz. Çılgınlık yapma hakkımız da var. Her yerde. Her zaman."

"Tamam, anlıyorum," dedi Shane. "Ben de spontan seksi anları yaşamak istiyorum ama bu hepimizi tehlikeye atmaya değer mi? Çünkü Morganville güvenli bir yer değil, arkadaşlar. Biliyorsunuz. Bu evden giderseniz ya da biz gidersek, bir şeyler olacaktır. Kötü bir şey."

"Miranda'nın falcılığına mı inandın?" diye sordu Eve. "Kristal küreler hakkında bir şeyler söyleyebilirim..."

"Dışarının kötü ve daha kötüleşeceğini söyleyecek bir medyum arkadaşa ihtiyacım yok. Michael, sen Vampir Takımındasın. Sence Amelie ve Oliver yönetiminde kötü şeyler olmayacak mı?"

Michael bu soruyu cevaplamaya çalışmadı, çünkü yapamazsı, hepsi de bu konuda hemfikirdi.

Eve onun yerine konuya atladı.

"Vampirlerin tarafında bir ev alabiliriz," dedi. "Ücretsiz. Kasabada Michael'ın vatandaşlığının bir parçası. Bir problem olmaz, eğer–"

"Tabii Vampir Merkezinde yaşamazsanız ve etrafınızda tek yaşayan varlıklar sizi çekici plazma kutuları şeklinde görmezse mi?" diye sordu Shane. "Problem. Ah bir başka sorun da: Mikey sen kendin bizim çevremizde olmanın senin içgüdülerini kontrol etmene yardımcı olduğunu söyledin. Şimdi ise kendinizi bir avuç ölüyle birlikte bizden ayrılmaktan bahsediyorsun. Zekice değil, adamım. Seni daha çok vampir yapacak ve bu Eve'i de tehlikeye sokacaktır."

"Vampir tarafına taşınacağımızı söylemedim hiç," dedi Michael. "Eve sadece yapabileceğimizi söylemek istedi, yapacağımızı değil. Başka bir yer bulabiliriz, daha yakınlarda. Sokağın aşağısındaki eski yer hâlâ satılık. Amelie bana bir miktar bağış yaptı, yani elimizde para var."

"Michael... O çöplüğe taşınmıyoruz," dedi Eve. Bu eski bir tartışma gibiydi. "Kedi çişi ve eski kıyafetler kokuyor ve o kadar eski ki geleceğin evi gibi gösteriyor burayı. Bırak interneti, telefon hatları bile olduğunu sanmıyorum. Karton kutudan bir yerde yaşamayı tercih ederim."

"Her zaman bir seçenek," dedi Shane neşeyle. "Kocaman bir banyonuz da olurdu. Bütün dünya kadar."

"İğrenç."

"Bunun için bana ödeme yapıyorsunuz."

"Hatırlat da maaşını azaltalım."

"Böyle bir yere varamayız," diye araya girdi Michael ve ikisini sertçe susturdu. "Üstelik artık dört kişi de değiliz. Miranda da var."

Konuşmada ani ve açık bir duraklama oldu ve hepsi de olacakları bekledi. Geceydi ve bu da Miranda'nın fiziksel bir şekle bürüneceği anlamına geliyordu.

Ama bu, her şeyi duyduğu anlamına gelmezdi.

Claire sesini oldukça alçalttı, neredeyse fısıldıyordu. "Hey! Böyle konuşmayın!"

"Bak, onu anlamadığımı söylemiyorum. Anlıyorum, hem de çok iyi. Bir zamanlar ben de öyleydim," diye fısıldadı Michael. "Burada tıkılıp kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. İnsanı çıldırtıyor ve bundan kurtulmanın tek yolu, senin normal olduğunu düşünen insanlarla birlikte olmak. Ama o öyle değil. Onun ne olduğunu biliyoruz. Her zaman etrafta olduğunu biliyoruz ve bu da hep birbirimizin çevresinde dolandığımız anlamına geliyor. Bu da iyi değil, tamam mı? Değil."

"Peki, ne yapmamı istiyorsunuz," diye sordu Miranda. Hepsi birden korktu ve döndü. Daha önce orada değildi ama şimdi koridardan açılan kapı boşluğunda duruyordu. Bazen korkunç bir hayalet gibi davranıyordu. Claire bunu istemli yaptığını düşündü. "Ayrılık?"

"Gidemezsin," dedi Michael. Bunu yumuşak bir sesle söylemişti ama hiç şüphesi de yoktu. "Mir, en son geldiğinde bunu biliyordun." Burada öldürülmesini kast ediyordu. "Burayı bir daha terk edemeyeceğini yani. Ev seni kurtardı ve seni koruyor ama içeride kalman gerekiyor."

"Sen yaptığın için mi?" dedi Miranda. Claire onun bu kez farklı göründüğünü düşündü. Kesinlikle Miranda'nın

giymediği kıyafetler vardı üstünde. Bu kez ona bol gelen elbise ya da yıpranmış kazaklar yoktu. Üzerinde kafatası resmi olan, dar ve ince bir siyah gömlek giymişti ve altında da kırmızı yuvarlak yaka bir şey giymişti, göğüs dekoltesi içindi galiba ama yine de. Miranda için bu... büyük bir değişimdi.

"Ben sen değilim, Michael."

"Belki ama neden Eve'e dönüşmen gerekiyor?" diye sordu Shane. "Çünkü eminim onun eşyalarını aldın."

"Bunları onun için alan benim!" diye karşı çıktı Eve. "Yine de, güzel görünüyor içinde."

Doğruydu. Miranda ayrıca saçlarını iki yanda kalın atkuyruğu yapmış ve Eve'in göz kalemini kullanmıştı. Biraz gotik görünüyordu ama, tamamen değil. Ona yakışmıştı.

"Sorun benim, değil mi?" dedi Miranda, Eve ve Shane'i es geçerek. Tamamen Michael'a odaklanmıştı, gözleri dik bakıyor ve açılmıştı. "Benim ortalıkta olmam. Benden gizlenemeyeceğinizi düşünüyorsunuz. Evet, aslında doğru. Saklanamazsınız. Üzgünüm ama bu böyle işte, herkesten iyi biliyorsunuz. Bir ışık gibi kapatamazsınız kolayca. Buradasınız ve sıkılıyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Michael. "Mir..."

"Bu yüzden burada durmak istemiyorsunuz. Çünkü ben buradayım. Onlarla hiç ilgisi yok."

"Hayır, tatlım, gerçekten..." Eve dudağını ısırdı ve Michael'dan Miranda'ya sonra yine ona baktı. "Ondan değil, yemin ederim..."

"Yemin etme," dedi Miranda, "çünkü haklı olduğumu biliyorum."

"Haklı," dedi Michael. Eve ona döndüğünde ise bir el işaretiyle onu durdurdu. "Üzgünüm ama dediğim gibi, ben de senin yerinde oldum. Nasıl olduğunu biliyorum. Onu görmezden gelemem. Onun ne kadar kötü durumda olduğunu veya olacağını düşünüp burada hayattan zevk alamam."

"Kötü durumda mıydın sen?" dedi sessizce Eve. "Gerçekten? Bizimle?"

"Hayır, onu demek istemedim..." Michael öfkeli bir ses çıkardı ve dirsekleri dizlerinde, koltuklardan birine çöktü. "Bunu açıklamak zor. Senin, yani sizin etrafınızda olmak çoğu zaman her şeyi daha katlanılır yaptı. Dünya gittikçe küçülür ve küçülür, taa ki plastik bir poşet yüzüne bastırılmış gibi boğuncaya kadar. Burada onunlayken, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Hayal ediyorum."

"Peki ne yapmam gerekiyor bu durumda?" diye sordu Miranda. "Claire'in hayatını kurtardım, biliyorsun! Onun için *öldüm* ben!"

"Bunu biliyorum!" diye çıkıştı Michael. "Keşke bunu başka bir yerde yapsaydın!"

Shane bile buna yutkundu ve yumuşak bir sesle konuştu: "Kardeşim..."

"Hayır," dedi Miranda. Çenesi titriyordu ve gözlerinde yaşlar belirmişti ama kendini tuttu. Claire onu kucaklamak istedi birden ama Miranda biri dokunsa kırılacak gibi duru-

yordu. "Bu onun hatası değil. Haklı. Bunu yaptım ve bu haksızlıktı. Onun için, benim için ve herkes için. Berbat ama ben yaptım bunu. Sadece bunun mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Sonunda gerçek bir evim olacağını düşünmüştüm, gerçek bir aile, insanlar–" Sesi kesildi ve azaldı, sonra başını salladı. "Bilmeliydim. Bunu asla başaramayacağım."

"Bunu demek istemedim..." dedi Michael ama Miranda döndü ve uzaklaştı.

Önce içlerinden hiçbiri tepki vermedi. Claire kimsenin ne düşüneceğini ya da yapacağını bilemediğini düşündü. Sonra Michael'ın çekilip ayağa kalktığını fark etti. Ön kapı açılıncaya kadar neden kalktığını anlayamamıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Michael, vampir hızıyla odadan fırladı.

"O da ne?" dedi Shane ve arkasından koştu. Eve ve Claire de takip etti. "Ne–"

Claire onu geçti ve şaşkınca derin bir nefes aldı.

Çünkü Miranda dışarıdaydı. Kapı girişinde. O özgür kalmak için uğraşırken, Michael dışarı gitmemesi için onu kollarından yakalamıştı. Kapıya asılmış ve tamamen dışarı uzanmıştı. Miranda o küçük bedenine rağmen çok güçlü olmalı ki Michael onu tutmakta zorluk çekiyordu. "Dur!" diye bağırdı ona. "Miranda, bunu yapmana izin vermem!"

"Beni durduramazsın!" diye geri bağırdı Miranda. Akan göz makyajının kararttığı gözyaşları yanaklarına süzülüyordu. Korkmuş, acı içinde ve çok üzgün görünüyordu. "Bırak!"

tg: kaktusunx

"İçeri gir. Bunu konuşabiliriz!"

"Konuşacak bir şey yok. Beni burada istemiyorsun, o halde gitmem gerek!"

"Gidemezsin, öleceksin!" diye bağırdı Claire. Michael'ı geçti ve girişe yürüdü. Miranda'yı kocaman kucaklayarak yakaladı. Kızın korku, öfke ve heyecandan tam da gerçek olmayan kalp atışlarını alnında duyabiliyordu. "Miranda, düşün. İçeri gir ve bunu konuşalım, tamam mı? Hiçbirimiz senin ölmeni istemiyoruz!"

"Hepiniz giderseniz ben ölürüm orada! Bu şekilde siz kalabilirsiniz, tekrar mutlu olabilirsiniz..."

"Senin yüzünde değil, asla bunu demek istemedim!" Michael'ın korktuğunu düşündü Claire, gerçekten ve açıkça olanların kendi hatası olduğundan korkuyordu. "Bunu yapamazsın. Bir şeyler yapacağız."

Miranda bir saniyeliğine hareketsiz kaldı ama kalbi hâlâ kontrolsüzce hızlı atıyordu. Teslim olurcasına derin bir iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Bırakabilirsin."

"İçeri gelirsen, tabii," dedi Michael.

"Geleceğim."

Claire biraz kontrolünü kaybetti. Bu da Miranda'nın vahşi bir yaratık çırpınıp atkuyruğu saçlarını Claire'in yüzüne çarpmasına yetti. Michael bağırdığında ve onu içeri çekmeye çalıştığında ise, Miranda kolunu yakalayıp ondan uzaklaşması için ısırdı.

Ve sonra serbest kalınca geriye sendeledi, merdivenlerden aşağı, bahçedeki çimlerin üzerine yayıldı.

Hepsi donakaldı. Miranda, Claire, Eve ve dışarı fırlayan Shane de dâhil. Hareket eden tek şey giriş lambasının çevresinde kanat çırpan gece kelebeğiydi.

Miranda yavaşça ayağa kalktı.

"Hımmm," dedi Shane, kimse konuşmayınca. "Yok olması gerekmiyor muydu şimdi?"

Michael ona doğru bir adım yaklaştı ve Miranda geriledi. Michael ellerini uzatıp avuçlarını açtı. Sanki Miranda trafiğe karışacak kayıp bir çocuktu.

"Mir, bekle. *Bekle*. Kendine bir bak. Shane haklı. Sen, gitmiyorsun."

"Hâlâ bu evdeyim."

"O şekilde olmuyor bu," dedi. "Ben bahçeyi bırak, o kapıdan çıkamıyordum bile. Claire?" Claire aşağı inip onun yanına giderken Miranda'ya baktı, çünkü hâlâ korkudan kendine gelememişti. Başıyla onayladı.

"Ben de ayrılamazdım," dedi. "Miranda, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Yapmıyorum!" Çitlere doğru kaldırıma bir adım daha geriledi. "Sadece sizden uzaklaşmaya çalışıyorum, tamam mı? Gitmeme izin verin!"

Bu gece dışarısı oldukça sessizdi. Lot Sokağı'ndaki evler griler içinde uzanıp gidiyordu; gökyüzü lacivert renge bürünmüştü. Yıldızlar parlak ve soğuktu. Hava bulutsuzdu. Sıcaklık en az on derece düşmüştü. Tipik çöl havası. Şafak sökmeden hava neredeyse buz gibi olurdu.

"Nasıl hissediyorsun? Dışarıda yani?" diye sordu Michael.

Miranda hafifçe omuzlarını silkti.

"Streç filmi iter gibi, sanırım. Soğuktu ama burası daha da soğuk. Çok daha soğuk. Ateşten uzaklaşır gibiyim."

"Ama iyi hissediyorsun, değil mi? Parçalanır gibi değil?" dedi Eve. Gözleri açılmış ve korkmuş bir ifadeyle izliyordu. "Miranda, lütfen daha fazla uzaklaşma olur mu? Olduğun yerde kal. Hadi düşünelim bakalım. Gitmemizi istemiyorsan kalacağız, tamam mı? Hepimiz evde kalacağız. Senin arkadaşların ve ailen olacağız. Söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Gitsem daha iyi olur."

Miranda yine omuz silkti. Şimdi daha solgun görünüyordu ama hayalet gibi değildi. Sadece soğuktu. Claire ona bir palto getirmeyi düşündü ama bu saçmaydı. Yapması gereken onu içeri almaktı, dışarıda kalmasına yardım etmek değil.

Planı pek iyi işlemiyordu çünkü Claire ona bir adım yaklaşmaya çalışınca, Miranda kırık dökük ve acilen boyanmaya ihtiyacı olan çitin ön kapısını açtı.

"Hayır!" diye bağırdı dördü de birden ve Michael şansını deneyip öne atladı. Vampir hızıyla kıza yaklaştı, onu kaldırıma çıkıp Cam Ev'den tamamen uzaklaşmadan yakalamak ve içeri sokmak istiyordu.

Ama yapamadı.

Miranda koşarak sokaktan aşağı uzaklaştı.

Sokağın ortalarında durdu ve omuzlarını silkerek Teksas'ın geniş gökyüzüne, aya ve yıldızlara baktı.

"Ben iyiyim," dedi. "İyi olacağım, tamam mı? Her zaman içeride olmak zorunda değilim. Dışarı çıkabilirim. İyiyim..."

Ama iyi değildi, hepsi de bunu görebiliyordu. Çok solgundu ve dişleri gıcırdıyordu. Dışarısı o kadar soğuk değildi, Claire'in nefesi buharlaşmıyordu. Miranda ise titriyordu, neredeyse donmak üzereydi.

"İyi değilsin," dedi Eve. "Mir, lütfen geri dön. Kendini ifade ettin. Evet, gidebilirsin..." Michael'a baktı ve "Neden?" diye sordu ama o yalnızca omuz silkti. "İstediğin zaman gidebilirsin. Şimdi içeri gidelim ve bunu kutlayalım tamam mı? Üstelik, burası karanlık. Böyle sokağın ortasında durarak vampir yemi olacaksın."

"Ne yapacaklar ona, ısıracaklar mı?" diye sordu Shane. "O ölü, Eve. Kanı olduğunu bile sanmıyorum."

"Evet, var," dedi Michael. Miranda'ya endişeyle bakıyordu şimdi. "Geceleri canlı bir bedeni var, aynen benimki gibi. Gece zarar görebilir. Kanı alınabilir. Sadece bu onu sonsuza dek öldürmüş olmaz, en azından öyle olmayacağını düşünüyorum... Sanırım geri dönecek."

"Yenilenebilir kan kaynağı," dedi yavaşça Eve. "Senin için bir kabus olmalı bu. Onların bunu öğrenmesine izin veremeyiz. Onu içeri alıp bunu nasıl yapabildiğini öğrenmeliyiz."

"Nasıl? Ona yaklaşmamıza bile izin vermiyor."

"Onu çevreleyin," dedi Eve. "Michael, Shane diğer tarafa geçin. Claire ve ben de bu taraftan geliriz. Onu aranı-

za alın ve kaçmasına izin vermeyin. Onu hep birlikte içeri alacağız."

"O güçlü," diye uyardı Michael. "Aşırı güçlü."

"Bize zarar vermez," dedi Eve. Michael koluna baktı, iyileşiyordu ama üzerinde diş izleri vardı. "Aslında, pek sayılmaz."

"Sen ve kayıpların," dedi. Ama Claire bunun arkasında sevgi olduğunu anlıyordu. "Pekâlâ, dediğin gibi yapacağız. Shane?"

"Hallediyorum."

Michael ve Shane uzanıp Miranda'yı sokağın ortasında yeterli alan bırakacak şekilde sağ ve soldan kuşattı. Eve ve Claire de ön taraftan mesafeyi kapattı. Claire bunun tuhaf göründüğünü düşündü ama diğer evlerden biri izliyorsa da hiç ses çıkarmadılar. Bir perde bile oynamadı. Morganville kasabası önemsememek bir yana, bir gencin dört kişi tarafından takip edilmesini fark etmiyordu bile.

İyi niyetli olsalar bile.

Miranda uzaklaşmaya çalışmıyordu ama. Zayıf kollarını bedenine dolamış, devamlı titriyordu şimdi. Teni ise daha az gerçek görünüyordu. Bir camın arkasındaki sis gibiydi.

"Miranda," dedi Claire yumuşak bir sesle, "seni içeri almalıyız. Lütfen."

"Bunu yapabilirim," dedi Miranda. Kendine boş bir ifadeyle bakıyordu ama inatçıydı da. Yanaklarını elinin tersiyle sildi ve omuzlarını dikleştirdi. "Buradaya yaşayabilirim. Yapabilirim. Orada olmak zorunda değilim."

"Zorundasın," dedi Eve. "Belki de yavaş bir süreçtir bu. Bunun üstünde her seferinde yavaşça çalışmalısın. Böylece yarın akşam da deneyebiliriz. Bu gece, hadi gel içeri, bir film izleyelim. Sen seçersin."

"Korsan filmi izleyebilir miyiz? İlkini?"

"Tabii, tatlım. Sadece içeri gel."

Shane ve Michael, Miranda'nın arkasından devamlı olarak yaklaşıyorlardı ve Claire yerine geçtiğinde Michael başını salladı. "Hadi hepimiz içeri girelim," dedi. Miranda yerinde garip bir şekilde kıpırdandı, sanki bacakları gitmek istemiyordu. Arkasına dönmeden omuzları üzerinden ona baktı. "Başına kötü bir şey gelmesini istemiyoruz, Mir."

"Pekâlâ," dedi. "Bunun için biraz geç ama düşündüğünüz için sağ olun. Biliyor musunuz? Artık gelecekten haber veremiyorum. Sanki sahip olduğum güç bir yerlere gitti." Kendine baktı. "Şuraya."

Bu tuhaf bir şey, diye düşündü Claire. Miranda'nın güçlü psişik güçleri -Claire'in hayatını Cam Ev'de kurtarmasını sağlayan aynı güçler- ölümünden sonra onun için bir hayat kurtarma aracı haline gelmişti.

"Ama bu artık bilmediğim anlamına geliyor," dedi Miranda. Sesi daha zayıf çıkıyordu, fısıltı gibiydi. "Neler olacağını bilmiyorum. Korkuyorum."

"Korkmana gerek yok," dedi Claire ve elini uzattı.

Miranda tereddüt etti ama sonra elini tuttu.

Ama ona dokunduğu anda Miranda incecik bir buz parçası gibi çatladı ve içinden soğuk bir sis döküldü. Claire'in

parmakları buz gibi olmuştu. Çığlık atarak geri çekildi. Miranda'nın bütün vücudunda çatlaklar vardı, siyah çizgiler içinden görünüyordu ve sonra...

Kırıldı.

Birkaç saniye içinde sis, bir kız şekline büründü ve Claire gerçek, şaşkın ve korku dolu bir çığlık duydu.

Artık gitmişti. Tamamen yok olmuştu, caddede boş elbisesi duruyordu.

"Mir!" Claire elindeki basıncın kaybolduğunu hissetti, ileri atıldı, bir şey bulmak ümidiyle havaya dokundu, herhangi bir şey ama hiçbir şey yoktu –sadece boşluk vardı.

Miranda tamamen yok olmuştu ve son sözleri Claire'in kafasında yankılanıp duruyordu.

Korkuyorum.

"Aman Tanrım!" dedi fısıltıyla. Gözlerinin yaşardığını hissetti. Miranda yaşamı boyunca pek çok zorlukla karşılaşmıştı, buna Cam Ev'de draug'ların ellerinden ölmek de dâhildi. Ama sonunda bir şeyler yoluna giriyor gibiydi. Güvenli bir yer. Kısıtlı olsa da kendi hayatı diyebileceği bir hayat.

Bu sadece... çok üzücüydü. O kadar üzücüydü ki Claire gözyaşlarına boğulduğunu hissetti ve Shane'in kollarına atıldı, onun sıcaklığına sığındı. Shane kulağına fısıldadı, "Gitmemiz gerekiyor. Burası güvenli değil."

Claire gitmek istemiyordu ama zaten gitmiş biri için hayatlarını tehlikeye atmanın bir anlamı yoktu. Bu nedenle onunla eve kadar gitmeye razı oldu. Michael ve Eve çoktan

gitmişlerdi. Eve, şaşırtıcı biçimde, bir gözyaşı bile dökmemişti. Gözlerindeki rimelden anlaşılıyordu. Çoğu zaman gözyaşlarına boğulan o olurdu ama bu kez öyle olmadı. Sadece boş ve şok olmuş gözlerle bakıyordu.

"Belki de iyidir," dedi Eve. Michael kollarıyla onu sardı. "Belki. Aman Tanrım, Michael, buna biz mi sebep olduk? Bütün taşınma konusunu biz başlattık. Bizi rahatsız ettiğini söylemeseydik, belki de o..."

"Senin hatan değildi," dedi Shane sessizce. "Bunu er ya da geç denemek zorundaydı. Kapıdan çıkabildiğini görünce devam etmek için şansını deneyecekti. Ama yine de, haklı olabilirsin. Belki de hâlâ iyidir. Belki artık buraya bağlı değildir. Geri dönüp bize hâlâ buralarda olduğunu söylemesi zor olabiliri. Belki yarın dönecektir."

En iyi ihtimalleri saymaya çalışıyordu ama ne yaparsa yapsın olay kötüydü. Şu karanlıkta birini kaybetmişlerdi –kendi başına kalmış, korkmuş küçük bir kızı. Belki de iyi bir şeydi.

Ama gözlerinden Shane bile hepsinin suçlu olduğunu biliyordu.

Claire geceyi Shane eşliğinde geçirmeyi dört gözle beklemişti ama Miranda'nın kayboluşu ikisinin de keyfini kaçırmıştı. Michael ve Eve de aynı durumdaydı. Hepsi de kanepeye oturup pek de ilgilerini çekmeyen bir DVD izlemeye başladılar. Zamanla yolculuk ve dinazorlarla ilgili bir filmdi. Eve bu filmi sırf evdeki filmlerden Miranda'nın favorisi olduğunu için seçmişti. Claire film boyunca çoğunlukla gözlerini kapatmış, başını Shane'in göğsüne dayayıp

onun yavaş ama güçlü kalp atışlarını dinleyerek geçirmişti. Biraz olsun acısını hafifletmeye çalışıyordu. Film bitip sessizlik çökünce, Michael kimsenin oyun oynamak isteyip istemediğini sordu. Ancak kimse gönüllü değildi, Claire'in hatırladığı kadarıyla bu teklifi reddetmeyecek Shane bile. Böylece Michael ve Eve yukarı odalarına çıkarken, Claire ve Shane tek başlarına oturdular.

Soğuktu. Claire ürperdiğini hissetti ama Shane'in yanından ayrılmak istemiyordu. Shane de bu sorunu kanepenin arkasından bir battaniye alıp ona sarılmakla çözdü. "Sanırım taşınma konusu şimdilik raftan kalktı," dedi sonunda.

"Sanırım," dedi Claire. Yine gözleri yaşaracak gibiydi ama elinin tersiyle öfkeli bir bir şekilde sildi gözlerini. *Yeter.* Şu anda aslında Miranda için ağlamadığının farkındaydı. Sadece kendine acıyordu, güvenlik duvarında birini daha kaybetmişti çünkü ve her şeyin aynı kalmasını istersen yine değişmişti. "Ama bu konu kapanmadı. Ve arkadaşlarımızın öylece çekip gitmesine izin veremeyiz Shane. Doğru değil. Güvenli değil."

"Burası Morganville," dedi ve onu yavaşça öptü. "Güven, bize garantisi verilen bir şey değil."

"Ama onlara garanti veriliyor." Claire aslında Michael'ı kastetmişti çünkü o, insanların kurallarından muaftı ve şimdi Eve de onun eşi olduğuna göre onun için de aynı şey geçerliydi. *Eşi* tuhaf bir sözcüktü. Hâlâ Claire'in kulaklarına gerçek gibi gelmiyordu. Eve evli bir kadındı. Shane onun bir gün anne de olabileceğini söylemişti üstelik. Belki bu-

nun ona bu kadar tuhaf gelmemesi gerekirdi ama daha önce evlenen bir arkadaşı olmamıştı hiç. Gerçek bir insana uygulandığında hâlâ yabancı gelen bir konsepttti. Bir de Michael ve Eve'in evlenmeden önce bekâr olarak onlarla çok rahat yaşamasına rağmen, şimdi bir kilise seremonisinden sonra bir arada olmayı bu kadar garip bulmalarını anlayamıyordu.

"Aslında haklı olabilirsin. Glass ailesi bu güne kadar önemini koruyordu," dedi Shane. "Belki de bir kural olarak şırınga değillerdi. Ama Eve'in ailesi..." Tereddüt ediyordu, sanki bu paylaşmaması gereken bir şeydi. Öyle olduğuna karar vermiş olmalı ki, "Eve'in ailesi geriye dönük bakıldığında kötü bir üne sahipti."

"Neden?"

"Bazı insanları seni bir kalemde silebilir. Ne demek istediğimi anlayabiliyormusun? Eve'in ailesi de öyleydi. Her fırsatta vampirlere yağcılık yapar, altındaki diğer insanların başlarını ezerlerdi. Zorbalar. Biraz Morrell'lar gibi ama daha küçük ölçüde. Bu yüzden ne vampirlerin ne de insanların saygısını kazandılar. İnsanları satın alacak paraları yoktu ama korkutacak güçleri de yoktu. Bu yüzden Eve'in ayrıcalıklı olduğunu düşünmüyorum. Michael insanken de öyle değildi. Herkes Glass ailesini severdi."

Claire, Eve'in babasının kötü ve annesinin etkisiz biri olduğunu biliyordu ama bunun jenerasyonlar boyunca devam etmiş olması berbattı. Nesilden nesile vampirlerden iyilik ummuş ve ilgilendiklerinde çocuklarından vazgeçmişlerdi. Tıpkı Rosser'ların Koruyucusu Brandon'ın Eve'i almak için

emir vermesi gibi. Eve uyum sağlayamamıştı, başlarda Cam Ev'e Michael ile gelişinin sebeplerinden biri de buydu. O kadar isyankardı ki ölümü bile gözle almıştı.

"Yani Eve bu evi terk ederse iki taraftan da saldırıya uğrayabilir diyorsun."

"Demek istediğim bu kesin bir şey. Michael'dan başka ona bakacak kimsesi yok ve o da her zaman yanında olamaz. Olmasını da istemez. Bu beni endişelendiriyor." Shane azıcık gülümsedi ve ona yan yan baktı. "Kıskanma. Hâlâ benim için birinci kadınsın."

"Endişelenmiyorum," dedi. Gerçekten de. "Korkuyorum da. Michael ve Eve bizimle olmasalardı peki? Hepimiz aynı gemideyiz değil mi? Vampirler bana saygı duyuyor biraz ama senin ailen..."

"Evet, Collins ailesi yoldan çıktığından artık pek hoş karşılanmıyor burada. Üstelik vampirler unutmaz. Asla." İç çekti ve onu kendine yaklaştırdı. "Biliyor musun, biraz uyumalıyız. Saat neredeyse sabahın üçü ve yarın dersin var değil mi?"

Evet, vardı. İçinden gelmiyordu ama artık dersleri ekmemeliydi. Eski profesyonel müsamahalar bitmişti. Yeni aldığı B notu bunu kanıtlıyordu. "Yalnızca biraz daha?" dedi. "Lütfen?"

"Buna hayır diyemem."

Uykuya daldılar, kanepede battaniyeye sarınmış uyuyorlardı. Tam bu sırada inanılmaz bir gürültü ve çarpma sesiyle Claire karnında krampla uyandı.

Shane'e sormaya cesaret edemedi ama Shane üstünden geçip sessizce tahta döşemelerden geçti ve koridora koştu. Bir saniye içinde gittiği yerden geri döndü. "Yangın!" diye bağırdı. Claire ayakkabılarını el yordamıyla ararken Shane mutfak kapısını çarparak kapattı. Birkaç saniye içinde geri geldi, elinde büyük kırmızı bir yangın söndürme tüpü tutuyordu. "Michael ve Eve'i uyandır ve hemen arka kapıdan evden çıkın!"

"Neler oluyor?"

Shane cevap vermedi, çoktan gitmişti. Claire merdivenlerden yukarı koşarken, onun ön kapıyı açtığını duydu ve yoğun dumanın kokusunu aldı.

Michael, giyinik ve hazır bir halde yatak odasının kapısını açmıştı ve Eve kırmızı ipek bir kimononun ipini bağlıyordu. Claire'in yüzüne baktı ve hemen harekete geçti. "Hadi gidelim," dedi ve merdivenlerden aşağı indiler. Michael aşağıda onlardan ayrıldı, ön tarafa geçti. Kanepenin altından bir sihirbaz gibi ağır bir halı çekerek, yangınla mücadele eden Shane'e katıldı.

Claire ve Eve arka taraftan dışarı çıktılar. "Ne oldu?" diye sordu Eve kilitleri açarken. "Bir şey duyduk, ama..."

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Her neyse, gürültülüydü."

Dışarıya dalmak üzereyken Eve onu geri çekti, kapıdan kafasını uzatıp karanlık bahçeyi gözden geçirdi. "Tamam, git."

Bu bir hataydı. Hem de büyük bir hata.

Çünkü yukarı bakmamışlardı.

Vampir arkalarından aşağı indi, evle aralarına girdi. Claire, Eve'in şaşkın çığlığı olmasa onu bile farkedemeyecekti. Bu tek sahip oldukları zamandı çünkü vampir sonraki saniyede çoktan arkalarına geçmiş, ellerini Claire'in omuzlarına koymuştu.

Ama yalnızca onu şiddetle önünden çekmek için.

Claire yere düşüp yuvarlandı. Myrnin'in yatak odasına girmek için tırmandığı meşe ağacından yere biri sertçe çarpmıştı. Bu kez düşen Myrnin değildi. Bu Pennyfeather'dı, Oliver'ın donuk, uzun yüzlü ve Claire'e iskelete sarılı eti hatırlatan arkadaşıydı. Claire ile ilgilenmiyordu. Hem de hiç.

Eve'i tutmuştu, tırnakları onun kırmızı ipek sabahlığını yırtıyordu. Eve çığlık attı ve kaçmaya çalıştı ancak vampir çok güçlüydü. Claire, Eve'in kaçmaya çalışırken kollarında oluşan izleri görebiliyordu.

"Bizden biri olmak istiyorsan," dedi Pennyfeather korkunç bir sırıtmayla, "bizden biri seni zorlamalı. Kocan bunu yapabilecek kabiliyete sahip değil."

Bu korkunçtu ve anlamı çok kötüydü. Claire nefes alarak kalkmaya çalıştı. Onunla savaşacak hiçbir şeyi yoktu -ne kazık, ne bıçak ne de herhangi bir nesne- ama onun böyle istediği şeyi yapmasına izin veremezdi. Toparlanırken eline bir ağaç dalı geldi –kırık, kıvrımlı ve kuru dalları vardı.

Kalın ucuna doğru keskin ve açılı bir şekilde kırılmıştı. Kırık yeni görünüyordu ve Claire biraz sonra bu dalın,

Myrnin'in önceki gece penceresinden girerken kırdığı aynı dal olduğunu anladı.

Eline aldı ve avazı çıktığı kadar bağırarak Pennyfeather'a doğru koşmaya başladı. Bu bir savaş çığlığıydı, derinlerden bir yerden gelen ilkel bir iç güdüydü. Korkması ya da tuhaf, temkinli ya da aptal hissetmesi gerekirdi ama tek hissettiği şey büyük bir öfke ve kararlılıktı.

Bu gece zaten Miranda'yı kaybetmişti. Eve'i de kaybetmeyecekti.

Eve onun geldiğini gördü, koyu gözleri açıldı. Pennyfeather, Eve'in başını yana çevirip sivri dişleriyle ısırmaya hazırlanmak için o kadar meşguldü ki, Claire bir an böyle devam edip vurursa vampirle birlikte Eve'i de öldüreceğini anladı.

Bu yüzden Claire yönünü değiştirdi, onları geçti, hızla döndü ve aynen Eve'in ona öğrettiği gibi derin bir nefes aldı. Bütün gücünü topladı, sol ayağını sabitleyip sağ elini kaldırınca bile sırtını dik tuttu ve silahını Pennyfeather'ın arkasından sol köşeye sapladı.

Dal, kaburgalarını delemeyecek kadar kalın olsa da vampiri şoka uğrattı ve yaratık, Claire'in tüylerini diken diken eden bir çığlık attı. Eve'i bıraktı. Yuvarlanan ve kırmızı giysiler içinde çömelen Eve, ona döndü ve Claire'i şok eden ölümcül bir bakış attı. Pennyfeather bunu fark etmedi. Sırtından o dalı çıkarmak için çok meşguldü ama tutmasına rağmen taze dal kıvrıldı ve kırılmadan önce ancak bir kısmı çıkabildi.

"Çantayı al," dedi Eve, Claire'e, o da başıyla onayladı, mutfağa koştu. Saniyeler içinde, hazırda bulundurdukları siyah bir çantayı aldı ama dışarı çıktığında Pennyfeather'ın dalı çıkardığını ve parçalara ayırdığını gördü. Şimdi de Eve'e doğru yavaş ama öfkeli bir şekilde hırlayarak yürüyor, elinde kalan son parçayı pençeli ellerinde bir değnek olarak tutuyordu.

Eve'e yetişmek için yeterli zaman yoktu. Claire en iyisini yaptı. Etrafında döndü ve çantayı fırlattı. Havada uçan çanta içindeki karışık objelerle birlikte çimlere, Eve'in önüne düştü. Eve seçenekler üzerinde düşünmedi. Hemen küçük bir şişeyi aldı, plastik kapağını açtı ve içindekileri Pennyfeather'ın yüzüne attı.

Gümüş nitrat.

Sesindeki hırıltı yükselerek ulumaya dönüştü ve Claire'in kulaklarını rahatsız edecek kadar yükseldi. Yüzüne dokunmak için Eve'e doğru koşarken durdu. Sıvı gümüş, bir napalm gibi yapışıp yüzünü yakmıştı. Claire çantayı kaptı, hızla aletleri içine tıkıştırdı ve Eve'i bileğinden tuttu. "Hadi!" diye bağırdı ve yumuşak beyaz çakıl taşlarına basarak evin kenarına geçtiler.

Michael ve Shane öndeydi ve yangın söndürme tüpünün patlaması ve halıdan çıkan dumanlar arasında, evin dış yüzeyinin büyük bir kısmını karartan yangını söndürmüşlerdi.

Yerde kırılan camlar vardı ve yakınlaştıkça Claire keskin, neredeyse tatlı benzin kokusunu aldı.

Ön kapıya asılı bir şey de vardı, gece esintisinde hafifçe sallanıyordu.

Michael halıyı yere attı ve vampir hızıyla Eve'i kollarına almak için koştu. Claire, Eve'in kesiklerinden kan kokusunu aldığını düşündü. Gözlerindeki sönük, yanardöner parıltıyı fark etti. "Ne oldu?" diye sordu Michael ve kimonosundaki pençe izlerine dokundu. "Kim yaptı bunu?"

"Pennyfeather," dedi Claire. Şimdi aşırı heyecanı geçmeye başlayınca, garip bir şekilde güçsüz hissetti. Bir de, yaptığı şeylerin aslında ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etmeye başladı. Eve için de. "Pennyfeather onu ısıracaktı."

Michael öfkeli ve tehlikeli bir yılan gibi tısladı ve arka bahçeye doğru hızla gözden kayboldu. Shane gözleriyle onu izledi ama peşinden gitmedi. Onun yerine Claire'in tuttuğu çantayı aldı ve içindekileri düzeltti. Eve'e bir bıçak, Claire ise başka bir gümüş şişesinden verdi. Kendisi için de ucuna gümüş kaplama yapılan bir beyzbol sopası aldı. "Bunu denemek için sabırsızlanıyorum," dedi ve ikisine de sert ve çılgınca gülümsedi. "Gelin." Denemek için havada salladı, başını salladı ve omzuna yerleştirdi. "İyi misin Eve?"

"Bu benim en sevdiğim sabahlığımdı," dedi. Sesi dengesiz çıkıyordu ama öfke ve korkudan olabileceğini düşündü Claire. "Kahretsin. Kaliteliydi."

Shane hâlâ Michael'ın kaybolduğu evin diğer tarafını gözlüyordu. Belli ki ona destek için gitmesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Claire kollarına dokundu ve dikkatini dağıttı. "Eve Pennyfeather'ın yüzüne bundan döktü," dedi ve elindeki şişeyi gösterdi. "Bir dezavantajı var artık ve Michael gerçekten çok kızmış."

Bu Shane'in sırtındaki ve omuzlarındaki gerginliği biraz aldı. "İkinizi burada yalnız bırakmak istemiyorum," dedi. "Yangın söndü. İçeri girin ve kapıyı kilitleyin. Gidin."

"Ya siz?"

"Ağlayarak annemizi istediğimizi duyarsanız yardıma gelirsiniz ama bak, Eve nerdeyse yarı çıplak ve kanıyor."

Shane haklıydı, Claire ona baktığında Eve elinde bıçağı tutmuş, titriyordu. Dışarısı soğuktu ve şok yeni başlıyordu.

Claire kollarından tuttu ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti. Shane onlar kapıya varıncaya kadar izledi ve ellerinde sopayla karanlıkta kayboldu. Claire kapıyı itip Eve'i içeri soktu. Sonra bekledi ve tahtaya ne asıldığına baktı.

Bunun Pennyfeather'ı yazısı olduğunu düşündü çünkü okunaksız, sivri ve kötü bir kahverengiyle yazılmıştı, büyük ihtimalle boyası kandı.

Üzerinde *Kurucunun Emriyle Yapılmıştır* yazıyordu ve tahtaya büyük bir av bıçağıyla derince saplanmıştı.

Claire bir ileri bir geri ittirerek kapıdan notu çıkardı, katladı ve parmakları arasına sıkıştırdı.

Eve durmuş onu izliyordu, yüzünden okunması zor bir ifade vardı. Hâlâ titriyordu. "Ölüm cezası, değil mi?" dedi. "Yalan söyleme, Claire. Bunda iyi değilsin."

Claire denemedi bile. Bıçağı aldı. "İyi yanından bak," dedi, "bize bir silah daha bıraktılar. Üstelik keskin."

Gerçekten de soğuk bir şakaydı bu. Sonunda, Michael ve Shane yanlarında Pennyfeather olmadan döndüler.

İkisinden de iyi bir dayak yemişti ama kimse bunu kutlayacak havada değildi.

Uyumak da istemediler.

Sabah aydınlık ve sıcaktı ama bu rahatlatıcı değildi. Polisler gelmiş ve ifade almış, eve verilen zararı tespit etmiş ve Eve'in kollarındaki kesikleri fotoğraflamışlardı. Ve ne yazık ki hastanede yapılan incelemede kesiklerin göründüğü kadar derin olduğu anlaşılmıştı.

Polis, sabahlığın yırtılmasını ayrı bir saldırı olarak değerlendirmemişti. Ayrıca Pennyfeather'ı tanımamış gibi davranmış, bileklerindeki Koruyucu bilekliklere rağmen vampirleri bile yok saymışlardı. Tipik. Bir zamanlar Caire tarafsızlıklarıyla ün salmış Morganville polislerini çağırabilirdi ama artık hiçbiri yoktu. Richard Morrell belediye başkanı olmadan önce polis şefiydi ve adaletliydi de. Hannah da aynı işi çok iyi yapmıştı ama şimdi Richard ölmüştü ve Hannah'nın elinden bir şey gelmiyordu.

Kurucunun Emriyle Yapılmıştır. Bu her şeyi açıklıyordu, aslında. Dördünün Morganville'de güvenlik adına hiçbir iddiada bulanamayacağının resmi kanıtıydı.

Claire elinden geldiğince Eve'in yanında kalmaya çalışıyordu ama derslere gitmesi gerekti. Üstelik yükseltmesi gereken ortalama bir notu vardı. Bu yüzden kitap çantasını kaptı, Shane'i hızlıca öptü ve koşar adımlarla Teksas Prairie Üniversitesi'ne gitti. Gün boyunca hiçbir şey olmayacaktı, en azından vampirler bölgesinden. Sabah çabucak geçmişti ve Claire her zamanki kahve molasını atlayıp son birkaç yüz

metreyi koşarak fen binasına gitmişti. Merdivenleri çıkıp uzun koridordan ileri seviye küçük grubun olduğu sınıfa girdi. O gün termodinamik günüydü, normalde bu dersi severdi ama teori dinleyecek durumda değildi.

Daha çok uygulamalı bilim dersi günüydü yaşadığı. Mesela bir evi yakmak için ne kadar yakıt gerekir gibi şeyleri konuşabilirlerdi. Claire sınıftaki yerine oturdu, Profesör Carlyle açılış konuşmasını bölmeden ona bir bakış attı.

Pennyfeather onlara saldıran kişiydi ama bu onun yalnız hareket ettiği anlamına gelmezdi. Evin önüne molotof kokteylleri atmış ve sonra çatıya çıkıp onların çıkmasını beklemiş olabilirdi ama Claire bundan fazlası olduğunu düşünüyordu nedense. Ön tarafta Eve'i bekleyen biri olduğunu düşündü. Hedef alınan kişi olmamak rahatlatıcı olsa da sarsıcı bir durumdu. Eve yapayalnız değildi ama bir bakıma savunmasızdı. Belki de Claire, Michael ve Eve'in bir şekilde kasabanın onlardan nefret etmemesini sağlamasını çok istiyordu ve...

"Danvers?"

Kitabını çantadan çıkarıp hiç açmamış olduğunu fark etti. Zaman kavramını yitirdiğini düşündü, bu sırada Profesör Carlyle -gri saçları ve keskin bakışlarıyla sert bir adam- ona memnuniyetsiz bir ifadeyle bakıyor, belli ki bir şeyler bekliyordu.

"Pardon?" dedi boş boş bakarak.

"Lütfen tahtadaki konunun denklemini söyle."

Arkasına odaklandı. Tahtada *Uyumlu Salınım Bölüştürme Fonksiyonu* yazıyordu.

"Tahtada mı?"

"Açıklayıcı bir dansla göstermek istemiyorsan?"

Diğer on öğrenciden gülme ve sırıtma sesleri yükseldi. Bunların çoğu master öğrencileriydi, ondan en az beş yaş büyüklerdi ve o pek sevilmiyordu.

Burada bile kimse zeki birini sevmiyordu.

Claire isteksizce ayağa kaltı ve tahtaya gitti, *zHO = 1/(1-e-a/T)* yazdı.

"Nerede?" diye sordu, tatmin olmuş bir sesle.

Claire söz dinleyerek *a=hv/k* yazdı.

Carlyle sessizce ona baktı ve sonra başını salladı. Görünüşte bu onu korkutmalıydı. Ama korkutmadı. Doğru yaptığını biliyordu, bunu kabul edecekti ve bunun olmasını bekledi o da. Claire'e işaret edince, tebeşiri bıraktı ve masasına döndü.

Ama Carlyle'ın işi bitmemişti henüz. "Madem bunu o kadar iyi yaptın Danvers, neden sonrakini benim için tahmin etmiyorsun?" Tahtaya başka bir denklem yazdı: *Kp=Pb/Pa-[B]/[A].* "T sonsuz büyüklükteyse ne olur?" Denklemde T yoktu ama gerçekten önemli değildi. T kapalı bir değişkendi ve bu da yanlış bir yönlendirmeydi. Şaşırtmacalı bir soruydu ve diğerlerinin kitaplarını açıp karıştırdıklarını gördü ama bu onu rahatsız etmedi. Carlyle ile göz göze geldiler ve, "Kp ikiye eşittir," dedi.

"Açıklaman nedir?"

"Eğer T sonsuz büyüklükteyse, bütün enerji halleri eşit ve yoğundur. Yani A. Kp ikiye eşit olduğu gibi B'de haller

iki katıdır. Aslında bir hesaplama değil bu. Sadece bir mantık egzersizi."

Termodinamik derslerini sadece Morganville'de Myrnin'in yaptığı portal sistemleri daha iyi anlamak için alıyordu. Havayı büken kapılar vardı ve fizikte bunun bir açıklamasının olması gerektiğini düşünürdü ama şu ana kadar orada burada bulduğu birkaç bilgiden başka bir şey yoktu. Termodinamik önemli bir parçaydı çünkü transfer edilen enerji bir yerlere gitmek zorundaydı. Claire yalnızca nereye gittiğini çözemiyordu.

Carlyle kaşlarını kaldırdı ve ona hafifçe gülümsedi. "Birileri sabah kahvaltısını yapmış," dedi ve keskin bakışlarını başka bir çaresiz öğrenciye çevirdi. "Gregory. T sıfırla eşitse hesaplama nasıl olur anlat."

"Hımmm–" Gregory kitaba bakardı hep ve o cevabı ararken Carlyle sabırla bekledi. Oldukça açıktı cevap ama Claire dilini tuttu.

Eziyetli dört dakikadan sonra Gregory yenildiğini kabul etti. Carlyle üç öğrenciye daha söz hakkı verdi ama sonunda iç çekerek yine Claire'e döndü. "Devam et," dedi, açıkça gerilmişti artık.

"T yoksa B de yoktur. Yanı sıfır olmak zorundadır."

"Teşekkürler."

Carlyle diğer öğrencilere baktı. "Mühendisliğin bu haline acıyorum, gerçekten, eğer bu kadar açık olan bir şeyi açıklayamıyorsanız. Danvers fazla not alacak. Gregory, Shandall, Schaefer, Reed, hepiniz hazırlıksız quizden geçemediniz. Eğer fazla kredi denklemleri çözmek isterseniz

daha sonra yanıma uğrayın. Şimdi. Altıncı bölüm, kusurlu kristallerdeki kanıtısal düzensizlik..."

Claire yüksek not alıp diğer arkadaşlarını kıskandırsa da pek mutlu değildi ve hâlâ canı sıkkındı. Myrnin'in yanına gidip onunla biraz konuşmak istiyordu. Myrnin'in ne yapacağı belli olmazdı ve bu heyecan vericiydi. Doğru, bazen sorun yalnızca hayatta kalabilmekti ama yine de hiç sıkıcı değildi. Ayrıca onun laboratuvarındayken diğer öğrencilerin inanılmaz uzun ve detaylı -ve yanlış- açıklamalarını dinlemek zorunda kalmıyordu. Myrnin'in bu kadar aptal asistanları olsa, onları kesin yerdi.

Bir şekilde saatler geçti ve sonunda Üniversite Merkezine gidip bir kola alma zamanı geldi. Kafede çalışma sırası Eve'de değildi, bu yüzden Claire hızlıca öğlen yemeğini yedi. Okul bugünlük bittiğinden, Eve'i kontrol etmek için Common Grounds'a yürüdü.

Okul saatlerinin aşırılığından dolayı ortalıkta pek kimse yoktu. Kafede birkaç Morganville sakini ve James Joyce'un erdemlerini ciddiyetle tartışan on kişilik bir öğrenci grubu vardı. Claire rahat bir sandalye çekip çantasını fırlattı. Her şey tarçınlı sıcak bir espresso gibi kokuyordu. Bütün kusurlarına rağmen Common Grounds'ın rahat ve davetkâr bir havası vardı.

Claire kasaya döndüğünde suratı asık, önlüklü ve emo stili kırmızı saçlı bir genci gördü. Ona yaklaştığında çocuk baktı ve esnedi.

"Selam," dedi Claire. "Eve nerede?"

"Kovuldu," dedi çocuk yine esnerken. "Onun yerini almam için beni çağırdılar. Dostum, ölüyorum. Kahve sağ olsun, kırk sekiz saattir uykusuzum. Senin zehrin ne?"

Common Grounds'da bu gerçek olabilir, diye düşündü Claire.

"Bir şişe su," dedi ve bir sürü para çıkardı. Morganville'de kimse çeşme suyu içmezdi. Draug'ların istilasından sonra. Elbette boruları ve her şeyi temizlemişlerdi ama Claire -diğer sakinler gibi- su içinde yaşayan bir varlık fikrinden kurtulamıyordu.

Dağlardan gelen su için bir sürü para ödemeye razıydı.

"Pekâlâ, onun kovulmasına sebep olan şey nedir? Çünkü gelmeyi planladığını biliyorum."

Kasadaki genç cevap verecek kadar konuşkan değildi, sadece omuz silkti ve parasını alıp şişeyi uzatırken homurdandı. Kollarında baştan aşağı dövmeler vardı, çoğu Çince sembollerdi. Claire onların ne anlama geldiğini sormak istedi ama büyük ihtimalle çocuğun da bir fikri olmadığını anladı. Eve ile sadece bir ortak noktaları vardı, o da siyaha boyanmış ojeli tırnaklardı.

"Oliver burada mı?"

"Ofiste," dedi kasadaki genç. "Senin yerinde olsam gitmezdim. Patronun morali bozuk."

Belki de haklıydı ama Claire kapısını çaldı ve "Gir," sesiyle içeri girdi. Arkasından kapıyı kapattı. Kasadaki çocuk ve diğerleri işler kötüye giderse onu kurtaramazdı. Zaten Claire de dünyadan haberi olmayan öğrencilerin bu işe bu-

laşmasını istemiyordu. James Joyce ile yeterince başları beladaydı.

Oliver bakmadı bile ama bakması gerekmezdi zaten. Muhtemelen Claire daha ofise yaklaşırken kalp atışlarından ya da kan kokusundan onu teşhis etmişti. Vampirlerin sonsuz tuhaf güçleri vardı. "Pennyfeather dün gece Eve'e saldırdı," dedi Claire. "Ona sen mi söyledin?"

Oliver okuduğu kâğıttan başını kaldırma gereği bile duymadı. Bir kalem aldı, kâğıda bir şeyler karaladı ve altına imzasını attı. "Neden?"

"Kapıya bir not bırakmıştı, 'Kurucunun Emriyle Yapılmıştır' yazıyordu."

"Ben Kurucu değilim," dedi. "Ve Pennyfeather artık bizimle değil. İstediği gibi hareket edebilir. Ama yaptığı şeyin aramızdaki genel kanı olduğunu söyleyebilirim, sorduğun buysa." Oliver, Eve'in nasıl olduğunu ya da neler yaşandığını sormadı. Claire onun değiştiğini düşündü. Onunla ilk tanıştığından bu yana daha insancıl olmaya başlamıştı ama şimdi eski kötü vampir haline geri dönmüştü. Duygusuzdu ve insan yaşamına tamamen kayıtsızdı. Dışarı çıkıp Eve'e kendisi zarar vermezdi belki ama ona yardım etmeye de niyetli değildi. "Beni rahatsız etmenin önemli bir nedeni var mı yoksa sadece beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Neler olduğunu biliyorum," dedi Claire yavaşça. Oliver kâğıda bir şeyler yazmayı bıraktı. Ani sessizlik Claire'i soluksuz bıraktı, sanki dipsiz bir karanlığın hemen ucunda duruyordu. "Var olduğunu öğrendiğinden beri Morganville'i yö-

netmek istedin. Buraya Amelie'yi yenip bir kral ya da onun gibi bir şey olmak için geldin. Ama sana izin vermedi, bu yüzden yaratıcı olman gerekti."

Oliver şimdi başını kaldırmış ona bakıyordu. İri gri saçları yüz hatlarını yumuşatmış ve ona insancıl bir hava vermişti ama yüz ifadesi ve dikkati kesinlikle bir yırtıcı hayvanı andırıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Claire ileri atıldı. "Amelie sana güvendi. Ona yakınlaşmana izin verdi. Şimdi sen istediğin şeyi elde etmek için onunla oynuyorsun. Ama... bu işe yaramayacak. Seni sevebilir ama aptal değil. Uyandığı zaman -ki uyanacak- bunu denediğin için pişman olacaksın."

"Kurucu ile ilişkimin seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

"Diğer vampirleri etkileyebilirsin," dedi. "Bana daha önce de söyledin. Bu konuda kurnazdın. Ona her ne yapacaksan her şey daha da kötüye gitmeden durdur. İnsanlar bir sürü gibi davranılmaya tahammül edemezler ve Amelie de düşündüğün kadar ileri gidemeyecek. Sadece... geri çekil. Oliver, belki bunu söylediğim için çılgınım ama sen böyle biri değilsin. Artık değil. İçinden bunun olmasını gerçekten istediğini düşünmüyorum."

Oliver ona boş, tuhafça parıldayan gözlerle baktı ve kâğıt işine döndü.

"Şimdi çıkabilirsin," dedi. "Ve çıkabildiğin için de kendini şanslı say."

"Neden Eve'i işten kovdun," diye sordu. Bu bir hataydı belki ama yine de sormadan edemedi.

İlginç bir şekilde, Oliver cevapladı.

"Beni onu öldürmeye çalışmakla suçladı," dedi. "Aynen senin yaptığın gibi. Ne yazık ki seni kovamam. Sabrım tükenmek üzere. Defol!"

"Bana anlatıncaya kadar..."

Claire onun hareket ettiğini bile görmemişti ama birden masanın kenarında arkasındaki kapıya kalemi sapladı. Basit bir dolmakalemdi ama Claire'in başının yakınından geçerek birkaç santim içeri girdi. Claire geri çekildi ve arkasındaki engele yaslandı. Oliver kımıldamadı. Bu kadar yakından, kemik ve demir gibi görünüyor, garip ama kahve gibi kokuyordu. Claire kendine onun hayattayken bir savaşçı olduğunu ve şimdi de daha az katil olmadığını hatırlattı.

"Git," dedi, çok yumuşak bir sesle Oliver. "Aklın başındaysa, çok çok uzaklara gidersin Claire. Ama şimdi buradan gitsen iyi olur."

Claire kapıyı açtı.

Kapıyı açar açmaz diğer tarafta birkaç adım ötede duran birini görür gibi oldu. İnsanlar anlaşılmaz bir şeyler söylüyor, kasadaki genç ise "Hey!" diye bağırıyordu. Sonra karşısında duran uzun ve karanlık kişiyle değil onun elindeki şeye takıldı gözü.

Gümüş oklu bir yaydı. Claire bir nefes alıp tepki veremeden, ok yaydan çıkıp fırlamıştı.

Ok yanağının yanından hızla geçerken Claire bir yanma hissetti ve kanayan sıyrığa elini uzatıp ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Ok Oliver'ın göğsüne saplanmıştı. Yukarıda ve kalbinin hemen sağındaydı. Claire ona gerçek dışı bir şeymiş gibi baktı. Gümüş pırıltısı, ok sapının çevresinde yayılan kırmızılık, oynayan parlak kırmızı tüy, şok ve acı içinde olduğu yere saplanmış Oliver...

Masasının arkasına doğru sendeliyordu. Claire düşünmedi, sadece harekete geçti ve oka uzandı.

Oliver sabırsız bir öfkeyle eline vurdu, kemiklerini kırabilecek güçteydi. Dişlerinin arasından, "Ön taraftan çıkaramazsın aptal. Arkamdan çıkar!" dedi.

Claire'in ona uyacağından hiç şüphe duymayan bir sesle söylemişti bunu. Bir an için Claire ona uymak üzereydi. Bu yardım etmeye doğal olarak meyilli oluşundan ya da Oliver'ın istediğini yaptırma gücünden kaynaklanıyor olabilirdi.

Oysa ki Claire durakladı ve açık kapıdan baktı.

Saldırgan sakince yaya başka bir ok yerleştiriyordu. Claire onun kim olduğunu anlayamadı, sadece siyah bir maske takmış, fermuarlı ve kapüşonlu bir ceket ve düz, eski bir kot giymişti. Siyah botlar. Eldivenler. Herhangi bir kişisel tanımlamayı ve hatta cinsiyeti engelleyecek türden giysiler.

Adam ya da kadın başını kaldırdı ve Claire'in orada durduğunu gördü. Claire'i garip bir ürperti sardı. Sonra oku tutan kişi, parmağıyla dışarıyı işaret etti. *Sen. Dışarı.*

"Claire!" diye çıkıştı Oliver. Sesi cırtlak ve çok öfkeli çıkıyordu. "Oku çıkar!"

"Eve'i öldürmesi için Pennyfeather'ı sen mi gönderdin?"

Gümüşün çevresindeki yara gittikçe yanıyor ve kararıyordu. Ölümcül olmasa bile canını çok acıtıyor olmalıydı, çünkü Oliver'ın sesi hırıltı yerine inleme gibi çıkıyordu. Yere oturma pozisyonunda düştü, bir omzunu masaya dayamıştı. Gerçekten çok savunmasız ve yararlı gözüküyordu.

Ama sonra gözleri öfkeden kıpkırmızı parıldadı ve zehirli bir tıslamayla, "Dediğimi yapmazsan seni öldürtürüm ona. Sen bir oyuncaksın, insan değil," dedi.

"Komik," dedi Claire, "seninle yay tutan adam arasında duran tek şey benim." Gerçekten. Maskeli kişi hâlâ arkasında duruyordu, saldırmaya hazırdı. Aralarında bir tek Claire vardı. "Evet mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Oliver diğer tarafa doğru kıvrılırken. Zehir işe yarıyordu, hızla etkiliyordu.

Claire elindeki yayı ona karşı tutan kiralık katile yüzünü döndü.

Çekil, dedi adam yine sabırsızca. Claire başını salladı.

"Yapamam." Açıklamaya çalışmadı, zaten açıklayabileceğinden emin değildi. Dünyada onu Oliver'dan uzaklaşıp kaderine razı olmasına engelleyecek bir sebep bile yoktu. Belli ki kafedeki bütün insanlar, öğrenciler de dahil kaçmıştı; kasadaki çocuğun kırmızı saçları ve dövmesi de gitmişti. Oliver ile ölüm arasında sadece Claire vardı.

Aslında o kişinin Oliver olup olmamasının hiçbir önemi olmadığını fark etti. Bunu herkes için yapardı. Monica için

bile. Zorbalardan nefret ederdi. Düşen birine vurulmasından nefret ederdi ve Oliver kesinlikle yenik durumdaydı.

Yayı tutan her kimse, Oliver'a ulaşmak için onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Claire yüzünü göremese bile bunu anlamıştı ve Morganville'de hiç olmadığı kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyordu. Sonu, tamamen bu kişinin kararına kalmıştı. Hiç kimse yardım etmez, edemezdi.

Arkasındaki yanan et kokusunu hissetti. Oliver'ın durumu kötüydü ve gittikçe daha kötüye gidiyordu.

Maskeli başını salladı, hafifçe. Onun söylemediklerini anlamış gibiydi. Yayını indirdi, siyah çantasına koydu ve dükkânın ön tarafına gitmek için uzaklaştı. Claire gün ışığında onun görüntüsünü kaybetti ama saldırganın caddeye çıkmadan önce maskesini çıkardığını tahmin ediyordu.

Claire takip etmeye çalışmadı. Orada birkaç saniye durduktan sonra dönüp Oliver'a baktı.

"Eğer bunu yaparsam," dedi, "bana borçlusun. Ve borcumu alacağım." Doğru dürüst yanıt verecek durumda değildi Oliver. Sadece başıyla onayladı, daha fazlasını yapamayacak gibiydi ve biraz daha karnına doğru eğildi. Keskin ve kancalı okun ucu göğsünden dışarı çıkmıştı ve omuz kemiğinden birkaç santim aşağıdaydı. Kenarları jilet gibiydi. Bu aslında daha iyi bir şeydi, böylece daha az zarar vermiş olabilirdi.

Ama gümüş zehirlenmesi daha ileri gitmeden Claire'in onu çıkarması gerekiyordu. Ya da herkesin iyiliğini düşü-

nüp içinde bırakmalıydı belki de. Shane'in bunun en iyi seçenek olduğunu söylediğini duyar gibiydi.

İstemeyerek de olsa tişörtünden bir parçayı jilet gibi keskin okun ucuna sardı ve hızlı ve sertçe kendine doğru çekti. Oliver tekrar sarsılırken Claire duracak gibi oldu. Sessiz bir çığlık atmak için ağzını açtı. Sessiz, çünkü yeterince nefes alamıyordu ama durmaya cesaret edemedi. Ölmesinden de acı çekmesi daha iyiydi.

Çok uzun sürüyor gibi gelse de, Claire oku tamamen çıkardığında sadece birkaç saniye geçmişti. Oku yere bırakınca ses çıkardı ve oku Oliver'ın bedeninden çıkarırken üstüne gelen kanı düşünmemeye çalıştı. Kimin kanı ise artık, çünkü aslında Oliver'ın kanı sayılmazdı değil mi? Birilerinden ödünç alınmış, ya da çalınmıştı.

Ayağa kalktı, derin nefes aldı ve yaptığı şeyden dolayı kusmamak için kendini tutmaya çalıştı. Sadece kandan değil, verdiği acıdan da ama sonuçta Oliver'ın hayatını kurtarmıştı. Shane ona çok kızacaktı, ne var bunda, karma işte, diyecekti. Ya da adalet, en azından.

Ama şu anda, bu akıllıca bir oyun değildi. Eğer Amelie onlara ulaşmak için dışarıdaysa -eğer gerçekten Penyyfeather'ı o göndermişse, Oliver değilse- o halde Oliver'ı kendi yanlarına çekmeleri gerekirdi.

Şimdilik.

Oliver sırtını yere dayadı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Göğsündeki yaradan hâlâ dumanlar çıkıyordu ve belli ki acı çekiyordu ama iyileşecekti. Vampirler hep iyileşirdi.

"Bana yalan söylemeseydin keşke," dedi Claire. "Hatırla, Eve'in peşine takılırsan hepimizin peşindesin demektir. Bu herhangi bir maskeli ve yaylı bir adamdan daha tehlikeli olacak demektir."

Oliver hareket etmedi, konuşmadı, sadece gözleri açıldı ve ona tuhaf bir şekilde odaklandı. Neler hissettiğini anlayamadı Claire ama gerçekten bunu umursamadığına karar verdi.

Çıkarken ofisin kapısını kapattı.

10

CLAIRE

"Ee?" diye sordu Shane. "Kimdi o?" Claire eve giderken telefonla aramış, onunla konuşuyordu. Her neredeyse makine gürültüsü vardı, metal sesleri geliyordu ve Shane bağırmak zorunda kalıyordu. "Oliver'ı vurmaya çalışan kimdi?"

"Bilmiyorum."

"Hadi ama, Claire. Tahmin et."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Her kimse yüzünde maske vardı ve ceket, eldiven giymişti. Biraz uzun ama zayıfça biraz. Ok atma konusunda iyiydi, ama. Gerçekten iyi." Yanağındaki kesiği hatırladı ve hafifçe parmaklarıyla dokundu. Acımıyordu ve kanama durmuştu ama belli bir iz vardı. İlk kez nasıl göründüğünü merak etti, belki de bir yara izi kalacaktı. "Neyse, maskesi yokken göremedim onu. Sen değildin, değil mi?" Bu son sözü kışkırtmak içindi. Cevabı biliyordu, o aradayken seçeneği olduğu sürece

Shane, Oliver'a saldırmazdı. Bu, tam olarak işin içinde olmayan biriydi.

"Bak kızım, ben vursaydım şu anda ölmüş olurdu, çünkü ıskalamazdım. Beni sevindir. Yaralandığını söyle."

"Ah, evet, kesinlikle acı çekti," dedi. "Dün gece Pennyfeather'ı gönderenin de o olduğunu düşünmüyorum. Fakat onda tuhaf bir şeyler vardı, Shane."

"Ne zaman tuhaf değil ki?"

"Hayır, demek istediğim..." Claire tam olarak ifade edemiyordu. "Eve sana bu sabah neler olduğunu anlattı mı?"

"Ne?" Shane yine dikkat kesildi, kötü habere kendini hazırladı. "Ne oldu yine? Kahretsin, bekle..." Bir araba kazası gibi gelen sesten uzaklaşıp sessiz bir yere geçti. "Devam et."

"Oliver onu Common Grounds'dan kovmuş. Sanırım kendisini öldürmekle suçlayınca sinirlenmiş. Eve'i bilirsin. Nazikçe anlatmamıştır."

"Onu espresso makinesi gibi bir şeyle vurmaya çalışmış da olabilir," diye onayladı Shane. "Evde ama konuşmuyor. Doğrudan odasına gitti. Ağlayacakmış gibi bir hali vardı ama onu durdurmadım."

"Korkak."

"Ağlıyor, evet. Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi. "Bir yere uğramam lazım ama. Seninle bir saate kadar görüşürüz."

Shane onu çok iyi tanıyordu.

"Myrnin'i görmeye gideceksin değil mi? Claire–"

"Nasıl olduğunu görmem lazım," dedi hızlıca. "Onu en son gördüğümde pek iyi görünmüyordu."

Erkek arkadaşı, *her zaman tuhaf,* gibi bir şeyler mırıldandı ama memnuniyetsizliğini daha çok kendine sakladı. "Ordayken babama da selam söyle. Kavanozun içindeki beyin, biliyorsun değil mi? Frankenstein. O çocuk."

"Sen de gelebilir ve..."

"Hayır," dedi Shane açıkça. Sonra bir saniye durakladı, sanki cevabındaki sertliğe kendisi de şaşırmıştı. Tekrar konuştuğunda daha yumuşak bir sesle, "Dikkatli ol orada. Gelmemi istersen de..." dedi.

"Myrnin'in laboratuvarına? Bu bela aramak demek, sen de biliyorsun. Halledebilirim. Kaynaklarım var."

Sırt çantasında da gümüş kaplama sopalar vardı. Dün geceki olaylardan sonra evden onlarsız çıkmamaya karar vermişti. "Hava kararmadan eve gelmemiş olursam, ama–"

"Evet, kurtarma ekibin hazır. Anladım," dedi. "Seni seviyorum."

Bunu söylerken gösterdiği çabayı fark etti Claire. Söylemek istemediğinden değil de erkekler telefonda bunu söylemeyi sevmezler. Üstelik biri duyabilir diye sesini alçaltmıştı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Claire. "Eve'e iyi bak olur mu? Bu işte bir komiklik de var. Bence Pennyfeather gerçekten de onun için geldi, bizim için değil. Bence vampirler tarafında o ve Michael ile ilgili bir şeyler oluyor."

"Anlaşıldı," dedi Shane. "Collins çıkıyor." Kapatmadan önce telefondan öpücük gönderdi. Bu, seni seviyorum demekten daha utandırıcıydı ama onu eğlendiriyordu belli ki.

Claire, Myrnin'in laboratuvarına giderken yol boyunca güldü, öyle ki yanakları ağrımıştı. Özellikle de kesik yerin etrafı.

Myrnin'in sığınağına giden cadde -burayı hep laboratuvar kadar sığınak olarak da görürdü- normal bir Morganville yaşam bölgesiydi, bazı yerlerden daha köhne, bazılarından daha iyiydi. Evlerin çoğu ucuz tahtalardan yapılmış, kırk elli yıl önce atılmış ve ancak birkaç tanesi göze çarpıyordu. İki ev en son draug'ların saldırısında yakılmış ya da yıkılmıştı ve tuğlalar, kereste ve taş yığınlarını karıştıran şapkalı işçilerle doluydu. Yeni evlerin iskeleti yükselmişti bile. Claire hiçkimsenin olmadığı, yepyeni ve lanetlenmemiş yeni bir yere taşınmanın nasıl olacağını merak etti. Büyük ihtimalle garip olurdu. Tarihi olan evlerde yaşamaya çok alışmıştı.

Sokağın sonunda eski Day'lerin evi duruyordu. Bir Kurucu eviydi, aynen Claire'in yaşadığı Cam Ev gibi inşa edilmişti. Yakın zamanda dışı gözkamaştırıcı bir beyaza ve çerçeleri koyu maviye boyanmıştı. Her zamanki gibi girişte bir salıncaklı sandalye vardı. Claire orada Büyükanne Day'in eski, küçük bedenini sallanıp örgü örerken görmeyi bekliyordu ama onun yerine uzun boylu ve bacaklı, örgü örmeyen bir kadın oturuyordu.

Kadın bir silahı temizliyordu.

Claire laboratuvarın girişine çıkan dar sokak yolundan sapacakken Day evinin kaldırımını kapatan girişe saygıyla bakarak durdu. "Selam, Hannah," dedi.

Hannah Moses başını kaldırdı, güneş yüzündeki yaraya yansıdı. Yüz ifadesini okumak zordu ama "N'aber Claire. Gelsene," dedi.

Claire giriş kapısını açtı ve girişe doğru merdivenden çıktı. Salıncaklı sandalyenin karşısından başka bir sandalye ve Hannah'nın silahının parçalarını askeri bir nizamda sıraladığı alçak bir masa da vardı. "Nereye gidiyorsun, Claire?"

"Myrnin."

"Ah." Hannah'nın gözü, Claire'in yanağındaki kesiğe kaydı. "Bir şey mi oldu?"

"Oliver hakkında ne düşündüğüne bağlı sanırım. Siyahlar içinde biri onu kalbinden okla vurmaya çalıştı."

Hannah silahın bir parçasını yerleştirmeyi bıraktı. "Çalıştı," diye tekrar etti. "Sanırım, başarız olmuş?"

"Oldukça yaklaşmıştı."

"Görebiliyorum. Belli ki deneyen kişi senin arada olmanı pek önemsememiş."

"Iskalayacak kadar, galiba."

Hannah başını salladı ve silahını zarifçe ama pratik şekilde yeniden bir araya getirmeye başladı. İnanılmaz kısa bir sürede bitti ve sonra silahını doldurup güvenliğini kontrol ettikten sonra masaya bıraktı. "Claire ikimizin de bildiği gibi vampirler tarafından devre dışı bırakıldım ve resmi yet-

kiler kullanarak size pek yardımcı olamam. Bu yüzden senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Elbette!"

"Morganville'i terk etmeni istiyorum."

Claire sessizleşti, ona bakıyordu.

"Öylece çekip gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Bunu her zaman yapabilirdin."

"Peki, o halde, yapmayacağım. Notlarım–"

"Mezar taşına yazılan iyi bir not işine yaramaz. Toplan ve git. Git arkadaşlarını bul, toparlanın ve başka bir yere gidin. Uzaklara. Bir adaya, yapabilirseniz. Ama vampirlerden uzak durun Tanrı aşkına, uzaklaşın."

"Sen kalıyor musun yani?"

"Evet," diye onayladı Hannah. "Ben kalıyorum. Bu ev yedi nesildir bize ait. Büyükannem gitmek için çok yaşlı ve kuzenim hâlâ zindanlardan birinde hapis tutuluyor, tabii ölmediyse ve kanı içilmediyse. Ben de senin gibiydim. Bütün bu huzur, sevgi ve birlikteliğin işe yaramasını ben de istiyordum ama bu gerçekleşmeyecek. Vampirler anlaşmaları bozuyor. Bu bize bağlı değil. Onlara bağlı."

Claire konuşmadı. Hannah başını salladı, eğildi ve silahı aldı. Koltuk altındaki bir silah kılıfına yerleştirdi.

"Bir savaş başlayacak," dedi. "Gerçek bir savaş. Senin gibi ortada durup barış sağlamaya çalışacak kimseler için yer olmayacak. Hadi Claire, senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Sen her zaman barışı istedin."

"İstedim. Ama barış elde edemeyeceksen, amacın yalnızca savaşı kazanmak ve belki de en kanlı şekilde bitirmek olmalı."

"Buna inanmak istemiyorum. Amelie'nin dinlemesini ve bunları durdurmasını sağlayacak bir yol olmalı–"

"Artık çok geç," dedi Hannah. "Kurucular Meydanı'nda yine bir kafes kurdurdu. Bu açık bir mesaj. Vampirleri kızdırırsanız yanarsınız. Senin, benim uğruna çalıştığımız her şey elimizden gidiyor. Tarafını seç ya da git. Yapacak başka bir şey yok."

Claire boğazını temizledi. "Büyükannen nasıl?"

"Yaşlı," dedi Hannah. "Kendimi bildim bileli öyle. Bu yıl yüz iki yaşına giriyor. Selamlarını iletirim."

Söyleyecek başka bir şey yoktu, bu yüzden Claire başını salladı ve ayrıldı. Arkasından kapıyı kapattı ve arkasına baktığında Hannah ayağa kalkmış, giriş sütununa yaslanmış ufuklarda bir hareker var mı diye bakan bir nöbetçi asker gibi sokaka bakıyordu.

Hannah Moses'a karşı çıkmak isteyen kişi canına susamış olmalıydı. Uzmanlıkla yerleştirdiği ve doldurduğu silahından değil -silah taşımak Teksas'ta normaldi- sakin, odaklı ve hazır görünen beden diliydi korkutan.

Ve kesinlikle ölümcül bir ifadesi vardı.

Eğer gerçekten bir savaş olacaksa, Hannah'nın karşı tarafında olmak oldukça tehlikeli olurdu.

Claire dar sokaktan aşağı yürüdü, inşaatlar, güç aletleri ve Hannah'nın asker duruşundan uzaklaştı. Her iki tara-

fında tahtadan duvarlar yükseldikçe ve genişliği oldukça azalarak klostrofobik sığınığa giderken Claire etrafını fark etmedi bile. Bu yoldan o kadar sık geçmişti ki gün ışığında buradan geçmek hiç korkutucu değildi.

Ama sokağın sonuna vardığında bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Claire ilk geldiğinden beri orada olan eski ve eğri baraka yok olmuştu. Enkazdan da bir iz yoktu, ne bir tahta parçası ne de paslı bir çivi kalmıştı geriye. Barakanın içinden Myrnin'in laboratuvarına inen merdivenler de gitmişti.

Şimdiyse çimento parçaları vardı yerinde. Neredeyse kurumuştu ama daha bir gün önce dökülmüştü, Claire bundan emindi. Teksas'ın çöl sıcağında çimento hemen kururdu ve bu da dokunmak için sadece biraz soğuk ve nemliydi. Birisi üzerinde bir el izi bırakmıştı. İzi elini koyarak ölçtü; daha büyük bir el, daha uzun ama ince parmaklardı.

Myrnin'in eli, diye düşündü Claire.

Laboratuvarı kapatmıştı.

Claire'in başı döner gibi oldu. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Myrnin gideceğini söylemişti ama Claire inanmamıştı. Bu şekilde değil. Bu kadar hızlı değil.

Ama laboratuvarı çimento ile kapatmak, bu niyetin açık bir belirtisiydi.

Claire sokaktan koşarak çıktı. Day Evi'nin girişinden hızla girip merdivenleri çıktı ve nefes nefese Hannah'ya, "Senin portalını kullanmam gerek," dedi.

"Neyi?"

"Hadi ama, Hannah. Evinde bir portal olduğunu biliyorum. Banyoda. Daha önce Amelie'ye ulaşmak için kullandım. Onu kullanarak laboratuvara girip giremeyeceğimi kontrol etmek istiyorum." Hannah'nın yüzü hâlâ sert ve temkinliydi. "Lütfen!"

Ön kapı korku filmlerindeki gibi yavaşça açıldı ve içeriden yaşlı Büyükanne Day göründü. Claire'i Hannah'nınki gibi keskin zekâ dolu solgun kahverengi gözlerle inceledi, aksak ve kırışık elini uzattı. Claire elini sıktı. Yaşlı kadının teni eski, kırılgan bir kumaş kadar yumuşaktı ve yanıyordu ama damarlı eli Claire'i şaşırtacak güçteydi.

"İçeri gel," dedi Büyükanne Day. "Girişte bir dilenci gibi durmana gerek yok. Sen de, Hannah. Bugün kimse bizim için gelmiyor."

"Bunu bilemezsin büyükanne."

"Neyi bilip bilmediğimi bana anlatma kızım."

Claire'i salona alırken yaşlı kadının sesi sert ve emrivaki çıkmıştı. Claire sanki bir dejavu yaşıyordu; Cam Ev'deki aynı koridor, soldaki anı giriş, ileride oturma odası. Sadece mobilyalar farklıydı, kimisi 1800'lerin ortalarına uzanan duvarlarda dizili aile portreleri, en iyi giysileri içinde ciddi Afro-Amerikalılar. Koridordan ilerledikçe ev daha modern görünüyordu. Spreyli kabarık saçlarıyla renkli insan portreleri bitmek bilmiyordu. Sonlara doğru ise aşırı düzenli ve heybetli asker üniformasında Hannah Moses ve altında çerçevelenmiş madalyalar asılıydı. Cam Ev ile Day ailesinin evi arasında önemli bir fark vardı: Aşağıda bir banyosu vardı.

Uzun zaman önce eklenmiş olmalıydı ama Claire kıskanıyordu, yine de. Büyükanne kapıyı açtı ve onu içeriye itti.

"Kraliçeyi görmeye mi gidiyorsun?" diye sordu büyükanne.

"Hayır, bayan. Myrnin'i bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum."

Büyükanne homurdandı ve titreyen başını salladı. "Bundan bir şey çıkmaz çocuk. Kapı örümceği arkasından koşmak için pek de güvenli değil. Eve gitmeli, kapını kilitlemeli ve sorunlara karşı hazırlıklı olmalısın.

"Her zaman hazırım," dedi Claire ve sırıttı.

"Böyle değil," dedi büyükanne. "Vampirlerin bir şeyden korkmadığı bir dönem hatırlamıyorum ama şimdi, hiçbir şeyden korkmuyorlar ve bu bizim için zor olacak. Pekâlâ, ne istiyorsan onu yap. İnsanlar hep yapar." Kapıyı Claire'in üzerine kapattı ve Claire hemen duvardaki eski model ışık düğmesini el yordamıyla aramaya koyuldu. Işıklar yandı. Ampullerin görünüşünden Claire onları orijinal Edison'lara benzetti.

Tamamıyla normal bir banyo olmasına ve Claire kullanma ihtiyacı duymasına rağmen buna cesaret edemedi. *Yalnızca Myrnin banyoya bir portal kurmayı akıl edebilirdi*, diye düşündü. Sadece Day evindekiler ondan daha cesaretli olmalılardı çünkü her an birinin duvardan çıkıp onu izleyebileceği bir odada asla soyunamazdı. Neyse ki, küçük bir grup insan vardı. Amelie, Oliver, Myrnin, Claire, Michael ve diğer birkaçı. Ve Shane bile bir ya da iki kez bunu başarmıştı.

Ah, bir de bu sırrı ele geçiren bir çift seri katil olabilecek insan vardı.

Claire kafasını topladı, gözlerini kapadı ve odaklandı. Portalın etkin olmayan ve görünmez titreşimini hissetti ve baktığında beyaza boyalı kapıyı kaplayan ince bir karanlık tabakayı gördü. Önce bulanıktı ama sonra havada asılı kadife perdeler kadar karanlıktı ve belirsiz bir esintide dalgalanıyordu.

Myrnin'in laboratuvarını hayalinde canlandırmaya çalıştı: granit çalışma masaları, duvarlardaki art deco ışıklandırması, karmaşık kitap yığınları ve malzemeler. Sonra, köşede örümcek Bob'un deposu vardı, her zamankinden daha büyük ve içi ağlarla doluydu. Hemen yanında yıpranmış eski bir koltuk duruyordu, Myrnin keyifli olduğu zamanlarda burada oturur ve kitap okurdu.

Bu görüntü karanlıkta hayalet gibi belirdi ve sonra uçup gitti. *Hayır, hâlâ orada,* diye düşündü Claire.

Ama ışıklar kendiliğinden gitmişti. Onu uzaklaştırmak için miydi?

Canı cehenneme! Claire çantasına uzandı ve küçük, ağır bir fener çıkardı. Feneri açtı, karanlıkta portaldan içeri adım attı.

Laboratuvar sadece karanlık değildi. Zifiri karanlıktı. Bu yer altında ve girişi kapalı olarak, aynen kapalı bir mezarı andırıyordu. Claire birden portalın girişinin kapandığını duydu ve arkasını dönüp hemen eve gitmeyi diledi ama bunun bir yararı yoktu. Hâlâ bilmiyor olacaktı.

Elektriği açmak için ana şalter vardı ve adımlarını dikkatlice sayarak uzak duvara ulaşmayı başardı Claire. Duvarın bitişiğinde küf kokulu eski bir mumya kutusu duruyordu. Claire hep bunun gerçek bir şey olduğunu düşünmüştü, çünkü Myrnin'e aitti. Asla açmamıştı ama. Myrnin'i tanıdığından, içinde herhangi bir şey -ölü bir beden ya da yıkamayı unuttuğu bir çamaşır- olabilirdi.

Ana şalteri açtı ve ışıklar yandı. Laboratuvardaki makineler her türlü çatırtı ve gürültüyle, müzikal tonlarda çalışmaya başladı. Myrnin için aldığı laptop da açılmış ve ışıkları yanmıştı. En az bir deney şişesi fokurdamaya başlamıştı.

Ama kesinlikle Myrnin'den hiçbir iz yoktu.

Claire, üzerinde çalıştığı cihazı bıraktığı masaya gelince durdu. Hâlâ oradaydı, üzeri bir bezle kaplıydı. Myrnin onu yanına almamış ve üzerinde herhangi bir şüpheli ama doğru düzeltme de yapmamıştı. Bir anlığına Claire onu çantasına koymayı düşündü. Burada bırakamazdı, bu tozun içinde, üstelik çalıştırmaya da az kalmışken. Ama oldukça ağırdı, bu yüzden etrafa bakınmaya devam etti.

Tekrar gelmeye karar verdi ve bezi tekrar makinenin üstüne örttü.

Claire bir yığın kitap ve kasanın önünden geçip arkadaki kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Bir anahtar buluncaya kadar içinde eski paslı iskelet modellerinden parlak olanlara kadar her şeyi barındıran çekmeceleri karıştırdı. Şöyle bir göz gezdirdi anahtarlara, işe yarabilecekleri alıp denedi ve sonunda başardı. Kapı sessizce Myrnin'in yatak odasına

açıldı. Claire daha önce ceza nöbetinde laboratuvara kapandığında burada kalmıştı, bu yüzden içindekilere aşinaydı. Her şey aynı gibiydi. Yatak dağınık, yastıklar yere fırlatılmış ve çekmeceler açık bırakılmıştı. Ama her zamanki gibi, bunun normal mi yoksa bir panikle toplanma çılgınlığı mı olduğunu bilemiyordu.

Bir not yoktu. Myrnin'in geçici olarak mı yoksa bir şey uğruna mı gittiğini anlatacak hiçbir şey yoktu. Onun öylece gitmiş olmasına inanamıyordu. Böyle çekip gitmek.

"Frank?"

Claire ana laboratuvara geçmek için yatak odasından çıktı. "Frank, beni duyuyor musun?" Shane ona Frankestein diye seslenirdi. Frank Collins bir zamanlar Shane'in babasıydı, iyi biri değildi belki ama babasıydı yine de. Sonra kendi rızası olmadan bir vampire dönüşmüştü. Sonra ölmüştü ve Myrnin onun beynini çıkarıp kasabanın üstün bilgisayarı olarak kullanmaya karar vermişti.

Etraftan gelen bir sürü sesler vardı ama sonunda kesik, tuhaf bir seste birleşti. "Evet, Claire," dedi.

"İyi misin?"

"Hayır," dedi ses uzun bir duraklamadan sonra. "Acıktım."

Claire zorlukla yutkundu ve yumruğunu sıktı. "Frank -Frank Collins, ya da ondan her ne kaldıysa- Myrnin'in ondan girmesini istemediği aşağıdaki bir bilgisayara bağlanmıştı.

"Besinlerinin otomatik olarak iletildiğini sanıyordum."

"Depo boş," dedi. Sesi aşırı yorgun geliyordu. "Kana ihtiyacım var. Kan getir, Claire."

"Ben... ben bunu yapamam!" Ne yapması gerekiyordu ki, kan bankasından bir galon kan mı sipariş edecekti? Bir şekilde onu kendisi mi aşağı taşıyacaktı? Myrnin'in bunları nasıl hallettiğini hiç bilmiyordu; bu tür bakım işlerine asla onu dahil etmemişti. Ama bunu yapabilecek tek kişinin bir vampir olduğunu düşündü. "Myrnin gitti mi?"

"Açım," dedi Frank yine, belirsizce, sonra tamamen sustu. Sesindeki uğultu da gitti. Bu durumda onun bataryası bittiğinde kapanan bir bilgisayar gibi çevrimdışı olduğunu düşündü Claire.

Onun yaşamasını istiyorsa, kesinlike bir çare bulmak zorundaydı. Myrnin'in bunu yapmak için orada olmadığı da açıktı.

Claire köşedeki kapalı cam bölmeye gitti. Ağlardan dolayı aşağıyı görmek zordu ama deponun kapağını kaldırdığında örümcek Bob heveslice çok katlı yapısının tepesine doğru çıktı. Büyük tüylü bir örümcekti ama çok şekerdi, yine de ona dokunmayı düşününce tüyler ürpertiyordu.

Örümcek ağında bir yukarı bir aşağı zıplayıp durdu, sekiz gözü de Claire'in üzerindeydi.

"Sen de acıkmışsın," dedi Claire. "Değil mi? Myrnin seni de mi beslemedi?"

Bu gerçekten tuhaftı. Myrnin, Frank'i ihmal edebilirdi, ikisi de birbirlerinden çok hoşlanmazlardı ve Frank'in acımasız ve garip bir espri anlayışı vardı ama Bob'u kendi ba-

şına ve aç bırakmak kesinlikle Myrnin'in yapacağı bir şey değildi. Bu şeye saçma bir biçimde bağlıydı. Bob ilk tüy döktüğünde Myrnin'in paniğini hâlâ hatırlıyordu Claire. Normal bir insanın bir bebek doğduğunda yaşadığı sevinç gibiydi.

Gerçekten ayrılacaksa Bob'u böyle bırakmış olamazdı.

Bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik.

Claire telefonunu çıkardı ve hızlı arama ile Myrnin'i aradı. Telefon çaldı ve aniden laboratuvarda yankılanan bir ses duyuldu, korkutucu müziklerden oluşan bir zil tonuydu. Claire ona telefonu verdiğinde Myrnin zil tonlarını kendisi ayarlamıştı.

Telefon kitapların yanındaki gölgede duruyordu. Ekranı kırıktı ama hâlâ çalışıyordu. Claire onu kaldırdı ve parmaklarında bir yapışkanlık hissetti.

Kan.

Neler olmuştu?

"Buraya gelmemeliydin," dedi Pennyfeather arkasından. Sesi diğerleri gibi renksiz, tuhaf aksanlıydı, bu onu daha az insancıl gösteriyordu bir şekilde. "Ama merak etme. Buradan ayrılmayacaksın."

Claire şaşkınlık içinde geriye sendeledi, ayağı bir yığın atılmış ciltlere takıldı, tozlu ve ağır ciltler kayıp üzerinde düştü. Çığlık atıp eğildi. Bu sırada Pennyfeather'ın bu karmaşayı izlemek için durduğunu ve bunun bir fırsat olabileceğini fark etti. Zıpladı ve ustalıkla en yakınındaki masadan atladı, kitaplar ve cam deney şişeleri yere düşü-

yordu. Arkasında yumuşak sesler duydu sonra, bakmadan Pennyfeather'ın da aynı masadan atlayıp aşağı indiğini ve arkasından koştuğunu anladı.

Onun tüyler ürpertici zarafetine karşılık kendini çok beceriksiz, katı ve gevşek bir insan gibi hissetti. Claire vampirlerden kaçmaya alışkındı, korkutulmaya değil. Bunu laboratuvarda daha önce çok defa yapmıştı. Ama Penyyfeather diğerlerinden farklıydı. Oliver, Amelie, Myrnin... Hepsinin az da olsa insancıl, merhametli bir yönü vardı. Onlara ulaşılabiliyordu.

Pennyfeather saf bir vampir seri katildi ve hiçbir insanla karşılaştırılamazdı.

Claire çantasındaki gümüş kaplamalı çubuğu yakaladı ama yana kaymıştı. Koşmak ve çantayla ortada dolaşmak, hainlerin ayak izlerini takip etmek pek de fayda sağlamamıştı. Ayakları soğuk metale değer değmez, bir kitaba basıp dengesini kaybederek düşmesi an meselesiydi.

Öyle de oldu.

11

MYRNIN

Çok karanlıktı. Karanlık karanlık karanlık karanlık karanlık karanlık. Karanlıkkaranlıkkaranlıknefesalamıyorumkaranlık...

Zihnimdeki gürültü ve konuşmayı beni titreten bir çabayla kontrol altına aldım. Hâlâ insan mıydım, nefes alıyor muydum -bazen rüyalarda olduğu gibi- korku ve derin nefes almaktan sırılsıklam olduğumu düşündüm. Bazen bunu düşlerimde de görürdüm, tenimde yapışkan bir nem, gözlerimden akıyor ve yakıyordu ama düşlerimde karanlık değildi. Aydınlıktı, çok aydınlık ve ben hayatım için kaçıyordum, arkadaki canavardan kurtulmak için...

Onca yıl akan karanlık kırmızıya dönüşen hiçbir şey hiçbir şey güvenli değil sığınak yok arkadaşlar yok kaybedildi hepsi gitti Amelie gelinceye kadar bu yere kadar eve kadar ama ev ölmüştü, gitmişti... Ağzımdaki tattan dolayı kusa-

cak gibi oldum, dayanılmaz açlık hissiyle ıslak ve kaygan duvara yığıldım. *Hatırlama,* dedim kendime. *Düşünme.*

Ama düşünmeden duramadım. Hiç. Yıldızları izlediğim ve düzenlerini çizdiğim, kimseler görmediğinde kurtlar kuzuları ve kız kardeşlerimi yediğinde koyunları unuttuğumda annem beni döver, babam homurdayarak bir hayvan gibi hapsederdi. *Düşünceler asla durmadı kafamda hep bir uğultu, sıcaklık tenimi yırtıp beni bitirinceye kadar.*

Dur. Kafamdan hep bunu bağırdım durdum, ta ki gücünü kemiklerime kadar hissedinceye kadar. Sonra iyi bir anımda hiçbir zaman uzun süreli uzaklaşmayan anılar ve korkularımın baskısına karşı sessizlik için bir yer edinebildim.

Geçmişi değil, nerede olduğumu ve içinde bulunduğum durumu anlamama yetecek kadar zaman vardı.

Bu hapis yeri bana tanıdık gelmişti, Morganville'den değil de çok eski ve tatsız geçmiş yıllardan... Düşmanım hâlâ klasiklerin büyük bir hayranıydı çünkü bir yer altı zindanına atmıştı beni. Yeterli derinlikte ve bir vampirin zıplaması ya da tırmanmasını engelleyecek yumuşaklıkta bir taşın içindeki yuvarlak ve dar bir boşluktu. Eski zamanlarda birisi unutulmak üzere buraya atılırdı. Genellikle insanlar sadece günlerce dayanırdı hapislik, karanlık, açlık ve susuzluk -ya da sadece korku- onları alıncaya kadar. Vampirler ise... Biz daha dayanıklıydık.

Bir vampirin bunu itiraf etmesi üzücü ama ben hep zifiri karanlıkan nefret etmişimdir. Bana hep korkunç, korkunç

şeyleri hatırlatır. Mesela, birden fazla defa çıkmak zorunda kaldığım mezarı, ağzımdaki pis tadı ve çığlıkları, canlı ve acı, bu tat asla gitmiyordu ağzımdan, kusacak gibi oluyordum, gömülmemin boğucu ve korkunçluğuyla savaşamıyordum, yalnızca kan bunu temizleyebilirdi, kan ve yakıcı ışık...

KaranlıkkaranlıkkaranlıkkaranlıkamanTanrımneden...

Kendime geldiğimde, ikiye katlanmış ve kusmaya çalışıyordum, ellerim duvara dayalıydı. Dizlerimin üzerindeydim, ayakta durmaktan bile kötüydü bu. Geriye eğildim ve sadece birkaç santim arkamda olan soğuk ve ıslak duvarı hissettim. Bileklerime kadar gelen pis suyu boşverirsem oturabilirdim ve dizlerimi çeneme dayardım. En azından bir değişiklik olurdu.

Burada olmam benim hatamdı, tamamen benim. Claire beni hep tek yönlü düşündüğüm için azarlardı ve haklıydı, hep haklıydı. Frank bile gitmemi söylemişti, huysuz Frank, depoyu dolduracak kimse olmadığından açlıktan ölecekti ve Bob, Bob'a ne olacaktı, onu tek başına bırakmamalıydım. Sinekleri, cırcır böceklerini tek başına nasıl yakalar, benim sorumluluğumdaydı ve Claire şimdi acımasız, kaba Amelie'ye karşı savunmasız. Hayır, hayır, hayır gitmemeliydim, gidemem...

Soğuk iskelet Pennyfeather, sert bakışlı ve katil gülüşlü...

Frank uyardı beni, uyardı, uyardı...

Pennyfeather sapkınları alevlere çekip beni avlayıp, en güvenli yuvamdan çıkarıp Oliver'ın güldüğü bu yakıcı güneşe bırakmıştı. Sonrası ise zindan, karanlık, karakapkarakapkara...

Tekrar gözlerimi açtım, sonunda, taş duvarlarda çığlıklarım hâlâ yankılanıp bana dönüyordu. Ne gürültülü bir koroydum ben. Hâlâ tamamıyla ve zifiri karanlıktı. Yaslandığım kaya, yüzümde ellerim, hepsi kasvetli ve siyah, bir ışık, hayat ya da renkten iz yoktu.

Bunun nedeni kör olmamdı. Bunu ani ve suçlu bir şokla hatırladım; insanın bu kadar önemli bir şeyi unutması garipti. Ama benim savunmam, insanın böyle şeyleri hatırlamak istemeyeceğiydi (Pennyfeather'ın korkunç soluk sırıtışı, bıçak parıldaması, acı ve düşüş).

Sert bir şekilde kendime, *daha kötüsünden de kurtuldun*, dedim. Net ve mantıklı biri gibi davranmaya çalıştım. Ada, belki, daha iyi günlerinde. Ya da Claire. Evet, Caire böyle bir zamanda kesinlikle pratik davranırdı.

Kör kör üç kör fare nasıl koştuklarına bak bıçağı tutan kim kedi nerede Sevgili Tanrım kedi cennette ve ben sadece bir fareyim, tuzağa düşürülmüş kör ve umutsuz bir fare peynir keşke birileri bir parça peynir atsaydı, ya da başka bir fare...

Zindan, ben bir fare değildim, bir vampirdim, kör ama iyileşecek bir vampirdim, sonunda, tekrar görebilecektim. Dur, dedim kendime. Derin bir nefes aldım ve eski ölümü, ezilmiş otları, çürüyen metal ve taşı kokladım. Zindanın nerede olduğuna dair hiç fikrim yoktu. Basitçe en altındaydım, soğukta, pis suda duruyordum ve en sevdiğim terliklerimin iyi ve tamamen parçalandığını düşünüyordum. Ne yazık.

Dünyadaki garip fikirler şimdi seni kurtaramayacak, aptal. Pennyfeather'ın bunu söylediğini duyabiliyordum, om-

zumdaki soğuk ellerini hissedebiliyordum. *Bu kasaba güçlüye aittir.*

Sonra da yenilene.

Pekâlâ. Güçlüydüm. Hayatta kalmıştım. Hep hayatta kalırdım. Bu kez değil beni kurtaracak kimse yok bu kadar yalnız olduğumu kimse bilmiyor yalnız yalnız karanlıkkaranlıkkaranlıkkkkkkkkkk.

Paniğin azalması zaman aldı; her seferinde daha uzun sürüyordu sanki; tamamen bilimsel bir açıdan not almış olmam gerektiğini düşündüm. *Karanlığın korkuları hakkında, körleri de ekleyerek yazılmış bir monografi.* Bir daha yazı yazabilirsem bu konuda ciltlerce yazabilirdim.

Gözlerin iyileşecek, diye fısıldadı mantıklı tarafım. *Hassas dokuların yenilenmesi zaman alır.* Bunu biliyordum ama içimdeki hayvan, içgüdüsel yanım hâlâ panik içindeydi, bu halde bırakılacağıma inanmıştı, sonsuza dek boğularak kör, beni hapseden boş duvarları bile seçemeyecektim.

Kötü panik dalgası beni yine sarınca ve sonunda geçip, çığlıklar atan beynim susunca, suda çömelmiş, soğuk duvarlara sarılmış titriyordum. Boğazımda tuhaf bir his vardı. Ah. Yine çığlık atmıştım. Kendi değerli ve nadir kanımdan bir damlayı yuttum ve Claire'in beni nerede arayacağını merak ettim. Arayacaktı; aramalıydı. Çaresizce arayacağını düşündüm. Kesinlikle beni geri çevirip burada, bu korkunç yerde bırakacak kadar bana kızgın olamazdı.

Lütfen. Lütfen gel. Bunu başaramam tek başıma yapamam hayır hayır yalnız değil kör değil hayır...

Ölümlü yaşamımın bütün korkularını toksik iksir gibi birleştiren bu korku hissine alışkın değildim; duvarların yakınlığı, karanlık, pis su, bu yerden belki de hiç ayrılamayacağım, ya da susuzluktan kanımı kurutup, korumak için bu kadar çabaladığım aklımı yitirerek açlıktan bir deri bir kemik kalacağım gerçeğine alışamıyordum.

Kendi babama dönüşmüştüm sonuç olarak.

Babam ben daha çok küçükken aklını yitirmiş ve bir yere hapsedilmişti. Böyle bir yer değil de ışıksız ve zincirlenerek, ümitsiz ve gün ışığından bihaber bir kulübedeydi.

Her gün gördüğüm kabuslar benim cehennemimdi. Kendimi babamın pis eski elbisesini giymiş, zincirlenmiş ve yalnız, kafamda çığlıklarla terk edilmiş görürdüm.

Karanlıkta.

İşte burada, kabus gerçeğe dönüştü, karanlıkta, yalnız ve terk edildim.

Saçmalık. Pennyfeather hep Oliver için çalışır. Mantıklı düşünmeye çalıştım, çaresizlik kuyusuna tekrar düşmemi engelleyecek her ne ise ona tutunmak istiyordu.

Dolayısıyla, ortadan kaldırılmamı isteyen kişi de Oliver'dı. Bunu neden istemiş olabilir? Amelie bana güvendiği için mi?

Mantıklı gelmiyordu. Oliver öylesine zalim değildi; güç elde etmeyi severdi ama gücün yapabilecekleri için çoğunlukla. Morganville'i kendi istediği gibi değiştirmek için pek çok fırsatı olmuştu ama tekrar ve tekrar kendini tutmuştu. Aslında o ve Amelie arasında gerçek bir saygı, hatta tuhaf ve

kinci bir sevgi oluştuğunu düşünmüştüm. Ama değişmişti ve onunla birlikte Amelie de. Kötü yönde.

Amelie, benim tatlı hanımefendim, benim ve benim efendim ilk tanıştığında, tecrübesiz vampirler olarak avcılıktan zevk alıp sahip olunmaktan hoşlandığımız zaman, ne kadar da küçük, utangaç ve sessizdin. Beni hatırlıyor musun hâlâ, o korkuları ve belirsiz fikirleriyle genç ve çekingen vampir olarak?

Amelie kendinde değildi. Oliver bunu bana yapmamalıydı; onun rızası olmadan bana bunu yapamamalıydı. Eksik bir şeyler vardı, anlamadığım bir şey.

Bu bir bilmeceydi ve ben bilmeceleri severim. Burada, karanlıkta onlara tutunurum, kafamda her parçanın çarpıp kesilerek dağılıp yok olmasına engel olur bu...

Bir başka panik atak başladı yine, karnar gibi sıcak ve gençliğimde yağan karlar kadar soğuk bir his. Bir öfke anında kaybettiğim aklım, taşların içinden geçen moder trenler kadar hızlı ve kaosa doğru dönerek ve yanarak demiryollarından giden düşünceler yakınkaranlıkçokkaranlıkçokyakınyumuşakduvarhayırhayır...

Kendime gelmek bu kez daha zordu. Canım acıdı. Titredim. Ağlamış da olabilirim ama üzerinde düşen damla soğuktu bu yüzden emin değildim. Ağlamaktan utanmam. Hiç utanmam, çünkü beni görecek kimse yok, bir daha asla göremeyecekler.

Beni kurtarın. Lütfen, yalnız ve kayıp tarafım feryat ediyordu. Ama kimse gelmedi.

Saatler yavaş geçiyordu ve tuhaf bir şeyler hissetmeye başladım. Bir basınç, yaralı gözlerimi pençelememi neden olacak garip bir his... ama kendimi tuttum, ellerim titreyen yumruk haline getirdim ve sert, yumuşak duvarları derimin altında kemiklerim ağrıyıncaya kadar yumrukladım. İstediğimden daha çabuk iyileşti; bu dikkat dağınıklığı fazla uzun sürmedi ve gözlerimdeki basınç gittikçe arttı. Sonra aniden nefes kesici bir ışık parlayıverdi.

O kadar parlaktı ki çığlık attım ama ne önemi vardı ki. Görebiliyordum, birdenbire, yaşadığım panik o kadar da kötü ve bunaltıcı değildi. Bunu başarabilirdim. Başaracaktım. Hayatımdaki her şey gibi, bunun da bir çıkış yolu vardı, çılgınca olsa küçük bir ümit vardı...

Çünkü bu aslında, benim sırrımdı. Çılgın bir dünyada, akıllılığın bir anlamı yoktu. Kimse yaşamamı beklemiyordu ve bu yüzden hayatta kaldım. Her zaman.

Yukarı baktım ve çok yukarda küçücük bir deliğe çıkan inanılmaz dar bir tünel gördüm. Parlayan bir gümüş demir parmaklık, bir çarpı işaretini çevreleyen bir çember vardı. Pennyfeather beni sadece bir kuyuya atmamıştı; cehennemin katlarından birine atmış ve gümüşle kapatmıştı içeri, küçük bir ihtimal de olsa tırmanarak yukarı çıkarsam diye. Kim bilir yukarıda ne vardı, pek iyi şeyler değil, emindim. Emri veren Oliver ise, amacı uğruna şansa hiç yer vermezdi.

En azından artık karanlık değil, diye teselli ettim kendimi. Aşağı baktım ve gümüşün parıldaması sayesinde bacaklarımı gördüm. Dizimden aşağısı çıplaktı, muhtemelen

eski kadife kısa pantolon giymiştim ve tenim her zamankinden çok daha solgun görünüyordu. Kirli kar rengindeydi ve kırışıktı. Acı sundan bir ayağımı kaldırdım, suyu çekmiş tavşancık terliklerim yere düştüler. Dişler bile kötü görünüyordu.

"Endişelenme," dedim onlara. "Çektiğiniz acının hesabını verecek birileri. Hem de çok ağır. Çığlıklarla."

Terliğin diğer teki için de bunu tekrar etmem gerekir diye düşündüm, ikisinin arası bozulmasın diye. İnsan ayakkabıları arasında herhangi bir gerginlik yaratmamalı.

Bu iş bitince, yukarı baktım. Yukarılardan düşen soğuk damlalar yüzüme sert ve buz kesiği gibi düşüyordu. Zalimceydi, çünkü rahatsız ediciydi, destekleyici değil. Yine de, sıçanlar olmalı. Her zindanda sıçanlar olurdu; bu standart bir durumdu. Sıçan kanı favorim değildi ama eskilerin de söylediği gibi, sığınacak bir liman bulmalı. Ben de kesinlikle bir fırtınaya yakalanmıştım, gerçek bir koyu bela.

Su. Su su su gri göklerden akan soğuk su yerleri gri kirler gri küller gri harabeye dönen evlerin gri kemikleri aşağıya acıyarak ve gözleri dolu bakan bir kadının gözleri onca yıl anne o kadar hayal kırıklığı yüzünde ve şimdi olduğum şey değildim beni en son gördüğünden bu yana... çığlıklar, çarpılan kapılar, geride aile kalmadı, ilgilenecek kimsecikler... kız kardeşlerim, uzaklara gitmem için bana bağırırlar, defol...

Anılardan geçip kendime geldim birden. Hayır. Hayır, bunları düşünmüyoruz. Onları düşünmelisin, kızkardeşlerini düşün, neler yaptığını düşün, diye fısıldadı birileri

kulağıma ama bu kötü bir fısıltıydı, bir zamanlar sevdiğim birinin yüzüyle kötü ve hain bir kurtçuk, bundan emindim ama beni uyaranın kim olduğunu hatırlamak istemedim. Her nasılsa, dinlememiştim. Asla dinlemedim.

Sağ terliğimi kaldırdım yine ve sırılsıklam başına seslendim. "Korkarım seni geride bırakabilirim. Seni de, diğer tek. Beni engellemeden yukarı tırmanmam zaten yeterince zor olacak. Ve dişleriniz de pek keskin değil."

Karşılık vermediler. Birden buz gibi bir gerçeklik aklımı sardı ve terliklerimle konuştuğum için utanç duydum, özellikle de onlardan özür dilediğim için. Açıklık kafamı karıştırdı. İçinde yaşamaktan hoşlandığım genel iletişimsizlikten daha az affedici ve nazikti.

Yine de, aklı başında olmak -ne kadar kısa da olsa- yeniden duvarlara bakmamı sağladı. Yüzeyi pürüzsüz değildi; ufak tefek pürüzlerle doluydu. İnşa edilmemiş ama bütün taştan oyularak yapılmıştı. Kenarları iyi düzeltilmişse de dokuyu tamamen yok etmemişti.

Pek bir şey değildi ama yine de bir şey sayılırdı ve bunun ne kadar nahoş olacağını düşünerek iç çektim.

Sonra kabaca el tırnaklarımı duvara geçirdim ve ufak tutamaçlara tutundum.

Gel ve beni bul, hâlâ Claire'e yalvarıyordum çünkü tırnaklarımın -ne kadar keskin ve sağlam olsa da- yukarıdaki gümüş parmaklıklara ulaşamadan uyuşacağını biliyordum. Ve bir manivela ya da risksiz bir tutunma olmadan aşağıdan gümüşü kırmam mümkün değildi. Elbette, tırnaklarım

uzun süre dayansa bile tepeye kadar duvarda bir merdiven oluşturmam günler sürerdi.

Ama en azından deneyebilirdim. Pennyfeather geri dönebilir sonuçta; benimle işi bitmemiş olabilir. Belki de ona bir ölüm oyuncağı olarak hediye edilmişimdir. Eğer öyleyle, onu hemencecik öldürmek için hazır olmalıyım, bana daha korkunç şeyler yapmadan önce.

Bu hayatta kalmak için tek şansım olabilir.

12

SHANE

En azından laboratuvarın ışıkları açıktı; bu da bir şeydi. Bir fenere ihtiyacım olup olmadığını Claire'e sormayı düşünmemiştim -demek istediğim, soru sormak için yeterli vakit de yoktu zaten- ama Claire'in portal dediği ve benim yanlış bulduğum şu soğuk/sıcak karanlıktan geçerken, diğer tarafta ışıklar yanıyordu.

Myrnin'in laboratuvarı her zamanki gibi bir darmadağındı ama önceki halinden daha beter olduğunu düşündüm. Çünkü birbirleriyle kavga eden iki vampir vardı ve bu hızda hangisinin arkadaşım olduğunu anlamak güçtü. Tek görebildiğim birbirlerini itip kakmaları ve kalabalık aralıklarda dökülmüş kitapların işi daha da zorlaştırdığıydı. Claire bu dağılmış sayfaları görse çok kızardı.

Kan konusunda daha endişeliydim çünkü orada burada kan izleri vardı ve biri kavgada yara almış gibi görünüyordu.

Kavga birden sona erince Michael olduğunu anladım. Bir saniye içinde ışık hızı tamamen durdu. Pennyfeather, Michael'ın göğsüne oturmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü ve pençelerinden kan damlıyordu.

Yok artık! Bu Myrnin değildi. Normal bir kavgada Michael, Claire'in patronunu alt edebilirdi ama Pennyfeather başka bir şeydi, çok daha kötü bir şey.

Pennyfeather neredeyse Michael'ın kafasını koparacak bir darbe için geri çekilince, öne atıldım ve onun tarafına bir tekme atarak dengesini yitirmesine yol açtım. Sonra da onu en yeni ve en sevimli oyuncağımla vurdum. Aslan ya da kaplan gibi büyük hayvanları sakinleştirmek için yapılmıştı ve vampirlerde de işe yarayacağını düşündüm. Özellikle de oklar içine sakinleştirici yerine gümüş konulursa.

İşe yaradı. Pennyfeather beni yakaladığını düşündü önce. Yuvarlandı ve öfkeyle yüzüme baktı, bu korkutucuydu evet ama yüzünden geçen ilk kıvılcımı okudum. Karmaşa. Sonra acı. Sonra şok.

"Ne?" dedi ve sonra dizüstü çöktü. Boynuna sapladığım oku yakaladı ve yerinden çekip çıkardı. Teninde kararan delikten çıkan dumanı gördüm. "Ne yaptın?"

"Kız arkadaşımı ve en iyi dostumu öldürmeye çalıştın," dedim. "Al sana, sivridiş."

Okun içinde onu öldürecek yeterli miktarda gümüş yoktu ama uzun süre rahatsız edecekti. En önemlisi de orada hareketsiz kalacaktı.

Tam da istediğim gibi.

Düştüğü yerden hareket edemeyen Michael'a el uzattım, elimi tuttu ve ayağa kaldırdım onu. Bacağında kırık vardı ve düz duramadığını görünce ürktüm ama o kafasını salladı. Bir ayağı üzerinde dikildi ve sert bir tekme attı. Kemikleri yerinde yerleşti. Çığlık atmamayı başardı. Ben olsam atardım. Hem de çok. Ancak o elini omzuma attı ve çok sert bir şekilde tuttu.

"İyi misin?" diye sordum, itiraf etmeliyim ki bunu sormak biraz tuhaftı. Daha şimdi kırık bacağını vampirlere özgü bir şekilde yerine koymuştu, bu hem iğrenç hem de havalıydı.

"İyileşmeyecek bir şey değil," dedi. "Kahretsin, o hızlı. Demek istediğim, çok hızlı. Myrnin'in çıldırmış olduğunu düşünmüştüm. Onu değil."

"Gidip birkaç tekme atmak ister misin?"

"Kırık bacakla mı?"

"Tamam, haklısın." Tek başına ayakta durabildiğini görünce, düşen çantamı almaya gittim. İçinde bir sürü ilginç şey vardı. Düzenlemeye başladım çünkü Pennyfeather'ın bilinci hâlâ yerindeydi ve beni izliyordu. "Hımmm. Hızlı bir şeyler mi denemeliyim, mesela tam kalbe saplanacak gümüş sopa. Bu bir klasik, itiraf ediyorum ama onun da beğeneceği bir şeyler bulmayı umuyordum. Bu ahmak hakkında bildiğim bir şey de onun kaliteli bir acıdan gerçekten hoşlandığı."

"Buradan tekrar çıkamayacak," diye onayladı Michael. "Ama onda her şeyi denemek gerekmiyor. Sadece öldür onu. Ya da bana izin ver."

"Sen bir katil değilsin," dedim ona. "Dişler bir yana, seni tanıyorum dostum. İyi çocuksun sen. Ama ben..." Büyük bir gümüş kaplama bıçağı çıkardım, geyik derisi soymaya elverişli bir aletti, olur da vampir geyik avlarsam diye. Işık alacak şekilde bıçağı kaldırdım. "Ben, ben daha çok karanlık tarafıma hoş geldiniz tipi bir insanım."

Michael'ın ayağı iyi durumda olmalı ki aksayarak bana geldi ve bıçağı aldı. Ona izin verdim, tabii ki. "Sen soğukkanlı bir cani değilsin," dedi. "Pennyfeather bunu yapman için bekliyor. Sen kendini ya da bir başkasını savunmak için birini öldürürsün ama bu şekilde değil."

"Sen mi yapacaksın? Bıçağımı ver."

"Kullanacak mısın yoksa poz vermek için mi istiyorsun? Çünkü bildiğin gibi onu hayatta bırakamayız." Bu son sözler sessizce söylenmişti, hayatım boyunca bildiğim, beni hep kollayan ve gerektiğinde savaşacak Michael Glass'tan çok daha karanlık bir sesle çıkmıştı. Ama hiçbirimiz öldürmedik. Soğuk kanlı cinayet şeklinde değil.

"Claire'i öldürmeye çalıştı," dedim. "Sanırım..."

"Eve'i de öldürmeye çalıştı," dedi Michael. "Eşler kız arkadaşları geçer birazcık. O yüzden benim işim." Mavi gözleri şimdi koyulaşmıştı, aynen gece karanlığı gibiydi ve aslında vampir olarak bunu yapsa daha iyi hissedebilirdim. Ama değildi. Sadece her zamanki Michael'dı, elinde benim silahım, cinayet hakkında konuşuyordu.

Buna ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Yavaşça kalktım ve başını salladı.

"Sanırım halledeceğim."

"Dostum..."

Beni görmezden gelerek sakinleşticiyi aldığı yerde hâlâ yatan Pennyfeather'ın üstüne gitti. İtiraf etmeliyim, bu beklediğimden daha çok işe yaramıştı.

Bu da aslında önemli bir soruyu getirmişti aklıma, hiçbir şey işe yaramazken neden beklediğimden daha iyi sonuç vermişti? Aslında icat ettiğim şeylerden biri işe yarasa hep şaşırırdım. Pennyfeather de öldürmesi zor olan bir vampirdi.

Birdenbire, midemin kötü bir şekilde bulandığını hissettim.

"Michael..."

"Hallediyorum," dedi. Solgun ama kararlı görünüyordu. "Eve ve Claire'i öldürmeye çalıştı ve gitmesine izin verirsek daha kötüsünü de yapacak. Bunu biliyorsun."

"Arkanı..."

Kolla diyecektim ama söyleyemedim bile çünkü Pennyfeather tamamen uyuşmamıştı. Tam iyileşmemişti ama bu sadece Michael'ın kolunu koparmasını engelledi. Diğer vampir yerden kalkıp Michael'ın bileğini yakaladı ve bıçağı elinden düşürünceye kadar çekti. Bıçak yere düştü ve havalandı ve Michael sonuç elde edemese de Pennyfeather'ın yüzüne birkaç yumruk atarken bıçağı almak için koştum. Pennyfeather'ın gözleri tamamen kırmızıya dönmüştü ve dişlerini de çıkarmıştı. Michael'ı ısırmak için yere atlamaya çalışıyordu ve sonunda koluna derin bir çizik atacak fırsatı buldu, Michael geri sendeledi.

Bıçağı yakaladım ve geri döndüm. Pennyfeather kuralların değiştiğini biliyordu; belki de yüzümdeki ifadeden anlamıştı. Her ne kadar savunmasız bir düşmanı bıçaklamak da tereddüt etsem de arkadaşımın hayatına kast ederse asla tereddüt bile etmeyecektim.

Michael'ı arkasındaki masaya itti ama Mike buna hazırdı; tekrar ileri atıldı, doğrudan Pennyfeather'a doğru ve bütün bedeniyle onu yere fırlattı.

"Shane!" diye bağırdı. "Acele et. Onu tutamıyorum!"

Acele ediyordum ama bu bir hataydı. Çünkü Myrnin'in aptal dağınık kitaplarından biri ayağımın altından kaydı ve dengemi kaybettim. Dengemi sağlamak bir iki saniye aldı ama Pennyfeather, Michael'ı üzerinden attı ve derhal ayağa kalktı. Her açıdan iyiydi; olduğu yerde sallanıyordu ama bu onu bir şekilde daha tehlikeli, daha zalim, parlak gözlü bir çeşit sinsi, şeytani kuklaya benzetiyordu.

Bana gelmek yerine, geride bir masaya zıpladı, camlar kırılmış ve yere dökülmüştü ve bize doğru tısladı. Hâlâ sersemdi ve belki de gümüşten dolayı aşağı inecekti ama henüz değil. Belli ki.

Yukarıda duran bir vampire saldırmak akıllıca değildi ve yavaşladım, Michael'la omuz omuza durduk. Bize oradan saldıracak olursa hayatımız için savaşacaktım ve bıçak işe yardım etse de yeterli değildi. Pek değil.

"Biliyor musun kız arkadaşım onu kırık bir dal parçasıyla indirdi," dedim Michael'a.

"Burada olmaması çok kötü," dedi. "Arkanı..."

Belli ki kolla diyecekti ama Pennyfeather ikimizin de beklemediği bir hamle yaptı. Masadan arkaya yere atladı ve Myrnin'in laboratuvarındaki labirentlerden zikzaklar çizerek koştu ve karanlıklara karıştı.

"Kahretsin," dedim. "Şimdi ne halt yiyeceğiz? Portallar hâlâ çalışıyorsa onu burada bırakamayız. Evimize girebilir. Myrnin nerelerde?"

"Bilmiyorum," dedi Michael. "Ama kesinlike burada değil. Onu bulmalıyız. İlk ve son olarak."

"Fazla zamanımız olmayabilir." Hâlâ parıldayan siyah girişi gösterdim. Belki Claire onu bizim için açık tutuyordu ama belirsiz bir görüntüye dönüşmeye başlamıştı. Sihirli olmayan diğer çıkış olan merdivenlere doğru baktım ama uzun bir süre neden bir duvar gördüğümü anlayamadım. "Mikey?"

"Ne?"

"Buradaki normal kapı nerde?"

Döndü ve o da baktı ve aynen benim gördüğümü gördü. Yukarı ve dışarı çıkmayı sağlayan merdivenlerin yeri gelişigüzel çimento ile kapatılmıştı.

"Bu da ne?" Buna vakit harcamadı ve hemen portala döndü. "Bu bizim çıkış yolumuz. Tek yolumuz."

"Dediğim gibi zaman geçiyor, dostum." Gergin bir şekilde portalı izliyordum çünkü güçlü bir rüzgarda titreşiyor ve bir ipek gibi dalgalanıyordu. İyi değil, ya da en azından iyi olmadığını düşündüm. "Ya şimdi gideriz ya da burada kalırız, iki aç vampirle ve kan bankası olmadan burada kalmak istemem."

"Burada elimizdekilerle onu yakalamamız kolay olmayacak. Başka bir şey lazım!"

Etrafa bakındım. Burada kesinlikle tehlikeli olmayan şeyler yoktu ama hepsi de bir yığın ıvır zıvırdı. Önüme gelen ilk çekmeceyi açar açmaz Pennyfeather karanlıktan çıkarak saldırıya geçti.

Tam bıçağı almak üzereyken elimden kaptı ve elimdeki her şey aldı. Beni parçalara ayırmadan Michael diğer vampire arkadan saldırdı ve elindekileri aldı. Bakmadan elime ağır bir şey aldım. Güzel bir kameraydı ama çok ağırdı. Onunla herhangi bir şey yapamazdım ama sadece Pennyfeather'ın kafasına elimden geldiğinde sert bir darbe vurdum. Yeterince sert olmalı ki bükülmedi kamera ama ona bir şekilde zarar vermiştim ve devamında bir tekme savurdum.

Ama yine de onu yakalayamadık çünkü Michael'dan kurtuldu, etrafında döndü ve Michael onu takip etti, odaklanmıştı ve gözleri vampir gücüyle ışıldıyordu. Benim için endişeliydi, bunu anlıyordum ama Pennyfeather'ın onu ölüm listesine almayı önemsemeyeceğini de biliyordum.

Vampire yine saldırmak için elimdeki şeyi yine salladığımda, sanırım bir açma düğmesine bastım çünkü kolumdan yukarı akan bir enerji hissettim. Bunu Michael üstünde de yapmış olmalıyım çünkü o da bir şey itmiş gibi irkildi.

Sonra birden çıldırmış gibiydi. Pennyfeather'a saldırdı, öfke içindeydi ve Pennyfeather yere yıkıldı. Bildiğim diğer şey de Michael'ın onu yerde tuttuğu ve daha önce hiç bek-

lemediğim bir öfkeyle onu yumrukluyordu. Bu korkutucuydu.

Elimde çalışan makineye dönüp baktım ve hızlıca bir açma ve kapama düğmesi aradım. Buna benzer bir tuş bulunca bastım ve makine kapandı.

Derin nefes alan Michael durdu ve Pennyfeather'a içinde cehennem ateşi yanar gibi kırmızı gözlerle baktı. Pennyfeather hareket etmiyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım ve silahı -çünkü bu bir çeşit silahtı- en yakınımdaki masaya bıraktım. "Michael?"

"Ben..." Sesi kısık ve tuhaftı ve gözlerinde o öfkeyle öyle bir baktı ki keşke bakmasaydı diye düşündüm. "Bana bıçağı ver."

"Hım... Dostum..."

"Bıçak."

Başımı sallayıp bıçağı verdim. "Ölmesini istemediğimden değil. Çünkü bununla şimdi ne yapacağını bilememden."

"Eve'i öldürmeye çalıştı." İçimi ürperten bir istekle söylemişti bunu.

"Tamam, adamım, içindeki seri katille iletişime geçmiş olman güzel ama asla olmaz." Ciddiydim. Pennyfeather'ı ölü istiyordum, bunda bir sorun yoktu. İstemediğim tek şey bu her ne ise, Michael'ın uyanması ve ne yapmak üzere olduğunu anlamasıydı. Üstelik, benim de garip bir şekilde ilgimi çekmeye başlamıştı ve bıçağı tutan kişinin ben olmasını istiyordum.

Birkaç saniye daha sürdü ama sonunda gözlerindeki ateş söndü ve normal kan kırmızısına döndü -buna normal demekten nefret ediyordum- ve titreyerek yerine oturdu.

"Bu da neydi? Ben yalnızca..."

"Kötü süper kahramana mı dönüştün? Evet. Bilmiyorum. Myrnin'in eğlenceli aletlerinden biri olsa gerek." Kaşlarımı çatarak dürttüm aleti, bir yığın kitabın üstünden kaydı ve tam yere düşecekken yakalayıp yerine koydum.

Michael elini uzatmış bekliyordu ve hâlâ bıçağı beklediğini fark ettim. Şimdi sakince. Gözlerimiz buluştu ve ben, "Emin misin dostum?" dedim.

"Hayır," dedi. "Ama yapılması gerek."

Bıçağı uzattım. Pennyfeather'ın gözleri kapalı ve ölü gibiydi. Michael'ın şiddetli saldırısından dolayı kendini kaybetmişti. Orada sessizce yatıyordu, olduğundan daha küçük görünüyordu. Ve kemik yapısıyla bir adam kadar yapılı bir kadın gibi de duruyordu ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimden hiç emin değildim.

Her şey yeterince kötü gitmiyormuş gibi, bir de portal parıldadı, titredi ve içinde Claire çıkageldi. Kız arkadaşım hâlâ çok heyecanlıydı; bu onun büyük kahverengi gözlerinden ve yanaklarının pembeliğinden belliydi. Elinde neredeyse onun boyunda bir yaya ve çekilmeye hazır bir ok duruyordu. Okun ucu gümüştendi.

Bir duraklama oldu ama gardını bozmadı. "Pennyfeather?" Düşen vampirin üstünde eğilen Michael'ı ve bıçağı gördü, nefesini tuttu.

"Yapılması gerek," dedim. Dudağını ısırdı ama tartışmaya kalkmadı. "Bakın, buradan çıkmamız gerek. Myrnin çılgınca bir şey yaptı ve çıkışı kapattı, bu yüzden bu portalı açık tutması için iyi niyetli Frank babama bağlıyız ve bu plana pek de güvenmiyorum," dedim.

"Daha kötü hisset," dedi Claire. "Frank açlıktan ölüyor. Pek dayanabileceğini de sanmıyorum. Buradan çıkmamız lazım, şimdi."

"Şimdi Pennyfeather'ı burada bırakırsak ve evimize girecek bir yok bulacaksa olmaz."

Sonra Eve çıkageldi ve yüzünde korkunç bir ifadeyle elindeki yaylı tüfeği doldurmak için durdu. Elindeki silahı bırakmadan etraftaki köşe bucağı inceledi ve sonra Michael'a doğru gitti.

"Dur," dedim yolunu keserek. "Ona bir dakika ver."

Geri adım attı ve beni sessizce dinledikten sonra, "Pennyfeather'ın öldürmek istediği kişi benim. Bu benim işim, öyle değil mi?" dedi.

"Hayır!" diye Claire ile aynı anda bağırdık. Claire ciddiyetle devam etti. "Eve, bu bir kavgada öldürmek gibi değil. Bu bir cinayet."

"Yani?" dedi Eve. Gözleri çok sert bakıyordu. "O kaç cinayet işledi? Öleceğini düşünmüyor musunuz?"

"Bu bizim karar verebileceğimiz bir durum değil."

"Ah, tatlım," dedi Eve hafifçe gülümseyerek. "Hâlâ Morganville'li değilsin sen." Bana baktı. "Sen neden karşı çıkıyorsun, Collins?"

Omuz silktim. "Kendine gelirse Michael bunu halledebilir. Sen yapamazsın. Lojistik."

Claire şok olmuştu ama bakın, Eve haklıydı. Morganville çocukları bunu iyi bilirdi. Zalimce ve sert görünebilir ama söz konusu ölüm kalım olunca, hangi tarafın hayatını sonlandıracağımızı bilirdik. Pennyfeather'ın bizi takip etmesine izin vermek bir seçenek değildi.

Eve başını salladı. Michael'a doğru gitti, elini omzuna koydu. Michael yukarı ona baktı ve derin bir nefes aldı.

"Yapamaz," dedi Claire. "Yapamaz, Shane–"

İlerledim ve kollarımla onu sararken Claire elindeki yay ve oku yere bıraktı. Olacakları görmemesi için arkasını döndürdüm. "Sus," dedim ve omuzları üzerinden Michael'a başımla onayladım. "Hızlı olacak."

"Dur."

Ses her yerden geliyordu, her tarafımızdan, gizli hoparlörlerden ve telefonumdaki küçük olandan bile. Kesik ve soluk bir sesti, yorgun geliyordu ama çok da tanıdıktı.

"Frank," dedim. Babamı karşıma almak son yıllardan pek çok kez yaptığım bir şeydi ama her zaman bir kuyruk acısıydı. Bugün nasıl olacağını merak ettim. Ağzımda bir dolu asit gibi hissi yutkundum. "Sadece bizi yalnız bırak tamam mı?"

"Elinizi kana bulamanıza gerek yok," dedi. "Bana güvenin, çocuklar, istemezsiniz. Bırakın yapayım."

"Sen mi? Baba, bunu sana anlatmaktan nefret ediyorum ama aşağıda bir bilgisayar var ve tam ortasında bir kava-

nozda yüzen bir beyin var ona bağlı olan. Bu da sensin. Orada olduğun için her ne kadar kötü olduğunu düşünsen de Pennyfeather'a hiçbir şey yapamazsın."

"Sadece tek bir şey yapmam gerek, oğlum," dedi. "Sadece ölmem gerek. Ölüyorum zaten; besin deposu boş ve benim için bir şey kalmadı. Onu burada bırakırsan, ölünceye kadar portalları kapalı tutarım. Hiçbir yere gitmiyor."

Döndüm, Michael ve Eve'e baktım, onlar da benim kadar şaşkın görünüyordu. Biraz da rahatlamışlardı. "Pekâlâ," dedi Eve, "Belki de en iyisi budur."

"Ağzından çıkanı bir düşün," dedi Michael. "Çünkü bu bıçağı şimdi saplarsam işi bitti. Gidersek ve baban işi batırırsa ve kaçmasına izin verirse ne olacak?"

"Daha kötüsü," dedi Claire. "Ya yapmazsa? Vicdanında Pennyfeather'ın ölümünü istemiyorsun ama onu açlıktan ölmeye bırakmaktan çekinmiyorsun. Bu nasıl olurdu Michael? Eğlenceli? Kolay?"

Uzaklara baktı. Biliyordu ve ben de biliyordum ki vampirler uzun süre açlığa dayanırdı; uzun zaman yaşarlardı. Acı çekerlerdi. "Belki de hak ediyordur."

"Belki," diye onayladım. "Ama hak etse bile, bıçaklanmayı da kesinlikle hak ediyor. Ve onu burada çığlıklar atarken düşünmek istemiyorum, ya sen?"

Pennyfeather karar vermemize izin vermedi. Çünkü gözlerini açtı, homurdandı, pençelerini çıkardı.

Ve Michael kendisini ve Eve'i savunmak için tamamen refleksle hareket etti. Hızlı ve yumuşak ve tam doğru yerde.

Pennyfeather yere sertçe çarptı ve gümüş, teninde yayılmaya başladı. Gözleri açık kaldı. Hâlâ yaşıyor muydu bilmiyordum ama tersini diledim. Her iki şekilde de fazla uzun sürmedi.

Frank'in sesi geri geldi, bu kez daha zayıf çıkıyordu. "Gitme vakti," dedi. "Gitmeniz gerek, şimdi."

Michael bıçağı Pennyfeather'ın göğsünde bıraktı, Eve'i kollarına aldı ve portala yürüdüler. Portal onlar geçerken dalgalandı.

Geriye sadece ben ve Claire kaldık, birbirimize bakıyorduk.

"Selam, baba," dedim Frank'e. Sesim beklenmedik biçimde boğuk çıktı ve düzelttim. "Belki bu yanlış ama draug'lar beni depolarında tutarken sanırım bana yardım etmeye çalıştın. Beni öldürmeye ve uyutmaya çalışırlarken yalnız biri beni uyandırmaya çalışıyordu. Sen miydin o?"

Hiçbir şey. Sessizlik. Uzaktan gelen su damlalarını dinledim.

"Pekâlâ, sen idiysen, teşekkürler, sanırım. Savaşmamı sağladı."

Bu beni ve babamı mükemmel biçimde özetliyordu. Savaşmamı sağladı, ben istesem de istemesem de, inandığım ya da inanmadığım bir sebep uğruna. Beni sert ve güçlü yapmıştı, hayatta kalmıştım ve bütün bunlar değerli şeylerdi, özellikle de uğruna savaşacak şeyler olunca. Claire kısa süre önce Hemingway denen bir yazardan bir alıntı okumuştu: *Dünya herkesi kırar ve sonrasında, insanların kı-*

rılan yerleri daha güçlüdür. Babamın Hemingway okuduğunu sanmıyorum ama okusa eminim severdi.

Birkaç saniye daha bir şeyler olmasını bekledim, neydi bilemiyorum ama sonra gitmek için döndüm.

Önümde belirsiz, gölgemsi iki boyutlu bir şekil belirdi.

Babam öldüğünden daha genç bir yaş versiyonunu seçmişti ama yine de oydu. Çocukluğumun güzel anılarından bir görüntü... Biraz birbirimize baktık. Sonra dudakları hareket etti. Duyduğum tek şey diğer odadaki makineden gelen eski bir konuşmacının kesik sesleriydi.

"Bu günün geleceğini biliyordum, Shane. Bu yüzden seni geri gönderdim. Her şey kötüye gittiğinde burada olabilmen için."

"Vampirler," dedim. Her zaman vampirlerden bahsederdi. Her konuda onları suçlardı. Kız kardeşimin muhtemel kazayla ölümü, annemin intiharı, kendisinin içki kullanması ve acısı ve öfkesi. Ve evet, tamam, belki de haklıydı çünkü Morganville zehirli bir yerdi. "Kontrolden çıkmışlar."

"Hep öylelerdi," diye fısıldadı. "Her zaman öyle kalacaklar. Ne pahasına olursa olsun. Zorunda kalırsan onlar içindeyken kasabayı bile yakmalısın."

Babam işte böyleydi. Her zaman hep-si-ni-öl-dür-Tanrım-hal-let. Birkaç masum bu cehenneme yakalanırsa da, pekâlâ, savaş zayiatı.

"Claire, git," dedim. Ağladığını fark ettim, gümüş gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bazen içindeki bütün bu iyiliği anlayamıyordum, çünkü kim herkese kötü

davranan ve şimdi kavanoz içinde beyin olan babam için ağlardı ki?

Claire yaptı. Belki Pennyfeather için de ağlıyordu.

"Git," dedim yine, yavaşça ve dudaklarından öptüm. "Hemen arkandayım."

Yay ve oku aldı ve biraz tereddütten sonra Michael'ı çok etkileyen koca makineyi kaptı. Daha merak edemeden, portala doğru yürüdü ama sonra durdu ve geriye baktı. "Hadi ama," dedi. "Birlikte gidelim."

Frank'in görüntüsünden geçip çıkışa doğru yöneldim. İğneli bir perdeden geçer gibi hissettim ama acıya alışkındım. Hele de söz konusu babam olunca.

Tekrar önümde belirdi, Claire'in önünü kesti. Yürümeye devam ettim, o hâlâ hayalet olduğu için rahatça arkada dolaşıyordu. "Oğlum," dedi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Öyleyse söyle."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Birden durakladım ve onu tanımama hiç izin vermediği için gerçekten tanımadığım bu adama baktım. Bana tüm hayatım boyunca faydalı bir araç ya da potansiyel bir düşmanmışım gibi davranmıştı.

"Sen farklısın," dedi. "Sen benden çok daha iyisin. Bu kadar güçlü olduğun için gurur duyuyorum seninle. Bu kadar. Sonum gelmeden bunu sana söylemek istemiştim."

Elektronik dumanda kayboldu. Gitmişti.

"Baba?" Topuklarım üzerinde döndüm, sesim soğuk ve sessiz laboratuvarda yankılanıyordu. "Baba?"

Hiçbir şey. Sadece sessizlik. Bu da harcayacak başka enerjisi olmadığı anlamına geliyordu ve zamanımız tükenmek üzereydi. Işıklar gidip geldi, aynı şeyi haber veriyorlardı.

Claire birdenbire, "Ah, hayır, Bob!" dedi.

"Bob?" Ona boş boş baktım, laboratuvarın karşını işaret etti.

Ah. Örümcek. Başımı salladım ve deponun kapağını açmak için yürüdüm. İçindeki camlar dışında hafifti ve kapak açılmadan portaldan geçmek için uğraştım. Claire ışıklar yanıp sönerken tedirgin bir şekilde bekliyordu.

İçeri adımını atarken portalın kenarında bekliyordum. Anlamlı bir şeyler söylemek istedim ama o tip biri değilim, bu yüzden sadece tuhaf bir şekilde, "Pekâlâ baba. Görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz." Sesi kısıldı ve elektronik sesinde bir ıslık tınısı vardı.

Portaldan Cam Ev'in soğuk ve tanıdık havasına adım atınca o şeyin arkamdan tamamen kapandığını hissettim. Aradaki bağlantı neredeyse fiziksel bir şeymiş gibi, bütün sistem kapanmıştı.

Elimi boş duvara koydum ve bir saniyeliğine sadece nefes alış verişlerime odaklandım. *Onu daha önce de kaybettin,* dedim kendime. *Zaten yoktu o.*

Ama gurur duyduğunu söylediğinde her şey çok gerçekçi gelmişti. Belki de hep bunu istemiştim, buna ihtiyacım vardı. Belki de bunu biliyordu.

Bütün üzüntüme rağmen yine de onun bu gidişinde iyi bir şeyler vardı. Son bir vedaydı bu.

Belki de bu şu TV şovlarında ruh doktorlarının kapanış dediği şeydi.

Eve'in rahatsız olmasına rağmen Bob'un kafesini yemek masasına koydum. Claire hızla ağır ve hantal makineyi elindeki ok ve yayla birlikte sehpaya bıraktı. Belli belirsiz makinenin bana doğru doğrultulduğunu fark ettim ve şimdi bir tehlike arz etmiyordu, içimdeki o tuhaf his yoktu.

"İyi misin?" dedi Claire ve endişeli bir ifadeyle yanıma yaklaştı. Öyle görünüyordu ki... Bunu açıklamak zor ama birden içimden bir sıcaklık geçtiğini hissettim, onu her şekilde arzuluyordum. Son yıllarda daha büyümüştü, bedenindeki kıvrımlar daha da çekiyordu. Ancak bunun zamanı değildi kesinlikle ve birden bir şey yokmuş gibi davranmanın doğru olacağını düşündüm.

"İyi," dedim boğazım kuruyarak. "Yani, iyi olacağım, neyse."

"Çok üzgünüm," dedi. "Keşke bir şeyler yapabilseydik."

"Seni bu yüzden seviyorum," dedim ve yüzündeki saçları geriye itmek için yaklaştım. "Çünkü çok değer veriyorsun." Bakışları benimkiyle buluştu ve beni inanılmaz bir sıcak sardı yine. Gözlerinde bu şok dalgalarını görebiliyordum.

Gerçekten aklımdan neler geçtiğini ve bedenime neler olduğunu açıklayamazdım ama çok güzeldi. Harikaydı, aslında. Elimi Claire'in yanağına götürdüm ve onu öpmek için eğildim. Dudakları hem kiraz ve tuz, hem de tatlı ve

ekşiydi ve ona daha çok yaklaştım. O benimdi, benimdi ve önemli olan tek şey de buydu. Myrnin gitmişti, yoktu ve artık tehlikeli sayılmazdı. İçimden hainçe küçük bir fısıltı Franke'e ona ne olduğunu sormamı söylemişti ama bilmek istemiyordum. Gitmişti artık.

Ve ben Claire'e sahiptim, bedeni ve ruhu ve dostum, onu şu anda çok istiyordum. Her şekilde.

"Selam," dedi Michael arkada bir yerden. "Bu çok tatlı ama daha şimdi bir adamı ve babanı öldürdük. Şu anda bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Bu konuda çok haklıydı ama ondan ellerimi çekemiyordum, ya da dudaklarımı. Bir şekilde başparmağımla dar gömleğinden tenine ulaşmıştım ve bırakmak istemiyordum. Onun düz ve yumuşak tenine dokunmak bile beni ateşe sürüklüyordu.

Sonra Claire nefes aldı, öksürdü ve benden ayrıldı. İçgüdüsel olarak onu yakalamaya çalıştım ama elim havada kaldı. Tam arkasından gidecektim ki keskin ve soğuk havayı içime çekince aklım başıma geldi.

Ahhh. Makine. Sehpada hafif bir yeşil ışık yanar halde duruyordu ve başlığı Claire ve benim durduğum yere bakıyordu. Oraya koyduğunda açılmış olabileceğini düşündüm.

Ve sonra, ha ha komik değil ama beni de harekete geçirmişti.

Claire ise mükemmel bir kızarıklıkla masanın etrafında döndü ve arkadaki herhangi bir düğmeye bastı. Işık söndü ve uğultu da tam olmasa da azaldı. "Kusura bakma," dedi

ve dudağını ısırdı. Dudakları öpüşmekten hâlâ nemliydi, onlara odaklanmamak için çaba gösterdim. "Bu bir çeşit deney."

"Myrnin bir şehvet ışını yapıyor," dedi. Elbette yapardı, neden olmasın? İtiraf etmeliyim ki değerli bir şey olduğunu bile düşündüm. Kahretsin. Yaptım. Bir saniye. Kazara Michael'a doğru tutmuştum ve onu..."

"Kızdırdı," dedi Michael. "İnanılmaz kızgın. Öldürmeye hazır."

"Hayır, hayır, bu değil..." Claire yutkundu ve belli bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Şehvet ışını değil. Sadece hisleri kuvvetlendiriyor. Myrnin'in de değil. Benim. Sadece deney yapıyordum."

"Bilirkişi değilim ama çalıştığını söylemem gerek. Amaçladığın buysa tabii." Bende yarattığı etkiyi anlatmadan geçtim. Muhtemelen bunu bir iltifat olarak alırdı ama çok da emin değildim. Kızları nelerin kızdırdığını tahmin etme konusunda pek de iyi değildim. "Bunu ne amaçla kullanmayı düşünüyordun? Çünkü Michael'ı çıldırtan bir etki–"

Yüzündeki kızarıklık azalmıyordu, ışınsız bile ve hâlâ çekiciydi. "Fikrim şuydu, bir duyguyu arttırabilirsem aynı zamanda yok edebilirim de," dedi. "Sadece vampirlerde işe yaraması gerekiyordu, insanlarda değil. Neden sende işe yaradığını bilemiyorum, Shane. Çok üzgünüm."

"Pekâlâ," deyip omuz silktim. "Sadece ben değil. Hem biraz eğlenceliydi."

"Bunu söylemek istemezdim ama bana yöneltildiğinde de öyleydi," dedi Michael. "Bir şekilde bütün sınırları kaldırıyor."

"Sarhoş edici silah," dedim. "Muhteşem."

"Hayır," dedi Claire ve kaşlarını çattı. "Tehlikeli." Makineyi kaldırdı ve çantasına koydu, daha önce görmediğim bir güvenlik kilidini de kapattı. "Bunu ortadan kaldırıncaya kadar kimseye zarar veremeyeceği bir yere koymalıyım. Saçma bir fikirdi, yine de."

Eve mutfağa doğru kayboldu ve elinde bir kan poşetiyle döndü. Elindekini Michael'a uzattı, havada yakalayan Michael korkunç sayılabilecek bir istekle poşeti ısırdı. Bir insanın aşırı egzersizden sonra yapacağı gibi elindeki poşeti on ya da daha az saniyede boşalttı. Bir de aynı hızda etki gösteriyordu. Dizindeki acıdan dolayı duvara dayanmış olsa da şok geçince, birden daha iyi göründü. Gözleri normal haline, maviye döndü ve ten rengi ölü solgunluğundan normal fildişi rengine döndü. Yaraları da hızla kapanmaya başladı.

"Teşekkürler," dedi Eve'e. O da havalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Bunu daha sonra telafi edersin," dedi ve göz kırptı. Michael da ona farklı bir bakış attı ve hemen başka tarafa baktım. Şimdi Mikey'nin de daha önce yaşadığı gibi, ben kendimi birinin özel hayatına girmiş gibi hissediyordum.

Birbirlerine gülümsemelerindeki samimiyeti anlamak komik geliyordu. Belki de iki kızla aynı evde yaşadığım

için onlara dönüşüyordum. Kızları sevmediğimden değil. Sadece eski düz, hassas olmayan beni tercih ediyordum.

"Biri gitti," dedim. "Ama Frank beni uyardı. Bu kasabada çılgınca şeyler olacak. Hazır olmalıyız."

"Her zaman," dedi ve bir beşlik çaktık.

Ama gerçekten hazır olup olmadığımızı düşündüm.

13

CLAIRE

Portal sistemi tamamen çökmüştü. Bir sonraki sabah Claire bildiği diğer girişleri denemeye başladı ve her birinin Cam Ev'deki kadar aktif olmadığını gördü. Amelie'nin yukarıdaki gizli çatı odasındaki acil çıkışı bile yok olmuştu.

Bunun olacağını biliyordu ama yine de garip bir şekilde üzücüydü. Omuz silkti. Terk edilmiş depodan çıkarken -haritada on iki nolu portal- Frank'in hâlâ o sessiz mezarda yavaşça öldüğünü düşünmemeye çalıştı ve kasaba merkezine doğru geri döndü. Kasabanın bu tarafı çoğunlukla terk edilmişti, iş yerleri kapanıp taşınırken yavaşça bir enkaza dönüşeli uzun yıllar olmuştu. Daha önce o ve Shane'in hem babasından hem de Oliver'dan kaçtığı eski hastane önündeki giriş de en azimli kent maceraseverlerin de yolunu keserek sonunda çökmüştü. Oraya girmek için başka yollar da vardı ama aklı başında hiç kimse gitmek istemezdi.

Uzun süre ortadan kaybolmak için harika bir yerdi. Sadece vampirler için değil, çünkü bazı uyuşturucu ticareti yapan kişiler de buranın kendilerine ait olduğunu iddia ediyordu. Claire'in bildigi kadarıyla burayı alabilirlerdi. Bu yer sadece lanetli değil, kötüydü de.

Sabahı makine üzerinde çalışarak da geçirebilirdim. Ona ne isim vereceğim? Vampir Gücünü İptal eden Alet? VGİA, kısaca? Pekâlâ, Sihirli Şey? Onun yapabilecekleri konusunda fazla hayal kurduğunu düşündü. Ama vampirlerin yaydığı sinyale karşılık çoğaltıcı bir sinyal gönderebilseydi, bir şekilde iptal edebilir ve etkisiz bırakabilirdi.

Pennyfeather'ın onun boğazını kesmeye çalışırken durduracağından değil, tabii. Engeller.

Kasabanın bu bölgesi gerçekten haraptı. Claire başka düşmüş bir çite çarpınca içinden küfretti. Vampirler buralarda biraz kentsel yenilik yapabilirlerdi ama etraftaki yıkıntılardan hoşlanıyorlardı. Belki de bu onların gotik hassasiyetlerine uygundu, ya da sadece pratik bir durumdu. Gün kararınca karanlıkta gezecek yerleri oluyordu. Ayrıca neden meth ticaretini bitirmediklerini merak etti. Herhalde bunu pek de önemsemiyorlardı.

Claire uzaklaşırken siyah hayalet avcısı *Ölüm Sonrası* kamyonetinin köşeden dönüp binanın önünde durduğunu gördü. Ah, hayır... ama işte oradalardı. Jenna, Angel ve Tyler, her türlü ekipman, kablo ve kutuları alarak dışarı kamyonetten iniyorlardı. Belli ki burada bir tür hayalet araştırması yapacaklardı. Ne kötü bir fikir.

Claire telefonunu çıkardı ve Morganville polis departmanının genel numarasını aradı. Hızlı cevap vermezlerdi ve biri telefonu açtığında neredeyse on kez çalmıştı. "Selam. Ben Claire Danvers," dedi. "Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Evet, ne istiyorsun?" Diğer taraftaki ses profesyonel ve soğuktu. Kiminle konuştuğunu ya da bu kişinin neler hissettiğini anlamak imkânsızdı.

"Ben eski hastane binasının önünde duruyorum, terk edilmiş olan hani? Şu aptal hayalet avcıları burada. Düşündüm de belki bir araç gönderip gitmelerini isteyebilirsiniz?" Bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra devam etti. "Neden hâlâ buradalar ki zaten?"

"Onlar konusunda hâlâ bir karar çıkmasını bekliyoruz," dedi ses. "O zamana kadar, ortalıkta dolaşmalarına izin veriyoruz. İnsanlar onlardan sakınmayı biliyor. Onların da ilgilerini kaybedip, ayrılmalarını umuyoruz."

İnsanlar derken, vampir insanları kast ettiğini düşündü Claire. Belli ki polisler bu işi halletmişti. "Tamam," dedi. "Ama bu hastane güvenli değil. Bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Bir araç göndeririz," diye söz verdi ve telefonu yüzünde kapattı.

Medeniyete göre çok bile. Claire bir süre kamyonetteki aktiviteyi izledi, sonra onların binanın etrafındaki bir aralıktan içeri girdiklerini gördü.

İyi değildi. Onlar için.

Caddenin karşına geçti. Yaklaşan bir siren sesi duymayı umuyordu ama tek duyduğu uğultulu de devamlı esen çöl rüzgarı ve çitlere vuran çalıların sesiydi. Bazı yerlerde öyle çok birbirine geçmiş dikenli otlar vardı ki bir barikat gibi görünüyordu. Bir tanesi açık alana atladı ve bacağına batan şeyleri temizlemek için durmak zorunda kaldı. Parmak uçları karıncalanmış ve sonra da kaşınmıştı.

Tyler içeri girmişti bile. Şimdi de Angel çitten içeri geçiyordu. Jenna ise çiti açık tutuyordu.

"Selam," dedi Claire ve ikisi de şaşırmış şekilde döndüler. "Üzgünüm, sizi korkutmak istememiştim ama burası iyi bir yer değil. Orası dengesiz. Yerler hep çürümüş."

"Adın Claire, değil mi?" Başını sallayınca, Angel gülümsedi. Monica'ya gülümsediği kadar etkileyici değil diye düşündü Claire. "Şey, uyarın için teşekkürler ama biz tehlikeli yerlerde çalışmaya alışkınız. Akıl hastanesini hatırlıyor musun Jenna? Arkansas'takini?"

"Yerleri tamamen çürümüştü," dedi Jenna. "Kirişlerde yürümek zorunda kalmıştık yoksa tam üç kat aşağı bodrum katına düşecektik. Güzel şeyler bulduk yine de. Yüksek reytinler kazanmıştık." Angel'a doğru önce bir sonra ikinci kutuyu itti. "Endişelenme, bu tür şeyler için eğitim aldık."

"Orda yılanlar var," dedi Claire. "Çıngıraklı yılanlar. Ve karadul örümceği. Gerçekten güvenli değil."

"Gerçekten bizim için sorun değil," dedi Jenna. "Sen yoluna devam et Claire. Biz iyiyiz." Jenna ona meraklı ve

solgun gözlerle baktı. "Bizi buradan çıkarmak için oldukça istekli görünüyorsun. Gerçek nedeni nedir?"

Claire omuz silkti ve herhangi bir taşı tekmeledi. "Hiçbir şey," dedi. "Sadece sizin başınızı belaya sokmanızı istemiyorum o kadar. Burada zamanınızı boşa harcıyorsunuz yine de."

"Şimdiden buralarda neler bulduğumuzu bilsen şaşarsın," dedi Jenna. Bu kötü haberdi. "Kişisel fikrim buranın paranormal aktivitenin yuvası olduğu. Eminim içeride ne bulursak işimize yarayacaktır. Sanki yönlendiriliyoruz."

"Yönlendirilmek," diye tekrar etti Claire. "Ne tarafından?"

"Kim tarafından," diye düzeltti Angel. Gülüşünde biraz şüphe vardı. "Jenna kayıp bir ruhla baplantı kurduğuna inanıyor."

"Evet," dedi Jenna ve eski bir konu yeniden gündeme gelir gibiydi. "Belki onu tanırsın. Genç bir kız–"

Alyssa olmasın, diye düşündü Claire. *Lütfen Shane'in kardeşi olduğunu söyleme.* Çünkü ev yıkılmış olsa da Alyssa'nın ruhunun öldüğü yerde bir noktada hapsolduğundan neredeyse emindi.

"Miranda," dedi Jenna. "En azından EVP kayıtlarından öğrenebildiğim kadarıyla bu. Bizde çok var. Oldukça konuşkan o."

"Miranda," diye tekrarladı Claire derin bir nefes alarak. Bir şekilde hayatta kalmıştı demek ki; yardım alabilme umuduyla hayalet avcısı ekiple irtibat kurmuştu. Ama bu çok tehlikeliydi. "Hımmm... hayır, bu isimde birini tanımıyorum. Belki ben gelmeden önce vardı."

"Hıh," dedi Jenna ama Claire onun gözlerine bakmadı. Çok kurnazdı. "Senin adını bilmesi komik o halde. Ve daha birçok şey."

Uzaktan gelen siren sesi onu kurtardı. Gittikçe yaklaşıyordu. Jenna ve Angel birbirlerine baktılar ve aracın onlara doğru geldiğini anlayınca, ikisi de aynı anda, "Tyler!" diye seslendiler.

Tyler hastenenin tanburlanmış ve tuğlalarla yıkılmış kapısından geri döndü. "Evet, ne var? Buraya girmek için bütün bu yıkıntıların üzerinden tırmanmam lazım. Belki de yan tarafı kontol etmeliyiz–"

"Alanı PD ile temizledin mi?" diye sordu Angel.

"Yapmadın mı?"

Jenna iç çekti. "Kahretsin, Tyler."

Morganville polis aracı hâlâ ışıkları ve sireni çalar durumda kamyonetin arkasında durunca Claire çabucak geri çekildi.

Miranda hâlâ oralardaydı ve bir şekilde hayalet avcıları ile çalışıyordu. Aslında yaşıyor olması elbette iyi bir şeydi ama yine de Claire bunun bir sorun yaratacağını hissediyordu.

Büyük bir sorun belki de.

Claire bu çevreyi terk edip her ne kadar bakımsız olsa da açık işyerlerlerini görünce daha iyi hissetti. Çoğu hurdalıktı ve elektrikli aletler tamir eden yerlerdi. Belki birkaç tanesi de hurdalıktan bir üst seviyede daha değerli şeyler alınabilecek antikacılardı. Claire'in ara sıra ziyaret ettiği ama genel-

likle Morganville sakinlerinin alışveriş yaptığı ikinci el bir giyim mağazası da vardı. Kampüsün oradaki mağaza kendi bedeninde giysiler satardı ve genellikle kasaba dışından getirtilirdi çünkü üniversite öğrencileri her sezon kıyafetlerini değiştirirdi. Şu anda kıyafet düşünmek berbattı. Myrnin'in nereye gittiğine dair laboratuvarını araştırmak için olasılıklar kalmamıştı. Durum çok kötüydü. Olur da Claire, Myrnin'in eşsiz kitaplarını kurtarmak istese girişi kapatan çimentoyu delmek için bir matkap ve kepçeye ihtiyacı olacaktı.

Claire bir ışık direğine asılı belediye başkanlığı kampanyasına ait bir ilanı gördü -Bay Malum için- ve şaşkınlıkla seçimlerin o gün olduğunu hatırladı. Oy kullanmamıştı henüz. Daha günün başındaydı, bu yüzden yeterli zamanı vardı. Aslında onun görevi sayılırdı bir bakıma çünkü istemese de Monica'ya oy verme konusunu ortaya atan ilk kişi oydu.

Bu yüzden belediye binasına doğru yol aldı ve doğrudan bir kalabalıkla karşılaştı.

Gürültü bir blok öteden geliyordu ve bir çeşit inşaat sesi, belki büyük bir buldozer ya da öğütme makinesi sandı ama yaklaştıkça bunun mekanik bir ses olmadığını anladı. İnsan sesiydi, kollektif bir çılgınlığı andıran çığlık sesleriydi. İnsanlar gürültüye doğru koşuyordu ve kendisinde de gitmek ve ne olduğunu öğrenme isteği duydu. Bazı olaylar olmuşsa da daha önce Morganville'de bu büyüklükte bir şey olmamıştı, deneyimlerine göre. İnsanların bu kadar kalabalık bir isyana cesareti yoktu.

Şu ana kadar.

Claire köşeyi dönünce, flama ve kurdelerle süslenmiş bir tarım traktörünün belediye binası önündeki kaldırımda park ettiğini ve üstünde Flora Ramos'un durduğunu gördü. Yanında siyah deri ceketli, siyah pantolonlu ve eldivenli, ön yüzü kapalı motorsiklet kaskı takmış biri vardı. Kollarını kavuşturmuş duran bu kişinin bir erkek olduğunu tahmin etti. Flora iki büyük hoparlörün yanında bir mikrofonla konuşuyordu.

İnsanların direklerden söktüğü ve havaya kaldırdığı posterlerde BAŞKAN BAY MALUM işareti vardı.

Belli ki kürsüde Flora'nın yanında duran genç de yeni Bay Malum'du? Common Grounds'da Oliver'a saldıran kişiyle aynı kişi de olabilirdi. O zaman kask yerine siyah bir kapüşon giymişti ama ceket aynı görünüyordu.

Flora Ramos ellerini kaldırdı ve caddeyi dolduran binlerce insanı sessiz olmaları için işaret etti.

"Bu kadarı yeter," dedi. "Baskıdan bıktık. Ölümlerden. Eşitsizlikten. Evlerimizi, hayatlarımızı, çocuklarımızı kaybetmekten ve kontrol edemediğimiz şeylerden bıktık. Sessiz kalmayacağız. Eğer Başkan Moses sesimizi duyuramadıysa, bizler sesimizi her sokakta, binada ve Morganville'in her köşesinde bir şeylerin değişinceye kadar duyuracağız! Bu kasabayı bizler alın terimiz, kanımız ve gücümüzle kurduk ve burası buraya sahip çıkıyormuş gibi yapanlardan çok bizimdir!"

Claire itiraf etmeliydi ki, kadın çok iyi bir konuşmacıydı. Öfke ve tutku doluydu ve bununla kalabalığı daha da

coşturuyordu. Claire yavaşladı. Bir an için kalabalığın gücünden ve Flora'nın hitabetinden biraz korktu. Morganville polislerinin de aynı halde olduğunu fark etti. Yirmi kişi kadar kalabalığı belediye binasından ayırmak için bir kordon oluşturmuşlardı.

Vampirlerin ne hissettiğine dair bir şey yoktu ama Claire onların da olan bitenden haberdar olduğundan emindi. Monica'nın başkan olmak istemesinden ne kadar hoşnutsuzsalar, kim bilir şimdi ne kadar kızmışlardır? Çok, diye hayal etti. Toplanan kalabalığa bakılırsa Bay Malum kolaylıkla kazanacaktı ve vampirler oyları göz ardı edip kendi adayları seçerlerse her şey oldukça kötüye gidecekti. Kimse kanmayacaktı ve belli ki alttan alma modunda da değillerdi.

Flora hâlâ konuşuyordu ama devam eden alkış ve tezahüratlardan sesini duymak zordu. Claire, Bay Malum'a dikkatlice baktı. Giydiği kıyafet içinde kim olduğunu anlamak güçtü ama burada halkın önüne çıkıp, Oliver'a tüfekle ateş ettikten sonra açık bir hedef olacak kadar cesaretliydi.

Bu yüzden Claire sırada ne olacağını tahmin edebiliyordu.

Yeterince sakince başladı. Claire vampirleri aramaya alışkındı, bu yüzden diğer insanlardan çok önce gölgeler arasındaki yumuşak ve belirsiz hareketleri çabuk fark etti. Önce bir iki kişinin ortaya çıkmasıyla başladı, uzun ceketler, atkılar, şapka ve eldivenler giymişlerdi. Ama bununla da bitmedi. Az sonra on kişi olmuştu. Sonra yirmi. Sonra Claire'in sayamayacağı kadar çok.

Polisler gibi birkaç kola ayrıldılar ama kalabalığı engellemek için değildi.

Sahneye ve Bay Malum'a doğru hareket ediyorlardı.

Diğerlerinin de geldiği vakit Claire onların yaklaştığını gördü. Vampirlerin böyle bir kalabalıkta bile korunmaya ihtiyacı yoktu; Morganville sakinleri geri çekilmeye alışkındı ve yine öyle yaptılar. Panik çığlıkları arttı ve ilerledikçe vampirlerin çevresinde küçük alanlar oluşmaya başladı.

Bay Malum'un kaskı Flora'ya doğru döndü ve o da başını salladı. Traktörün kenarına geçti, aşağı atladı, gözden kayboldu ve bir saniye sonra Claire bir motorsiklet sesi duydu. Traktörün öbür tarafından dumanlar saçıp sallanarak çıktı. Kalabalık onun için olmasa da gürültülü motorsiklete yol verdi. O ise gidona eğilip sertçe itti.

Hamle yapan bir vampir onu makineden çekmeye çalıştı ama o uzaklaşmaya devam etti. Bir diğeri biraz ileride tekrar deneyince, kalabalık arasında diğerlerinden daha cesaretli biri ileri atıldı ve vampirin şapkasını attı. Vampir öfkeyle döndü ve duman tüten kafasını kapattı. Ancak zaman geçmişti ve Bay Malum neredeyse bir dizi yere değecek şekilde hızla sürerek uzaklaşmıştı. Eğitimli biri, diye düşündü Claire, pek çok yeteneği olan biri.

Vampirlerin çoğu ondan vazgeçtiler ama birkaçı hâlâ peşinden gitmeye kalkıştı. Gerisi ileri atıldı, sahneye doluştu ve ikisi de Flora Ramos'u yakaladı. Bir üçüncüsü ise mikrofon kablosunu bir çekişte kopardı.

Ama Flora'yı sahneden indirmeye çalıştıklarında insanlar bağırarak ileri yürüdü. Birden korkuları bitmişti. Mantıklıydı bu. Flora popüler bir kadındı, bir duldu ve çocuklarını vampirler yüzünden kaybetmişti. Bir an için herkesin annesi olmuştu, karanlığa sürükleniyordu. Üstelik, gecenin bir yarısı değil, herkesin içinde, güpegündüz, vampirlerin açık saldırısıyla götürülüyordu.

Amelie ve Oliver bunu onaylamış olmalı. İzliyor olmalılar. Claire ani bir üzüntüyle bunu düşündü. Döndü ve arkasına baktı, köşede bekleyen karartılmış bir sedan duruyordu. O yöne doğru yürüdü. Doğrudan arabaya doğru ilerledi ve arka koltuk camına tıklattı.

Cam açıldı ve Oliver'ın sert yüzü göründü. Konuşmadı. Sadece ona açık bir ilgisiz ifadeyle baktı. Hemen yanında Amelie ileri bakıyordu, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu ama Claire önünde olup bitenden hoşnutsuz olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordu.

"Bayan Ramos'un gitmesine izin verin," dedi Claire, Oliver'a.

"İsyana teşvik ediyor ve toplum huzurunu bozuyor," dedi. "Kanunlara göre o bizim."

"Belki. Ama onu sahneden alırsanız, siz kaybedersiniz. Yalnızca şimdi değil ama uzun bir süre. İnsanlar unutmayacaktır."

"Onların neyi hatırlayacakları umurumda değil," dedi. "Bir isyanı durdurmanın tek yolu onu kan ve ateşle temizlemektir ve tekrar el kaldırmamaları için yaralamaktır."

Sanki bu durumdan hoşlanıyor gibiydi. Claire ürperdi ve onu geçip Amelie'ye baktı. "Lütfen," dedi. "Bu doğru değil. Durdurun. Flora'nın gitmesine izin verin."

Kurucu'nun konuşması uzun zaman aldı ama konuştuğunda sesi yumuşak, dengeli ve kararlıydı. "Yaşlı kadını bırakın," dedi. "Onu bir şehit yapmak kimseye bir şey kazandırmaz. Amacımız yeni Bay Malum'u bulmak. Uzun süre saklanamaz. Onu yakalarsak, diğerlerine örnek olur ve böyle bir olayın tolere edilmeyeceğini göstermiş oluruz. Tamam mı?"

Oliver kaşlarını çattı ve Claire'e öldürücü bir bakış attı. "Kraliçem, sanırım evcil hayvanlarınızı çok dinliyorsunuz. Kız yumuşak kalpli. Hepimizin sonunu hazırlayacak." Amelie'nin inci beyazı elini aldı ve öptü, dudaklarıyla tenine dokundu ve sonunda Amelie ona baktı. "Bu konuda sana rehberlik etmeme izin ver. Morganville'in iyiliğini istediğimi biliyorsun. Ve sen Morganville'sin."

Amelie'nin çatılmış kaşları sonunda yumuşadı ve ona dikkatlice baktı. "Korkarım senin yolun başımızı daha çok belaya sokacak Oliver."

"Bu çocuğun yolu da bizi ölüme götürecek," dedi. "İyi dinle beni, anlaşmak çözüm değil. Kendimizi bir avuç küle döndürmek için anlaşmış oluruz. İnsanlar bize acımıyor, asla acımadılar. Her birimizi öldürecekler. Unuttun mu daha dün içlerinden biri kalbime gümüş bir ok sapladı?"

"Ve onu ben çıkardım," dedi Claire. "Yoksa şimdi ölmüş olurdun, pislik. Çocuk tam olarak ne demek?"

Retorik bir soruydu ama Amelie'nin bakışları bir anlığına Oliver'dan uzaklaştı ve Claire, Kurucu'nun bütün dikkatini üstüne çekti. "Saygısız genç bir bayan," dedi. "Daha önce bana da birkaç kez söylenmişti. Her kadının er ya da geç çağırıldığı isim, yerini bilmeyen adamlar böyle söyler. Bizim de bilmediğimiz gibi, çünkü bizim yerimiz tırmanmayı isteyecek kadar yüksek. Kadınları korkutan erkeklerin dilidir bu." Amelie'nin gözlerinde farklı bir şeyler vardı. Normalden daha koyu görünüyordu ve Claire sonra gözlerine damla damlatılmış gibi gözbebeklerinin oldukça büyüdüğünü fark etti. İlaç mı veriliyordu? "Bu da iyi bir nokta, Oliver. Zamanında bana da çocuk dediğini biliyorum. Ama şimdi birden bana kraliçe diyorsun."

"Sen her zaman kalbimde kraliçesin," dedi. Claire bu söze kıkırdadı. Sesi kısık, rahatlatıcı ve baştan çıkarıcıydı. "Bir konuda hem fikir olamaz mıyız, efendim? Hayatta kalan az sayıda vampirin yaşamı dünyada milyarlarca sayıda olan insan kalabalığından öncelikli olmamalı mı? Onların vicdanlarına kalırsak, öleceğiz."

"Bu konuda haksız değil, Claire," dedi Amelie. "İnsanlık korktukları şeylere karşı yardımıyla tanınmıyor. Eğer şeytanlar olarak ayrılmazsak, laboratuvarlarınızda bilim adına parçalara ayrılacağız. Ya da daha kötüsü, sergiye konacağız, hayvanat bahçelerinizdeki şu aslanlar ve bitkin ayılar gibi olacağız. Bir kendimizi korumazsak kim koruyacak bizleri?"

Claire bu konuda yanıldığını söyleyecekti ama yeterince tarih okumuştu ve insanların kaplerine yakın tuttuğu kin ve

korkularını iyi biliyordu. Prensipte Amelie'nin haklı olabileceğini fark etti.

"Gitmesine izin ver," dedi Claire. "İnsanlar sizin de bu kasabanın bir parçası olmaktan korkmadığınızı ve onları dinlediğinizi anlayacaklar. Bana güvenin. Lütfen. Bunun patlak vermesini istemiyorum ve sizin de istemediğinizi biliyorum ama gerçekleşecek. Bayan Ramos ortadan kaybolursa, kesinlikle patlayacaktır. Vampirler insanları, insanlar da vampirleri yok edecek ve er yada geç, hepimiz öleceğiz ya da siz keşfedileceksiniz."

"Onun gitmesine izin veremem. Bu bir seçenek değil." Ancak Amelie bir şeyler düşünüyor gibiydi ve aniden elini Oliver'dan çekti. Limuzinin diğer kapısını açtı ve gün ışığına adım attı.

Diğer vampirlerin aksine kendini güneşten korumaya ihtiyaç duymuyordu. Yaşından dolayı güneş sadece hafif bir acı hissetmesine neden olurdu. Onun gün ışığında ortaya çıkması şaşırtıcıydı. Beyaz ipek bir takım giymişti ve kısa boyu ise yüksek topuklu ayakkabılarla gizlenmişti. Soluk sarı saçları her ne kadar koronetle sarılsa da aynı renklerde görünüyordu. Üzerindeki tek renk kankırmızısı yakut bir kolye ve uyumlu bir yüzüktü. Kalabalığa doğru yürürken her bakımdan bir kraliçe gibiydi.

Oliver kapısını açtı, Claire'i kolundan tuttu ve tuğla bir duvara itti. "Aptal kız," dedi ve Amelie'nin peşinden koştu. Amelie hızlı yürümese de Oliver yine de onun yakalamakta güçlük çekti.

Amelie, ondan önce kalabalığa yetişti ve güçlü bir rüzgarda dağılan duman gibi ayrıldılar. Vampirler birden onun varlığını fark edip sahnede durakladılar. Öyle bir sessizlik oldu ki Claire, Amelie sahneye çıkarken ayakkabı seslerini duyabildiğini düşündü.

Oliver arkasında gitti ve ifadesizdi ama beden dilinden onun öfke ve kızgınlığını anlamak mümkündü. Amelie ne yapmayı planlıyorsa artık onu durdurmak için çok geçti. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Flora hayır anlamında başını salladı.

"O halde istersen burayı terk edebilirsin. Ya da bu sahnede kalıp çok zor olan belediye başkan adaylığını sürdürebilirsin. Eminim bu pozisyona çok uygun birisin."

Flora'nın hiçbir beklentisi gerçekleşmemişti. Destekçilerinin de. Karmaşık bir uğultu yükseldi ve Claire ilerleyip neler konuşulduğunu duymaya çalıştı. Mikrofonlar çalışmıyordu bu yüzden sadece ön taraftaki birkaç sıra neler olduğunu anlayabilirdi.

"Ben aday değilim," dedi Flora. "İnsanlar Bay Malum'u istiyor."

"Bay Malum'u alamayacaklar," dedi Amelie mükemmel bir sakinlikle. "İnsanlar yüzünü göstermeye cesaret edemeyen bir adamı seçemezler. Siz, Bayan Ramos, ikisi için de yeterli cesaretiniz var belli ki. Ve şimdi benim de adayımsınız. Ne dersiniz? Sadece seslerden anlaşıldığı üzere kazanmanızı sağlayacak yeterli sayıda insan var. Evet mi hayır mı?"

"Yapamam–" Bu bir ret değildi ama kafası karışmış ve isteksiz bir argümandı. "Ben bir politikacı değilim."

"Bay Malum da değil, yoksa ilk bela işaretinde hemen kaçıp gitmezdi," dedi Amelie havalı bir biçimde ve kalabalıktan birkaç gülüşme duyuldu. "Ben Morganville sakinlerinin önünde Kurucu olarak durmaya geldim. Korkum yok. O da bunu söyleyebilir mi? Sen de onların önünde durabilirsin. Onların güvenini kazanacağına eminim. Senden onurlu hizmetini istiyorum. Kabul eder misin?"

Claire cevabı duymadı çünkü kalabalıktan yükselen ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Ortada reddetme gibi bir şey söz konusu değildi.

Amelie, Bay Malum ve Oliver'ı alt etmişti ve en azından geçici olarak Morganville'de dengeyi sağlamıştı, sadece otuz saniyede hem de.

Claire merak içinde başını salladı ve Shane'e bütün çabalarına rağmen Monica'nın oylamayı kazanamadığını söylemeye gitti.

Çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Claire belediye binasından uzaklaşırken aramasına rağmen Cam Ev'e haberi ilk götüren kişi değildi. Eve ilk çalışta cevap verdi. "İsyan olan yerde misin?" dedi.

"Aslında tam olarak isyan değil. Toplantı gibi."

"Çünkü söylentilere göre bu bir isyanmış. İnsanları dövüyorlar mı? Biber gazı kullanılıyor mu? Detaylar!"

"Hayır, bildiğim kadarıyla," dedi. "Haberleri benim vereceğimi sandım ama sen beni yendin."

"Pek değil, tatlım. Neredeyse Flora Ramos'u yakaladıkları doğru mu? Dostum, keşke yapsalardı. Amelie'nin elde ettiği her şeyi mahvederdi bu. Yani, Flora Ramos –herkes çocuklarının başına gelenleri biliyor..."

"Onu almadılar," dedi Claire ve Eve yeni bir konuya geçmeden hızlıca konuştu. "Amelie onu belediye başkanı seçti."

"Ne? Seçti mi? Bu haksızlık değil mi? Vay canına, Monica doğru dürüst yenilemediği için çok öfkelenecek. Pekâlâ, bu işin iyi yönü aslında."

"Pek fazla oy alamayacaktı zaten. Orada nerdeyse kasabanın yarısı toplanmıştı, nefes alanların yarısı. İçlerinden hiçbiri Monic Morrell posteri taşımıyordu. Oradaki herken Malum Takımıydı."

Diğer tarafta bir hışırtı ve sonra tartışmayı andıran karmaşık sesler vardı. "Hey!" Eve tekrar anlaşılır konuşuyordu. "Hayır olmaz, Shane, git kendin ara onu. Önce ben açtım. Ah, tamam. Shane sana o posterler için çok çalıştığını ve Bay Malum'unkilerden daha iyi olduğunu söylememi istiyor." Eve hoparlörü kapattı ama Claire hâlâ onu susturmak için çıkardığı sesleri duyuyordu. "Gerçekten? Telefonumu bunu söylemek için mi çaldın? Beceriksiz!" Shane'in cevabı anlaşılır değildi ama muhtemelen aşağılayıcıydı. Eve soğuk bir şekilde duymazdan geldi. "Ne diyordun Claire?"

"Ne kadar harika olsalar da bütün posterlerimiz yırtıldı ya da..."

"Ya da? Claire? Alooo?"

"Gitmem gerek," dedi Claire aceleyle ve telefonu kapattı. Çünkü Monica'nın kırmızı arabası kaldırım kenarına çekilmişti ve orada aşağı indirilmemiş posterlerinden birine bakıyordu. Claire yüzündeki boş ifadeyi görebiliyordu, nedenini merak ediyordu ve posteri görebileceği bir açıda durmak için acele etti.

Dehşete düştüğünü gizlemek için ağzını kapadı, çünkü birileri Monica'nın posteri üzerinde değişiklikler yapmıştı. Belli ki birden fazla insan yapmıştı çünkü farklı mürekkep renkleri ve stilleri vardı. Biri kalın harflerle Üçkağıtçı, *Cehenneme Git* yazmıştı, bu birinin söylediği en güzel şeydi gerçekten. Yarı sarhoş, dudakları büzerek çektirdiği fotoğrafa eklenenler de ilginçti ve çoğu pornografikti.

Monica bunları hak etmediğinden değil. Hak ediyordu. Bu yalnızca intikamdı ama kızın yüz ifadesine bakılırsa, bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Benden nefret ediyorlar," dedi Monica. Sesi sakin ve sessizdi, gözleri açılmıştı. Spreyle sağlanmış bronzluğunun altında belirgin renkli noktalar vardı. "Tanrım, benden gerçekten nefret ediyorlar."

"Üzgünüm. Ama ne bekliyordun?"

"Saygı," dedi Monica. "Korku. Ama benden korkmuyorlar. Artık değil." Uzandı ve posteri yakalayıp hızla çekti. Poster ortadan ikiye bölündü ve Monica ikinci kısmı öfkeyle daha çok yırttı. Mukavva sertti ama genç kız onu parlak neon kırıntıları haline getirip kaldırım kenarında küme halinde fırlattı. "Onların hatası! Ve senin, sürtük! Sen ve

Shane bu tuzağı kurdunuz biliyorum. Benim aşağılanmamı görmek istediniz hep!" Claire'e doğru yürüdü, yumruklarını sıkmıştı. Claire yerinde sakince durdu ve geri çekilmeyeceğini anlayınca Monica da durdu ama bütün vücudu öfkeyle sarsılıyordu hâlâ. En küçük bir fırsatta, en az bir zayıflık anında saldıracaktı.

"Senin becerebileceğini düşündük," dedi Claire. "Noelde bir havaalanında daha çok bagajının olması bizim hatamız değil. İntikamını almak yerine insanların senin hakkındaki düşüncelerini nasıl değiştirebileceğini düşünmek gerekir."

"Buradan defolmak için on saniyen var."

Claire omuz silkti. "Dışlanmış yaşamının tadını çıkar o halde. Alışacaksın. Biz, geri kalanlar böyle iyiyiz."

"Sürtük!" Monica geri bağırdı ama sadece boş sözlerdi bunlar. Ayrıca ikisi arasında ne çok şeyin değiştiğini gösteren bir işaretti. Monica arkası dönükken bile ona saldırmaya cesaret edememişti. "Bunun hesabını sana soracağım, yemin ederim!"

Claire sadece el sallayıp yürümeye devam etti. Ancak Monica arabasının kapısını kapatıp motor sesini duyuncaya kadar Claire tetikte kaldı. Sonrasında bile olur da araba kaldırımdan atlarsa diye yoldan kaçmak için hazır vaziyette durdu. Ama yanan plastik durgun havada ince ve acı bir koku bırarak önünden geçince, rahatladı. Birazcık.

Sadece bir anlığına.

Güneşli bir sabahtı, sessizdi; güneş solmuş kot rengindeki bulutsuz havada sıcacık duruyordu ve birkaç şahin avlan-

mak için yukarılarda uçuyordu. Bir tehlike hissedecek bir yer ya da zaman değildi ve yine de...

Yine de bir terslik vardı. Claire bunu hissedebiliyordu.

Tozlu üniversite kitapçısının önünden geçince onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlaması yalnızca birkaç saniye sürdü. Kitapçıyı açmak yerine birisi sessizce penceredeki perdeleri kapatmıştı. Şimdi de perdeden bir el uzanmış ve AÇIK yazıdı KAPALI olarak değiştirilmişti. Bunda bir şey vardı. Normal bir iş günüydü ve dükkân çok uzun süre açık kalmazdı. *Pekâlâ, sadece kahvaltısını almaya gitmiş olabilir. Ya da erken bir öğlen yemeği.*

Her şey çok hızlı gerçekleştiğinden, Claire emin olamadı. Ama tabelayı değiştirmek için uzanan elin kısacık süre güneşe değerken bile kızardığına yemin edebilirdi.

Vampir.

Claire yavaşça geriledi ve dükkâna baktı. Monica ile konuşurken neler olduğunu düşünmeye başladı. İçeriye birisi girmiş miydi? Evet, bir kişi; az da olsa girdiğini fark etmişti. Şimdi böyle düşününce, bu kişi profesör Carlyle'dı, Claire'in fizik ödevinden aldığı haksız B notunu veren kişi. Kötü olsa bile kesinlikle gece dolaşan biri değildi.

Birisi zaten kitapçıdaydı, ağında bekleyen bir örümcek gibiydi.

Benim problemim değil, dedi kendi kendine Claire ama içinden bir ses buna inanmıyordu. Belki de her seferinde kendini bir kavgadan ötekine atan Shane ile çok fazla vakit geçirmişti. Belki hâlâ Amelie ve Oliver'ın Morganville'deki

tg: kaktusunx

savunmasız insan nüfusuna karşı kendini beğenmiş tavırlarından dolayı kızgındı. Her neyse.

Claire çantasını omzundan indirip gümüş bir sopa çıkardı. Sonra kapıyı açmaya çalıştı ama hâlâ kilitliydi. Kararlıydı, vampir ne kadar dikkati dağılsa da onu duyacaktı. Bu yüzden içeri girdi ve kapının arkasından gürültüyle kapanmasına aldırmadı. Sonra yere sağlamca bastı, kavgaya hazırdı.

Vampir karanlıkta doğrudan ona doğru hızla geldi, yüzü bembeyazdı ve homurdanıyordu. Claire sopayı vurdu ve vampirin bedenine sapladı ama kalbine değil. Vampir çığlık atıp geri çekildi, belli ki kendisine zarar verecek biriyle savaşmaya hazır değildi. Bu kısa sürede, Claire dükkâna göz atma fırsatı buldu. Neyse ki ışıklar açıktı. Tipik bir kitapçı, rafları köşeleri kıvrılmış ve üzeri çizilmiş ders kitaplarıyla doluydu. Bütün dükkân eski ve ucuz görünüyordu ama belki de ortalama bir TPU öğrencisinin sevdiği şey de buydu, düşük ücretli kitaplar. Claire bir kere denemişti ama ucuzluktan aldığı kitapta önemli sorunlar vardı. Mesela ortasındaki bir düzine sayfa kayıptı.

Dükkân sahibi, adını net hatırlayamasa da Sarah gibi bir şeydi, Sarah Brooke, işte buydu, yerde oturuyordu. El ve ayak bilekleri bağlanmıştı ve ağzını kapatan banttan sanki bağıracakmış gibi gözleri açılmıştı.

Profesör Carlyle onun yanında diz çökmüştü. Belli ki saldırıya uğramıştı; kafasında bir kesik vardı ve serbestçe kanlar akıyordu, boynunu titreyen eliyle tutuyordu. O yaradan

daha çok kan akıyordu ama fışkırmıyordu. "Danvers?" dedi boş bir şaşkınlıkla.

"İyi misiniz efendim?"

"O, o beni ısırdı ama ben korunuyorum!" Boğazına dayamadığı diğer elini kaldırdı ve Claire parlayan bir gümüş rengindeki bileziği gördü. "Bu olamaz!"

Sarah da korunuyordu ve o da onu en azından teorik olarak vampir saldırılarından koruyacak benzer bir bilezik takıyordu. Belli ki bileklikler sihirli bir kalkan değildi.

Claire'den kısa süreliğine geri çekilen vampir ona doğru bir kez daha koşmaya başladı. Bu kez, Claire geriledi ve öndeki büyük camın perdelerini çekti, vampir gün ışığında kalmıştı. "Hadi, gelebilirsen," dedi ama vampir güneşin gölgeyle buluştuğu bir noktaya gelip durdu.

Claire ona dikkatlice bakma fırsatı buldu. "Jason?" dedi dehşet içinde.

Onu, Sarah ve profesör Carlyle'ı öldürmeye çalışan vampir, Eve'in kardeşi Jason Rosser'dı.

Vampir olmak istemişti hep ve bunun için kampanya bile yapmıştı. Claire, vampir dişleri de olsa daha kötü bir insan olacağını düşünmüştü; işte insan olarak tuhaf şiddete karşı eğilimin varsa onları yeni bir vampir olarak kullanabiliyordun. Bu durumdaki iyi olan tek şey ise onun gerçekten yeni oluşuydu, güneşe karşı aşırı hassastı. Aslında, bugünkü saldırısı avlanma için ilk deneyimi olabilirdi. Eğer öyleyse, harika gitmiyordu.

"Buradan defol," dedi Jason. Sesi kısık, sert ve öfke doluydu. "Seni istemiyorum. Defol."

"Çok kötü. Ben de buradayım, pislik. Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Neye benziyor, oltaya gel? Dişlerini gösterdi, yıllar önce olsa korkardı.

"Başarısız? Bana dişlerini gösterme Jason. Nazik değil. Ah! İzle!" Jason hareket etmişti ama Claire onun yakalamak için gün ışığına çıkacağını düşünmese de her şeye hazırdı. Elindeki sopayı hazır vaziyette tuttu. Zaten yan tarafında acıyana ve hemen iyileşmeyecek kararan bir delik açılmıştı. Bir başka vuruşa istekli değildi. "Bu insanlar korunuyor, aptal. Menüde değiller. B pozitif kana ihtiyacın varsa ya da her neye susadıysan kan bankasından al." *Acı ve dehşet olmadan*, diye düşündü ama söylemedi. Belli ki bu Jason için önemli bir nedendi. Vampirlerin çoğu bu beslenme konusunda ilgisizdi ama o şu garip, kıvrılmış çantayı kendisiyle getirmişti.

Bazı açılardan o ve Eve birbirlerinin aynıydı, ikisi de karanlıktan çok etkilenirdi. Sadece Eve kendi isteklerini dışarı vurmuştu, Jason ise hep içinde tutmuştu. Bir süreliğine, Claire onda daha fazla bir şeyler olduğuna ikna olmuştu. Daha iyi bir şey. Ama zamanla Jason yanıldığını kanıtlamıştı.

Şimdi ise buradaydı, ağzı kanlıydı ve Batman'in Joker'i gibi sırıtıyordu, tabii Joker'in dişleri varsa.

"Koruma bir şaka," dedi Jason. Gölgede fırsat kolluyordu, ona kız kardeşininki gibi rahatsız edici, koyu ve öfkeli gözlerle bakıyordu. "Hep öyleydi; bir eğlence, vampirler içeceklerini içerken buna gülüyorlar. Şu ikisinin kanını içme-

min cezası ne biliyor musun? Para cezası ödemek. Okulda aldığın kötü bir not gibi. Yani canım, ne istersem yapabilirim. Kimse umursamaz. Kimse beni durdurmaz."

"Oliver olabilir. Ya da Amelie. Vampirlerin belli bir duruş sergilemesini istiyorlar. Herkes için hayatı kolaylaştırıyor."

Jason sert bir vızıldama sesi çıkardı. "Üzgünüm, yanlış cevap," dedi. "Eski öncülük günleri, Claire. İlerleyemedin. Şimdi biz önceliklere sahibiz. Evcil köpekler gibi artık yularımızla dolaştıramazsın bizi."

Adımları Claire'e kafese tıkılmış bir hayvanı andırıyordu. Ürpertici. "Seni vurmama neden olma, Jason. Kız kardeşine söylemek zorunda kalırım ve bunu yapmak istemiyorum."

"Her zamanki gibi, konu yine Eve. Ne yaptığımdan ona ne?"

"Hâlâ sana değer veriyor, biliyorsun."

"Asla gerçekten değer vermedi. Bunu deneme üzerimde. Gerçekten destek veren bir kardeş olsaydı, bana göz kulak olurdu. Yalnızca kaçtı ve beni cezalandırmak için terk etti ve değerli Michael'ına gitti." Jason ismi sanki bir öğrenci gibi tekdüze bir ritimle söyledi. *Sadece seni korkutmaya çalışıyor,* dedi Claire, ikna olmamıştı. *Bu kadar zamandır Myrnin'le uğraştın; bu aptal çocukla baş edebilirsin.*

Ama o kadar da emin değildi. Geri çekilen bir vampire daha önce güvenmişti ama dengesizlik timsali biriyle uğraşmamıştı. Strateji değişikliği yapma zamanıydı.

Claire sopayı bıraktı. Çantasını açmak ve içindeki cebe ulaşmak için iki eline de ihtiyacı vardı.

Jason saldırmak için mükemmel bir zamanlama olduğunu düşündü. Hızlıydı, hakkını vermek gerekirse ama Claire de öyleydi. Jason'ın oltaya geleceğini biliyordu çünkü tedbirli biri değildi. Claire çantasından teneke kutuyu çıkardığında Jason güldü ve itici bir güçle ellerini omzuna koydu.

"Ne yapacaksın? Parfüm mü kullanacaksın?

Claire vampirin açık ağzına sıvı gümüşü sıktı.

Jason'ın çığlığı neredeyse kulaklarını sağır ediyordu, öksürüyor ve kusacak gibi oluyordu. Geriye doğru sendeledi, dudaklarından dumanlar çıkıyordu. Derisi güneş ışığından dolayı yanıyordu. Claire onu karanlığa doğru itti ve Jason birkaç adım geriledi, hâlâ kusacak gibiydi. Daha şiddetli öksürmek için aşağı büzüldü.

"Bu çok az," dedi. "Nefes ferahlatıcı sprey olarak kabul et. Gelecek sefer gözlerine sıkarım Jason, bu yüzden yüzünü seviyorsan benden uzak dur."

Konuşmak için uğraşırken hâlâ öğürüyordu. Claire onu geçti, Sarah'ya gitti, ipleri çözdü ve ağzından bantı çıkarmasını sağladı. Acıtmış olmalı. Altındaki deri kızarmış ve tahriş olmuş görünüyordu. Sarah rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldı. Jason'a doğru nefretle baktı. "Sen bekle, küçük pislik," dedi. "Koruyucum buna tahammül etmeyecektir."

"Benimki de," dedi Profesör Caryle. Solgun ve sarsılmış ama haklı olarak kızgın görünüyordu. Claire kitapçı kasasının orada kâğıt havlular buldu ve başındaki yaraya uygulaması için Profesör'e verdi. "Teşekkürler, Danvers."

"Önemli değil," dedi. "Pekâlâ, şu son yazılıda aldığım B notu hakkında konuşalım mı? Çünkü gerçekten A alacak bir çaba sarf etmiştim. Hak etmiş olsam B'ye razı olurdum, ama–"

"Evet, evet, iyi, A olur. Zaten bildiğim kadarıyla sınıfta bir sen A aldın," dedi. "Sarah, birini çağırmamı ister misin yoksa..."

"Yok," dedi kadın ve ayağa kalktı. Ufak tefekti ama muhtemelen ders kitabı kutularını taşımaktan dolayı güçlenmişti. "Bu kuduz köpeği almaları için barınağı arıyorum..."

Daha düşüncesini söyleyemeden, Jason ayağa fırlamış ve arka kapıya koşmuştu. *Dar sokaklar*, diye düşündü Claire. Kanalizasyona açılan karanlık sokaklar. Onu kimse yakalayamadan gitmiş olacaktı.

"Bundan sonra arka kapıyı kapalı tutarsınız artık," dedi Sarah'ya. Gümüş kutuyu çantasına attı ve sopayı da onun yanına kılıfa soktu. "Profesör."

İkisi de başını salladı, belli ki kendi ölüm gerçekleriyle karşılaştıklarından hâlâ dengesizlerdi. Claire de öyle hissetti, vücudundan geçen gerginlikten dolayı ne kadar kendini zorladığını fark etti. Shane destek almadan bunu denediği için ona çok kızacaktı.

Dışarı çıktı ve eve doğru bütün yolu hızla yürüdü.

Eve'e erkek kardeşinin tam anlamıyla Hannibal Lecter'a dönüştüğünü söylemek zorunda kalacaktı. Komik.

Hayalet avcılarının parlak siyah pikaplarını gördü. Hedefledikleri hastane gezisinden mahrum edilmişlerdi.

Caddeden aşağı yavaşça ilerliyorlardı. Jenna ve Angel tartışıyorlardı -heyecanlı bir konu vardı- ve Jenna bir sokak haritasını inceliyordu. Vampirlerin değiştirmediği çok az Morganville haritası vardı ve grup üyeleri bazı 'lanetli' yerler bulmaya kalkışırsa, yol boyunca pek egzotik yerler bulamayacaktı. Sadece belki öğlen yemeğini alamadığı için çıldıran Jason olabilirdi.

Claire gururunu yendi ve Amelie'nin numarasını tuşladı. Telefonu çevik ve İrlanda aksanlı asistanı Bizzie açtı. "Lütfen Amelie'ye söyle, Jason Rosser dışarıda insanları ısırıyor. Korunan insanları. Ve şu hayalet avcılarına iyi bir hikâye vermek istiyorsa, Jason bunu başarmanın iyi bir yolu." Bilgi almayı beklemedi. Amelie, Jason'ı sustururdu, hatta uzun süreli olarak da yapabilirdi ama bu Claire'i ilgilendirmiyordu. O daha çok hayalet avcılar konusunda endişeliydi.

Kimse bunu açıklamamıştı ama polislerle konuşmasından anladığı kadarıyla vampirlerin yabancılar hakkındaki kararları iki yönlüydü: ya hafızaları silip onları kasaba dışında bir yere atacak ya da onları derin ve kimsenin cesetlerini bulamayacağı bir yere gömeceklerdi. Eğer hâlâ buradalarsa, sanki Amelie -veya Oliver- onlarla oynamaya karar vermiş ve kasabadan asla canlı ayrılmalarına izin vermeyecekti.

Kendine rağmen Claire hayalet avcılarının kararlığına az da olsan hayranlık duymuştu. Merak ve saf inatçılığı anlıyordu, kendi karakterinde de bu özellikleri çokça taşıyordu. Onların bu nedenle cezalandırılmalarını görmekten nefret ediyordu.

Ama bu, Morganville'deki pek çok şey gibi yine elinde değildi.

Claire'in kulaklarında uğuldayan adrenalin Cam Ev'in giriş kapısına vardığında sonunda bitmişti. Neyse ki ortada acil bir durum yoktu. Öğle yemeği için düşünülüyordu. Mutfağa girdiğinde Eve, Michael ve Shane'i dışarıda sosisli sandviç ile hamburgerlerin faydalarını tartışırlarken bulmuştu.

"Sosisli sandviç daha hızlı," dedi Michael. "Mikrodalga."

"Offf, bu iğrenç. Bir de içinde makarna ve peynir de pişiremiyoruz. Bu yanlış," dedi Eve ve kendisi için uzun bir bardakta kola hazırladı. "Selam, kolejli kız. İçecek?"

"Evet." Claire mutfak masasının sandalyelerinden birine çöktü. Eve ona gerginliğini anladığını belirten kısa bir bakış attı, sonra da dolaptan başka bir bardak çıkardı. "Dünyanın sonu gelmek üzere herhalde, çünkü bir genç ızgaraya karşı konuşuyor. Bu Teksaslı duruşu değil, Michael."

"Vampir," diye vurguladı. "Oraya gidersem barbekü edilecek tek şey ben olurdum. Sosisli sandviçler Amerikalılara has. Amerika, Teksas'ı geçer."

"Araba ve beyzbol reklamlarından dolayı beynin yıkanmış," diye cevapladı Eve ve Claire'e köpüren bir bardak verdi. "Sosisli sandviçler domuz kıçından ve daha başka kimsenin yemek istemeyeceği taraflardan yapılır. Evet, eskiden severdim. Beni yargılamayın, tamam mı?"

Shane belli ki Izgara Takımıydı; burger çevirme aletlerini şimdiden çıkarmış ve tezgâha koymuştu. Şimdi de buzdo-

labında sosları arıyordu. "Bunu tartışmayalım bile," dedi. "Eve işsiz. En azından burgerleri pişirmeme yardım edebilir. Ve siz ikiniz sebzeleri doğrayın–" Durdu, Claire'e bakıyordu. "Neler oldu?"

"Monica seçimde elendi mi?"

"Sonra kutlarız bunu. Ve?"

Bundan gerçekten bahsetmek istemiyordu. "Jason'ı gördüm. İnsanlara saldırıyordu. Bu nedenle onu durdurdum. Bu arada, gümüş biber spreyi? Harika işe yarıyor."

Eve tamamen duraklamıştı. Bir süre Claire'e baktı, sonra da sessizce konuştu. "O iyi mi?"

"Ona fazla zarar vermedim. O iyi. Yalnızca bir süre ısıramayacak. Eve, o–"

"Fazla yaralanmadı," dedi Eve ve kolasındaki baloncuklara bakışlarını dikti. "Evet, aynen. Her zaman kaçan olmuştur. Bunu biliyorsun."

Bu bugün Jason konusundaki hislerini tam olarak açıklamıyordu. "Bence bundan da kötü," dedi elinden geldiğince yumuşak bir şekilde. "O gerçekten hırçın."

Michael araya girdi. "Bunun olmasını beklemiyor değildik," dedi. "Bak, bir vampire dönüşünce karmaşık şeyler yaşarsın ama kesin olan bir şey var ki, sendeki kötü duygular artar. İyi şeylere tutunmak zordur ama kötüleri almak çok kolaydır. Onun böyle olacağını biliyordum." Michael başını salladı. "Neyse. Oliver'a bildireceğim. Jason'dan o sorumlu."

"Oliver yaptıklarına bakılırsa bunu umursamayacak," dedi Claire. "Biraz güç delisi oldu. Fark etmişsindir."

"Tamam, öyleyse Jason Rosser kötü ve Oliver güce aç. Bütün bunlar bizi kızarmış burgerlerden alıkoyamaz," dedi Shane.

"Amin diyelim mi?"

Eve ve Michael araya girdi ama Claire başını kaldırmadı. Şu anda canı sıkkındı. Bu sabah portalları yok etmek için çok fazla enerji harcamıştı. Sonra toplanan kalabalığın yarattığı heyecan vardı ve Jason... Bitkindi, aç bile değildi aslında, şaşırtıcı biçimde.

Ayrıca Myrnin için gerçekten endişeliydi. Şimdiye kadar ondan bir haber alması gerektiğini düşündü. Bob yukarıda odasında duruyordu, memnuniyetle onun için yakaladığı sinekler çevresinde ağlar örüyordu. Myrnin'in en çılgın anında bile onu açlıktan ölmeye terk edebileceğine inanamıyordu. Asistanlarını ihmal ederdi ama örümceğini asla.

Peki neredeydi? Onunla iletişim kurmazsa onu nasıl bulabilirdi? Başının ağrıdığını ve midesinin bulandığını hissetti ve birden tek isteği soğuk, tatlı sodasını içmek ve yukarıya çıkmaktı.

"Selam," dedi Michael domates, marul, soğan ve turşuyu buzdolabından çıkarırken. "Bana bir bıçak uzatır mısın?"

Shane'in duvara monte ettiği magnetik şeridi çekti. Bir kavga anında kolay ulaşılabilir olduğunu söylemişti Shane. Shane hep ileriyi düşünürdü. Yorum yapmadan Michael'a bıçağı uzattı ve sebzeleri doğrarken onu izledi. Temiz, hızlı ve doğru kesiyordu. Vampir duyuları kesinlikle iyi aşçılar

yaratıyordu. "Michael," dedi turşuları dört parçaya bölerken, "Myrnin'in hangi soydan geldiğini biliyor musun?"

"Sanırım Galler'den bahsetmiyorsun," dedi. "Vampir soyu mu?"

Claire başını salladı.

"Hayır. Neden?"

"Çünkü onun izini sürmem gerekiyor ve hatırladığım kadarıyla Naomi başka bir vampirin kanını içerek onu bulabilirdi. Theo için yaptı bunu. Belki, Myrnin için de yapabilir?"

"Olabilir," dedi Michael ama şüpheliydi. "Bir yerlerde kan kayıtları olduğunu duydum ama nerede olduğuna dair bir fikrim yok. Myrnin içinde midir, onu da bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla, soyundan hayatta kalan tek kişi o. Çok eski ve uzun yaşayan kimsesi de yok o yüzden kaydı olmayabilir."

"Ama sorabilir misin? Belki bakabilirsin? Onu bulmam gerek, Michael. Sanırım başı belada."

"Neden? Bıçağı bıraktı ve ona doğrudan baktı. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Kasabada olanlardan hoşnut olmadığını söyledi sadece," diye itiraf etti. "Gitme planları yapıyordu. Ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Gerçekten gideceğini düşünmüyorum. Bu şekilde değil. Laboratuvarı gördün!"

Michael omuz silkti. "Laboratuvar darmadağın, biliyorsun. Ortada bir kavga olup olmadığını anlamak imkânsız. Belki de okuduğu gazeteyi beğenmedi ve ortalığı dağıttı."

"Bob'u bıraktı. Pennyfeather içeriye nasıl girdi? Yetkisi yoktu."

"Bunu bilemezsin. Belki de Bob'u unuttu yalnızca. Harika bir evcil hayvan olduğu söylenemez."

"Bob harika ve Myrnin onu diğer evcil hayvanlar kadar sever. Onu asla ölüme terk etmezdi," dedi Claire. "Ama içimde bir his var, tamam mı? Yapar mısın? Benim için?"

"Evet, tabii. Senin için. İşte. Soğanları doğra."

"Hey!"

"Geri ödeme olarak kabul et."

Öğlen yemeği ve Michael'ın sözü neşesini yerine getirdi ve aslında Claire, Shane'in mükemmel pişirdiği burgerleri de sevdi. Eve ve Shane hardal ve mayonez konusunda tartışmaya girdi ama baharat paketlerini birbirlerine fırlatmalarına rağmen iyi vakit geçirdiler. Üstelik temizlik sırası da Shane'deydi.

Öğle yemeğinden sonra Michael ve Shane yeni bir savaş oyunu oynamaya başlarken Claire odasına çıktı. Eve ise online alışveriş yapıyordu. Claire yatağa uzandıktan kısa süre sonra derin bir uykuya daldı.

Bir süre rüya görmek için fazla yorgundu ama sonunda rüya gördü ve garipti.

Önce hiçbir şey anlamadı. Oldukça karanlık ve akan su damlası sesinden başka çok sessiz bir yerdeydi. Üşüyordu ve aşırı derecede açtı.

Sonra karanlıktan gelen bir fısıltı duydu, "Claire?" Sanki bedeninden çıkmış ve şiddetli bir şekilde karanlığa atılmıştı

ve içinden çığlık atmak gelse de aslında ne sesi çıkıyordu ne de bunu yapacak güce sahipti. Hissettiği tek şey gerçek, dehşetli bir yoğun duyguydu.

Oldukça yüksek bir yerden, aşağıya, epey derin ve dar bir çukura baktı. Çok aşağıda aşırı soluk bir yüz ona ay ışında baktı.

Sesi.

Myrnin'in sesi gibiydi ama olamazdı, olmamalıydı. Bu rüya saçmaydı çünkü Myrnin'in bir deliğin dibinde ne işi vardı ki ve neden sadece zıplayıp çıkmıyordu?

"Yardım et," dedi çok aşağılardan ve uzaktan. "Bana yardım et."

"Nasıl edeceğimi bilmiyorum!" diye bağırdı, en azından rüyasında. Çünkü sadece bir rüyaydı ve onu duyabilmesi anlaşılır bir şeydi. Çok uzakta olmasına rağmen yüzündeki çaresizliği görebiliyordu.

"Beni kurtar," dedi Myrnin. Bir hayat gibiydi sesi, o boş arazide fısıldayan Shane'in kız kardeşi gibi, ya da sislere dönüşen Miranda gibiydi.

Zaten ölmüş birinin sesi gibiydi.

Claire uyandığında kalbi hızla çarpıyor ve mide bulantısından başı ağrıyordu. Doğrudan ecza dolabına ibuprofen almak için gitti. Bol su içerek ilacını yuttu. O arada, günün kalanını uyuyarak geçirdiğini fark etti; güneş batmak üzereydi. Bu da nesi, diye merak etti. Daha önce de gergin olduğu zamanlarda rüyalar görmüştü. Ama daha çok bunlar

kalabalık içinde çıplaklık, yavaş hızda koşu, ya da hazırlanmadığı bir sınava girmekle ilgiliydi. Böyle değildi.

Gördüğü, korkunç derecede özel bir şeydi. Myrnin hakkında rüya görecekse, neden onu yerde bir deliğe sıkışmış halde görsündü?

Gizli-kapı örümceği, diye fısıldadı bir ses kafasında. *Büyükanne Day ona hep* böyle seslenirdi. Sen de öyle, bir kez.

Evet ama bu bir şey ifade etmiyordu.

O korkunç ve sakin ses, *belki de sana ihtiyacı olmasını istiyorsun,* dedi. *Sana bağlı olmasını belki çok istiyorsun.*

Bu düşünce onu rahatsız etti. Bütün hepsini aklından atmaya karar verdi, özellikle de rüyayı, çünkü stresli olduğundan hayal gücü onunla oyun oynuyordu, olması gerekdiği gibi.

Olabilir.

Aşağı indiğinde video oyunu hâlâ devam ediyordu ama durdurulmuştu. Michael ve Shane silahları nasıl daha iyi kullanacaklarını ve hangi bölgeye saldırmak için hangisinin daha akıllıca bir seçim olduğunu tartışıyordu. Kafa karıştırıcıydı ve Claire hâlâ tuhaf ve hasta hissediyordu. Bir bardak süt içmek midesine iyi gelmişti ve bardağı tam durularken kapı zili çaldı. Zilden sonra kapıyı da tıklattı biri.

Michael kanepeden kalkmıştı ama hâlâ oyun dünyasında olan Shane başka bir şeye pek dikkat etmiyordu. Claire mutfaktan çıktı ve merdivenlerden inen Eve ile karşılaştı.

"Postadır," diye tahmin yürüttü Eve.

"Posta servisi gece vardiyasına başlamadıysa tabii," dedi Michael. "Ben açarım." Bunun anlamı eğer kötü bir şey olursa kavgada iyi bir vuruş yapabileceğiydi. Koridordan geçti ve kapıyı açtı. İleride batan güneş ufukta açık bir turuncuya bürünmüştü ama henüz tam olarak akşam olmamıştı.

"Kim o?" diye sordu Claire ve bakmak için uzandı.

"Bilmiyorum," dedi Eve. "Ah, bekle, o–" Cümlesini bitirmedi. Çekilip koridordan aşağı koştu.

Anında korkuya kapılan ve her türlü felaketi hayal eden Claire arkasından koştu. Birden kalabalıklaşan koridora gelince durduruldu, Shane bir şekilde Eve ve onun önünü kesmeyi başarmıştı. Kısa olmak kötüydü; Eve'in omuzları üzerinden bakamıyordu, Shane'in geniş omuzlarını saymıyordu bile.

Ama çılgına dönmüş bir kadın sesi duydu. "Kapat, lütfen kapat onu. Çabuk!"

Miranda'nın sesiydi. Ama Mir gitmişti, karanlıkta kaybolmuştu. Siste yok olmuştu.

Ama şimdi, öyle görünüyor ki, geri dönmüştü.

Ve sesinden çok korktuğu anlaşılıyordu.

Eve döndü, Claire'e çarptı ve onu geriye itti. Claire koridordan birkaç adım ileri gitti. Onun arkasından oturma odasında olanlar oldu. Shane ve Michael'ın arasında, evet! Miranda gelmişti ama öncekinden daha farklı şekilde. Bu Miranda yarı saydam şekilde solgundu ve tıpatıp kendisine benziyordu. Oldukça korkmuş görünüyordu.

Onun dışında herkes bir ağızdan konuşmaya çalışıyordu. Hayalet kız bir duvara dayandı. *Neden düşmüyordu?* Bitkinmiş gibi gözlerini kapatmıştı. *Ruhlar üşür müydü?* Eve sonunda konuşmayı başardı ve sordu. "Sana neler oldu? Nereye gittin?"

"Uzaklara," dedi Miranda belirsizce. "Çok yorgunum. Enerjiye ihtiyacım var." Ama günbatımından önce görünür olması he tuhaf hem de etkileyiciydi. "Burada daha iyi hissediyorum." Daha iyi de görünüyordu, şimdiden biraz daha şekil ve görüntüye kavuşmuştu. Gerçek bir bedene sahip değildi ama içinde soluk renk izleri taşıyordu şimdi. "Benim peşimdeler. Güvenli bir yere kaçmak zorundaydım."

"Kim?" diye sordu Shane. Onun dikkatini çekmeyi başaracak sihirli sözcükleri söylemişti. "Vampirler mi? Vampirler neden bir hayaleti istesin ki?"

"O her zaman bir hayalet değil," dedi Michael. "Hatırla, bir bedeni varken kanı da var. Aynen benim gibi. Ve öldürülemeyeceği için de..."

"Ah, haklısın," dedi Eve sessizce ve gözleri büyüdü. "Onu yakalabilir ve yanlarında tutup hep kanını..."

"Vampirler değil," dedi Miranda. "Vampirlerle baş edebilirim. Geri kalanlar. Beni yalnız bırakmıyorlar." Yine bir zil sesi ve kapı tıklaması yüzünden sözü yarım kaldı. "Yapma!" dedi ve Michael'ı kolundan tuttu ama eli, onun içinden geçiyordu. "Şimdi açma, henüz değil!"

"Merak etme," dedi Michael. "Sadece bakacağım. Gevşe. Güvendesin." Shane'i işaret etti. "Onlarla kal."

"İşe yaramazsın!" dedi Shane arkasından, Michael kapıya gidince. Aslında, olanları ciddiye alıyordu. Miranda güvenilir bir bilgi kaynağı değildi ama Shane bir uyarıyı asla hafife almazdı. "Eğer Jason dışarıdaysa, problem değil. Daha kötü biriyse, Michael kendini tutabilir mi bilmiyorum."

"İçeri geçerse onu hallederiz," dedi Claire ve şaşırtıcı şekilde bunda ciddiydi. Dördü arasında, kimse onları alt edemezdi. Eskisi gibi değil.

Korkunç hayalet-ordusu gelinceye kadar böyle düşünüyordu.

Bir şeylerin çok ters gittiğini anlatan ilk belirti, Michael'ın çığlığıydı. Pek bağırıp çağıran biri değildi, vampir olarak ise hiç değildi. Bu bir sürprizdi ve kesin bir endişe, kapı tokmağında bir örümcek ya da tuvalette bir yılan bulduğunuzda atılan bir çığlık. Bu olamaz dedirten bir sesti.

Claire ve Shane bakıştılar ve Miranda bıkkın bir halde, "Onları buraya getirdiğim için üzgünüm ama onlardan kurtulabileceğimi düşündüğüm tek yer burasıydı. Belki de ev onların içeri girmesine izin vermez," dedi.

Ama görünen o ki, ev izin vermişti.

Geçen, hayır Michael'ın içinden geçen ilk hayalet, Claire'in tanımadığı yaşlı bir adamdı. Zar zor görünebilen bir şekli vardı, gerçekten ziyade göz yanılması gibiydi. Claire onu doğrudan değil de çevresel olarak görüyordu. Zombiymiş gibi koridordan yürüdü, direkt karşıya bakıyordu. Shane geriledi, yerine geçti ve hayaleti kovmaya çalıştı. Hayalet onu görmezden gelerek camın üzerindeki duman

gibi etrafında dolandı. Shane ürperdi ve hızla uzaklaştı. "Pekâlâ, bu kötüydü."

Daha fazlası da vardı. Çok daha fazlası. Bazıları sadece gölgeydi, uğursuz ve tuhaftı; bazısı ise neredeyse insanlar kadar net görünüyordu. Claire sadece üstünkörü bakabildi çünkü Michael sadece birkaçının içeri girmesine izin verdi. Sonra geri çekildi, kapıyı kapatıp kilitledi. İlginç ama bu işe yaradı. Diğerleri içeri giremedi.

Ama içeri girenler yeterince kötüydü. Bir tanesi neredeyse görünen bir adamdı ama Claire, onlara doğru ilerleyen hayaletin yüzünü seçemedi. Işık ve gölgeler bir araya gelince, onun Monica'nın ölü kardeşi Richard Morrell olduğunu anladı. Zorlukla soluk aldı ve Eve'in kolunu yakaladı. Eve dudaklarını ısırırken başıyla onayladı. Richard yavaşladı ve onlara baktı. Claire ağzını açıp kapattığını gördü ama konuşuyor gibi değildi. Birkaç saniye sonra, ilerledi ve...

Üstüne yürüyen yaşlı bir adamdan uzaklaşan Miranda'ya doğru gitti. Miranda inanılmaz derecede dehşete düşmüş görünüyordu. "Onları durdur," dedi Michael'a bakarak. "Michael, onları durdur!"

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum!" dedi. Yaşlı adamın bütün dikkatini Miranda'da toplaması, tatlıya düşkünmüş ve küçük kız, dünyadaki kalan son pastaymış gibi bakması hem kötü hem de ürkütücüydü. "Ne istiyorlar?"

"Beni!" Daha gerçekçi olmuştu, yüzü ve kıyafetleri biraz daha renklenmişti. Miranda, aslında, diğer hayaletlerden daha gerçek duruyordu. "Beni istiyorlar!"

"Shane?" Claire onu aradı ama yanında değildi. Bu şaşırtıcıydı, yine de Claire onu gördüğünde içini kaplayan bir korkuyla neden yanında olmadığını anladı.

Shane birkaç adım ötede durmuş, on yaşlarında, saçları iki uzun örgülü bir kız şeklindeki küçük hayaletle karşı karşıyaydı.

Claire onun kime baktığını, daha fısıltılı sesini duymadan anladı, "Shane."

"Lyss." O isimde bir sürü duygu saklıydı. Acı, suçluluk, özlem, aşk, korku. "Aman Tanrım, Lyss."

Lyss ona uzandı. Shane elini kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Miranda. "Hayır, dokunma ona! Ona dokunamazsın. Hiçbir şeyden haberin yok mu senin?" Kanepenin arkasından sendeleyerek dolaştı, hâlâ onu takip eden yaşlı adamdan uzak durmaya çalışıyordu. Richard da onun peşinden gidiyordu ama daha uzak bir mesafen takip ediyordu. Sanki istemeden ona doğru çekiliyordu. Yavaşça etrafını sarıyorlardı. Bir köpekbalığı gibi, diye düşündü Claire ürpererek.

Claire, Miranda'nın uyarısını dikkate alarak Shane ölü kardeşine dokunmak üzereyken onun eline vurup uzaklaştırdı. Shane şaşkınlık içinde bir ses çıkardı, ellerini yumruk yaptı ama sonra hemen bıraktı ve derin bir nefes aldı.

"Yapma," dedi Claire. "Lütfen yapma."

Alyssa hayalet elini kaldırmıştı ama Shane'e doğru gelmeye çalışmıyordu. Sadece bekliyordu. Belki Miranda'nın söylediklerinde, belki ona dokunmak Shane'in kararı olmalıydı ve ilk dokunan Alyssa olsa işe yaramazdı.

Dokunursa ne olacağı tamamen ayrı bir konuysa da Claire cevabı bilmek istemiyordu. Bir bilim kadını olarak bile.

"Lyss?" diye sordu Shane. "Beni duyuyor musun?"

Lyss hareket etmedi ve konuşmadı. Sadece o hayali, dumanlı elini ona doğru uzatmaya devam etti. Shane ona baktı ve Claire, onun denemeyi çok istediğini anladı.

"Yapma," diye fısıldadı, Shane'in ellerini ellerine alarak. "Lütfen ondan uzak dur."

Shane nefes alıp vermekte zorluk çekiyordu. Gözlerinde parıldayan yaşlar birikmişti ama geri itti ve başını salladı. "Üzgünüm, Alyssa," dedi. "Yapamam." Sesi titriyordu. Bütün bedeni titriyordu. Ama söylediklerinde samimiydi ve Alyssa bunu anlıyordu. Ellerini yana indirdi, birkaç adım geriledi ve Miranda'yı rahatsız eden yaşlı adama katıldı.

"Yardım edin!" diye çığlık attı Miranda. Etrafında dolanan üç hayaletle, kısa sürede çevresi sarılıyordu. Onlardan birinin kızı yakalaması an meselesiydi. "Bir şey yapın!"

"Ne?" diye sordu Michael, birden aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini açtı. "Onları çıkarabilir miyim? Evin reisi olarak?"

Normalde Shane, *evin reisi olduğunu kim söylüyor*, diye karşı çıkardı ama dikkati tamamen küçük kardeşinin hayaletinde toplanmıştı. Konuşan Eve oldu. "Belki. Dene!"

Michael gözlerini kapattı ve evden güç alıyormuş ya da en azından onunla iletişime geçiyormuş gibi duvara yaslan-

dı. Claire çevresinde bir enerji akımı hissetti, sanki bağlantı cidden oradaydı ve sonra kayboldu.

"Hepimiz," diye bağırdı ve Eve'e de duvara doğru gelmesi için işaret etti. Ellerini düz bir şekilde duvar kâğıdına koyup konsantre oldu. *Hadi, ev. Orada olduğunu biliyorum. Hâlâ yaşadığını biliyorum; seni hissediyorum. Çık ortaya, çık ortaya, her nerdeysen...*

Shane onlara katılmadı. Claire katılamayacağını biliyordu. Aynen Miranda'nın peşindeki hayaletler gibi o da kardeşine odaklanmıştı ama neyse ki bunun önemi yoktu. Üçü bir çeşit çember oluşturmuştu ve Claire odada gezinen bir enerjiyi hissetti. "Dayan, Miranda!" dedi ve hayalet kız sanki odada sıvı bir enerji dalgalanması yaşanırmış gibi kanepenin kenarına tutundu. Claire'den de geçti enerji ve genç kız teninde bir karıncalanma hissetti. En yakındaki hayaleti, Richard'ı vurduğu zaman buhar olup uçtu. Sırada Alyssa vardı ve sonra neredeyse eliyle Miranda'ya dokunmak üzereyken yaşlı adam yok oldu.

Miranda duraksadı ve yüzü sarardı ama sonra dalga geçince kendine geldi ve neredeyse gerçek transparan formuna geri döndü. Sonunda kanepeyi bırakıp etrafa bakınmaya başladı.

"Ne yaptın?" dedi Shane. Dönüp duruyor ve çılgınca bakınıyordu. "Lyss nerede?"

"Dışarıda," dedi Miranda. "O iyi, Shane. Sadece buraya giremez artık. Ev onu dışarı attı."

"Bu çılgınlık," dedi Shane başı ellerinin arasında kanepeye otururken. "Delilik."

Eve yanında oturdu ve hafifçe elini sırtına koydu. "Biliyorum," dedi. "Üzgünüm, çok üzgünüm."

Claire de onun yanına gidecekti ki birden kapıdan bir sürü tıklamalar, silah sesleri kadar yüksek sesler geldi ve hepsi zıpladı yerinden. "Şimdi ne var?" dedi Michael.

"Neyse ne," dedi Eve. "Dışarıda kalsın. Lütfen."

"Hayır," dedi Miranda. Derin bir nefes aldı ve ayakta dümdüz durdu. Çok uzun değildi ama birden çok olgun göründü. "Şimdi de ev bizi arıyor, beni. Dışarıda sadece hayaletler yok üstelik. Onlar bu kadar gürültü yapamaz."

Yine kapı tıklatıldı ve Michael kapıya yönelirken dönüp Miranda'ya tekrar baktı. Miranda başını salladı.

"Lütfen," dedi. "Tamam. Eve artık tepki veriyorsa, bu kötü sayılmaz. Sanırım onlara yardım edebilirim. Orası çok bunaltıcıydı. Burada o kadar kötü hissetmiyorum."

Michael ikna olmuş görünmüyordu ama ne yapacağını da bilmiyor gibiydi. Kapının sürgüsünü çekti ve üçüncü kapı çalışında açtı. Dışarıda onlarca, hatta yüzlerce hayalet doluşmuş, saldırıya hazır zombiler gibi duruyorlardı. Ortalarında ise kapı eşiğinde duran Angel, Jenna ve Tyler vardı.

Hayalet avcıları.

Hayaletleri göremiyorlardı belli ki. İronik.

Angel Salvador, kapıda duran Michael'ı kolunda itti ve arkasında Jenna Clark ve kırmızı ışık yanan kamerasıyla Tyler ile koridordan hızla geçti. "Hey!" dedi Michael. "Hey, bir dakika bekle. Ben sana–"

"Kayda devam, Tyler. Bunu kesebiliriz," dedi Jenna. "Onun burada olduğunu biliyorum, onu hissediyorum. Angel, buradan bir şey hissediliyor mu?" Çıldırmış gibiydi ve yanaklarında kırmızılıklar vardı. "Selam, küçük kız. Burada mısın? Nerdesin?"

"Hey!" Michael kapıyı kapattı. Evin kendisi hayaletleri dışarıda tutuyor gibiydi, vampir hızıyla olmasa bile onlara engel oluyordu. "Bekle. Ne iş, dostum? Burası bizim evimiz!"

"Tebrikler," dedi Angel. Sıkıca tuttuğu el cihazına bakmaya devam etti. "Alıcılar çok güçlü. Sanırım onu bulduk. Burası onun evi galiba." Başını kaldırıp tam karşısında duran ve koridoru kapatan Shane'e baktı. "Ne zamandan beri evinizde hayaletler var?"

Shane onu geçip kameraya, sonra da Michael'a baktı. Claire onun yumruk atacağına bahse girerdi ama bunun yerine Shane kıpkırmızı kesildi ve kontrolsüz bir kahkaha patlattı.

"Hey!" dedi Eve ve sinirli bir bakışla onu yoldan itti. "Sizler, dışarı! Evimizden çıkın, şimdi!" Tyler'ı itmeye çalıştıysa da, Tyler insanların bu tepkilerine alışkın olmalı ki kolaylıkla geriledi.

Angel sözünü kesti. "Bekle, bekle henüz değil. En azından bu sinyalleri kaydetmemize izin verin. Bu evin tarihini biliyor musunuz? Şiddet içeren bir şey, belki bilinen bir cinayet gerçekleşmiştir? Daha önceki sahipleri kimlerdi? Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?"

Soru yağmuru kafa karıştırıcıydı ve her seferinde Angel onlara sorular soruyor ve acımasızca ilerliyordu. Eve geri adım atarak onun yolundan çekildi ve diğerleri de onu takip etti.

Tyler, Eve'in gotik stilini evle bağdaştırmış olmalı ki ona odaklandı. Eve bundan hoşlanmıyordu. "Hey, kameranı yüzümden çek, yoksa görürsün!"

"Yavaş ol, bebeğim," dedi Michael ve onu geri çekmek için omuzlarından tuttu. "Biz iyiyiz. Tamam." Claire'e eğilip fısıldadı, "Miranda ne yapmamızı istiyor, öğren." Sonra büyük bir gülümsemeyle kameraya baktı. "Eee, size etrafı göstermemi mi istiyorsunuz, yoksa..?"

"Sadece yolumuzdan çekilmeni istiyoruz," dedi Jenna. "Siz çocuklar nesiniz, yirmi yaş altısınız hepiniz, değil mi? Böyle bir şeyin ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyorsunuz. Hayalet çağırma seansları, tarot kartlarıyla uğraşarak ruhları sizinle iletişime davet ediyorsunuz. Bir kere geldiler mi bir daha kurtulamayabilirsiniz. Hatta size zarar bile verebilirler. Biliyorum. Ben yaşadım bunu."

Şov izleyicilerinin hepsinin bileceği bir arka plan öyküsü olduğunu sezdi Claire. Jenna'nın yüzü sert ve uyanıktı ve gözlerinde bir inançlının gözlerindeki ışık vardı. Claire evin asıl sahibinin kinci hayaleti Hiram Glass'ı tuhaf bir şekilde hatırladı. Claire ona nefretle acımıştı ve genç Jenna'nın neler yaşamış olabileceğini merak etti. Haklıydı. Hayaletler kinci olabiliyordu.

Miranda bunu herkesten iyi biliyordu açıkçası.

Michael'ın çekici kişiliği ve film starı gülümsemesi işe yaramıyordu. Michael gerçekten istediğinde kızlar üzerinde kesin bir etkisi vardı ama gerçekten istiyor muydu? Claire, ona doğrultulmadığı halde uzaktan bir elektrik alıyordu. Her zaman çekiciydi ama özellikle vampir olduktan sonra, cazibesini daha nazik ama daha güçlü bir silah gibi kullanabiliyordu.

Ama Jenna etkilenmiş görünmüyordu.

Claire, Miranda'yı göremedi. Onun korkup kaçmış olabileceğini düşünüyordu. Sonra, onun kitaplıkların arkasından uzanan hayalet yüzünü gördü. Claire dikkat çekmeden o yöne doğru gitti. Yanına yaslanıp "Michael ne yaptığını bilmek istiyor," diye mırıldandı.

"Bekliyorum," dedi Miranda.

"Neyi?"

Claire, Miranda'nın ona değil de batıya bakan pencereye, alacakaranlığa doğru baktığını fark etti.

Ufuktan aşağı süzülen güneşe doğru bakıyordu.

"Gün batımını," dedi ve kitaplığın arkasından çıktı. Kesinlikle bir hayalet. Kesinlikle yürüyen bir ölü kız.

Birden Michael, Jenna ve Angel hepsi konuşmayı bırakmıştı ve bir sessizlik oldu. Herken Miranda'ya odaklanmıştı. Claire, Tyler'ın kamerasındaki ayarları düzeltirken çıkan sesi bile duyabiliyordu.

"Merhaba," dedi Miranda. "Benim adım Miranda. Ben bir hayaletim."

Sonra kayboldu.

"Hayır," diye bağırdı Jenna. "Hayır, lütfen, dön! Sana yardım etmek istiyorum. Yardım etmek istiyoruz. Kaçma!"

Tam bu sırada güneş battı ve Miranda tavandan düştü, havada sisten katı hale dönüştü ve yere halının ortasına gümbürtüyle düştü.

Sesini bastırarak "Ah," dedi.

Kimse bir şey söylemedi. Sonra Jenna ciddi ve garip bir sesle, "Tyler? Lütfen bunu çektiğini söyle," dedi.

Birkaç dakika gibi gelen süre içinde, kimse hareket etmedi. Üç hayalet avcısı duruşlarını bozmamış balmumu heykeller gibi duruyordu. Gördüklerini henüz algılayamamışlardı. Tyler sonunda kamerayı gözlerinden çekti ve gözlerini kırpıştırdı. Sanki gözlerinde bir sorun olduğundan emin değildi.

"Pekâlâ, bu tuhaftı," dedi sonunda Shane ve Miranda'nın yanında çöktü. "İyi misin, çocuk?"

İyi değildi. Uzun bir süre yüzükoyun yerde kaldı, sarsılıyordu. Claire şok içinde Michael'ın da hayaletken öldüğü anı her gün yaşadığını hatırlamıştı. Bu özellikle Miranda için çok kötüydü çünkü draug'lar tarafından öldürülmüştü. Bu pek de hoş değildi.

Shane oturmasına yardım etti ve Miranda ona minnettar ve cesur bir gülümsemeyle baktı. "Kusura bakma," dedi, "ama dikkatlerini çekmem gerekiyordu."

"Evet, çektin," dedi Jenna, bir kahkaha patlatarak. "Gidemeyiz. Hayalet avcılığında kaydedilen en büyük şeye

sahibiz. Kahretsin, sadece hayalet avcılığı değil. Bilim. Bu büyük değil, dünya rekoru! Her şeyi değiştirir."

Angel belli ki ne diyeceğini bilemiyordu. Miranda'ya meraklı ama boş bakışlarla bakıyordu. Sanki bununla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu. Claire, onun Jenna gibi inançlı biri değil sadece bir aktör olduğunu düşündü. Jenna ise bunu bir kanıt, o ise bir devrim olarak görüyordu. Miranda havadan düşüverdiğinde onun dünyası kesinlikle darmadağın olmuştu, her şeyi toparlaması uzun bir süre alacak gibi görünüyordu.

Tyler hiçbir şey söylemedi. Sanki donup kalmış gibi hâlâ kayda alıyordu ama Claire onun mırıldandığını duydu. "Vay canına, vay canına, vay canına, bu da nesi!"

Claire de Michael'ın havada tek vücut olduğunu ilk gördüğünde böyle hissetmişti. Ama o zamanlar, vampirlerden haberi vardı zaten. Dünyası zaten ekseninden çıkmıştı; hayalet takımı bu duruma kısa sürede alışmak zorunda kalıyordu.

Miranda ayağa kalkarken Jenna ona doğru eğildi. "Benimle konuşuyordun, değil mi? Bize yardım etmeye çalıştın?"

"Hayır, ben..." Miranda yorgun ve çok endişeli görünüyordu. "Sizi uyarmak istedim. Hepsini kızdırıyorsunuz. Size zarar verecekler."

"Kimler?"

"Bütün hayaletler."

"Ama bunun için buradayız, onlarla konuşmak..."

"Morganville diğer kasabalar gibi değil," dedi Miranda sözünü keserek ve Jenna'nın gözlerini kırpmasına neden olan uzun bir bakış attı. "Buraya hayaletleri aramaya geldiniz ve sizi duydular. Bu tehlikeli. Size her şeyi açıklayamam ama burada güç var. Eski güçler. Ve bazen onların yolunu açarsanır ölüler bunu kullanabilirler. Siz kapağı açtınız, sanırım. Şimdi de daha kötü şeyler olmadan kapatmalısınız."

"Bu saçmalık," dedi Angel ve Jenna'nın yanında durdu. "Belli ki bu bugüne kadar gördüğüm en akıllıca işletme, ama..."

"Kes sesini," dedi Jenna. Miranda'ya dikkatle bakıyordu ve birden uzanıp elini elleri arasına aldı. "Gerçeksin sen. Gerçek görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi Miranda. "Yarı zamanlı. Çünkü sizin gibiyim. Güçlerim vardı ve ev beni kurtarmak için onu kullanabilir. Her şekilde değil ama böyle. Gün boyunca, çoğunlukla görünmezim. Evin içinde bile beni görmenizi sağlamak zordu. Şimdi daha iyiye gidiyorum ama."

"Sen... sen gerçek bir ruhsun."

"Evet," dedi ve Jenna'nın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Jenna sevinçli bir şekilde güldü ve kız sonunda elini çekinceye kadar Miranda'nın elini sıkmaya devam etti.

"Bu bir şaka," dedi Angel tekrar. "Jenna, bunların hiçbirine inanamazsın. Çok açık."

"Sorun değil," dedi Miranda ona. "Kabullenmek zaman alacaktır. Biliyorum."

"Kapa çeneni!" diye çıkıştı Angel.

"Hey!" dedi Eve ve bir adım ileri gitti. "O bir çocuk. Sözlerine dikkat et. Miranda, onlarla konuşmak zorunda değilsin. Tavırları böyle olacaksa, o kamerayı fırlatıp..."

"Eve," dedi Michael ve başını salladı. "Yardımcı olmuyorsun." Tyler'ın arkasına geçip omzuna vurdu. "O şeye ihtiyacım olacak."

Tyler ileri atıldı, Angel'la korunmak için omuz omuza durdu. "Asla olmaz, adamım. Bunu alamazsın."

"Öyle mi diyorsun?" Michael'ın gözlerinde kırmızılıklar oluşmaya başladı. Claire arkalarından ona el salladı ve bir bakış attı. Michael mesajı aldı ve bir çabayla sakinleşmeye çalıştı. "Bak, gördüğünü sandığın her ne ise, doğru anlayamadın. Burada herhangi bir olağanüstü olay olmadı. Bu bir gizli kapı. Yukarı kattan geldi Miranda."

Tyler ve Angel aynı anda kafalarını kaldırıp, düz tavana baktılar. Bu sırada vampir hızıyla atılan Michael kamerayı çaldı ve Tyler arkasından koşarken kaydı geri sardı. "Kırmama izin verme," dedi. "Pahalı görünüyor."

"Öyle be. Geri ver!"

"Tabii. Bekle." Michael, Tylerin geri alma çabalarını görmezden gelerek şöyle bir baktı, hafıza kartını buldu ve çıkardı. Yukarı kaldırdı ve kamerayı geri verdi. "Sorun değil."

"Onu alamazsın!"

"Almayı düşünmüyorum," diye onayladı Michael. Önce ikiye, sonra da daha küçük parçalara ayırdı. Sonra parçaları

kotunun cebine koydu. "Bitti. Üzgünüm, Mir ama o görüntülerle buradan çıkamazlar, biliyorsun."

Miranda başıyla onayladı ama Tyler, Angel ve Jenna'ya hızlı bir bakış atınca Claire ters giden bir şey olduğunu anladı. "Sizi pislikler," diye mırıldandı Tyler ama sanki gerçekten hissettiği için değil de, söylemek zorundaymış gibi söyledi. Geri çekildi. "Belki de gitmeliyiz, çocuklar." Yoksa, boynumuzu kıracaklar. Angel haklı. Bu aptal bir şaka."

Jenna yine Miranda'ya baktı. "Benimle konuşabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten. Senden korkmuyorum."

"Hayır," dedi Miranda. "Biliyorum. Ama senden korkmuyorum. Neler yapabileceğinden de. Onları acıktırdın ve şimdi tehlikeliler. Bunu anlamıyor musun?"

"Belki," dedi Jenna. "Benim ikiz kız kardeşim öldü ve uzun süre benimle kaldı. Gerçek değil, senin gibi ama yanımdaydı. Sonra değişti. Kötü biri oldu. Ondan kurtulmak ve uzaklaştırmak zorundaydım."

"Anlamıyorsun," dedi Miranda. "Başka bir şey değildi. Sendin. Sen onu değiştirdin. Ona bir dönüş yolu gösterdin ve bu onları, hayaletleri, çaresiz kılar. Her şey yapabilecek kadar çaresiz. Bunu yapan sensin."

"Sen onlardan değilsin, şu kaybolan insanlar. Burada seviliyorsun. Korunuyorsun. Bu iyi, gerçekten çok iyi. Sadece arkadaşlarının göremediği ve savaşamadığı şeylerden korunmana yardım etmek istiyorum." Jenna derin nefes alıp

verdi. "Bence sen ve ben, yaptığım yanlış neyse onu düzeltebiliriz. Nasıl yapacağımı gösterebilirsin."

"Gitmeniz gerek," dedi Miranda. "Çok geç olmadan ve her şey tamamen bitmeden gitmelisiniz. Üzgünüm."

"Ama–"

"Kayıtların kalanlarını da almam gerek," dedi Michael, Tyler'a. "Kusura bakma, dostum."

"Başka bir şey yok," dedi Tyler. "Bütün şovumuzu mahvettin."

Shane, Michael'a bakıp kaşlarını kaldırdı. Michael başını salladı. "Yalan söylüyor," dedi. *Kalp atışı*, diye düşündü Claire. Onları duyabiliyordu. Bir kişinin yalan söylediğini her zaman anlayamayabilirdi ama üç kişi aynı hatayı yaparsa bunu anlamak daha kolaydı. Daha çok insan daha çok veri demekti, gerçeğin üçlemesi gibi.

Ve büyük ihtimalle bu üç hayalet avcısı, Tyler'ın yedeklerinin olduğunu biliyordu.

"İnsanları iyi okurum," dedi. Açık bir yalandı ama Tyler'a tartışma fırsatı vermedi. "Pekâlâ, üçünüz de dışarı. Pikabınızı parçalara ayırmamı istemiyorsanız tabii, onu da memnuniyetle yapabilirim."

"Ya da bilirsin, yumruklar," dedi Shane neşeyle. "Burası Teksas. Evimize izinsiz girdiğinde bunu yapma hakkımız var."

Kısık ve karanlık bir tonda "Veya daha kötüsünü," demeyi Eve'e bıraktı. Bu işin gotik kısmını doğruluyordu.

Jenna ayağa kalktı. "Pekâlâ. Bu küçük kızın sonsuz bir acı ve işkence yaşamasını istiyorsanız, doğru şeyleri yapı-

yorsunuz. Ona neler olabileceğine hazır değilsiniz. Ben hazırım!"

Belki bu bir bakıma doğruydu; anlamak zordu. Ama her koşulda, Claire yarı gerçekler ve agresiflikten bıkmıştı, üstelik başı da çok ağrıyordu. "Sadece defolun," dedi yılgınca. "O bizim sorumluluğumuzda. Ona iyi bakarız. Haklıysa, buraya yeterince zarar vermişsiniz."

Bu Jenna'nın dönüp ona gerçekten odaklandığı andı. Claire soğuk ve soluk gözlerinde bir tanıdıklık hissetti. Miranda'da çok sık gördüğü şeydi, kadın hem burada hem değildi. "Rüyana girdi," dedi Jenna. "Doğru. Suyu görüyorum. Bir delik. Bir çember içinde gümüş bir haç işareti. Birisi sana ulaşmaya çalışıyor."

"Tabii, tabii Vegas yasasını unutma sakın," dedi Shane ve onu kapıya doğru itti. Angel ve Tyler önden ilerliyordu bile. "Eğer profesyonel yardıma ihtiyacımız olursa, hayalet kovucuları ararız. En azından onların uyumlu üniformaları var. Hoşça kalın."

Miranda onları takip etti, endişeli görünüyordu. "Claire," dedi ve kolunu yakaladı. "Claire! Orası karanlık."

"Bir şey yok. Pikapları var," dedi. Ölümden Sonra ekibi için pek de yardıma gönüllü değildi. Eğer Michael haklıysa -onun haklı olduğunu anlamıştı- öyleyse Jenna'ın ölüleri uyandıran ilgisi, Shane'in kız kardeşini de geri getirmişti. Bu affedilemezdi. "İyi olacaklar. Onlar için endişelenme."

"Hayaletler onu tanıyorlar. Onu takip edecek ve lokma lokma yiyecekler. Önce hissetmeyecek ama sonra yorgun

ve hasta hissedecek. Onu öldürebilirler, Claire. Daha kötüsü: daha başka şeyler yapabilecek güçler de edinebilirler. Tehlikeli şeyler. O gerçekten güçlü."

"Bence onda çok var," dedi Claire ama şimdi kızgınlığı geçiyordu, Jenna'nın ona söylediklerini aklından geçirdi. *Su. Delik. Çember içinde gümüş haç.* Bu rüyasında gördüğü yerdeki delik ve bacaklarına gelen suyla uyuşuyordu. *Birisi sana ulaşmaya çalışıyor.* "Bence sadece uyduruyordu, Mir. Dinle, sen burada kal. Gittiklerinden emin oluruz, tamam mı?"

Miranda omuz silkti. "Oraya tekrar çıkamam."

Güneş batımından hemen sonra Claire'in beklediğinden daha karanlıktı dışarısı; ufuktaki turuncu renkler solmaya başlamıştı bile, yerini mor ve mavi renkler alıyordu. En büyük ve belirgin yıldızlar ortaya çıkmıştı ama henüz ay görünmüyordu.

Ölüm Sonrası pikabı, iki ev ötesinde sokakta park edilmişti; muhtemelen yer bulmakta güçlük çekmişlerdi. Claire onları haritaya bakarken gördüğünü hatırladı. Galiba o sırada Cam Ev'i araştırıyorlardı. Ah, başlarda Angel'ı neredeyse çekici bulmuştu. Şimdi ise, onu bir daha görmek istemiyordu.

Evdeyken gördükleri dışarıdaki hayaletlerden iz kalmamıştı, bu garipti. Çok yakınında bir şey hissediyordu, sanki rüzgardan fısıldayan bir hayalet gibiydi. İçgüdüsel olarak Claire evin girişinden içeri adım attı ve girer girmez dışarıdaki hayaletleri tekrar gördü. Jenna pikaba doğru giderken bütün hayaletler etrafında toplanıyordu.

Evin içinden hayaletler görünüyordu. Dışarıda, gerçek dünyada ise hiçbir şey yoktu.

Shane basamaklardan inmişti bile ve Claire ona katılmak için acele etti. "Çok kolay gidiyorlar," dedi. "Sence de şu hafıza kartı konusunu çabuk kapatmadılar mı?"

"Başka seçenekleri var mıydı?" diye sordu. "Michael aldı ve bir şey yapamadan kırdı onu."

"Evet, ama..." Shane başını salladı. "Onlardan daha çok drama beklerdim. TV'deler. Hayatlarını böyle kazanıyorlar."

"Kamera kapalıydı."

Böyle insanlar kamerayı asla kapatmazlar." Birden gözleri açıldı ve Tyler'ın elinden kamerayı almak için atıldı. Tyler direndi, yardım istedi ve birileri toplaştı hemen –Angel, Tyler, Shane ve Michael, hepsi de bu şeyi almak için uğraşıyordu. Pek şaşırtıcı olmayan biçimde, Michael yendi ve Shane'e fırlattı.

"Bunu mu istedin?" dedi.

"Hey, bunu yapamazsın!" diye bağırdı Tyler. "Bu pahalı bir alet, adamım. Sana dava açacağım!"

Shane basamaklara geri döndü ve girişteki ışığa tuttu. "Kahretsin," dedi. "Michael, hafıza kartı sende ama bu şey doğrudan yayına bağlanıyor. Hafıza kartı sadece yedekti. Uyarlayıp ışıksız çalışmasını sağlamışlar."

Michael yüzü bembeyaz kesilen Tyler'a çıkıştı. "Nereye yayın yapıyor?"

"Dostum, yanlışsın. Evet, bu özelliği var ama açmamıştım–"

"Bu yalan," dedi Michael ve onu yakasından tuttu. "Bir tane daha söyle; hadi."

"Onu bırak." Jenna'nın sesi donuk, sakin ve kararlıydı ve hepsi ona baktı. Michael, Tyler'ın gitmesine izin verdi çünkü Jenna'nın elinde bir silah vardı. Yarı otomatik bir şeydi. Claire kalibresini bilmiyordu ama önemi yoktu. Michael bundan korkmazdı ama içinde delikler açılması ve bunların iyileşmesi, tam olmasa da en azından Miranda ile ilgili kayıtları kadar dehşet olurdu. Bu yüzden elini kaldırdı ve geri adım attı.

"Bu kamerada o kadar iyi görünmeyecek," dedi Michael. "Bence iyi düşün."

"Sadece arkadaşlarımı korkutucu insanlardan korumaya çalışıyorum," dedi Jenna. "Ve üstelik, düzenleme yaparak, benim silahlı olduğumu asla görmeyecekler. Şimdi sakin olalım, tamam mı? Bu daha çılgın bir hal almasın." Tyler'a işaret etti. "Kamerayı al ve pikaba geç. Düzenleme yapmalıyız."

"Canlı yayınlayabilirdik," dedi Angel.

"Aptal olma, Angel; böyle bir gerçeği internette yayınlayacak birkaç bin insana boşuna yayınlamazsın. Bu önemli bir TV olayı, belki de paralı yayın. Bir görüntü yayınlamadan önce haftalarca tanıtımını yapacağız. Tyler!" Sesini yükseltti ve kamera maymunu basamaklardan çıkıp Shane'in direnmeyen ellerinden kamerayı aldı. "Burada ne olduğunu bilmiyorsunuz. Ya da neler olacağını. İnanın bize ihtiyacınız olacak. Miranda'nın bize ihtiyacı var. Bu kasaba ünlü olacak."

Jenna muhtemelen başka şeyler de söyleyecekti ama buna fırsatı olmadı. Çünkü karanlıktan koyu giysili biri çıktı ve Claire daha nefes alamadan, Jenna'yı yere attı. Silah yere düştü ve seyrek yabani otlar arasında kayboldu.

Saldırgan'ın solgun yüzü, kırmızı gözleri ve genç bir kadının kırmızı gülüşü kısa sürede hedefini yakaladı.

Jenna değildi.

Angel. Konuşmaya çalışınca vampir, eliyle adamın ağzını kapadı. "Sus, şimdi, tatlı şey. Yaygara yaparsan komşuların ne düşünecek?"

Tyler'ın ağzından bir küfür çıktı ve pikaba doğru koştu. Çitlere kadar koşmuştu ki, başka bir vampir önüne çıktı.

Jason.

Eve'in kardeşi daha önce olduğu gibi çıldırmış görünüyordu. Önce Tyler'a sonra da kız kardeşine çevirdiği bakışları Claire'i ürpertti. "Selam, Eve. Yazmıyorsun, aramıyorsun ama en azından bize bir akşam yemeği getirdin. Çok iyi."

"Hayır!" Eve ileri atıldı ve Tyler ve Jason arasında durdu. "Hayır, Jase. Ne yapıyorsun böyle? Onlar buralı değil! Gelip böyle–"

"Bu kelimeden nefret ediyorum. Yapamazsın. Doğrusu şu ki, yapabilirim kardeşim. İstediğim her şeyi yapabilirim. Marguerite de öyle. Ve Jerold, o da arkada bir yerde. Güzel kardeşime el salla Jerold." Claire döndü. Dik çatının kenarında başka bir vampir vardı, aşağıya bakıp gülümsüyordu. El salladı. "Bakın, önceliklerimiz var şimdi. İstersek avlanabiliyoruz. Gerçekten istiyoruz. Bu yüzden menüde olmak

istemiyorsanız, geri dönün evinize ve kapınızı kapatın. Bir de bu aptallarla tartışıyorsun. Neden umurunda?"

"Ben–" Eve'in geri dönüşü yoktu. "Bu onlarla ilgili değil. Seni böyle görmek istemiyorum. Böyle mi olacaktı? Yeterince kötü değil miydin?"

"Hayır," dedi, mantıklı bir şekilde. "Bana olan kötü şeylerden kurtulacak kadar kötü olamadım hiç. Şimdiye kadar." Bekledi. Eve hareket etmedi. "Pekâlâ, o zaman. Bu seferlik nazik olacağım. Sadece bunu paylaşabiliriz. Diğerlerini alabilirsin." Parmaklarını şıklattı ve Angel'ı tutan Marguerite, başını salladı. Angel'ı kollarına aldı, güçlüydü çünkü adam hem daha büyük, uzun ve panik halindeydi. Kimse kıpırdayamadan, ortadan kayboldu.

Michael arkasından koşmaya başladı ama Jerold çatıdan atlayıp yolunu kesince ilerleyemedi. Eldivenli elinde döndürdüğü gümüş dolu bir cam şişe vardı. "Bunu senden öğrendik," dedi Jerold. "Kendi türünle savaşmaya başladın ve biz de karşılık vereceğiz. Bu yabancıyı uğruna yanacak kadar seviyor musun Michael?"

"Hayır!" Eve yalvaran bakışlarla kardeşine baktı. Bu durumdan hoşlanmasa da o bu işin sorumlusuydu. "Hayır, hadi ama, lütfen Jason, yapma. Ona zarar vermeyin lütfen."

"Eğer yolumuzdan çekilirse iyi olacak," dedi Jason. "Aynısı sen, Claire ve Shane için de geçerli, sizi yalnız bırakırım. Ama burada yeni bir gün başlıyor. Bizim günümüz. Ve güneş bir daha bunu mahvetmek için doğmayacak."

Karanlıkta bir yerlerde, acılı bir haykırış duyuldu. Angel. Claire çaresizce ne yapabileceğini düşündü ama hiçbir şey yoktu. Silahları vardı ama Michael'a üstünlük sağlanmıştı. Shane'de sadece sopalar vardı ve Eve'de yaylı tüfek olmasına rağmen bunları kardeşi üzerinde kullanmaya niyetli görünmüyordu.

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü Claire. *Herhangi bir şey. Onu kurtarmalıyım.*

"Jason, gitmesine izin verirsen, bir çeşit anlaşma yapabiliriz," dedi, elinden geldiğince hızlı konuşarak. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. "Bak, beni ısırmana bile izin veririm, yakaladığın adam için. Hadi ama bu iyi bir koz. Common Grounds'da şahitliğini yaparım, yazıya da dökebiliriz ve..."

"Kes sesini," dedi Jason, hâlâ gülümseyerek. "Sanki sizlerle bira içmeye çıkmışım gibi değersiz iki şişe kan istemiyorum. Avlanmak istiyorum. Tavşancılık oynamak istemiyorsan kapa çeneni küçük kız."

Claire gözlerini kapattı ve ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Üç vampir vardı; o ve arkadaşları onlarıca geçse bile zor bir kavga olacaktı ve muhtemelen içlerinden biri ağır yaralanacak, hatta öldürülecekti. Matematikten hiç bu kadar nefret etmemişti.

Shane kollarıyla sarıldı ona. "Yapma," dedi sessizce. "Yapamazsın Claire. Herkesi kurtaramazsın."

Tanrım, haklıydı üstelik; haklıydı ve o bundan da nefret ediyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Eve, polisi ara. Acele et."

Eve başıyla onayladı ve eve koştu. Jason yüksek sesle güldü.

"İyi fikir," dedi. "İyi karşılık ama polisler bizi yakalayamaz, biliyorsun. Bunu denemeyecek kadar iyi biliyorlar. Sizinle iş yapmak güzeldi arkadaşlar." İronik bir selam için elini alnına götürdü. "Sonra görüşürüz."

"Bekle!" diye araya girdi Jenna. "Angel'a ne olacak, ne..."

"Sevimli bayan anlamıyor değil mi?" dedi Jason. "Ona açıklayın. Açlıktan ölüyorum."

Sonra o ve Jerold ortadan kayboldular. Rüzgardaki duman gibi. Angel haykırmayı bıraktı. Ya ağzı kapatılmıştı ya da ölmüştü ama Claire iki seçeneği de hayalinde canlandırmak istemedi. Bütün vücudu acı içindeydi ve kusmak istiyordu. *Ne yaptım ben?* Hiçbir şey. Herhalde arkadaşlarından birinin hayatı kurtarmıştı. Angel'ın hayatı pahasına.

Bir adım atmak istediğinde ise sendeledi, az kalsın düşüyordu. Shane onu yakaladı. "Hey," dedi. "Hey, bir şey yok. Biz iyiyiz. Polisler ilgilenecektir."

Claire onun da buna inanmadığını biliyordu. Polisler konuyla ilgilenmeyecekti; Amelie ya da Oliver onlara avlanmayı yasaklamadığı sürece cesaret edemezlerdi. Sonuçta, Michael gibi Jason da ayrıcalıklara sahipti.

Angel teknik olarak kolay hedefti, korunmasız ve bir yabancıydı.

Ancak Jenna ve Tyler ile ilgili konuyu örtbas etmek zorunda kalacaklardı. Ya Angel'ın kayboluşu ya da ölümünü unutmaları için hafızaları silinecek, ya da aynı kaderi

paylaşacaklardı. *On dakika önce onları evden kovuyordun,* diye hatırlattı kendine. *Miranda'yı halka açıklayacaklardı. Morganville'i de.*

"Pikabı kontrol et," dedi Shane'e. "Tyler'ın doğru söyleyip söylemediğini anlayalım. O videoyu pikaptaki bir sunucuya aktardılarsa..."

"Anladım," dedi ve araca doğru gitti. Kilitli değildi, içeriye girmek için kargo kapısını açtı.

"Hey!" Tyler trans halinden çıktı ve yüzüne renk geldi. "Hey, buradan defol, orada hassas aletler var!" Pikaba doğru gitti ama Michael onu yakaladı ve bir şey yapmasını engelledi. Ama bu Tyler'ın konuşmasına engel olmadı. "Haklarımız var biliyorsunuz. Oradaki bir alete dokunursanız, size dava açarım!" Kesinlikle güvenebileceği bir noktaydı bu, tersine dönmüş bir dünyada gerçek ve güven verici bir şeydi. Miranda'nın gerçek olup olmadığını anlamak zorundaydı ama en azından bu onun alanıydı, yoksa Ölüm Sonrası şovunu yapıyor olmazdı. Ancak vampirler tarafından takip edilmek ve avlanmak -kimse vampirlerden bahsetmemişti- farklı bir durumdu. Heyecanlı ve parlak gözlerinde korku ve öfke vardı.

"Rahat ol," dedi Michael. "Bekle." Tyler ileri gitmesin diye elini uzattı, avuç içi dışarıda kalacak şekilde görüşünü kapattı ama Tyler ilerledi ve Michael'ı geçip pikaba baktı.

Sonra da yarım dakika sonra pikaptan çıkan Shane'e baktı. "Video sunucuda, Mike. Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu kez, Michael, Tyler'a odaklandı, ciddiydi. Gözbebeğinde kırmızılar dolaşıyordu ve Claire ne olduğunu tam anlayamasa da ondan güçlü bir enerji yayıldığını hissetti. "Bu kalan tek kopya mı?" diye sordu Tyler'a. Sesi bile farklı çıkıyordu şimdi. Daha az insancıl.

"Evet," dedi Tyler gözlerini kırpıştırarak. "Yani, hayır! İnternette yayınlandı bile..."

"Evet, bu yalan." Michael, Shane'e geri baktı ve başını salladı. "Bu tek kopya. Yok et."

"Hayır!"

Tyler'ın çığlığı öfke ve acı doluydu ama Michael'a karşı koymaya da çalışmadı. Bunun ne kadar tehlikeli olacağını anlamış olmalıydı.

Jenna karşı çıkmadı bile. Yerde çöktü, bağdaş kurdu ve başını elleri arasına aldı.

"İnanmadı," dedi. "Angel asla gerçekten inanmadı. Tanrı'ya. Onu bu işe bulaştırmamalıydım. Evine göndermeliydim onu..." Sesi yorgun geliyordu ve bir ürpertiyle Miranda'nın söylediklerini hatırladı. Çevresinde, Cam Ev'in dışındaki bu görünmez dünyada, hayaletler Jenna'nın etrafında toplaşmıştı. Bir çeşit psişik yolla onu parça parça yiyor ve kasabaya getirdiği o değişik enerjiyi tüketiyorlardı.

Kendileri gittikçe güçlenerek.

Sessizlik. Uzaktan bir köpeğin delice havlaması ile kesilen derin sessizlik.

"Hadi ama," dedi Michael ve Tyler'ı kolundan tuttu. "İçeri girelim."

Claire, Jenna'ya gitti ve ona elini uzattı. Jenna önce eline sonra ona baktı ve sonunda başını sallayıp kalktı. "Bu çılgınlık," dedi Claire'e.

"Biliyorum," dedi. "İçeri gel."

Shane onlara katılmak için geri gelirken kapıda bekledi. Karanlıktan ona zarar verecek bir şey çıkmadı bu kez. İçeri girince kapıyı kapatıp kilitledi. Bir süre kafasını tahtaya yasladı.

Üzgünüm, dedi kaybolan Angel'a. *Kendi tarzında, çekiciydi. Keşke...*

Ama bu düşüncesini nasıl bitireceğini bile bilmiyordu.

14

MYRNIN

İmkânsızı başarmak konusunda öğrendiğim şey, parmak ucundaki geçmişi asla düşünmemektir. Önündeki şeyi yap. Sonra diğerini. Sonra bir diğerini. Bu yolla insanlar piramitleri inşa etti, dağlara tırmandı ve roketle aya gitti.

İşte bu şekilde ellerimi ve ayaklarımı koymak için zindandaki duvarda santim santim oyuklar kazdım. Yukarı bakmadım; aşağı bakmadım. Sadece önümdeki işe baktım ve yan etkisi olan acıyı görmezden geldim. Bu konuda yeterince pratik yapmıştım kesinlikle.

Yeterince konsantre olunca, panik ataklar zihnimin arkasında akan uğultulara dönüştü. Tıpkı arka planda hızla akan ama kulak asılmayan nehir akıntısı gibiydi. Bir bakıma, iyi bir dikkat dağıtıcı etkendi. Sanki yalnız değildim, gerçek yoldaşım korkunç derece bozulmuş, çığlıklar atan aklımdı.

Konsantrem kaybolduğunda ne kadar yükseğe çıktığımı anladım. Oysa konsantremi kaybetmek benim hatam değildi. İnanılmaz derecede odaklanmıştım ama birden düşüncelerimden geçen soğuk ve buz gibi parmakları hissettim. Tabii ki, böyle bir şey olduğunda insanın dikkati dağılabilir.

Parmaklarım kaydı, sonra da çıplak ayaklarım. Düşerken aşağıdaki boşlukları saydım, aman Tanrım neredeyse on basamak bitmişti. Sonra Claire'in yüzünü gördüm. Sadece kısa bir görüntüydü, solgun ve endişeliydi. Bir de başka bir yüz gördüm. Soluk sarı saçlı ve açık renkli gözlü bir kadın. Amelie değildi ama bir şekilde ona benziyordu. Tanımadığım biriydi.

İnsandı. Daha da önemlisi, zihinsel parmak izleri aklımda beliren bir insan. Bir kahin, gerçek olanından, Miranda gibi. Geleceği görebilen biri ama daha da fazlası; insanların zihinlerine ulaşabilen ve dokunabilen biri. Bu deneyiminden benim kadar hoşlanıp hoşlanmadığını bilmesem de, onun aracılığıyla Claire'e benden bahsedildiğine ikna oldum.

Beni kurtar, diye yalvardım yine, buz gibi suya ve ondan da soğuk taşlara düşerken. Kemikler kırıldı tabii. Orada, cehennemin dibinde rahatsız bir şekilde kaldım, ta ki iyileşip tekrar tırmanmayı düşününceye kadar.

Claire, diye düşündüm. *Benim için gel. Lütfen.*

Çünkü içimde on basamağın daha yolun başı olduğunu söyleyen bir ses vardı. Çok uzun bir yol vardı önümde ve zaten açlıktan kıvranıyordum. Yakında, şimdiye kadar ba-

şardığım netlik ve odaklanmayı başarmak oldukça zor olacaktı.

Sonra da imkânsız.

Bunu başaramayacaksın, dedi içimdeki mantıklı ses. Bunun bana bir faydası yoktu. Beynimin o kısmını çıkarıp suya atmak istedim ama belki de çok akıllıca bir yanıt olmazdı.

Bu yüzden mantığımı zihinsel parmaklıklardan oluşan bir yere kilitledim ve önümdeki ilk işe odaklanıp tekrar tırmanmaya başladım.

15

CLAIRE

Polis notlar aldı, genç ve güçlü bir adamın, arkadaşlarının gözü önünde ortadan kaybolması fikrine işi gereği şüpheli yaklaştı. *Çünkü burada asla böyle şeyler olmaz,* diye düşündü alaylı bir şekilde Claire. Ama bir bakıma haklı da sayılırlardı. Vampirler başıboş dolaşanları yakalardı, gruplara saldırmazdı. Akıllıca değildi ve yokluğu kolayca belli olacak yabancılardan da uzak dururlardı.

Angel, Morganville'i ziyaret eden yüksek mevkide biriydi, iki yıl önce kasabadan geçen parlak saçlı valiyi saymazsak tabii. O adam gaz almak için bile durmamıştı, sadece kumlar saçarak parlak aracıyla hızla geçmiş ve söylentiye göre bir trafik ışığında durmuş ve onu pek de umursamayan insanlara el sallamıştı.

Angel'ı kaçırmak, vampirlerin o valinin karavanını durdurup sedan kapısını parçalayarak onu gün ortasında sürükleyerek götürmesi gibi bir şeydi.

Hepsi de ifade verdi. Eve, Michael, Shane, Claire, Jenna ve Tyler. Miranda akıllıca içeride kalmıştı. Tyler'ın hikâyesi pikabı soymaya niyetli silahlı bir ergen çetesine dönüşmüştü. Jenna ise içlerinden birinin Angel'ı alıp götürmesi dışında pek bir şey görmediğini söylemişti.

Shane ilk sirenler ve ışıklar sönmeden, Eve'e doğrudan şunu sormuştu: "Kardeşini ispiyonlamamızı istiyor musun, istemiyor musun? Senin kararın Eve. Şahsen, küçük canavarın daha fazla fırsata ihtiyacı yok, ama–"

"Evet," diye sözünü kesti Eve. "Yap. Onlara her şeyi anlatacağım."

Böylece Cam Ev'in dört üyesi de Jason'ın ve diğer iki vampirin ismini verdiler; Claire kesinlikle buna biraz üzülmüştü. Jason'a güvenmişti, bir süreliğine ama o iyice kontrolden çıkmıştı ve durdurulması gerekiyordu. Eve bile bunu anlamıştı artık.

Polisler geldikleri gibi geri gitmişlerdi; kimse olan bitenden sonra pek aceleci davranmıyordu. Tyler ve Jenna birlikte ön basamaklara oturdular, uyuşuk ve ne yapacaklarını bilemez haldeydiler. Bu yüzden Claire onları içeri aldı, kahve hazırladı ve diğerlerinin de fikrini alarak Jenna'nın oturma odasındaki kanepede Tyler'ın ise girişte uyumasına yardımcı oldu. Kimse rahat uyuyamadı ve Claire şafaktan önce kahve içmek için aşağı indiğinde iki ziyaretçinin de uyanık ve el ele tutuşmuş hâlde yemek masasında oturduklarını gördü.

Claire merdivenlerde durup izledi. Tuhaf bir manzaraydı, kesinlikle garip bir şeyler vardı. Bir anlığına Claire,

Jenna'nın söylediklerini anlayamadı ama sonra bir ürpertiyle duydu.

"... Yakın," dedi Jenna mesafeli, uyuşuk bir sesle. "Onu hissedebiliyorum dışarıda; geliyor. Bir dakika... Onun bu yerdeki engelleri aşması zor..."

Claire dikkatlice bir basamak indi, sonra bir basamak daha. Oda karanlıktı, sadece yemek masası üstünde ortamı daha gizemli kılan mumlar vardı. *Ne yapıyorsunuz?*

Bir sonraki saniyede Angel'ın solgun, görünmez hayaleti duvardan çıkınca ne olduğu anlaşıldı.

Tyler sandalyesinde kaskatı kaldı ama Jenna onun elini tutup tekrar oturmasını sağladı. Angel havada sallanıp duruyordu, yakamoz gibi ürkütücü bir loş ışık yayıyordu. Kendini kaybetmiş ve sıkıntılı görünüyordu.

Claire bacaklarının uyuştuğunu hissetti. Hızla merdivenlere oturdu, hızlı bir nefes alırken dudakları aralanmış, olan biteni izliyordu. *Neler oluyor burada?* Angel belli ki ölüydü, buna şüphe yoktu, çizgiyi geçmeden böyle bir hayalet olamazsınız. Boğazında kararmış bir leke vardı. Claire bunu görünce ürperdi. Jason'ın ona ne yaptığı belliydi. Ya da arkadaşlarının yaptığı. Angel'ın bedeni gelmiş olsa da, o Morganville'deki büyüyen vampir probleminin bir kurbanıydı.

Jenna sandalyesinde geriye yaslandı, açıkça bitkin düşmüştü.

"Doğru," dedi Angel. Sesi bir kuyunun dibinden geliyor gibiydi. "Söylediklerinin hepsi doğru. Çok fazla ruh var, Jenna. Kendilerini kaybetmişler. Çok öfkeliler."

"Sana yardım edemediğimiz için çok üzgünüm," diye fısıldadı Jenna.

"Biliyorum." Buna yandan bakış attığı Tyler da dahildi ve genç adam ürperdi. Herhalde tamamen görmezden gelinmek istiyordu. Hayalet Angel'ın bakışları Tyler'dan geçip Claire'e geldiğinde, nasıl hissettiğini anladı. O boş bakışlardan çok dehşetli bir şey vardı. "Ve sen," dedi Angel, Claire'e. "Senin hatan değil. Kendini suçladığını biliyorum."

Claire titredi. Angel'ın ruhu çevresinden enerji aldığından oda oldukça soğuktu. "Seni kaybettiğimiz için üzgünüm."

"Angel'ı kaybetmedik," dedi Jenna. "O bizimle. Bize yardım edebilir."

"Ben–" Claire derin bir nefes aldı, kış soğuğunda nefes alır gibiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Miranda'nın söylediklerini hatırlıyorsun..."

"Miranda burada değil ve ben kesinlikle arkadaşımızı terk edemem."

"Etmelisin," dedi, mutfak kapısından gelen yumuşak bir ses. Claire döndü ve elinde soğukta dumanı tüten bir bardak tutan Miranda'yı gördü. "Gitmesine izin vermelisin. Burada ne kadar uzun kalırsa, o kadar acıkacak. Bir süre sonra, artık senin arkadaşın olmayacak, Jenna. Kız kardeşin gibi tıpkı."

"Onun hakkında konuşma!"

"Gitmesine izin vermek zorundasın," dedi Miranda. Masaya doğru yürüdü ve içinde çikolata kokan bardağını

bırakıp derin bir nefes aldı. "Gitmesi gereken yere nasıl gidebileceğini sana gösterebilirim."

Jenna'nın gözleri açıldı, sonra kapandı. "Bunu yapabileceğini nerden bileyim?"

"Çünkü oradaydım ve geri geldim. Kafası karışık ve korkmuş. İzin verirsen onu oraya götürebilirim. Ama bunu ancak sabah yapabilirim."

Miranda pencereden dışarı çıktı. Daha karanlıktı ama doğuya doğru bir kızıllık vardı. "Ve sadece benimle gelmek isterse yapabilirim. Onun burada kalmayı istemesini sağlarsan, daha da zorlaşır. Elini bırakmalısın, şimdi."

Jenna kaşlarını çattı ama ellerini Angel'ınkinden çekti. Angel hemen renk ve görüntüsünü kaybetti, bir hayaletin sisli görünümünü aldı yine. Yüzündeki acı ve korku o kadar endişelendiriciydi ki Jenna tekrar ona dokunmaya çalıştı.

Miranda ellerini çekti. "Hayır," dedi. "Yapamazsın. Anlıyor musun? Yapamazsın. O iyi. Hissettiği şey, senin bildiğin acı gibi değil. O karmaşıklık. Güneş doğunca onu alacağım. İyi olacak."

"Mir?" diye sordu Claire yumuşak bir sesle. "Bunu senin yapman doğru mu? Tehlikeli mi?"

Küçük kız iç çekip omuz silkti hafifçe. "Zor," dedi. "Ama gitmeye hazır değilim, bu yüzden dönebilirim. Herkes yapamaz. Her zaman da olmaz. Hatırlıyorsun, değil mi? O duyguyu?"

Claire istemese de hatırlıyordu. Burada ölmüştü, kısa sürede, Cam Ev'de. Evin koruyuculuğu çöktüğünde, bu garip

tg: kaktusunx

his oluşmuştu. Sanki bir yerlere çekilmiş, kaosa sürüklenmişti. Belki her şey düzelecekti ama gerçekten dehşet vericiydi.

Başını salladı.

"Yapabilirim," dedi Miranda sessizce. "Sadece bundan hoşlanmıyorum. Bu yüzden daha önce benim peşimdelerdi. Çünkü yardım edebileceğimi biliyorlar. Sadece yapmak istemiyorum."

"Onlarla konuşabilir misin?" diye sordu Claire.

"Evet," dedi Jenna ve Miranda da başını salladı. "Sanırım ikimiz de yapabiliriz."

"Düşünüyorum da..." Bu konuda gerçekten tereddütlüydü, çünkü öğrendiklerini bencilce kullanmak anlamına geliyordu. "Düşündüm de, eğer mümkünse, onlardan benim için bir şey öğrenmelerini isteyebilirsiniz."

"Neyi?"

"Myrnin hakkında," dedi. "Jenna, onu daha önce gördün. Sanırım isteği dışında bir yerde tutuluyor. Ona yardım etmeliyim ama nerede arayacağıma dair bir fikre ihtiyacım var. Bana yardım eder misiniz? Nerede olduğunu bulmama yardım edebilirler mi?" Sesindeki çaresizliği pek belli etmek istemiyordu ama bunu başarmış sayılmazdı. "Lütfen?"

"Bu onun için çok tehlikeli," dedi Miranda ve Jenna'ya doğru başını salladı. "Artık onlarla konuşmamalı. Ama ben yaparım. Onları heyecanlandırmadığı sürece, dışarı çıkıp onları görebilirim..." Birden pencereye doğru baktı. "Güneş doğuyor. Angel ve ben şimdi gitmeliyiz. Kusura bakma."

Miranda, Angel'a doğru yürüyüp onun elini tuttu. Angel artık yalnız olmamanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes verdi. İkisi de kayboluyordu. Bütün süre boyunca sandalyesinde sessizlik ve şaşkınlık içinde donakalan Tyler, masadan fırladı, Jenna da geri sendeledi. Miranda başını çevirmiş, gözlerini kapamıştı ve gerçek bedeni Angel'ınkiyle birlikte yok oluyordu.

İkisi de gitmişti.

Claire içindeki korkuyu yutkundu ve konuştu, "Mir? Orada mısın?" Etrafında soğuk bir varlık hissetti ve bunun evet demek olduğunu anladı. "Tamam. Hâlâ burada, sadece onu şimdi göremiyoruz. Sanırım Angel'ı gitmesi gereken yere bırakacak."

Tyler ağlayacakmış gibiydi. "Sizler de kimsiniz?"

Jenna öyle bakmıyordu hiç. Odaklanmış gibiydi. Gözlerindeki ışık artıyordu ve omuzlarını geriye itip düzeltti. "Buraya bunun için geldim," dedi. "Yapmam gereken buydu. Bu kızla tanışmak. Ona yardım etmek."

"Öyle mi?" diye cevapladı Tyler. "Peki ya ben, Jenna? Tam olarak ne yapmalıyım? Şimdi normal hayatıma nasıl dönerim? Tanrım, bu sadece bir işti, aptal bir iş. Asla inançlı biri değildim, senin gibi değil..."

Ama şimdi inançlıydı. Bundan hoşlanmamıştı. Saçlarını koparmak istercesine dağınık saçlarını çekiyordu, sonra masaya yüz üstü düştü.

"Buradan asla ayrılamam değil mi? Boğuk sesi aynen Angel'ınki gibi çıkıyordu. "Kahretsin. Red Sox için sezonluk biletlerim vardı. İyi koltuklarda."

Claire arkasında ayak sesleri duydu ve merdivenlerde hantalca duran Eve göründü. Durdu, esniyordu. Saçlarında bir tuhaflık vardı, papağan sorguçu gibi yıkarı yapışmıştı. Muhtemelen bilerek değildi. Hâlâ üzerinde muhteşem bir pijama altı ve kocaman bir White Stripes konser tişörtü vardı. Henüz makyaj da yapmamıştı. "Ne kaçırdım?" dedi.

"Otur istersen," dedi Claire. "Kahve yapsam iyi olacak."

Polisler kahvaltıdan sonra nihayet aradılar. Kahvaltı, poptartlar ile Jenna ve Tyler'ı uyanmadan kafalarına vurup onlarla ne yapacaklarına karar verinceye kadar bir odaya kilitlemekle ilgiliydi. Bu Shane'in fikriydi. Claire polislerin Ölüm Sonrası ekibinden hayatta kalan iki kişiyi isteyeceklerini düşünmüştü ama onlar bunun yerine Eve'den polis karakoluna gelmesini istediler. Sadece Eve, bu aslında Claire için iyi sayılırdı çünkü derslerine girmesi gerekliydi. Tekrar Miranda'yla konuşmaya can atıyordu. Belki hayalet bağlantılarıyla Myrnin'i bulabilmişlerdi. Ancak cevap bekleyerek evin etrafında dolanmanın bir faydası yoktu. Dersleri kaçırmakla da bir yere varamazdı.

"Common Grounds'da beş dakika içinde müzik seansım var," dedi Michael, saatine bakarken. Eve makyaj masasında oturmuş, göz kalemi sürüyordu.

"Ve?" diye sordu. Claire etkilenmiş, onu izliyordu. Eve oldukça konsantre olmuş makyajına devam ediyordu, bu garipti. Claire göz kalemi sürmeyi beceremezdi. Yetenek isteyen bir işti.

"Artık çıkmam gerek," dedi. "Geliyor musun?"

"Tatlım, gerçek güzellik aceleye gelmez." Eve rimele geçti. "Sen çık. Ben iyiyim."

"Tek başına olmaz," dedi Michael. "Yeni kurallar. Hiçbiriniz yalnız gezemezsiniz. Shane bile."

"Vay canına, Aşırıkoruyucu Baba, bu sabah evden çıkmadan ona söylemeliydin bence."

"Nereye gidiyordu?"

"İş mülakatı. Bana nedenini söylemedi, bu yüzden belki yüz kızartıcı bir şeydi, çiçek düzenlemesi ya da erkek striptizi gibi," dedi Eve. "Sakin ol, o iyi. Neyse, araba kullanabilirim. Ölünün arabası yine kullanılmaya hazır." Pek çok tamir ve parça değişikliği yapılmış ve şimdi neredeyse yenilenmiş arabasını kastediyordu. "Üstelik polise gidiyorum, dar sokaklarda vampir avlamaya değil. İhtiyacım olan bütün vampirlere sahibim." Ona bir öpücük gönderdi.

Michael eğilip onu başından öptü; saçları düzeltilmişti ve ters bir konumda değildi artık. "Dikkatli ol."

"Hep dikkatliyim."

Michael hem akustik hem elektro gitarıyla çıktı. Eve sakince gülümsedi ve diğer kirpiğine de dikkatli ve düzgün vuruşlarla rimeli sürdü.

"Beni bir yere bırakabilir misin?" diye sordu Claire. "Dersim var. Bir de şu ziyaretçilerimiz konusunda ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," dedi Eve. "Bu bizi ilgilendirmez."

"Ama, ya Jenna her şeyi halka açıklarsa? Ya da Tyler? Çok fazla şey biliyorlar."

"Hiçbir kanıtları yok. Ben de bunu polislere anlatacağım," dedi Eve. "Artık bir Cam Ev problemi değil bu. Morganville'in sorunu ve resmi yollarla halledilmesi gerekir. Kahretsin, bütün bunlara sebep olan kişi Jason, biz değiliz."

Yine de Claire iyi hissetmiyordu. Resmi Morganville çözümünün bir araba kazasında iki kişinin ölümüyle, Ölüm Sonrası ekibi hikâyesinin sonu olacağından korkuyordu. Ama doğrusu polislere, Oliver'a ya da Amelie'ye söylemeden de bir çıkış yolu bulamıyordu. Her şey çok ileri gitmişti. Üstelik, Angel'ın ölümüyle ilgili ağır bir suçluluk duygusu taşıyordu. Onları durdurmak için bir şey yapabileceğini düşünmeden edemiyordu. Ancak, pratikte, böyle bir olanak olmadığının da farkındaydı.

Bu karmakarışık bir konuydu ve çözmesi zaman alacaktı. Ancak açık olan bir konu vardı; bunu Jason'ın yanına bırakamazlardı. Zaten tehlikeliydi. Özgür olduğunu düşünürse kim bilir daha neler yapacaktı? Aslında Claire biliyordu; sonunda Eve'in peşine düşeceğini biliyordu. Buna asla izin veremezdi.

Eve güzel görünüyordu, kendi tarzında; kuru kafa temalı giysileri azaltmıştı ama gotik rengi olan siyahları da diğer renklerle uyumlu bir şekilde giymişti. Takıları çarpıcıydı ve makyajı sadece moda tanıtımlarında ve uzay filmlerinde görülen cinsteydi.

Ağır iş botlarını da giymişti ama Claire ona yakıştığını düşündü. Ölünün Arabası parlak ve yeni görünüyordu yine ve Eve ön panoya tırpanı ve parlayan kırmızı gözleriyle oyuncak Azrail biblosunu eklemişti. Ayrıca bir teyp için eşya değiş tokuş etmiş ve müzik sisteminin kalitesini iyice yükseltmişti. Florance+The Machine adlı grubu hiç duymamış kasabada iyi bir tanıtım, diye düşündü Claire.

Müzik, konuşulamayacak kadar gürültülüydü ama sorun değildi; Claire düşüncelere dalma modundaydı. İyi uyuyamamıştı ve Myrnin için gittikçe daha çok endişeleniyordu. Gün, tam tersine, tipik bir Teksas günüydü, nem azdı ve güneşten yanma olasılığı yüksekti. Kuru esinti için pencereyi açık tuttu.

Yoldan geçerlerken kafalar onlara dönüyordu. Bazı yaşlı insanlar gürültüden rahatsız olmuşlardı tabii ki. Bazıları cenaze arabasını görünceye kadar tepkisiz kalmıştı. Eve'in arabası olduğu anlaşılıyordu kolaylıkla; Morganville'de Ransom Cenaze Evi dışında kimse böyle bir şeye sahip değildi. Özellikle de ölüm süsleriyle. Claire birden gerildi ve uzanarak müzik sesini kıstı.

"Ne var?" diye sordu Eve. Önceki gece olanlar ve kardeşinin ani öldürücü dönüşünü düşününce oldukça neşeliydi. Ama sonra Claire onu durdurmak için olumlu bir şeyler yaptığından rahatlamış olduğunu anladı. "Hadi ama, o kadar duygusal değil."

"Hayır, iyi. Ben sadece–" Claire rahatsız olduğu şeyi açıklayamadı, yalnızca içinde garip bir duygu vardı. Belki

gördükleri el ilanlarındandı. Ön pencereleri de hâlâ parçalanmış ve kontraplakla güçlendirilmişti.

Ama kesinlikle kişisel bir şeydi, onlara bakışlarından anlaşılıyordu.

Araba Common Grounds'ın önünden geçti. Ön camdan bir bakış atarak Michael'ın gitarları kurduğunu gördü. Eskisi kadar çalmıyordu artık, bu nedenle bu, onun için özel bir etkinlikti. Bir vampire dönüşmek onun bir rock star olma istediğini değiştirmiş olmalıydı ama hâlâ çok iyi olduğunu inkar edemezdiniz. Bir kayıt için bile teklif almış ama geri çevirmişti, çünkü konser turları iyi bir fikir değildi. (Ve tabii ki Amelie bunu yasaklamıştı). Sonuçta, önemli kayıtların bile sessiz kalamayacağı önemli bir sorunu vardı.

Claire onun bu konuda pek konuşmadığını fark etti. Hayatı müzik üstüne kuruluyken, uyarılmadan ya da izin istenmeden tamamen değişmişti. Bunun ne kadar haksızlık olduğunu sesli ya da sessiz asla söylememişti. Ona da söylemedi.

"Onun için daha çok insan gelmeli," dedi Eve.

"Ne?"

"Bir kalabalık. Michael hep kalabalığı çeker ama şuraya bak. Bir dizi insan görüyor musun?" Eve önce şok olmuş sonra da öfkelenmişti. "Şu geri zekâlılar. Ona kızgın değiller, değil mi? Niçin?"

Çünkü bir insanla *evlenmiş bir vampir o*, diye düşündü Claire ama söylemedi. Eve bunu biliyordu. Sadece insanların Michael'ı olduğu gibi kabullenmeyip ondan nefret etmesini kabul edemiyordu.

"Onun çalmasını dinlemeye gelmezlerse çok kırılacak. Tek isteği buydu, çalmak ve insanları mutlu etmek. Ondan bunu alırlarsa..." Eve dudaklarını ısırdı ve koyu gözlerine yaşlar doldu. Claire uzanıp arkadaşının elini tuttu. Eve derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı. "Evet. İyi olacak. İyi olacağız. Tamam mı?"

"Haklısın," dedi Claire, ne söyleyeceğini tam olarak bilemeden. Konuyu büyük bir gülümsemeyle kapatmaya çalıştı.

Eve kasabanın seyrek trafik ışıklarından birinde durdu, kavşaktaki pikap, traktörlerinin geçmesini bekledi. "TPU'ya gitmek için acelen var mı?"

Claire saatine baktı. "Dersim yirmi dakika sonra başlıyor."

"Common Grounds'da belki kahve içerdik..."

Michael'ı destekleriyle daha iyi hissettirmek için, diye tahmin etti Claire. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama, "Polisler seni beklemiyor mu?" dedi.

"Evet. Sanki kardeşim hakkında ellerindeki beş santimlik kalın dosyada olanlardan başka bir şey söyleyeceğim."

"Sanırım arkadaşlarının kim olduğunu falan öğrenmek istiyorlar."

"Sanki ben biliyorum da."

Doğru. Jason ve Eve erken yaşlardan beri ayrı yaşıyorlardı. Claire bazen bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ederdi. Ama Eve'in kötü deneyimlerine bakılırsa, belki de tek çocuk olduğu için mutlu olmalıydı.

"Hey!" dedi sertçe Eve. "Ne yapıyorsun?"

Claire kendisine söylediğini sanarak zıpladı ama hayır, Eve pencereyi indirmiş, dışarıya bağırıyordu. Claire başını çevirince, metal üzerinde tiz bir çizik sesi duydu. Eve çığlıklar atarak kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Claire emniyet kemerini açıp onun arkasından çıktı. "Ne oldu?" diye sordu ama neler olduğunu anladı hemen. Kavşak kenarındaki kaldırımda bir grup ergen çocuk, ellerinde anahtarlarla Eve'in arabasına bir şeyler yazıyordu. S ve Ü harfleri çoktan çizilmişti bile. Claire devamında R-T-Ü-K harflerinin geleceğini tahmin etti.

"Tanrım, sanki liseye geri göndük!" dedi Eve ve çocuğu arabadan uzaklaştırdı. "Elini arabamdan çek, Aeron!"

"Sen ellerini üzerimden çekmeye ne dersin?" diyerek dudağını büktü ve onu arabaya çarpacak şekilde itti. "Ne ekersen onu biçersin!"

"Sınıfta kalmadan önce bile en zeki çocuk değildin ama parlak günlerindi değil mi? Gerçekten benimle kavga mı etmek istiyorsun, geri zekâlı? Hayatının hatası!" Gotik makyajına rağmen yanakları al al olan Eve, oldukça kızgındı, vücudu titriyordu ve yumruklarını sıkmıştı.

"O yakışıklı vampir erkek arkadaşınla bir çeşit sihirli koruma altında olduğunu mu sanıyorsun?" dedi gruptan bir kız. "Değilsin."

"Erkek arkadaş değil. Kocası," dedi bir diğeri ve kusacak gibi ses çıkardı. "Tanrım, sizin hiç saygınız yok mu? Onunla evlenmek? Bu iğrenç. Bir ineğin kasapla evlenmesi gibi. İğrenç olduğunuz için ikinizi de hapse tıkmalılar."

Aeron güldü. "Oh, tabii ki, öyle dersin Melanie. Lisedeyken o çocukla sen de çıktın."

"Elbette ama onlardan biri olmadan önceydi!"

"Babam senin bir hain olduğunu söylüyor," dedi başka bir çocuk ve çok farklı bir tonu vardı. Sessiz, kendinden emin, tehlikeli. "Amcam Jake geçen gece ortadan kayboldu. Böyle olayların çok olduğu bu kasabada, değil mi? Ve siz yardım ettiniz. Vampirleri her zamanki yerleri olan en yükseğe yerleştirdiniz. Bütün Kurucu evleri gibi. Sizler para için vampirlere satılan fahişelersiniz."

Eve çocuğa saldırdı. Claire limuzinin arkasından dolaşıncaya kadar içinden bir his onu asla durduramayacağını söylüyordu. Haklıydı da. Eve çocuğun yüzüne bir tokat yapıştırdı. "Sakın, Roy Farmer!" diye bağırdı Eve. "Sakın–"

Çocuk onu geri itti ve Claire daha bir nefes alamadan çenesine vurdu. Sanki bir çeşit görünmez sinyal alan aynı ya da birkaç yaş büyük olan çocuklar da saldırmaya başladı.

"Hayır!" Eve çocukların arasında darp edilirken Claire bağırdı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, böyle bir kaosta arkadaşını kurtarmak için kime saldıracağını bilemedi. Herkes aynı anda hareket ediyordu ve Eve olayın ortasındaydı. Her şey çılgıncaydı.

Claire bir kızın saçlarından tutup çekinceye kadar uzun süre geçmiş gibiydi. Tekmelemek için ayağını kaldıran kız dengesini yitirdi ve geriye düştü. Bağrışırken Claire onu birkaç adım sürükledi. Kız her ne söylüyorsa pek çok küfür geçiyordu ama Claire dikkatini vermedi. Kızı dikenli

otlara itti ve sonra saldırganların yanına çekti. Birini durdurmak diğerlerini dayağı durdurmamıştı. Elindeki silahlar vampirler içindi, insanlar için değil. İyileşemeyecek insanlar üzerinde kullanamazdı ama bu böyle devam ederse Eve'in hayatını kurtarmak için onlara gerçek ve çok zarar vermek zorunda kalacaktı.

Derin nefes al. İkinci defa durakladı ve grubun liderini saptadı, Eve'in tokatladığı kişiydi. Eve'e gerçek bir nefretle saldıran oydu. Claire çabucak ona doğru ilerlerdi, Shane'in ona öğrettiği iki hareketi yapmaya çalıştı: ilk olarak böbreğe sert ve hızlı yumruklar; ikincisi ona döndüğünde dizine ayak topuğuyla vurmak.

İşe yaradı. Saldırgan çekildi ve dizlerine çöktü; sonra ayağa kalktı, sendeleyerek Claire'e döndü. Diğerleri hâlâ Eve'in peşinden gidiyordu ama o, Claire'in arkasından koşunca çocuklar da dağılıp onu takip etmeye başladı.

Claire geriye doğru sendeledi, yardım istedi -faydası yoktu- ve koşmaya başladı.

Arkasından koştular.

Morganville'deki herkes koşma konusunda iyiydi elbette ama Claire'in iyi bir nedeni vardı. Kendisini yakalayacaklarını düşünecekleri yakın bir mesafede koşuyor ama tam olarak da onlara yaklaşmıyordu. Grubun lideri, adı neydi? Roy bir şey? Roy hızlıydı ve ondan birkaç adım önden koşuyordu. Claire'i yakalarsa, kuşkusuz, Eve'den olduğu gibi ondan da öcünü alacaktı.

Onu bırakın. Lütfen onu bırakın!

Bacakları yanmaya başladı; Claire iyi bir mesafede koşuyordu ama adrenalin ve korku gittikçe artıyordu. Kurt köpekleri gibi koşan bu çocukların o kadar hızla yorulmayacaklarını biliyordu. Toplu halde koştuklarından motivastonları daha yüksekti. İleride başka bir kavşak vardı Claire ama caddede kimseyi göremedi. Hayır, trafik ışıklarında duran bir araba vardı.

Üstü açık, kırmızı ve çekici bir spor araba. Monica Morrell'ın arabası.

Monica, uçuşan havalı saçlarının kuru rüzgarda dağılmaması için başına bir örtü takmıştı. Gözlerinde büyük rock star gözlükleri vardı. Claire'in koştuğu tarafa baktığında, yüzündeki ifadeyi okumamak imkânsızdı.

Claire fırsatı kullandı. Arabanın kapısından içerideki yolcu koltuğuna atladı, az kalsın Monica'nın pahalı cüzdanının üstüne oturuyordu.

Monica ona bir saniyeliğine sessizce baktı, sonra onu geçip arabasına bir adım yaklaşan nefes nefese kalmış, öfkeli Roy Farmer'a çevirdi bakışlarını.

"Ne var?" dedi Monica. "Arabama dokunursan, seni öldürürüm Roy Toy." Sonra, ışığa ve gelen trafiğe bakmadan, kavşağa doğru arabayı hızla sürdü. Kalabalık arkadan koşsa bile -aslında kalabalık değildi, öfke dolu altı çocuktan ibaretti- hızla geride kaldı. Monica aynadan birkaç saniye geriye baktı ve saatte altmış mile ulaşan rekor bir hızla devam etti. Yavaşlamadan iki ışığı da es geçti. "Özel bir sebebi var mı? Umrumda değil ama bana kadar sıçradı olay."

"Teşekkürler," dedi Claire. Çünkü aşağılayıcı sözlerine rağmen Monica ona bir iyilik yapmıştı. Koşmaktan ve endişeden nefes nefese kaldığından sakinleşmeye çalıştı. "Sağa dön!"

"O tarafa değil, şekerim. Alışverişe gidiyorum."

Claire direksiyonu kapıp zorladı. Monica, Claire'in daha önce hiç duymadığı sözlerle küfretti ve Claire'in elini dikkatlice dönecek şekilde tuttu. "Yemin ederim, bu arabayı çarparsan, seni mahvederim!"

"Eve'i yakaladılar," dedi Claire. "Sağa dön. Bloktan dön!"

"Neden yapayım?"

"Onu dövdüler. Yaralı. Geri dönebilirler."

"Bana ne bundan?"

"Monica, onu öldürebilirler. Sadece git!"

Monica uzun süre tereddüt etti, öyle ki Claire hareket halindeki arabadan çıkmak üzereydi. Ama sonra Monica vitesi kırdı, sağa eğildi ve Eve'in arabasının durduğu yöne doğru kavşağa yol aldı.

Monica hiçbir şey söylemedi. Claire yerde kendi kanı içinde yatan Eve'e baktı, zaman durmuştu. Sonra Claire yanına çöktü. Eve'in gözleri kapalıydı. Hâlâ nefes alıyordu fakat teni solmuştu ve kafasındaki yaralardan kan akıyordu. Claire onu hareket ettirmeye cesaret edemedi, fakat tekmelenip dövüldüğü zaman kollarında oluşan kırmızı izleri görebiliyordu. İç kanaması ya da kırık bir kemiği olabilirdi...

Ambulans, diye düşündü ama telefonuna uzanınca Monica'nın, "911 mi? Fifth ve Stillwater arasındaki kal-

dırımda yaralı biri var. Cenaze arabasını bulun," dediğini işitti.

Monica telefonunu kapatıp cüzdanına atarken Claire yukarı baktı. Monica da ona baktı, omuz silkti ve aynada rujunu kontrol etti. "Hey," dedi. "Medeni olmadığımı söyleme. Bu kaldırımda izler kalacak."

Sonra arabasının motorunu çalıştırıp uzaklaştı.

Claire, Roy'un diğerlerini de alıp geri dönmesi konusunda haklıydı, ancak vardıklarında arkadaşlarının yarısı kendine gelmişti ve hâlâ onunla kalanlar ise taşkınlık yapacak durumda değildi. Yaklaşan ambulans sireniyle daha da geri çekildiler. Claire topuklarının üzerine oturdu ve Roy'a baktı. Gerçekten sıradan bir çocuktu, normal bir yüz, saçlar ve standart liseli kıyafeti. Onu diğerlerinden ayıran tek şey ellerindeki kandı ve bunu o da fark etmiş olmalı ki, gömleğinin ucundan tuttu, ellerini temizledi ve pantolonun içine geri soktu. Boğumlardaki yaralar dışında kanıt kalmamıştı.

Ambulans arabanın arkasında durup sirenler susunca Roy, Claire'e baktı. "Bitmedi," dedi. "Bay Malum vampir hayranlarının hak ettiğini bulacağını söylüyor. Sen de, onunla takıldığın için gününü göreceksin."

Claire ona bağırmak için inanılmaz bir istek duydu ama bunun kimseye faydası yoktu. Herkes ona canavarmış gibi bakıyordu ve sanki Eve ölmeyi hak eden bir sapkındı. Shane ne söyleyeceğini iyi bilirdi ama burada değildi. Michael da yoktu. Sadece Claire vardı, tek başına, arkadaşının kanlı ellerini tutuyordu.

Ona doğrudan bakıp "Onu getir, Küçük Roy," dedi Claire.

"Az kaldı," diye söz verdi öteki, başını çevirirken. Ayrılıp dağılmaya başladılar.

Ambulans görevlileri Claire'e geri çekilmesini söyleyip Eve'in durumunu değerlendirirken, Claire ancak o zaman, Roy'un sözlerini anladı.

Bay Malum diyor ki...

Bay Malum.

Aman Tanrım. Claire el ilanlarını, evlerine atılan tuğla ve yakıtı ve üzerinde mezar taşlarına yazılan isimlerini hatırladı.

Hepsinin isimleri.

Belki de Penyyfeather gaz yağı kullanmamıştı bile; sadece ortalığın karışmasından faydalanmıştı. Belki insanlar onları öldürmüşlerdi bile.

Michael'ı aramaya çalıştı ama telefonu tabii ki kapalıydı; eğer gitar çalıyorsa kapatmıştır. Shane'i aradı onun yerine. Beşinci çalıştan sonra açtı. "Selam," dedi, "burada bir işe girmeye çalışıyorum..."

"Eve yaralandı," dedi Claire. "Michael'a ulaş. Bay Malum bizi saldırı listesine almış. Arkanı kolla."

"Tanrım." Shane bir süre sustuktan sonra, "Eve iyi mi?" dedi.

"Bilmiyorum." İlk kez, heyecanı azaldıkça gerçekleri kavramaya başlayan Claire birden panikledi. "Tanrım, Shane, onu öyle tekmelediler ki–"

"Kim?" Claire tek sözcükte bile onun öfkesini okuyabiliyordu.

"Bilmiyorum. Roy Farmer, Aaron denen bir çocuk, Melanie denen bir kız–başka üç kişi daha. Shane, lütfen, Michael'a ulaş. Common Grounds'da..."

"Tamam," dedi. "Sen güvende misin?"

"Onunla hastaneye gidiyorum," dedi Claire. "Arkanı kolla, ciddiyim."

"Olur."

Telefonu kapattı ama Claire delicesine onu geri aramak istedi. Adını söylemesini, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini, onu sevdiğini, Morganville'de insanlardan korkmaması gerektiğini, vampirlerden korkması gerektiğini söylemesini diledi.

Çünkü Shane hep doğrusunu bilirdi, hep öyle olmuştu.

Eve acil tedavi odasına alınmıştı ve Claire'i içeri bırakmıyorlardı. Bekleme odasında sert bir plastik sandalyeye oturdu, ellerini ovalıyordu. İki kez yıkamasına rağmen yapış yapıştı elleri. Gözlerini kapattığında, Eve'i tekmelerken ve o yerde yatarken çocukların yüzündeki açık zevk geliyordu gözünün önüne.

Monica ve arkadaşlarını sindirmişti ama bu soğuk ve planlı bir şiddetti. İğrenç derecede farklıydı. Sadece kan isteyen kör ve mantıksız bir nefretti ve Claire nedenini anlayamıyordu. Dehşet içindeydi ve titriyordu.

Michael'ın geldiğini, Shane elini omuzlarına koyup yanına çökünce anladı. Başını kaldırdığında, Michael'ın önünden geçtiğini, onu durdurmak isteyen bir hemşireyi atlattığını ve acil odasının kapısını açtığını fark etti.

Shane bir şey söylemedi. Claire'in de söyleyecek sözü yoktu. Sadece onun yanında kendini bıraktı, gözyaşlarının akmasına izin verdi. Hissettiği şey sadece acı değildi, göğsünü yakan öfke ve kızgınlık da nefesini kesiyordu. Önce Myrnin kaybolmuştu ve sonra Penyyfeather onlara saldırmıştı. Sonra Jason ve Angel ve şimdi de bu. Bildikleri her şey yanlış gidiyor gibiydi, hepsi aynı anda. Morganville'in tuğlaları ve harçları bir araya gelmişti ve insanlar bunu ayırmak istiyordu.

Shane ona bir sevgilinin söylemesi gereken teselli sözleri fısıldadı. Tamam, geçti, gibi sözler yalnız ve korkmuş Claire'i biraz sakinleştirdi. Genç kız hıçkırıklarını yuttu ve kendini kontrol altına aldı. "Michael iyi mi?"

"Hayır, aslında," dedi Shane. "Biz ayrılırken, bir çocuk ona Eve'in hak ettiğini bulduğunu söyledi. Etrafı biraz dağıtmış olabiliriz. Oliver sinirlenecek. Bu bir bonustu ama. Michael'ı o geri zekâlının kafasını koparmaktan vazgeçirdim. İçinde biraz insan gururu vardı ama bilirsin buna karşı çıkmam ama..." Omuz silkti. "En azından birine vurdum. Buna ihtiyacım vardı."

Claire sırt çantasını karıştırıp içinden bir tomar buruşuk peçete çıkardı, burnunu sildi ve gözyaşlarını temizledi. "Shane, onları durduramadım. Onun üstüne çullandılar. Denedim, ama–"

"Seni tanıyorsan, daha fazlasını yapmışsındır," dedi. "Bay Malum'un bizim artık yasak bölge olmadığımızı söylediğini duydum ama bunu ciddiye almadım. Kahretsin, yine

başladı ve onun buna cesareti olduğunu sanmıyordum." Claire'in yanına oturup ellerini ellerine aldı. "Eve güçlüdür. İyi olacak."

"Değildi," dedi Claire ve gözyaşlarının geldiğini hissetti. "Onlarla kavga etmeye bile çalışmadı. Sadece–"

Shane onu susturdu ve başını omzuna aldı. Birlikte oturdular, sessizlikte, Michael'ın gelmesini beklediler. Ağır ağır yürüyen Michael'ın yüzü gergin ve solgundu. Yürürken vampir duruşunu gizlemeye bile çalışmıyordu. Gözleri uzaktan içindeki kırmızılık yüzünden mor görünüyordu.

Önlerinde durdu ve Claire, Eve'i sormaya başladı ama Michael'ın tavrındaki bir şey Claire'i susturdu.

"Sana ihtiyacım var," dedi Shane'e. Shane yavaşça ayağa kalktı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Shane, Claire'e baktı, sonra başını salladı.

"O halde gidelim."

"Kardeşim–" dedi Shane ama sesi çekingen çıkıyordu. "Dostum, bize bir şey söyle. Onu biz de seviyoruz."

"Sarsıntı geçirmiş ve kaburgası kırık," dedi Michael. "Burada duramam. Hemen gitmeliyim."

Shane ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Senin kimseyi öldürmene izin veremem," dedi.

"Avlanma ayrıcalığım var. Beni durdurmak istiyorsan, benimle gelmelisin."

Shane özür diler gibi Claire'e baktı, o da başını salladı. Michael'ın daha önce görmediği kadar şiddete başvu-

racağı kesindi ve Shane yanında olursa hayat kurtarabilirdi. "Burada kal," dedi ve ona hızlı, sıcak bir öpücük verdi. "Bensiz gitme."

"Onun aptalca bir şeyler yapmasına izin verme," diye fısıldadı Claire. "Sen de yapma."

"Hey," dedi Shane sırıtarak, "kime söylediğine bir bak!"

Claire onu sevdiğini söyleyemeden -sanki bilmiyordu- Shane gitti. Michael dönüp Claire'e bakmadı bile. Belki de beni suçluyordur, diye çaresizce düşünüyordu Claire. İstese Eve'i kurtarmak için onları durdurabileceğini düşünmüştü belki.

Claire belki bir şekilde bunu başarabilmeliydi.

Saatlerce sessizce oturdu, çaresizdi, suçluluk ve acıyla doluydu. O kadar uzun bekledi ki, susadı, kola içti, sonra tuvalete gitti. Masadaki bütün eski magazin dergilerine baktı, hatta biraz uyukladı bile.

Doktor tedavi odasından çıktığında saat neredeyse sekiz olmuştu. Etrafına baktı, kaşlarını çatıp Claire'e doğru geldi. "Eve Rosser için mi buradasın?"

"Evet." Claire ayağa kalkarken sendeledi. O kadar uzun oturunca bacakları biraz uyuşmuştu. "Evet!"

"Eşi nerede?"

"O," *intikamını almaya gitti* demekten daha akıllıca bir şeyler düşündü, "annesine haber vermeye gitti."

İşe yaramıştı çünkü doktor daha tatmin olmuş bir şekilde baktı. "Pekâlâ, geldiğinde, hastanın iyileşmekte olduğunu söyleyin. Durumu şu anda stabil ama onu burada tutup

beyin travması geçirmediğinden emin olmalıyız. Şanslı. Ameliyatı iyi geçti."

"Ameliyat mı?" Claire elleriyle ağzını kapadı. "Ameliyat mı oldu? Neden?"

Doktor ona bir müddet sessizce baktı ve "Sadece ona iyi olduğunu söyleyin. Bir geceden fazla kalacağını sanmam ama şu anda öngöremediğimiz durumlar olmazsa tabii. İç kanaması kontrol altında," dedi.

Claire, Eve'i görebilir miyim diye soramadan uzaklaştı doktor. Kapıya kadar gitti ama sonra plastik sandalyesine çaresizce dönen Claire'e baktı. "Ah," dedi. "Onu görmek istersen yakında uyanır. Seni uyarayım, acı çekiyor olacak."

Claire ayağa fırlayıp tedavi odasına doğru onu takip etti.

Doktor acı konusunda ciddiydi ve Eve acı içinde kıvranırken Claire gözyaşları içinde onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonunda ona bir çeşit sakinleştirici verdiler. Onu başka bir odaya alıp makinelere bağlarken Claire onları takip etti ve daha rahat bir sandalyeyi Eve'in yanına çekip oturdu.

Uyandığında Morganville hâlâ biraz karanlıktı, orada burada yanan ışıklar ve sokak lambaları vardı. Araba farları ise caddeleri aydınlatıyordu. Elbette geceleri daha çok vardı. Vampir arabaları yüzünden.

Claire dışarı bakarken yatakta hışırtı duydu. Eve inanılmaz zayıf bir sesle, "Michael?" dedi.

Eve uyanırken Claire yanına gitti. Yüzünde yaralar vardı, şimdilik kırmızıydı ama kenarları morarmaya başlamıştı.

İki gözü de şişmişti. "Selam," dedi elinden geldiğince yumuşak bir sesle. Eve'in ellerini dikkatlice tuttu. "Hey, ödümü kopardın, tatlım."

"Claire?" Eve gözlerini kırptı ve göz kapaklarını açmaya çalıştı. "Kahretsin. Hangi araba çarptı bana?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Biri bize mi çarptı? Sesi kısıldı, bir süre öylece kaldı ve sonra, "Ah, evet. Üzerime atladılar, değil mi?" dedi.

"O. çocukları." Eve elini kaldırmaya çalıştı ama kablolar vardı. Claire'e bakıp yavaşça elini indirdi. "Michael nerede?"

"Ah–"

"Lütfen peşlerinden gittiğini söyleme."

"Hayır," dedi Claire. "Bak, sadece dinlenmen lazım tamam mı? Ameliyatta sonra gücünü toplamalısın."

"Ameliyat mı? Niçin?" Eve oturmaya çalıştı ama inleyerek yastıklara gömüldü yine. "Ah, Tanrım, acıyor. Neler oluyor?"

Hemşire içeri geldiğinde Eve'in uyandığını görünce oturması için yatağı ayarladı. "Bir süre oturabilirsin," dedi, "ama yine kötü hissedersen bunu kullan." Eve'in eline bir kase bıraktı. "Anestezi seni kusturabilir."

"Vay canına. Süper!" dedi Eve. "Ne tür bir ameliyat geçirdim?"

Hemşire tereddüt etti, Claire'e baktı ve, "Ziyaretçin buradayken söylememi istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Claire? Elbette. Kardeşim gibidir." Dönerken biraz canı acıdı. "Acıyor."

"Acır, evet," dedi hemşire soğukkanlılıkla. "Apandisin kötü durumdaydı. Almak zorunda kaldılar. Bu yüzden hareket etmeyip iyileşmesini sağlarsan iyi olur. Polisler neler olduğunu öğrenmek için geliyorlar."

"İyi."

Hemşire gülümsedi. Bunda biraz rahatsız edici bir şey vardı. "İfade vermeyi reddetmeni öneririm. Her şey göze alındığında, senin için daha iyi olur. Seni inciten insanların arkadaşları olabilir. Senin pek yok."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ne dedin sen?" Hemşire döndü. "Hey!"

Claire ayağa kalkmaya çalışırken Eve elini omzuna koydu. "Anlıyorum," dedi.

Hemşire başını salladı, makinalardaki verileri okudu ve, "Onu uzun süre uyanık tutmayın," dedi. "Polise sonra gelmelerini söylerim. Onlara ne söyleyeceğini düşünmek için zamanın olur. Sen akıllı bir kızsın. En iyisini bilirsin."

Claire mesajın ürkütücü ve açık olduğunu düşündü; sana saldıran insanların isimlerini verme. Yoksa. Tıp mesleğinden birinden de *yoksa* sözcüğünü duymak kötüydü. Eve burada güvende değilse...

Pek çok Morganville sakinleri arasında Bay Malum hep bir çeşit şakaydı ama bu yeni ve agresif Malum, bundan tamamen farklı bir şeydi. İnsanları etkiliyordu. Onları korkunç aşırılıklara itiyordu.

Kimlik kartları ve avlanma izinleri konusunda vampirlerin yaptığı gibi.

İki taraf da yükselmeye devam ederse, kellesine ödül konmadan kimse ortada uzun süre duramazdı. Bu şimdiden gerçekleşmiş görünüyordu. Eve ilkti ama içlerinde herhangi biri sırada olabilirdi.

Hemşire gitti. Eve gitmesini izledi, sonra gözlerini kapatıp iç çekti. "Bunun olacağı belliydi," dedi. "İnsanlar önden ve bütün o saçmalıklar. Daha güçlendiler. Ve şimdi Bay Malum döndü. Bizi çok kötü günler bekliyor Claire. Michael'a geri adım atmasını söylemek zorundayım..."

Eve oturmaya çalıştı ama çabası onu solgun ve bitkin düşürdü. "Asla onların peşinden gitmemeliydi. İstedikleri bu zaten, anlıyor musun? Ona ulaşmak için bana saldırdılar. Ben önemli değilim. O önemli. Amelie'nin kanından, onu oğlu gibi. Ona zarar verip öldürürlerse –Claire onu bul. Lütfen. Ben iyiyim burada. Git sen. Bana verebilecekleri en korkunç şey kötü jöle."

Claire uzun süre tereddüt ettikten sonra eğildi ve Eve'i kucakladı. Ne kadar kırılgan olduklarını anlatan yumuşak ve tuhaf bir kucaklaşmaydı.

"Seni seviyorum," dedi Claire.

"Evet, her neyse, ben de seni," dedi Eve ama hafifçe gülümsedi. "Git. Onu ara. Seni dinleyecektir –ya da en azından Shane dinler."

Onun hatırına Claire aradı ama telefon çalıyor, çalıyor, sesli mesaja yönlendiriliyordu.

Endişeli bir şekilde beklerken gün akıp geçti.

16

MICHAEL

Hissettiğim öfke bütün bedenimi sarmıştı, özellikle de azı dişlerimi. Hiç bu kadar kızgınlıkla birini ısırmak istememiştim. Kahretsin, dişlerimi şu anda birine geçirmek istiyordum. Önce Roy Farmer'dan, o aşağılık heriften başlayacak ve sonra küçük katil ekibine geçecektim.

Eve o yatakta yatarken o kadar kötü görünüyordu ki. Onda sevdiğim o güç ve enerjiden eser yoktu. Onu öyle görünceye kadar benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamamıştım. Onu kaybetme tehlikesi beni kendime getirmişti.

Kimse sevgilimin canını acıtıp öylece çekip gidemezdi.

Shane de kızgındı ama her zamankinin askine temkinli olan oydu bu kez. Akıllıca davranmamı ve öfkenin beni kontrol etmesine izin vermememi söylüyordu. Haklıydı elbette, fakat şu anda bunun önemi yoktu. Kan istiyordum, onu tatmak ve korkunun baharatımsı etkisini hissetmek

istiyordum. Kendilerini Eve gibi çaresiz, dehşet içinde ve yalnız hissetmelerini istiyordum.

Evet, belki haksızlıktı ama Claire'e de onu bir anlığına yalnız bıraktığı için kızgındım. Kalabalığı dağıtmakla iyi yapmıştı, biliyordum ama Eve'i kaldırımda kanlar içinde bırakmıştı. Yapayalnız. Aklımdan bu görüntüyü silemiyordum. Eve yalnız ölebilirdi.

Shane duvarı yumrukladığında nasıl hissettiğini anladım. Bazı şeyleri sadece şiddet silebilirdi.

"Roy, College Sokağı'nda yaşıyor," dedi Shane. "Ama şimdi orada değildir. Ailesiyle yaşıyor. Serserinin teki ama evde annesine koşmamıştır."

"Nerede o halde?" Eve'in arabasındaydık ve Shane kullanıyordu; karartılmış arka tarafta oturuyordum ben. Yürümek istediğimde Shane güneş yanığı konusunda beni azarlamıştı. Beni durdurmuş ve önlem olarak uzun bir ceket, şapka ve eldiven giymemi sağlamıştı. "Çocuğu tanıyorsun, değil mi?"

"Sanırım," dedi. "Roy şu vampir avcısı özentilerinden, birkaç kez bana göstergeler için gelmiş ve silah olarak üzerinde çalıştığı şeyleri göstermişti. Babama tapardı, bu onun ne kadar berbat durumda olduğunu anlatır. Ama bunu yapacağını asla düşünmezdim. Eve'e ya da birimize saldırmasını beklemiyordum. Cesareti olduğunu düşünmüyordum."

"Bir kızı ölümüne dövmek cesaret gerektirmez," dedim. Shane buna bir şey demedi, sadece aynadan bana huzursuzca baktı ve direksiyona daha sıkı sarıldı. "Nerede olabilir?"

"Muhtemelen Astro'da," dedi Shane. "Orada göstermekten hoşlandığı kötü bir el yapımı Cadillac var. Ne kadar muhteşem olduğuna dair arkadaşlarından övgü alıyordur."

Astro, Morganville'in dışında terk edilmiş eski bir açık hava sinemasıydı; her geçen yıl çöl yüzeyine daha çok yaklaşan ve grileşen bir film ekranı vardı. Kaldırım güneşte çatlamış ve kırılmış, aralıklardan adaçayı ve otlar büyümüştü. İndirim standı birkaç yıl önce çökmüştü ve birileri orada lise mezuniyeti için havai fişekler atmıştı.

Bu yerin içki içen gençlerin ve uyuşturucu ticareti yapanları favori mekanı olduğunu ise söylemeye gerek yok.

Shane oraya yol alıyordu. Alacakaranlık çökmek üzereydi ve gün batımı ışığı ufuğu sarmıştı; düz alanda Astro'nun ekranı en uzun yapı gibi görünüyordu ve Shane girişe gelinceye kadar soyulan teneke çitlerin etrafından dolaştı. Polisler burayı mühürlemek için zaman zaman gelirdi ama sonunda birileri kilidi kırardı. Burada takılanların çoğu kamyonetlerinin altında gizli bir araç gereç kutusu taşırdı.

Elbette, giriş aralıklıydı, bir yanı hızlı ve devamlı esen rüzgardan gıcırdıyordu. Shane dönerken kum ön cama çarptı, bu yüzden yavaşladı. "Şişeleri görmelisin," dedi. "Burada onlardan geçilmez."

Haklıydı. Gözlerim karanlıkta daha iyi görürdü ve kimisi sağlam kimi kırık koyu kahverengi şişeleri görebiliyordum. Çitler kurşun izleriyle doluydu ve boşluğun çoğunun hedefi vurmak için kullanıldığını düşündüm. Standard içkili kasa-

ba çocukları davranışı; farklı bir şeye adapte olmak zorunda bırakılmadan önce bunu ben de yapmadım diyemem.

Ancak o günleri özlemiyordum bile.

Shane'in araba farları tozlu, yeşil alanı, kırık kaldırımdan taşan bir ağacın dalları ve uzak bir köşede metalleri aydınlattı. Altı araba vardı. Çoğu, Teksas'ta, bu Tanrı'nın bile unuttuğu yerin en favori aracı olan pikaptı. Ama içlerinden biri pırıl pırıl bir Caddy'di, maviye boyalı, göbek kısmı ise parlak kromdu. Shane haklıydı. Berbat bir arabaydı.

Yirmi kişilik bir avuç çocuk, arabaların orada oturmuş, ellerinde şişeler, sigaralar, haplar ve başka ne varsa paylaşıyorlardı.

Her an kaçabilecek insanların dikkatiyle yavaşça yaklaşan arabayı izlediler. Kaçmamalarının tek nedeni bunun standard bir vampir sedanı ya da polis arabası olmamasıydı.

Roy Former kollarıyla sardığı şişman, sarışın bir kızla Caddy aracının kaportasında oturuyordu. İkisi de kovboy şapkaları ve botları giymişti. Kız kısa üstü ve yırtık kotuyla üşüyor olmalıydı ama görünen o ki bunu umursamayacak kadar şarhoştu. Roy araba yaklaşırken izledi ve eline uzun bir kahverengi şişeyi aldı.

"Mike," dedi Shane kapıya yaklaştığımda. "Cidden dostum, yavaş ol. Güveneceği bir şey olmasa orada böyle oturuyor olmazdı. Senin geleceğini biliyor olmalı. Kontrol etmeme izin ver önce."

Cevap vermeye çalışmadım. Shane ya da bir başkasının bunu yapmasına izin vermeyecektim. Roy, Eve'e gittiyse,

benim peşimden de gelecekti, onun başka bir şey düşünmesine izin vermeyecektim. Belki sadakat belki de sahiplenmekti, bilmiyorum; Eve aradaki farkı göstermek için burada değildi. Ancak Roy'u pişman etmek benim görevimdi, Shane'in değil.

Belki de bu evlilikten kaynaklanıyordu. Ya da sadece benden, ilk kez Eve'in bana bakıp onu koruyabileceğime inanmasını gerçekten istiyordum. Belki gülecek ve bana ilkel diyecekti ama yine de mutlu olacaktı.

Arabadan çıkıp diğer araçlara yaklaştım. Çocuklar sessizliğe büründü. Kimse kaçmadı ya da aşırı tepki göstermedi. Ancak herkes hazırdı; vücutlarındaki gerginlikten anlıyordum. Keşler bile hapları bırakıp dikkat kesildiler.

Bunun nasıl olduğunu biliyordum. Buralara pek gelmemiştim ama ben de bir Morganville çocuğuydum. Vampirlerden biri ortaya çıktığında tetikte olmamız öğretilmişti.

"Sen," dedim Roy'u işaret ederek. Olduğu yerde durdu, bir kolu kız arkadaşının omuzlarındaydı. "Sadece sen. Diğerleri bu gece serbest."

"Hey, bakın; kampüsten gelen büyük adam," dedi. "Meşgulüm. Canın cehenneme!"

İçimde büyüyen bir hırıltı hissettim, zincirlerini kıran bir vahşi hayvan. Eve'in gülümsemesi hayalimde canlandı ve o oğlanın yüzündeki sırıtışı silmeyi öyle istiyordum ki. "Dikkat," dedim yumuşak bir sesle. Sadece bunu söyledim. Kız arkadaşı benden gelecek tehlikeyi sezmiş olmalı, çün-

kü doğrulup Roy'a endişeli bir bakış attı. Diğerleri ise sessizce oturdukları yerden kalkıyor ve içkilerini bırakıyordu. Sadakat yoktu. Kimse Roy'u desteklemek istemiyordu, kendini korumak için siper edermişçesine tuttuğu kız bile her an kaçıp gidecek gibiydi.

Diğer araçlar motorları çalıştırıp tüymek için daha güvenli bir yere gidinceye kadar bekledim. Hepsi gittiğinde, Morganville gecesi soğuk, sessiz ve çok boğucuydu.

"Neden Eve?" diye sordum. Shane'in arkamda bir yere durduğunu biliyordum, hazır ve büyük ihtimalle silahlıydı. Ona ihtiyacım yoktu. Bunun için değil. "Niçin karımın peşinden gittin?" Karım sözü hâlâ ağzımda tuhaf duruyordu; uzun yıllar benim sevgilim ya da arkadaşım olmuştu. Ama ağır bir kelimeydi, önemliydi ve o da bunu anlamış olmalı ki daha sert ve vahşice sırıttı.

"Çünkü o kötü," dedi. "Bir vampirle evlenen herkes başka insanları kirletmeden ölmeyi hak eder."

"Sana zarar vermedi."

"Sadece ona bakmak, senin ona dokunduğunu bilmek bile beni kusturuyor. Ölmesi daha iyi." O sırıtışa bakmaya devam ettim, yüzünden silmek istiyordum. "O öldü mü?"

"Hayır," dedim.

"Çok kötü. Belki gelecek sefere. Çünkü bir sonraki sefer de olacak, dişli. Hepimizi öldüremezsin."

"Belki," dedim, "ama seni kesinlikle yakalayabilirim."

Hareket ettim, o da aynı anda kız arkaşını yoluma iterek hareket etti. Kız çığlık atıp düştü ama kolaylıkla diğer ta-

rafına geçtim ve atlamaya çalışırken Roy'u kolundan yakaladım. Kaçarken gömleği yırtıldı. Sırıtmaya devam ederek geriledi, hırlıyor gibiydi.

Elinde sprey kutusu vardı. Gümüş olduğunu sormama gerek yoktu. Shane ve Eve'in bizi hayatta tutmak için geliştirdiği bütün silahların kötü yanı, bütün Morganville halkının şimdi yapılışını öğrenmiş olmasıydı. Roy da kendi vampir spreyini yapmıştı ve eğer bana karşı kullanırsa, sadece acıtmakla kalmaz, beni günlerce kör edebilirdi. Tek bir damla ter dökmeden beni yerle bir edebilirdi.

Arkamda Shane'i duydum, elindeki av tüfeğini çekti. Roy'un gözleri arkama odaklandı ve hırıltısı değişti.

"Görünen o ki, birisi tüfeğe karşı bir kutu getirmiş," dedi Shane. "Açık olayım, arkadaşımı hedef alırsan, karşılığını alacaksın. Adil olur."

"Bana ateş etmezsin," dedi Roy. "Ben de senin gibiyim. Direnişim ben."

"O zaman direniş DNA fıçısının dibini kazıyacak," dedi Shane. "Ve sen arkadaşlarımın peşinden gidiyorsun. Bu her şeyi değiştirir."

Ondan şüphe duyamazdım o anda. Eve onun üvey kardeşi gibiydi ve Shane onu çok severdi.

Roy da öyle. Geri adım attı, gözleri açılmıştı. Sonunda sprey kutusunu bıraktı ve ellerini kaldırdı.

"Tamam. Tamam, peki, beni yakaladınız. Şimdi ne yapacaksınız, vampir? Öldürecek misiniz?"

"Yapabilirim," dedim.

"Sana istediğini yapabilecek bir karta sahip," dedi Shane. "Ama yapmayacak." Ona bir bakış attım. Shane omuz silkti. "Yapmazsın, dostum. Seni tanıyorum. Endişelenmen gereken Roy değil. Onların lideriyle konuşmalısın."

"Bay Malum," dedim. Roy'un yüzü bembeyaz oldu. "Onu nerde bulacağımı söyleyeceksin."

"Asla."

Kız arkadaşı arkamda ayağa kalkıyordu. Ona bakmadım bile ama onu anında yakaladım. Kollarımı boğazına sardım ve onu durdurdum. "Onunla başlarız," dedim. "Senin için bir değeri yoksa, kendi canını kurtarmak işe yarayacak. Karım yerdeyken onu tekmeledin Roy. O kadar da cesur değilsin."

"Michael," dedi Shane, sessizce.

"Kapa çeneni," dedim dişlerimi çıkararak. "Bay Malum, şimdi."

Teslim olması sadece bir dakika aldı sadece ama onunla işimin bittiğini hissetmem dört dakika sürdü.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum Shane'e. Artık gündüz olmadığından öndeydim. Bir an bana baktı, kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Az mı çok mu?"

"Ben sen değilim Michael. Bilmiyorum. Arabaya yazık oldu ama. Oldukça güzeldi."

"Claire olsaydı..."

"Neredeyse Claire'e de olacaktı." Bir dakika durduktan sonra başını salladı. "Bilmiyorum. O küçük serseriyi öldürmek isterdim. Kahretsin, hâlâ istiyorum."

"Yapabilirdim," dedim. "Kimse de bir şey demezdi. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi. "Sadece kolunu kırman çok iyiydi. Ama başka bir vampir olsa, biri onlara uzun uzun baktı ya da kahvelerini döktü diye onları öldürürdü. Bu yüzden her vampirin öldürmek için izninin olmaması gerekli. Her Michael için üç Jason var. Anladın mı?"

Başımı salladım. Ondan daha iyi anlıyordum belki de; geçen yıllarda ondan daha çok vampirle karşılaşmıştım. "Bunları düzeltmeliyiz," dedim. "Haklısın bu konuda. Önce Bay Malum ve sonra..."

"Sonra Oliver," dedi Shane. "Çünkü o yaşlı pislik istediğini yapıyor ve böyle giderse geriye bir kasaba kalmayacak. Burada yaşamaya devam etmemizin tek yolu herkesin saygı duymasını sağlamak."

Her kasabanın içinde olduğu gibi araba yolculuğu kısa sürdü. Biraz kırık dökük bir evin önünde durduğumuzda ise Shane ve ben biraz oturup durumu değerlendirdik. "Ne düşünüyorsun," diye sordum. Omuz silkti.

"İyi görünüyor," dedi. "Ama Roy bizi kandırmadıysa ve burası Bay Malum'un yeriyse, vampir kıyametine hazırlanmış demektir. Oraya dişler ve kırmızı gözlerle girersen bittin demektir."

"Senin yalnız gitmene izin mi vereyim yani?"

"Daha güvenli görünüyor," dedi Shane. "Sonuçta, ben vampir karşıtı poster asan bir çocuğum, değil mi? Beni dinleyecektir."

"Belki," dedim. "Ama konuşmanın önemi yok Shane. Önemli olan onu dövmek ve bir daha Eve'in peşine takılmamalarını sağlamak. Ya da senin. Claire'in. Beni hedef almak istiyorsa, iyi, kana susamışlığımla hak ettim bunu. Ama bir çizgi var ve onu geçti."

"Biliyorum," dedi Shane. "Bana inan, biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Eve'i görmedin bile."

Shane bunu düşündü, başını salladı, kapıyı açıp dışarı çıktı. Tüfeği geride, koltuğun arkasında bıraktı. "Bağırdığımı duyarsan, içeri gir," dedi. "Yoksa bekle. Bana söz ver."

Söz vermedim, o da ısrar etmedi. Bir saniyelik tereddütten sonra başını salladı ve ön kapının kırık basamaklarından çıktı. Zili denedi, sonra kapıyı tıklattı ve uzun bir bekleyişten sonra, ön penceredeki perdeler aralandı, kapı açıldı.

Hareket etmeden oturdum. Dinliyordum. Sonra, yalnız olmadığımı fark ettim. Karanlıkta başka bir vampir vardı, sadece parlayan kırmızı gözleri görünüyordu. Yeni beslenmedikleri sürece vampirler kokmazdı, orada bahçede, çim, kir, odu, metal kokuları arasında birinin varlığını anlamak imkânsızdı. Kim olduğunu merak ettim. Karşılaşmanın gereği yoktu zaten; konsantre olmalıydım, Shane'in bana ihtiyacı olabilirdi.

Onu varlığını hissettiğim anda vampir kayboldu.

Shane yardım istemedi. Ön kapıyı açtı ve işaret etti; dışarı çıktım ve ona doğru yürüdüm.

"Ağırdan al," dedi. "Kurucunun ofisini ziyaret ettiğini düşün. Yanlış bir adım atarsan en az senin kadar o da öldürmeye hazır."

Amelie'ye zaten karşı çıkmıştım ama Shane bunu bilmek zorunda değildi. Kapıya yürüdüm ve durdum, çünkü kapıda bir engel vardı. Çoğu Morganville evinde yoktu, Kurucu evi olmadığı sürece ama bu eve farklıydı.

Güçlüydü de.

"Gir," dedi Shane ve bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Ben bir vampirdim, ev sahibi kuralları değiştirmediği sürece giremiyordum.

Enrique Ramos koridorda arkadaşımın arkasından çıktı ve bana bir süre baktı. "Evet, girebilirsin."

Bir yığın siyah elbise, maske, deri bir ceketin önünden geçtim ve onlara bakmak için durdum. Bir motorsiklet kaskı da vardı. "Senin mi?"

"Elbette," dedi ve soğuk bir bakış attı. "Toplantıda herkes beni onlarda gördü."

"O halde sen Bay Malum değilsin," dedim.

"Neden olmasın?"

"Çok açık."

Haklıydım; dışarıda Bay Malum'u oynayan üç ya da dört yemden ibaretti, vampirleri olmayacak bir işin peşinden koşturuyorlardı. Burası onun eviydi ve uzun zamandan beri ailesine ait olduğundan tarafsız bir merkez için iyi bir yerdi. Annesi başka bir yere taşınmış ve burayı ona bırakmıştı. Burayı güvenli ve korunaklı bir toplantı yerine dönüştürmüştü.

Bay Malum'un savaş konseyi mutfaktaki yemek masasında toplantı yapıyordu. Enrique ve Shane beni içeri

davet etti, başımızın belada olduğunu o zaman anladım. Morganville'in birkaç önemli iş adamı ve bir banka sahibi vardı ama sorun bu değildi.

Bay Malum'un masasında oturan bir vampir vardı, Naomi. Amelie'nin kardeşi, yirmi yaşlarında görünen sevimli ve narin bir vampirdi. Onu uzun süredir anlamamı engelleyen yumuşak bir tavrı ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Sadece hırslı değildi; planlı, arkadan vuran ve kazanmaya kararlı biriydi.

"Öldüğünü sanıyordum," dedim ona. Son savaşta bir draug tarafından öldürüldüğünü duymuştum; bunu yapanın bir draug değil Amelie olduğunu ve Morganville liderliğinde bir rakipten kurtulduğu da söylentiler arasındaydı.

Naomi bir Fransız gibi omuzlarını kaldırdı. "Evet öyleydim," dedi o sevimli sesiyle ve hafifçe güldü. "Bildiğin gibi Michael, uzak tutulmam zor." Şakaya gülmem için bir bakış attı ama gülümsemedim. Bütün nazik davranışlarının arkasında kimsenin göremediği bir soğukluk vardı. "Otur, aramıza hoş geldin."

"Sen Bay Malum değilsin," dedim ve masadaki herkese sırayla baktım. Onun karşısında oturan kadına baktım sonra. "Sensin."

Hannah Moses başıyla onayladı. Yaralı yüzü hâlâ sessiz ve durgundu, dikkatle bakıyordu. "Bu konuda kandırılmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Otur, Michael."

Bay Malum masasına oturmak istemedim. Hâlâ kızgındım, evet ama biraz da şokta ve aldatılmış hissediyordum.

Hannah arkadaşımızdı. Bir yandaşımız. Hepimizi farklı zamanlarda korumuştu; açık kuralları olan gerçek bir insandı.

Bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ama yine de oturdum, çünkü diğer alternatif birbirimizi boğazlamaktı ve ben pek de kendimde değildim. Shane duvara yaslanmış hâlâ duruyordu, kollarını kavuşturmuştu. Enrique'yi izliyordu, o da aynı şekilde durmuştu. *Korumalar*, diye düşündüm, sessizlik içinde birbirlerini izleyip diğerinin harekete geçmesini bekliyorlardı. İşadamları arasında bir fısıltı vardı ve en azından biri karşı koymak için odadan ayrılmak için kalktı.

"Oturun, Bay Farmer," dedim ona bakmadan. "Oğlunuz hakkında konuşmamız lazım, bu saçma fikirleri nerden alıyor acaba?"

Roy Farmer'ın babası yüzünde tuhaf bir ifadeyle sandalyesine oturdu. "Oğlum hayatta mı?"

"Evet," dedi Shane, sahte bir neşeyle. Onu doğrulamak için ben olsam bu kadar acele etmezdim. "Umarım arabasını tamir ettirmesine bozulmazsınız. Ah, bir de kolu tabii."

"Seni kan emici parazit–"

Elimi masaya sertçe vurdum. "Onu öldürmedim," dedim. "Kapa çeneni ve buna dua et."

Öye yaptı ve sustu, dudakları bembeyazdı. Sonra Hannah'ya baktım. "Bizi hedef haline getirdin. Eve'i de öyle," dedim Hannah'ya. "Neden yaptın bunu?"

"Sen onu neden ortaya attın?" diye sordu, korkutucu ama sakin bir sesle. "Vampirlerin onun yaşamasına izin ver-

meyeceğini biliyorsun; onun konumundan yararlanan insanlar kasabayı ele geçirmeden onu öldürecekler. Onunla evlendiğinde bunu biliyordun. İnsanlar tarafından ona baskı uygulayarak onun hayatını kurtarmayı ve senden ayrılmasını umuyorduk. Bunun o ve senin için ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman için. Senden nefret etmiyoruz Michael. Ama yolumuza çıkıyorsun."

"Bekle," dedi Shane ona dönerek. "Ona yardım etmesi için Roy Farmer'ı mı tuttunuz? Bunu nu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bu bizim suçumuz değil. Roy sadece onu korkutacaktı," dedi Naomi o zarif tavrıyla. "Seni temin ederim, ona zarar vermesini istemedik. Sadece Michael'ın eşi olmasının kabul edilmediğini bilmesi gerekiyordu. Vampirlerin de açıkça belirttiği gibi. Oliver'ın da Pennyfeather'ı bunun için gönderdiğini duydum."

"Eve sizin oyuncağınız değil," dedim Naomi, Hannah ve diğerlerine sertçe bakarak. "Ben de değilim."

"Ama sen kesinlikle öylesin Michael. Sen, Shane, Claire, Eve –hepiniz. Her seferinde bir başka taraf için kandırılıyor ve bunu göremiyorsunuz." Naomi sahte bir üzüntüyle başını salladı ama oldukça ikna ediciydi. "Hatalar yapıldı ama kimse sevgiline zarar vermek istemiyor. Buna söz veriyorum."

"Karım," dedim vurgulayarak. "Öyle söyleyin."

Naomi başını eğdi. "Anlaşmazlık."

Hannah'ya baktım. Pek konuşmamıştı ve sebepleri Naominin açıklamasına izin vermişti. Sakin ve dikkatli

bir şekilde beni ve Shane'i izliyordu, ellerini masaya koymuştu.

Ama korkuyordu. Kalbinin hızlı atışlarında bunu hissedebiliyordum. Bütün insanlar korkuyordu. *Korkmalılar*, diye düşündüm. Hain bir vampirle işbirliği yapmışlardı ve arkadaşları ve destekçileri olacak birini düşman edinmişlerdi şimdi.

"Eve'e asla dokunmamalıydınız," dedim Hannah'ya.

"Olanlar için üzgünüm," dedi. "Ama Michael, sizler seçiminiz yaptınız ve seçimlerinizin sonuçları var. Eve'in güvende olmasını istiyorsan, kendi tarafına geçmesine izin vermelisin. Bizimle."

"Neden taraflar olmak zorunda? Bizler insanız, Hannah."

Başını salladı. "Sen insandın. Hâlâ öyle olduğunu düşünmek istiyorsun ama aslında bir katilsin. Her zaman taraflar vardır. Sadece onu sevdiğin için ondan vazgeçmiyorsan bencilsin demektir. Onu her geçen gün daha çok riske atıyorsun, kendi türüne karşı."

"Ne yapmam gerekiyor bu durumda?" İçimde bir öfke patladı, birden ayağa dikildim, gözlerim yanıyor, dişlerimi çıkarıyor ve öfkeden patlıyordum. "O benim karım! Bu sen değilsin Hannah. Sen değilsin, masum insanlara bunu yapamazsın, onları incitip öldüremezsin!"

Hannah hareket etmedi ve silaha uzanmadı. Enrique ve Shane izlerken duvardan çekildiler ama tehlike saçan tek kişi bendim.

Hannah, "Baylar, lütfen bizi Michael ve Naomi ile başbaşa bırakır mısınız?" dedi.

Morganville işadamları ayağa kalkıp tartışmadan odayı terk ettiler. Enrique ortada dolanıyordu.

"O çıkarsa çıkarım," diyerek Shane'i işaret etti.

"İsterseniz siz de diğer odaya geçin," dedim ve Shane kaşlarını çattı. "Bir şeyler kötü gidecek olsa şimdiye kadar olurdu, değil mi?"

"Olabilir," dedi Shane. "Ama bunu sevmedim."

"Bunu yalnız yapsak iyi olur," dedi Hannah. "Sen, ben ve Naomi. Gizli tutmamız gereken konular var, danışmanlarımızdan bile."

Onları inceledim ve sonra Shane'e başımla işaret ettim. Enrique'nin peşinden diğer odaya geçti.

Arkalarından mutfak kapısı sıkıca kapandı.

Kapı kapanır kapanmaz, Hannah konuşmadı. Sanki bütün gücünü yitirmişti. Ayağa kalkan ve mutfakta gezerek tezgâhı, araç gereçleri ve çekmeceleri inceleyen Naomi'ydi.

"Probleminin çözümü çok açık," dedi Naomi sonunda. "Eve'e artık ona değer vermediğini hissettir ve güvende olsun. Evliliğin bir sorun, bu bitmeli. Yasal prosedürler için zaman gerekir ama şimdi senden ayrılmasını sağlamalısın."

"Bunu yapamam." Öfkenin faydası yoktu ve sonunda da sönüp gitti. Bomboş hissediyordum. "Onu kendimden uzaklaştıramam. Hannah..."

Hannah bana ya da başka bir şeye bakmıyordu. Ani bir tehlike sezdim ve Naomi'ye döndüm. "Neden döndün? Bay Malum değilsin; olamazsın da. Seni içeri almalarını nasıl sağladın?"

"Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum," dedi ve uzun kirpikleriyle bana gülümsedi. "Oldukça ikna edici olabilirim. Bu benim gücüm. Hannah Moses'ın insan direnişine mükemmel bir lider olabileceğini anladığımda onu yanıma çekmem gerekti. Başka nasıl kardeşimi yenerim?"

Tekrar Hannah'ya baktım, gözlerim açılmıştı çünkü onun böyle sessizce ve oyuncak bebek ya da kukla gibi oturmasına anlam veremiyordum.

Naomi'nin tek ihtiyacı olan dikkat dağınıklığıydı. O kadar gergin olmasam geldiğini bile göremezdim ama ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Bana vuracağını sandım ve ellerimi kaldırdım ama beni geçti, yakaladı ve dengemi bozdu. Soğuk ellerini göğsümde hissettim, sonra çenemi yukarı itti ve–

Yardım isteyemeden ısırdı.

Dişleri boğazıma geçti ve buz gibi hissettim. Bütün sıcaklığım beni bırakıp ona geçiyor gibiydi. Damarlarımdan geçen karanlık bir etkiyi hissettim. Naomi, vampir babası Bishop gibi, diğer vampirleri etkileme gücüne sahipti. Şimdi ise beni yakalamıştı. Hannah'yı kontrol altına aldığı gibi bütün insan direnişini etkisi altına almıştı.

Hepimiz şimdi birer kuklaydık.

Uzun sürmedi ve karşı koyacak gücüm de yoktu. Beni bıraktığında, el ve dizlerim üstüne düştüm. Ağzım açık, dişlerim çıkmıştı ve Naomi tekrar masadaki sandalyesine geçti. Hannah'ya baktı. "O halde bitti," dedi ve elini masaya karışık ama ritimli bir şekilde vurdu. "Michael. Ayağa kalk."

Ona saldırmak, öldürmek ve parçalamak istiyordum ama bunların hiçbirini yüzümde ya da beden dilimde gösteremediğimi biliyordum. Hannah'nın göstermediği gibi. Hannah'nın Eve'i böyle bir tehlikeye sokması onun seçimi değildi. Naomi'nin seçimiydi, hepsi Naomi'ye çıkıyordu. Ve bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. İnsanları uyaramazdım bile.

"İşte bunu yapacaksın Michael," dedi Naomi. "Güzel karını görmeye gideceksin ve bazı çekincelerin olduğunu söyleyeceksin. İkiniz arasındaki güveni yıkacak her şeyi yapacaksın. Sonra eşyalarını toplayıp bana geleceksin. Harika bir asker olacaksın. En güzeli de kimse senden şüphelenmeyecek. Amelie'nin çocuğu? Sen mükemmel bir küçük katilsin."

"Evet," dedim. Hayır, hayır, hayır, bağırıyordum ama kendimi susturmak için bir şey yapamıyordum. "Shane'e ne diyeceğim. Claire'e?"

"Shane ve kızdan bir sorun çıkmaz, sadece araç olarak kullanılacaklar. Myrnin'i saf dışı bıraktım; kara şövalyesi olmadan bir piyondan başka bir şey değil. Ama..." Solgun parmaklarını dudağına götürdü, biraz düşünceliydi. "İyi nokta. Peki ya Claire? Bir piyon bile kraliçeyi yenebilir, iyi oynarsa..."

Ayağa kalktı ve biraz yürüdü, kollarını kavuşturmuş, başını eğmişti. Hannah ve ben birbirimize baktık. Kalbi çarpıyordu ama bunun korku değil öfke olduğunu anladım sonunda. O da benim gibi tuzağa düşmüştü. Eğer Myrnin'in

kara şövalyesi saf dışıysa, Hannah, Naomi'nin beyaz kalesiydi, sırlarını saklardı. Peki ben neydim?

"Ah," dedi Naomi ve neşe içinde bana döndü. "Claire ile nasıl oynayağımı buldum. Şimdi, ona söyleyeceklerin ve yapacakların şöyle..."

Dinledim. Ondan bütün varlığım ve ruhumla nefret ediyordum.

Hayatımdaki her güzel şey, mahvedecek olsa da ona uyacağımı biliyordum.

Çünkü başka bir seçeneğim yoktu.

17

CLAIRE

Michael bekleme odasına döndüğünde yaşayan bir ölü gibiydi. Claire makineden yüzlerce kez kahve almıştı ve bozuk paralarla ilgili diğer hemşilerden birinden aldığı tüyo ile bozuk makineden kahve tadında yağlı ve iğrenç görünümlü içecek almaya devam ediyordu.

Hiç yoktan iyiydi. Çok da iyi olmasa da.

Onların geldiğini gördüğünde neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. Shane tedbirli ve ciddi görünüyordu ama Michael sanki cehenneme gitmiş ve oradan dönmüş gibiydi.

"O uyuyor," dedi Claire kimse konuşmadan önce. "Selam, iyi misin Michael?"

"İyiyim," dedi. Mavi gözleri garip ve boş duruyordu ve altlarında koyuluklar belirmişti. Sanki son birkaç saat içinde bir haftalık uykusuzluk çekmişti. "Onu görmem gerekiyor."

"Onu uyandırmamaya dikkat et," dedi Claire. "Kendinde değil ve biraz ağrısı var. Doktor sabah daha iyi hissedebileceğini söyledi. Onu o zaman taburcu edecekler, eve götürebiliriz böylece. Sadece bir süre pek hareket edemeyecek."

"İyi," dedi. Ona pek bakmadı bile ama elinden kahveyi aldı ve bir yudumda içti. Kâğıtları kırıştırıp Eve'in odasına giderken yere attı. Claire eğilerek yerdeki çöpü aldı.

"Vay canına," dedi arkasından bakarken. "Neler oluyor, Shane?"

"Keşke bilseydim," dedi. "Geçirdiğim en tuhaf birkaç saatti. Roy konusunda bir sorun yok, anlıyorum. Fakat Malum'u görmeye gittiğimizde..." Bay Malum'dan bahsedildiğini anlamıştım. "Sonuna kadar beni dışarıda beklettiler. Orada ne söyledilerse, kötüydü. O zamandan beri böyle görünüyor. Sanki biri bütün cesaretini almış gibi."

"Peki onun kim olduğunu biliyor musun? Malum, yani?" Boş bekleme odasına bakınıp fısıltıyla konuşuyordu. Shane başını salladı. "Kim?"

"Bilmesen daha iyi," dedi. "Bana güven, keşke bilmeseydim. Keşke birçok şeyi öğrenmeseydim."

Bekleme odasındaki sandalyelere oturdular ve Shane kollarını omzuna attı. Tam rahat rahat otururlarken, Shane dönüp "Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?"

Claire'i uyku bastırmıştı ve omuzlarında uykuya dalmak üzereydi. Ama şimdi Shane onu tekrar uyandırmıştı ve Claire yükselen sesleri duyabiliyordu.

"Bu Eve," dedi Shane ve ayağa kalktı. "Bir terslik var." Claire iç çekerek koridordan onu ağrıyan bacaklarıyla takip etti, koridordan geçti ve kapıyı açıp girdi.

Eve ağlıyordu. Az değil, şok halinde hıçkırarak ağlıyordu ve bir yandan da iki elini karnına bastırmış, acı içinde nefes almaya çalışıyordu. Michael yatağın sonunda oturmuş, yüzünde hiçbir ifade olmadan onu izliyordu. Onu hep bir meleğe benzetirdi Claire ama şimdi şu soğuk, uzak, kinci ve kılıç taşıyanlara benziyordu.

Dehşet vericiydi.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi Eve, nefes almaya çalışırken. Ağlamak canını acıtıyordu; Claire kelimeleri arasındaki inlemelerden anlıyordu bunu. "Tanrım, Michael, yapma, lütfen–"

"Neler oluyor burada?" diye sordu Shane, Michael'ın yüzüne bakarak. "Ona ne söyledin?"

"Gerçeği. Onunla evlenmek baştan bir hataydı," dedi. "Bitmesini istiyorum Eve. Belgeleri hazırlayacağım ve sen de imzalayacaksın, bitecek her şey. İkimiz birlikte –Bay Malum haklı. Amelie haklı. İğrenç ve devam etmemeli. Masum insanların ölümüne de sebep olacak."

"Dostum, yapma bunu," dedi Shane arkadaşına uzanarak. Michael omzuna dokunamadan elini itti. "Belki şimdi bunun onu güvende tutacağını düşünüyorsun ama bu doğru değil, anladın mı? Doğru zaman da değil. Onu incitmek istemediğini biliyorum. Seni orada, Malum'la konuşurken duydum. Sadece onu korumaya çalışıyorsun, biliyorum–"

"Öyle mi?" Michael o boş bakışlarını Shane'e çevirdi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, dostum."

Shane güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Seninle ilgili her şeyi biliyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Michael ve sonra döndü ve Claire farkına bile varamadan onu tuttu.

Michael Glass, Claire'i kollarına aldı.

Eğildi.

Öptü.

Diliyle.

Ustaca.

Claire o kadar şaşkındı ki sadece kısık bir ses çıkarabildi ve direnemedi bile. Hızlı bir şekilde onun soğuk gücünü, dudaklarının yumuşaklığını, tadını ve onun hakimiyetini hissetti bedeninde. Ama sonra aklı başına geldi ve korku içinde çığlık attı.

Michael Glass onu Shane'in ve Eve'in gözleri önünde öpüyordu.

Ve aynı zamanda elini gömleğinin altına uzatıyordu.

Shane bağırdı ve Claire'i ondan ayırmaya çalıştı ama Michael bütün gücüyle sarılmıştı. Claire ikisi arasında durmaktan korkmuştu, sanki iki pitbul köpeğinin paylaşamadığı bir bez parçasıydı. Sonra Michael onu tuttuğu aynı hızla da geri bıraktı. Böylece Claire, Shane'in olduğu tarafa itildi ve ikisi de duvara çarptı. Claire'in dudakları yaralanmış ve ıslaktı ve gömleği yukarı çekilmişti. Aceleyle aşağı indirdi ve aynı anda dudaklarını silmeye çalıştı.

İkisini de pek beceremedi. Michael onu izliyordu ve gözlerindeki bakışları iğrençti. Aşk değildi. Anlayabileceği bir şey değildi.

"Bunu yıllardır yapmak istiyordum," dedi. "Şimdi biliyorsun. Bunun olacağını bildin mi arkadaşım? Belki bir süredir oluyordu bu. O taşındığından beri belki de. Nereden bileceksin?"

"Seni o. çocuğu–" Shane, Claire'i aradan çekip Michael'a koştu ama Michael onu tekrar duvara itti ve yumruklarına rağmen orada tuttu. Ağlayan Eve'e bakıyordu şimdi, açık yarasına yumruk atılmış gibi ikiye katlanmış yatakta yatıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu ona.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet. Defol." Bir çığlık olurdu bu ama Eve nefes alamıyordu. Michael, Shane'i bırakıp uzaklaştı. Beş saniye sonra hastane kapısını açmış ve kaybolmuştu.

Ama geride bıraktığı şey devam eden bir şok dalgasıydı...

Shane, Claire'e döndü. "Bu da neydi?"

"Neden bana soruyorsun?" diye bağırdı Claire. Şok olmuştu, tekrar dudaklarını sildi. "Ben istemedim!"

"Öylece..." Şimdi berbat durumda olan ve Eve kadar aldatılmış görünen Shane'di. "İlk kez miydi bu? İlk mi?"

"Ne? Neler söylüyorsun?" Claire midesinin bulandığını hissetti. Bir dakika önce her şey kırılgandı ama şimdi tüm dünya dönüyor, tanımlanamayan parçalara bölünüyordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım!" Geçmişte Shane'in o ve

Michael arasında bir şeyler olmasından gizlice endişelendiğini hatırladı. Bu asla olmamıştı ama şimdi –şimdi o bütün paranoya geri gelmişti ve öfke de. Michael aralarındaki güveni kırmak için en doğru şeyi seçmişti. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Tanrım, çık dışarı," dedi Eve kırık bir sesle. "Sadece çıkın. İkiniz de." Hâlâ sessizce ağlıyordu. Monitörler sinyal veriyor, kırmızı ışıklar yanıyordu. "Tanrım, lütfen, gidin!"

Hemşiler içeri girdi ve makineleri düzeltmek için Eve'in etrafını sardılar ve ilaç poşetine gereksiz bir sürü ilaç ekledi-ler. Shane, Claire'i koridora doğru iterken, Eve'in nabız monitörünün gittikçe yavaş atmaya başladığını duydu. Onu tekrar uyutuyorlardı. Eğer şanslı iseler, belki de Eve uyandığında hepsinin bir rüya olduğunu düşünecekti. *Hayır. O kadar şanslı olmayacak.*

Shane gitmesine izin verdiğinde hâlâ onunla konuşuyordu. Hâlâ gömleğini düzeltmeye çalışıyordu. "Hiçbir şey yapmadım," diye ısrar etti Claire yine. "Onu asla öpmedim! O beni öptü ve sen de gördün!"

"Senin neden hoşlandığını bilir gibi öptü," dedi Shane. "Sanki daha önce de yapmış gibi. Sen de pek karşı koymadın."

"Ne yapacağımı bilemedim! Tanrım, Shane, her şey bir anda oldu ve bilmiyordum. Bunu istemedim! O ve beni nasıl birlikte düşünebilirsin?"

"Bilmiyorum," dedi Shane ve ellerini ceplerine koydu. "Belki de arkadaşım bize mesaj vermek için dilini boğazına

kadar soktu? Çünkü eminim bunu sadace Eve'den ayrılmak için yapmadı. Bu kadar zalim olmak zorunda değildi."

"Shane–Shane! Bekle!"

Shane ondan uzaklaşıyordu, başını eğmiş koridorda yürüyordu. Onu bırakıyordu.

Claire şaşkın ve yalnız hâlde orada durdu, sanki dünyada kalan tek akıllı insandı. Sonra bekleme odasının köşesindeki eski koltuğa yığıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Neler hissettim? Kendine bunu sormak istemiyordu. Karmaşa ve korkunun yanında bedeninden geçen hızlı ve sıcak duyguları hatırlamak istemedi. Kalp atışları artmış ve bedeni ona ihanet etmişti. *Bunu istemedim. İstemedim.*

Hep Michael'ın yakışıklı olduğunu düşünmez miydi? Evet, düşünürdü. Bunun hep farkındaydı ve bazen küçük fantazileri de olmuştu ama bu normaldi. Birinin yanında çok kaldığınızda olurdu ama bu değil. Asla değil.

Michael onu arzulamamıştı. Eve'i ve Shane'i uzaklaştırmak için Claire'i alçakça ve hesaplıca kullanmıştı. Her biri onları istemeyen ya da ihtiyacı olmayan bir dünyada yalnızdı şimdi.

Bunu neden yaptın Michael? Mantıklı gelmiyordu. Eve ile yaşamak istemese bile, Michael iyi bir adamdı; bunu olabildiğinde yumuşak ve nazikçe yapardı çünkü Eve'i gerçekten seviyordu.

Claire bu konuda bu kadar yanılmış olamazdı. Buradan en son ayrıldığında intikam almak için giden bir şövalye gibiydi. Ve geldiğinde ise...

Claire gözyaşlarını tuttu. Yüzünü sildi ve bu problemi bir başkasına olmuş gibi düşünmeye çalıştı. *Birini ne arkadaşlarına karşı bu kadar değiştirebilir?*

Hayır. Soru bu değildi. Soru şuydu, bir vampiri nasıl arkadaşlarına düşman ederdiniz ve bu sorunun gerçekten tek cevabı vardı. Claire, Amelie'nin vampir babası Bishop'ı düşündü. O birini ısırarak kendi isteklerini yerine getirtirdi. Amelie'nin de o gücü vardı ama onunki farklı şekillerde kullanılıyordu. Bishop öldüğüne göre, bu Amelie olabilir miydi? Amelie daha önce tehdit ettiği gibi Michael'a böyle zarar vermiş olabilir miydi?

Claire ürperdi. Eğer Amelie bunu yapmış ve Michael'ın isteği değilse, bu zalimliğin üç değil dört kurbanı vardı. Michael ilkiydi ve en çok yaralanan da oydu.

Bu doğru olsa ve Michael'ın seçeneği yoksa bile, problem şu ki...

Bunu nasıl kanıtlayacaktı?

Sonunda Claire, hastane şapelinde uyudu. Sessiz, sakin bir yerdi ve onun da bu manevi desteğe ihtiyacı vardı şimdi. Papaz Joe'un orada olmasını diledi. Çok iyi bir dinleyiciydi ve biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

Sonunda gözleri yaşlı İncil okurken ve biraz rahatlamaya çalışırken uykuya daldı. Teselli olduysa da hatırlayamadı.

Claire sabah Shane'i altı kez aradı ama aramaları sesli mesaja yönlendirildi; mesajlarına da cevap verilmedi. Öğlen onu görünce şaşırdı Shane onunla konuşmaya gelmemişti,

tg: kaktusunx

azıcık umudu olsa da... Elinde plastik bir poşetle önünden geçti görmezden gelerek ve Eve'in odasına girdi.

Claire dışarı çıkınca bekleme odasının karşısına oturdu ve yere baktı.

"Shane?" Ona doğru yavaşça yaklaştı. Gözyaşlarına boğulmak istiyordu ama bunu yaparsa her şeyin daha kötüye gideceğini biliyordu. "Lütfen, lütfen konuş benimle. Lütfen–"

"Ona giysi getirdim," dedi. "İkinizi de eve götüreceğim. Sonra bir süre uzaklaşacağım. Sen Eve'e bakarsın. Benim için yap bunu."

"Ama–"

"Michael eşyalarını almış bile," dedi. "Dün gece toparlandı. Nereye gittiğini bilmiyorum bu yüzden sorma."

"Shane lütfen bana bak." Onun yanındaki sandalyeye oturdu. Spor salonuna gitmiş ya da duş almamış gibi ter kokuyordu. Lekeli yerden bakışlarını çevirmedi. "Asla Michael'la aramızda bir şey olmadı. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama düşündüğün gibi değil. Seni asla aldatmadım. Yapmazdım. Düşünüyorum da belki Amelie bunu ona yaptı. Çünkü bu gerçek Michael değildi, anlıyor musun?"

Cevap vermedi. Birkaç saniye öylece oturdular ve sonra bir hemşire köşeden geldi. "Gitmeye hazır."

Shane ayağa fırladı ve Claire takip edemeden Eve'in odasına gitti. Claire yavaş, hantal ve kaybolmuş gibi hissediyordu.

Eve berbat görünüyordu. Makyajsızdı, yüzü bembeyazdı ve yaralarla kaplıydı. Yüzünün çoğunu saçlarını öne atarak kapatmıştı ve Claire içeri girdiğinde ne hissettiğini anlayamadı.

Bu belki de daha iyi, diye düşündü Claire, haksız bir suçluluk duygusuyla. *Onu öpmedim! O beni öptü!* Ama Eve bu kadar acı içinde ve yaralıyken bu konuda ısrar edemedi.

Onu kaldırımda yaralı halde bıraktım, diye düşündü. *Buna da asla unutamam.*

Shane tekerlekli sandalyeyi Eve otururken tuttu; başını eğmişti ve ellerini karnı üzerinde tutuyordu. Claire aceleyle hemşireden plastik poşette kıyafetler ve bazı belgelerle ilaçları aldı. "Bunu günde iki kez ikişer tane verin," dedi hemşire. "Ve uyusun. İhtiyacı olacak. En az iki hafta boyunca ağır hiçbir şey kaldırmasın. Perşembe günü doktor ziyareti olacak. Birinin onu randevu için getirip götürmesi gerekecek. Yasağı kaldırıncaya kadar araba kullanmak yok."

Claire sessizce başını salladı, talimatları aklında tutmaya çalışıyordu; kalbi Eve için endişelenmekten, Shane'e olan kırgınlığı ve Michael'a öfkesinden dolayı acı içindeydi. Şimdi eve gidip her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayız, diye düşündü, bu can sıkıcıydı. Ama ne seçeneği vardı ki? Gitmek? Yapamazdı. Eve'in birine ihtiyacı vardı ve Shane kaçmayı düşündüğünü söylemişti. Michael gitmişti bile.

Shane, Claire'i beklemeden tekerlekli sandalyeyi çekti. Ona yetişmek için acele etti ama asansör kapıları yüzüne kapandı. Ev arkadaşlarından hiçbiri yüzüne bakmıyordu.

Bir kat aşağı merdivenlerden indi ve Shane tekerlekli sandalyeyi hazırlarken ve Eve'in arabanın koltuğuna geçmesine yardım ederken karşılaştılar.

"Arabayı kullanabilirim," dedi Claire. Shane onu duymazdan geldi ve sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdı ve gaza basmadan zar zor Eve'in Ölü Adamın Köşesi dediği arka koltuğa geçti.

Korkunç geçen birkaç dakikaydı. Claire kıyafet poşetini kavradı; Eve'in son BPAL parfümü ve kan olduğunu düşündüğü metal isi kokuyordu. Kendisi yıkayacaktı ve geri vermeden önce temiz ve güzel koktuğundan emin olacaktı. Shane bunu düşünemezdi. Bu onun yapabileceği bir şeydi, sevgi gösterisi olarak.

Shane eve giderken arabayı dikkatli kullanıyordu. Herhangi bir tümsek ya da ani duraksamalardan sakınıyordu. Claire ön kapıyı açarken ise Eve'i kucağına almış, içeri taşımıştı.

Eve kanepeye yatınca, bir battaniyeye sarındı ve başının altına yastık koydu. Sonra Shane, "Hemşirelik görevlerini yapabilirsin değil mi?" dedi ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Shane. Claire kapının kapandığını duydu ve boğazında düğümlenen acıyı hissetti. O kadar acıydı ki, kendi yatağa yüzüstü atıp ağlamak istiyordu. Etrafa baktığında ve Michael'ın müzik enstrumanlarının gittiğini gördüğünde daha kötü hissetti. Müzik çaldığında oturduğu deri koltuğu bile almıştı.

Shane ve Michael olmadan ev soğuk, sert ve boştu; onların sevgisi olmadan bir hiçti.

Claire, Eve'in yanına çöktü ve başını kanepe yastıklarına gömerek düşünmemeye çalıştı.

"Senin hatan değil," dedi Eve, çok sessiz bir şekilde. Claire başını kaldırdı, onunla konuşmayı umuyordu ama Eve gülümsemiyordu ve şişkin yüzünde Claire'i affettiğine dair bir işaret yoktu. "Baştan beri şüpheleri vardı; bunu biliyordum. Benim için endişelendiğini düşünecek kadar aptaldım. Bu yüzden belki de bunu atlatmalıyım. Sadece canımı çok acıtıyor."

Fiziksel acıdan bahsetmiyordu.

"Neden yaptığını bilmiyorum, niçin o sözleri söylediğini de öyle. Ama doğru değil, Eve. Lütfen bana inan."

Eve gözlerini kapadı ve dinleyemecek kadar kötüymüş gibi iç çekti. "Pekâlâ," dedi zayıf ve ciddi bir sesle. "Önemli değil."

Claire arkadaşının gevşek ve soğuk elini tuttu ve Claire'in telefonu çalıncaya kadar ikisi sessizce oturdu.

"Alo?" Sesi boğuk ve kalın çıktı, kendi sesini tanıyamadı.

"Tatlım?" Annesiydi arayan. "Ah, Claire, neyin var?"

Olan oldu. Claire dayanabilirdi ama annesinin şefkatli sıcak sesine değil.

Ağladı ve Shane, Michael, Eve ile korkuları hakkında her şeyi anlattı. Ama çoğunlukla Shane ile ilgiliydi. Hayalindeki parlak ve güzel geleceğin tamamen yıkıldığını düşünüyordu. Bir şekilde Myrnin hakkındaki endişelerini de dile getirdi.

Ancak bu daha çok sorulara neden oldu ve buna pişman olsa da artık geriye dönüş yoktu. Konuşma bir saat sürdü ve sonunda, Claire girişteki yerde uzanmış, bütün acılarının sona ermesini diliyordu.

Sonunda kendini toparlamayı başardı ve "Üzgünüm Anne... Neden aramıştın?" dedi.

"Sadece bana ihtiyacın olduğunu hissettim," dedi annesi. "Bu anne içgüdüsü tatlım. Eve dön, Claire. Eve gel ve bırak sana bakalım. Bunu aşacaksın; bunu biliyorum. Sen çok güçlü bir kızsın. Düzeleceksin."

"Geleceğim," diye fısıldadı Claire. "En kısa zamanda." Kalması için bir neden kalmamıştı, değil mi?

Telefonu kapatıp Eve'e ilaçlarını verdi.

Eve gece bir şeyler yiyebilecek kadar iyiydi ama çok değil. Claire onun için çorba hazırladı ve televizyonda Eve'i rahatlıkla uykuya daldıracağını bildiği bir filmi açtı.

Pek konuşmadılar.

Claire çorba kaplarını durularken Miranda geldi.

"Üzgünüm," dedi Miranda ve onu kucakladı. Claire kollarını kıza doladı ve ona sıkıca sarıldı. İlk defa, birinin onu gerçekten affettiğini ve hislerini anladığını hissetti. "Bugün pek bir şey yapamadım. Michael gitti; bana bir şey söylemedi. Sonra Shane çok içti. Beni korkuttu bu durum. Kötü bir şey yapacağından korktum. Ama yapmadı."

Bunu bilse Claire de korkardı. "Ama Eve iyi; önemli olan da bu," dedi. "Bunu düzelteceğiz. Bir şekilde."

"Doğru mu?" Miranda geri çekildi. "Shane senin onu Michael'la aldattığını söyledi. Ama böyle bir şey olamaz, değil mi?"

"Hayır. Hayır, asla!"

"Sana inanıyorum." Miranda ellerini tuttu ve onu mutfak masasına oturttu. "İstediğini yaptım. Dışarı çıktım ve diğer hayaletlerin konuşmalarını dinledim. Onlarla konuşmadım çünkü dikkatlerini çekmem çok tehlikeli. Hâlâ Jenna'yı takip ediyorlar, bu nedenle konuştuklarını duyabildim."

Claire ilk kez umutlandığını hissetti. "Myrnin hakkında bir şeyler duydun mu?"

"Hayır," dedi Miranda. "Üzgünüm. Ama tuhaf bir şey duydum; belki anlamı olabilir." Umudu tükenmek üzereydi ama Claire başını salladı. "İçlerinden biri beyaz ağacın altında bir delikte bir örümcek olduğunu söyledi. Bunun onunla ilgili olduğundan gerçekten emin değilim, bir diğeri de bir şeyin yukarı tırmanmaya çalıştığını ama güneşin onu yaktığını söyledi."

Bunun faydası yoktu. Claire öfkeyle bir şeyi kırmak ya da duvarı yumruklamak istedi. Shane'in tarzı ama yardımı olmayacağını biliyordu. Ortaya bir şey çıkmadıkça hiçbir şeyin faydası yoktu.

Düşün, dedi kendi kendine. *Nefes al.* Eğer Myrnin'i bulabilirse bu da bir şeydi. Bu yıkım içinde olumlu bir şey. *Tırmanan bir şey. Beyaz ağacın yanındaki delik.* Beyaz bir ağacın yanındaki delikten yukarı mı tırmanıyordu? Bu saç-

maydı. Morganville'de beyaz ağaç yoktu ki. Bu kasabada mıydı acaba? Değilse, ona asla yardım edemezdi.

Hayır, o burada. Düşün. Düşün!

Beyaz ağaç. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bir işaret olmalı, hatırlayabileceği bir şey. Ama ne..?

"Beyaz ağaç hakkında konuşan hayalet," dedi Claire. "Onun nerden geldiğini biliyor musun?"

"Sanırım kasabanın dışındaki Sleep Inne'de öldü. Orayı biliyor musun?" Claire biliyordu. Yavan ve unutulmaya yüz tutmuş bir yerdi ve orada beyaz ağaç yoktu. "Sanırım bedeni mezarlıkta gömülmüş."

Mezarlık, diye düşündü Claire. Oradan en başta bahsetmişlerdi, çok fotojenik olduğundan da. *O büyük ölü ağaç*, demişti Angel. *Ne çarpıcı bir renk.*

Çünkü ölmüştü ve...

Claire'in gözleri açıldı. "Ağaç. Mezarlıktaki ağaç, beyaz değil mi?"

"Sanırım. Ölü ve gövdesi soyulduğu için beyaz görünüyor."

"Yani mezarlıkta," diye konuştu Claire ve gözlerini açtı. "Orda olmalı, her ne çukursa artık. Myrnin orada. Delikte, suda. Ve üzerinde bir çeşit parmaklık var haç şeklinde; Jenna onu gördüğünü söylemişti. Mir, gitmek zorundayım, şimdi. Eve'le kalır mısın?"

"Ben, şey, evet. Ama karanlıkla yapayalnız çıkamazsın!"

"Mecburum. Myrnin bize yardım edecek son kalan kişi olabilir ve hayaletin onun güneşten yanacağını söylemiş.

Eğer yerde bir çukurdaysa ve güneş doğarsa, orada yanacak. Buna izin veremem."

"Seninle çıkamam! Çıkarsam diğer hayaletler çevremi sararlar. Eve de çok hasta."

"O halde Shane'i ararım," diye bağırdı Claire ve telefonunu çıkardı. Defalarca aradı ve sesli mesaja yönlendirildi. Telefonu kapattı ve 911 mesajı attı. Detay yok. Sonunda, uzun beş dakikadan sonra, Shane geri aradı.

"Kapatma," dedi Claire. "Yardımına ihtiyacım var."

"Eve mi?"

"Hayır," dedi isteksizce.

"O halde hayır."

"Bekle! Bekle, beni dinle. Mezarlığa gitmek zorundayım. Birinin başı belada, Shane. Benimle gelmezsen, yalnız gitmek zorundayım. Lütfen. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama yarına sakla. Bu gece lütfen benim için gel." Diğer tarafta Shane sessizdi ama nefes alışverişini duyabiliyordu Claire.

"Shane, lütfen. Bir kez."

"Kimin başı belada?"

Bunu sormasından korkuyordu. Ama yalan söyleyemezdi. Claire gözlerini kapattı ve "Myrnin," dedi.

Shane kapattı. Claire çılgınca bağırdı ve telefonu masaya fırlattı. Miranda'nın gözleri açılmıştı.

"Vay canına," dedi. "Yani... gitmiyor musun?"

"Hayır," dedi Claire ciddiyetle. "Gidiyorum. Yalnız."

*

Eve'in arabası hâlâ kaldırımda park halindeydi. Miranda çitlere gelinceye kadar Claire ile kavga etti ama artık dinlemiyordu. Kotu ve düz siyah tişörtü üzerine Eve'in uzun deri ceketini giymişti ve silahlarla dolu ağır bir çanta getirmişti. Bir de kendi sırt çantası vardı, ihtiyacı olabilecek her şey vardı içinde, ders kitapları bile. En azından kendisi ile saldırgan arasına koyabileceği kâğıttan bir zırh taşıyordu.

"Ama, geri dönmezsen ne yapacağım?" diye sordu delice Miranda, Claire sürücü koltuğuna yerleşirken. Öndeki Azrail titredi, başını salladı ve kırmızı gözleri parıldadı. "Claire! Kimi arayayım?"

"Shane'i ara," dedi. "Belki öldüğümde kötü hisseder. Ama Eve'in iyi olduğundan emin ol ve gün ağarmadan ihtiyacı olan ilaçları ver. Kalkmasına veya bir şey yapmasına izin verme. Ateşi çıkarsa hastaneyi ara ve ambulans göndermelerini söyle. Söz ver."

"Yaparım," dedi Miranda ağlamak üzereyken. "Bu çok kötü. Kötü bir fikir..."

"Tavsiyelere açığım." Miranda bir şey önermeyince, Claire başını salladı. "Bana şans dile."

"Ben..." Miranda iç çekti. "İyi şanslar. Geri dönmeni bekleyeceğim ve gün ağarmadan gelmezsen, birini ararım. Amelie. Amelie'yi arayacağım."

"Bunu yapma," dedi Claire. "Çünkü Amelie olabilir, tamam mı?"

"Ama–"

Claire ona tartışmak için zaman vermedi.

Kısıtlı sürücü deneyimiyle araba ona diğer bütün araçlardan farklı geldi. Ağırdı, yönetmesi zordu ve mesafeleri iyi ayarlayamıyordu. Viteslerle uğraşırken bir trafik ışığını geçti. Neyse ki, Morganville polisleri bunu görmediler. Bazı camları karartılmış vampir araçlarının önünden geçti. Kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Claire mezarlığa kadar bir mil kadar yol aldı. Bu yerin etrafı kalın taş duvarlarla çevrelenmişti ve ağır demir kapıları vardı. Işık saçan beyaz ağaç, yüksekliği, dalları ve korkutucu açılarıyla orada duruyordu. Kapılar kilitliydi elbette. Claire kapıya çarpmayı düşündü ama Eve'in bunu affetmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden kanvas çantasını omzundaki çantanın üstüne koydu ve tırmanmaya başladı. Demir soğuktu ve parmaklarının altında kaygandı ama bir sürü yatay çubuklar da vardı ve en üste tırmanığ diğer tarafa atlamayı başardı.

Morganville Mezarlığı eski bir mezarlıktı ve devamlı rüzgardan dolayı mezar taşları okunamaz durumdaydı. Gelişigüzel büyüyen otlar vardı. Kimse burayı ziyaret etmezdi; Redeemer, yeni mezarlık ise kasaba merkezine daha yakındı ve yeni defin işlemleri orada yapılıyordu. Bu mezarlık ise sadece tarihi değerinden dolayı korunuyordu.

En azından vampirlerin takıldıkları noktalardan biri değildi; yıllardır yaşayan hiçbir canlı buraya gelmemişti. Ama hâlâ oldukça ürkütücüydü, yerdeki gölgeler ay ışığında sert ve keskin bıçaklar gibiydi. Ağaç dalları kuru kemikler gibi takırdıyordu.

Claire vampirlerin duvarın tepesinden atlayıp kolaylıkla aşağı indiklerini gördüğünde ağaca doğru ilerliyordu. İki kişilerdi ve birlikte hareket ediyorlardı. Birinin solgun saçları vardı; diğerinin ise gri bukleleri.

Amelie ve Oliver?

Claire geniş bir meleğin arkasında yere eğildi ve kendisini görmemelerini diledi. Bir de şu kocaman ateş karıncası tümseklerinden birinin üzerinde olmadığını diledi; öyleyse, bu oldukça kısa ve hoş olmayan bir macera olacaktı. Ateş karıncalar onu ısırıp komaya sokmazsa, vampirler yapardı.

Saklandığı yere oldukça yaklaştılar ve şanslıydı; rüzgar yön değiştirdi ve insan kokusunu onlardan uzağa götürdü. Claire esintide sallanan solgun saçların Amelie'nin olmadığını fark etti ve kızın yüzünü, gülümsemesini ve gamzelerini gördü.

Bu Naomi'ydi. Oliver ile yürüyordu. Ama Naomi ölmüş olmalıydı. *Tabii ki*, diye düşündü Claire korku içinde. *Bishop'ın diğer kızı. Aynı güçleri olmalı.* Naomi ve Oliver bu işin içindelerse, Michael'ı onlara düşman etmiş olabilirlerdi.

Fakat Amelie bilmiyordu.

İkisi otlar, mezarlar ve kuru çalılar arasında gezindi ve beyaz ağacın altında durdu. Oliver düşmüş bir mermer parçasını itti ve Claire metal üzerinde çıkardığı sesi işitti.

Onlara konuşmalarını duyabilecek kadar da yakındı. Oliver'ın, "Yanına inmeye gerek yok. Sabah güneşinde işi bitecek," dediğini duydu. Cebine uzandı ve Claire'in ta-

nıdığı bir şişeyi çıkardı. Bu, Shane'in ilk geliştirdiği silahlardan biriydi. Sonra onu Bay Malum ve tayfasıyla paylaşmıştı. Sonra da draug'lara karşı kullanmak için vampirlerle. Gümüş nitrattı. Oliver eldivenlerini giyiyordu ama açarken yine de dikkatli davrandı, sonra onu yere döktü.... Hayır, yere değil.

Yerdeki metal parmaklığa döktü.

Claire, Myrnin'in acı ve öfke çığlığını duydu ve bağırmamak için elleriyle ağzını kapadı. Su sıçrama sesi geliyordu, sanki çok uzak bir mesafeden yukarı tırmanmaya çalışıyordu.

"Pek ilerleyemez," dedi Naomi. "Hiçbir vampir güneş doğmadan bütün yolu çıkamaz ve parmaklıktaki gümüş onu içerde tutacaktır. Düşerse, sudaki gümüş işini bitirir. İyi iş çıkardın, Oliver. Şimdi Amelie'ye geri dön. Küçük piyonlarımız yerini alıyor. Yakında son hamlemizi yapacağız."

"Evet kraliçem," dedi Oliver.

"Beyaz kraliçen," dedi Naomi ve güldü. "Kulağa hoş geliyor. Sen iyi bir araçsın, Oliver. Hakkımı kazandığımda sana da bir yer vermeliyim."

"Amelie," dedi Oliver, sanki zorlukla konuşuyordu. "Amelie'ye ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu Naomi. Parmaklıktan aşağı, Myrnin'i ölüme terk ettiği yere bakıyordu. "Zeki bir yönetici asla arkasında bir rakip bırakmaz. Onun için çok yalvarırsan, belki merhametli bir sürgün düşünebilirim. Yapar mısın Oliver? Yalvarır mısın?"

Oliver hiçbir şey söylemedi. Elleri arkasında kenetlenmiş bir şekilde durdu. Claire'in görebildiği kadarıyla, yüzü bir taş kadar sertti ve gözlerinde kırmızılıklar parıldıyordu.

"Belli ki hayır," dedi Naomi. "Haysiyetin her zaman saf duygudan daha önemli olmuştur, değil mi? Çok iyi." Parmaklıklara eğildi. "Myrnin. Seni tanrılarına bırakıyorum." Parmaklarını ağzına götürdü ve ona güzel bir öpücük gönderdi. Sonra o ve Oliver döndüler ve terk edilmiş mezarlıktan sessizce geçip duvardan atladılar.

Sonra Naomi dönüp Claire'in saklandığı yere baktı ve gülümsedi. "O gülüç arabayı ya da senin varlığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Arkadaşın Eve hasta olduğuna göre, senin kurtarmak için geleceğini tahmin etmiştim," dedi. "Sanırım küçük arkadaşımız kendi sonunu hazırladı. Aslında onu Amelie'nin sırtına bir bıçak saplaması için kullanmak güzel olurdu. Michael. Onu yakala."

Claire nefessiz kaldı, çünkü Michael duvarın üstüne Naomi'in yanına atladı, mezarlığı gözden geçirdi ve durduğu yere baktı.

Naomi başını salladı. "Hoşça kal, Claire. Maalesef bizim kuracağımız Morganville'de senin için bir yer olmayacak."

Gitti.

Michael aşağı atlayıp ona saldırdı.

Claire koştu.

Claire, Michael'ın kendini pek zorlamadığını fark etti. Onu yakalamaması için bir neden yoktu. Çok hızlıydı ve Claire

koşamıyordu. Giydiği ağır deri ceket ve taşıdığı silahlar ağırlık yapıyordu. Bırakmak istedi ama cesaret edemedi.

Onu gerçekten öldürmeye çalışacak mısın, diye sordu kendi kendine ama verecek yanıtı yoktu. Düşmüş, eğik bir mezar işaretine takılınca yuvarlandı. Kanvas çanta kırık bir mermer üzerinde açıldı. Kumaş sertti ama fermuar kısmı çürümüştü ve her şey açılan delikten düşüyordu. Eline gelen ilk şey, Eve'in internetten aldığı bir takıya ait, bir çanta dolusu gümüş zincirdi. Claire avucunu doldurdu ve ayağa kalktığında, Michael'a doğru fırlattı.

Gümüş ona çarptı ve değdiği yerde izler bıraktı; acıtmaktan çok onu şaşırtmıştı bu ama yavaşlatmıştı da. Claire bu arada diğer seçeneklerini de düşündü. Gümüş nitrattan vazgeçti, ona gerçekten zarar vermek istemiyordu.

Elleri Shane'in gümüş uçlu beyzbol sopasına gitti. Kanvastaki en büyük aletti ve onu çıkardı.

Michael ileri atıldığında, Claire'in sopayı doğru dürüst sallama fırsatı bile olmadı. Ancak dengesini yitirmeye yetecek kadar sopayı vurdu, gümüş değince Michael acı içinde bağırdı Michael.

Claire tekrar ayağa kalktı ve o yaklaşırken hazır bir şekilde bekledi. "Michael?"

Cevap vermedi. Yüzü, arkasındaki mermer kadar hareketsiz ve donuktu.

"Michael, lütfen bunu yapma. Senin hatan olmadığını biliyorum; Naomi seni kullanıyor. Seni incitmek istemiyorum. Yemin ederim..."

"İyi," dedi. "Bu işimi kolaylaştırır."

"Ama yapacağım," diye bitirdi ve uzandığı anda dizlerine vurdu. Michael sopanın üstünden atladı, yere hafifçe indi ve ellerini ona uzattı.

Birisi arkadan ensesine hafifçe vurdu. Michael dengesini yitirdi, sendeledi ve kafası karışmış bir halde başını salladı. Ensesinden bir şey çıkıyordu.

Bir ok.

Oku çekip çıkardı, şaşkınlık için bakıp Claire'den uzaklaştı. Duvarın üstünde tüfeğiyle oturan Shane Collins'ti.

"Üzgünüm, dostum," dedi Shane. İleri atılıp duvardan indi, sakinleştirici silahını da bu arada doldurdu. Onlara doğru yürürken hedef aldı. "Bir süre oldukça kötü hissedeceksin. Seni tekrar vurmama izin verme. Seni öldürmeyeceğimden emin değilim."

Michael bir şeyler homurdandı ama şimdiden kendinde değildi. Bir dizi üstüne çöktü, sonra ellerine uzandı ve yavaşça yana düştü. Beli sessiz bir çığlıkla büküldü.

Claire sopayı bıraktı ve Michael'a doğru gitmeye başladı. Ama Shane onu bileklerinden tutarak gitmesine engel oldu. Claire debelense de Shane onu bırakmadı. "Ona yaklaşırsan, işini bitirebilir," dedi. Claire'i Michael'dan ve kendinden uzaklaştırdı. "Myrnin için geldin. Onu kurtar. Seni korurum."

Shane hâlâ ikisini de affetmiş değildi. Buraya gelmesinin tek nedeni görevini getirme arzusuydu, o kadar.

Ancak beklediğinden başka bir şeyler vardı. Bir şey.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Claire.

Shane gözlerine bakmadan başını salladı, Michael'ın yerde acı içinde kıvranmasını izleyerek ikinci uyuşturucu iğneyi silaha yerleştirdi.

Claire dağınık mezarlar arasından beyaz ağaca koştu. Üstü kapatılmamış, gümüş parmaklık yanına çok yaklaşıncaya kadar görünmüyordu. Neredeyse üzerine basacaktı. Büyük ihtimalle bileğini burkardı. Parmaklıklar eski ve paslı bir kilitle kapatılmıştı ve Claire çıldırmışçasına elindeki sopayla ikiye ayrılıncaya kadar vurdu.

Soğuk ve paslı metali fırlatıp karanlığa baktı. Hiçbir şey. Yaşam belirtisi yoktu.

"Myrnin?" diye aşağı bağırdı.

Küçük ve dar çukurdan gelen kötü kokudan dolayı burnunu kapattı. Çürüme, dışkı, küf, zehir gibi aklına gelebilecek en kötü şeylerin birleşimi bir kokuydu. "Myrnin, beni duyuyor musun?"

Yanındaki yere birinin indiğini hissetti ve Claire, Shane'in silah çantasından bir naylon halat getirdiğini gördü. Başını salladı ve açtı, bir ucunu ölü ağaca bağladı ve diğer ucunu da çukura attı. "Beni duyuyorsan, ipi yakala, Myrnin! Tırman!"

Uzun süre onun orada olup olmadığından ya da çıkabileceğinden emin değildi. Belki artık çok geçti. Belki ölmüştü.

Ama sonra ipin çekildiğini hissetti. Saniyeler içinde, karanlıktan solgun bir şey ona doğru yukarı çıktıkça daha belirginleşti.

Myrnin sanki kendi örümceğinden öğrenmiş gibi inanılmaz bir hızla tırmanmaya başladı. Yüzünde, ellerinde ve bacaklarında yanıklar vardı. Ancak bu onu yavaşlatmadı ve çukurun tepesine ulaştığında Claire kollarını yakaladı ve gümüş nitratla kapanmamış diğer tarafa çekti.

Myrnin sırtüstü düştü. Sırılsıklam ve yırtık kıyafetinden, siyah saçlarından iğrenç bir koku yükseliyordu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Geleceğini biliyordum, Claire. Biliyordum. Yüce Tanrım, acele etmedin," dedi.

Claire onun ellerini tuttu ve yanına oturdu.

Shane biraz ileride duruyordu, Michael'ın yanında. Ama yukarı baktı ve sessizce sordu. *İyi mi?* Claire başıyla onayladı.

Çok değil, diye düşündü. Shane'in ona yardım edişi, herhangi bir umuda kapılmak için yeterli değildi.

Ama katlanacaktı. Arkasını dönmeden ona azıcık gülümsemesine minnettar kalması çok acı vericiydi.

"Çok üzgünsün," dedi Myrnin. Sesi zayıf ve mesafeliydi, sanki birkaç şekilde uzaklara gidip gelmişti. "Gözyaşı kokuyordun. Kalbini mi kırdı?"

"Hayır," dedi Claire. Shane'in durduğu yerden duymaması için fısıltıyla konuşuyordu. "Ben onun kalbini kırdım."

"Ah," dedi Myrnin. "Senin için iyi." Ayağa kalktı ve birden üzerindeki korkunç siyah suyu boşaltmak için eğildi. "Pardon. Şey, bu rahatsız ediciydi. Oh hayır..."

Yere kalkamayacak kadar zayıfmış gibi yere yıkıldı ve gözlerini kapadı. Bütün bedeni titriyordu ve uzun süre öy-

lece kaldı. Claire elini omzuna koymaktan başka ne yapacağını bilemiyordu. Giysileri altında epilepsi nöbeti geçirir gibi kasılmış kaslarını hissebiliyordu.

Myrnin sonunda rahatladı ve gözlerini açmadan önce derin bir nefes aldı. "Gitmeliyiz, Claire. Çabuk."

"Nereye?" diye sordu, çünkü üşüyor ve korkuyordu. Güvende olabilecekleri, kendilerini iyi hissedebilecekleri hiçbir yer düşünemiyordu.

"Güvenli bir yere," dedi Myrnin. "Çok geç olmadan."

"Ama sen yeterince iyi değilsin–"

Bitiremeden Myrnin çıplak ayaklarıyla çıkışa doğru otlar arasından yürüdü. Sert bir vuruşla çitin kilidini attı ve gıcırdayan kapıyı sonuna kadar açtı.

Sonra gözlerinde kırmızı bir ışıkla, "Michael'ı getir. Onun suçu değil. Bunun için acı çekmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Shane bu süre boyunca kımıldamamıştı ama şimdi eğilmiş ve Michael'ın boynundan uyuşturucu iğnesini çıkarıyordu. "Ayağa kalkabilmesi için birkaç dakika gerek," dedi.

"Öyleyle onu sürükle," dedi Myrnin. "Tabii benim zindanın konforunu yaşamak istemiyorsan. Eminim Naomi, Pennyfeather'ı hepimizin ölmüş olduğundan emin olmak için gönderecektir. Ona uymak için burada olmak istemem. Şimdi, çocuklar."

Ellerini çırptı ve kapıdan kayboldu. Claire, Eve'in arabasının çalıştırıldığını duydu.

Shane'e döndü ve Michael'ın diğer kolunda da o tuttu.

Kısaca birbirlerine baktılar.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Claire.

"Evet," dedi. "Ben de."

Fakat aynı şeyden bahsettiklerinden hiç emin değildi.

18

CLAIRE

Michael'ın ağır ve hareketsiz bedenini yerde sürükleyerek arabaya taşımaları biraz zaman aldı. Myrnin başını yolcu penceresinden uzatıp Michael'ı onun çıktığı çukura atabileceklerini önerdi. Shane, Myrnin'in onu sertçe ısırmasını önerdi. Myrnin kabul etmedi.

Shane kendi isteğiyle Michael'ın yanında kaldığından Claire arabayı kullandı. Bu konuda biraz endişeliydi. Shane kin tutardı ve Michael'ın onlara yaptıklarını görmezden gelmesi zor olacaktı. Ancak en azından şimdilik barış halindeydi. Ölüm tehlikesi duygusal acıyı yenmişti. Geçici olarak.

Myrnin, "Michael, aynen Oliver ve Pennyfeather gibi Naomi'nin etkisinde görünüyor. Kaç kişiye bunu yaptığını bilemiyorum ama keşke benim üzerimde de deneseydi," dedi. Gülümsedi; yüz ifadesi kasvetli ve karanlıktı. Yüzünü saran sadece siyah suların izleri değildi. "Kötü kalpli baba-

sı da dahil daha büyük vampirler denedi. Sanırım kanım Bishop'ı bir ay hasta etmişti."

"Nereye gidelim?" diye sordu Claire. Myrnin iç çekti.

"Sanırım bir seçeneğimiz bile yok," dedi. "Cam Ev'e dönmek onlara saldırmak için kolaylık sağlayacak. Bizler de orayı koruyamayız zaten. Bu yüzden onlarla savaşmak zorunda kalacağız."

"Nereye?"

Yılgınca omuz silkti. "Amelie'ye. Sonuçta, Naomi'nin hedefi o. Oliver'ın onu baştan çıkarmasının bir nedeni de onun gücünü zayıflatmaktı. Neler olacağını öğrenmeli yoksa güvendiği kişiler onu uyarmayacak."

"Kurucular Meydanı'na nasıl gidebiliriz ki?" diye sordu Claire. "Gizli bir giriş falan biliyor musun?"

"Korkarım hepsi kapalı," dedi Myrnin. "Ah, kusura bakma arkadaşının döşemesini mahvettim. Kirler için üzgünüm. Beni orada aylarca bıraktıklarını düşün. Bir kez olmuştu. Bir köpek kulübesinden daha büyük olmayan bir yerde yarım yıl kalmıştım. Attıkları şeyler ise arada sırada tavuk ve domuzdu... iğrenç. Sanırım terliklerimi kaybettim."

"Sana yenisini alırım."

"Sanırım Michael'a güvenmek zorunda kalacağız," dedi Myrnin birden ana konuya dönerek. "Çocuk Amelie'nin soyundan geldiği için onun önüne otomatik olarak çıkabilir. İşin kötü yanı kendi isteğiyle bunu yapacak durumda değil. Yazık, onu neden vurdun ki?*"

"Shane ve bana bir daha öyle dersen diğer oku da sen yersin."

"Sorum hâlâ geçerli."

"Çünkü Claire'in peşinde gidiyordu." Shane ona bakmadı, aynadan bir bakış bile atmadı. Claire kızgınlığının azaldığını gösteren bir işaret bekliyordu.

"Yine mi?" diye sordu Myrnin ve kaşlarını kaldırdı. "Tanrım. Siz gençler ne hızlı yaşıyorsunuz. Claire, şimdi de Michael'la mı düşmansınız?"

"Tam olarak değil," dedi. Shane sözünü kesti.

"En son onu dudağından öptü sadece," dedi Shane. "Bu kez daha ileri bir şey gibiydi. Hatalı olmadığımı kanıtlamak istedim."

Myrnin, Claire'e keskin ve ilgili bir bakış attı. "Pekâlâ, hikâyenin tamamını sonra dinlerim o halde."

"Gerek yok," dedi. "Michael'da bir şeyler var, tamam mı. Naomi'yi Oliver ile gördüm. Birlikte çalışıyorlar."

"Bu çok kötü," dedi Myrnin. Kaşlarını çattı ve giysisiyle uğraşmaya başladı. "Naomi bir draug saldırısında ölmüştü, yani öyle denmişti. Şüphelerim vardı. Naomi'nin Amelie'nin kuyusunu kazmaya çalışması anlaşılır bir durumdu. Sanırım o zamandan beri Amelie'nin yerini almak istiyordu ama Amelie karşı koymayacak biri değildi."

"Amelie'nin Naomi'yi öldürttüğünü mü söylüyorsun?"

"Olabilir. Ya da Oliver onu korumak için yaptı. Öyleyse bile, değişmiş olmalı sonra, ya da Naomi onu kontrolü altına aldı. Yuvarlakkafaya zaten hiç güvenmemiştim şahsen.

Düşük karakterli ve fazla hırslı bir adam. Naomi onu yönetme amacına kavuşmak için kullanıyordur sadece."

"O halde Amelie'ye arkasından işler çevirdiğini söylemeliyiz." Claire derim bir nefes aldı. "Ona söylemelisin. Bana ya da Shane'e inanmaz ve Michael ona bir şey anlatacak durumda değil istese bile."

"Yapamam," dedi. "Bana bak. Bu durumda–"

"Sen kötü haberleri ileteceksin," dedi Shane ve tüfeği ona nişan aldı. "Konu bitmiştir."

"Evet," dedi Myrnin birden. "Tabii. Hiç sorun değil."

Kurucular Meydanı'na nasıl girecekleri konusunda tartıştılar. Sonunda, Michael'ı Myrnin'in yanında oturttular ve Myrnin elini omuzlarına attı. Claire yolcu penceresini açınca korumalar Michael ve Myrnin'i gördü ve soru sormadan içeri aldılar.

"Harika," dedi Myrnin saçındaki suyu sıkarken. "Birinin şu halimi fark etmesi gerekirdi."

"Komik, aslında normalde göründüğünden pek farklı değil," dedi Shane. Tüfeği indirmemişti; arkada Myrnin'e doğru tutmuş bekliyordu.

"Gerçekten mi? Bunun üstünden çalışmalıyım belli ki. Söyle bakalım, Claire'e o kadar kızgın mısın ki kapalı bir araçta tüfek ona da ateş edecek şekilde tutuyorsun?"

"Kızgın değilim," dedi Shane. "Dikkatliyim." Claire sorunun cevabını aldığını gördü. Bu Myrnin'i bir süre susturdu, en azından Kurucular Meydanı'nın garajına arabayı park edinceye kadar. Shane silahı bırakmak zorunda kal-

mıştı ama Claire'in çantasını işine yarayacak bir sürü aletle doldurdu.

"İçeri girerken ya da çıkardan kavga edemeyebiliriz," dedi Myrnin. "Toparlanırken bunu da düşünsen iyi olur."

"Kapa çeneni." Shane çantayı omzuna aldı ve ilk kez Claire'e doğrudan baktı. "O senin sorumluluğunda. Çılgınca bir şey yapmasına izin verme."

"Denerim," dedi. Saatlerdir yaptıkları ilk konuşmaydı, kısa ve işle ilgiliydi ama Claire kendini biraz daha iyi hissetti. Sonra asansörde ona arkasını döndü ve çıkıncaya kadar kat tuşlarını izledi. Myrnin yolu gösterdi. Bu iyi bir şeydi çünkü ilk arada Amelie'nin siyah üniformalı iki korumasıyla karşılaştılar.

"Senin gittiğin söylenmişti," dedi biri Myrnin'e.

"Yanlış bilgilendirilmişsiniz, o halde," dedi Myrnin ve ayaklarından inen pis su halıda izler bıraktı. "Kurucuyu görmek için geldim."

"Bu halde mi?" Koruma tepeden tırnağa onu süzdü ve kaşlarını kaldırdı.

"Potansiyel felaketten uyarmadan önce duş almamı ve üstümü değiştirmemi ister misin? Haberleri bu halde veremem herhalde?"

Koruma kabul etti ama sonra Claire ve Shane'i incelemeye başladı. "Ya onlar?"

"Benimle," dedi. "Dostlar. Bilirsin."

"Çanta," dedi ikinci koruma Shane'e ve işaret etti. Tereddüt etti. "Şimdi."

"Bırak. Bunları kullanamayacağımızı söylemiştim," dedi Myrnin. "Yap. Hemen. Az zamanımız kaldı, Tanrı aşkına."

Korumalar onu görmezden geldiler. Shane'e ve çantasındaki potansiyel ölümcül içeriklere odaklanmışlardı şimdi. Myrnin'den uzaklaşır uzaklaşmaz, iki korumayı da kafalarının bir yanından tuttu ve birbirine çarptı sertçe. Claire çarpışan kemiklerin çıkardığı sese ürperdi. İki adam da halıya düşmüş, kıvranıyordu.

"Hadi," dedi Myrnin. "Yerde fazla kalmazlar. Ama telaşlanmayın, beyinleri zarar görecek kadar karmaşık değil."

"Ama..."

"Claire, zamanımız yok." Onu kolundan tuttu ve koşar adımlarla kapalı kapılar, resim portreleri, yanıp sönen ışıklardan geçtiler...

Açık bir kapıya vardılar.

Amelie'nin asistanı onları görünce paniğe kapıldı ve dişlerini gösterdi. Myrnin de karşılığında aynı şeyi yaptı. "Haber ver," dedi ve başını salladı. "Boş ver; ben yaparım."

Omzunu indirip içteki kapıya doğru koştu. Kilit kırıldı ve kapı açıldı.

Amelie, Oliver'ın kollarındaydı. Düşman gibi değil de, daha çok samimi bir yakınlaşma, diye düşündü Claire. Devam etmekte olan bir öpüşme sahnesiydi ve daha az resmi kıyafetler vardı.

Myrnin arkasında Shane ve Claire ile kapının iç kısmında durduğunda öpüşme de yarıda kesildi. "Şey, bu garip. Pardon ama Claire'in sana söyleyeceği bir şey var."

Oliver gömleğinin düğmesini kaparak geriye çekilirken, Myrnin, Claire'i ileriye itti. Amelie sanki hangisini önce öldürmeye karar veremezmiş gibi Claire'e baktı, sonra Myrnin'e, sonra Shane'e.

Claire, Myrnin'in hiçbir şey yapmaya niyetli olmadığını fark etti. Geri durmuş, izliyordu. Neyi beklediğini bilmiyordu ama onu kasıtlı olarak oltada yem gibi bırakmıştı.

"Eee?" Amelie'nin sesi kırılan buz parçası gibi geliyordu. "Kiralık katiller gibi özelime girmenize sebep olacak önemli şey nedir?" Shane'i yakasından yakaladı, kendine çekti, elinden çantasını kaptı ve içindeki silahları yere döktü. "Bunları kullanmaya mı geldiniz? Babanla aynı ligde misin yine? Seni uyarıyorum, bu kez kafes kullanılmayacak. Bunun için yakılacaksın, küçük aptal."

"Shane bizi korumaya çalışıyor! Oliver sana ihanet ediyor!" diyerek Claire araya girdi. "O..."

Daha fazlası için vakti olmadı. Oliver üstüne yürüdü, boğazından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Claire çaresizce havada tekmeler atıyordu. Elini tırmaladı ama onun nefes almasına izin vermeyecekti. Paniğe kapıldı ve birkaç saniye içinde Shane ile barışamadan öleceğini sandı.

Myrnin uzandı, gümüş uçlu sopayı kaptı ve Oliver'ı dengesini kaybettirecek güçte tam omuz kemiğinden vurdu. Claire halıya düştü, nefes almaya çalışıyordu.

"Yeter!" dedi Amelie. Yanakları kızarmaya başlamış ve gözlerinde öfke dolu bir bakış vardı. "Sizin aptal konuşmalarınız ve ihanetlerinizden bıktım. İzin verilmeden içeri giri-

yorsunuz, arkadaşımı tehdit ediyorsunuz. Sizinle işim bitti. Size fazla tahammül ettim. Seninle başlayacağım Collins."

Yolundan çekilmeye çalışırken Shane'i gömleğinden yakaladı, diğer elini uzattı, keskin ve uzun pençeleri çıkmıştı. Bir sonraki saniyede yapacaktı. Onu öldürecekti.

"Hayır!" diye bağırdı Claire yanan boğazını zorlayarak. "Naomi ile çalışıyor; Oliver seni öldürecek!"

Kurucu dondu ve Claire'in yüzüne bakarken bir saniyeliğine gözleri griye döndü. Claire'in umduğu gibi gerçekleri okuyordu.

Amelie, Shane'i bırakıp Oliver'a döndü.

Oliver, Myrnin'in elinden sopayı aldı ve inanılmaz bir çabuklukla Kurucu'nun kafasına vurdu. Bir vampir için bile bu vuruş ölümcül olurdu ama Amelie hızla oradan çekildi ve geçerken Oliver'ın kolunu tuttu, sonra da sopa elinden düşünceye kadar çevirdi. Aşağıdaki pencerenin camı yüksek bir sesle kırıldı ve camlar geceye savruldu. Beyzbol sopası aşağıdaki parkın öbür ucuna kadar uçtu.

Amelie önce Oliver'ın yüzünü duvara çarptı, sonra arkadan kolunu tuttu ve sordu: "Söyle, neden? Neden?" Şüphesi yoktu; Claire bunu gördü. Oliver'ın onu öldürmeye çalışması yeterince açıklamıştı her şeyi. Oliver bağırınca Amelie biraz daha çevirdi, ancak yüzünden anlaşıldığı üzere onu incittikçe kendisi inciniyordu. "Oliver, neden bana ihanet ettin?"

Oliver güldü. İğrenç ve boş bir sesti. "Etmedim," dedi. "Asla sana sadık olmadım, aptal kadın. Yöneticileri devir-

mek için bir ömür adadım. Sen sadece en sonuncusu ve en iyi olanısın."

Amelie, Claire ve Myrnin'e döndü. "Naomi ile çalışıyor olamaz," dedi. "O öldü."

"Üzücü bir gerçek ama hayır," dedi Myrnin. "Onu gözlerimle gördüm. Eminim Claire de bunu kanıtlayabilir."

"Tanrı aşkına nerelerdeydin o zaman?"

"Bir çukurun dibinde," dedi. "Şu halimin açıklaması da bu. Shane bunun çok da tuhaf olmadığını söylüyor."

Shane ses çıkarmamış ve hareket etmemişti; kendini hedef göstermemeye dikkat ediyordu haklı olarak. Dudaklarının duruşuna bakılırsa, Myrnin'in ondan bahsetmemesini diliyordu.

Ama Amelie umursamadı bile. Eğildi, gümüş uçlu sopayı alıp Oliver'ın boğazına bastırdı. Omurgasının sonuna bastırıp tenini yakıncaya kadar bekledi.

"Git bakalım hain," dedi. "Eski zamanlarda olsa, kesilmiş başın bir dekorasyon olarak kullanılırdı. Sanırım daha az tatmin edici bir yol seçeceğim." Gözlerinde yaşlar vardı, sonra yüzünden akmaya başladı. "Sana güvendim hain. Sanırım bunu beklemeliydim. Asla aşkta şanslı olmadım."

"Seni asla sevmedim," dedi Oliver. "Beni öldür. Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Her şeyi değiştirir," dedi. "Henüz ölmeyeceksin. Asi kardeşim için bir yol buluncaya kadar. Sonra ölmene izin vereceğim. Ama şimdi değil. Henüz değil."

"Neden bekleyesin ki?" dedi alçak, sevimli bir ses kapıdan. Hepsi döndü, Oliver bile ve arkasında Michael ile duran Naomi'yi gördüler. Bir de Hannah Moses, elinde bir tüfek ve okla. Dahası, benzer insanlar ve vampirler vardı arkada. "Teşekkürler, Claire. Bazen kraliçeyi saklanmaktan vazgeçirmek için kullanmak gereken sadece bir piyondur."

Naomi'nin başını eğmesiyle, Hannah yaylı tüfeği kaldırdı ve oku doğrudan Amelie'ye fırlattı.

Iskalaması imkânsızdı ve ıskalamadı da. Ama bir şey oldu, bitinceye kadar Claire ne olduğunu anlayamadı. Oliver, Amelie'nin yerinde duruyordu. Tahtadan ok kalbine saplanmıştı.

Oliver dizlerine düştü ve sonra da yıkıldı.

Amelie kırık camlara doğru yönelmişti. Hannah'nın yayında ikinci bir ok daha vardı ve Naomi yaylı tüfeği kaptı, nişan aldı ve Amelie gece karanlığında atlarken oku fırlattı.

Ok, Amelie'nin göğsüne saplandı. Claire nefesini tuttu ve onun aşağıdaki çimlere düşüşünü izledi.

"Tatmin edici," dedi Naomi. "Oliver'ın kendini neden onun önüne attığını anlayamadım ama. Hepsini kafese alın. Şimdi."

Shane bu defa karşı koymaya bile çalışmadı.

"Harika," dedi Shane. Claire boş yer olsa yürümek istediğini anladı. Ancak Kurucular Meydanı'ndaki çelik kafes sadece onu, Myrnin, Oliver ve Amelie'nin bedeninin sığacağı kadardı. "Çok iyi. Onca olan bitenden sonra yine de bu kafeste öleceğim. Mükemmel."

"Yine de, en azından kraliyet ailesiyle ölüyoruz. Bu da bir şey," dedi Myrnin, Oliver'ın bedenini uzun ve kirli bacaklarını uzatmak için yana iterken. Amelie'nin göğsünden oku çekmeye çalışırken, parmaklıklarda gümüş bir jilet uzandı ve elini kesti. Çığlık attı ve geri çekildi.

Hannah parmaklıklar dışında durmuş, onları sakin bir dikkatle izliyordu. "Deneme," dedi. "Faydası yok. Olduğu yerde bırak."

"Endişelendin mi?" Myrnin elindeki kesiği emdi ve yerde yanan gümüş parçalarına tükürdü. "Korkmalısın Hannah. Naomi'yi desteklemenin insanların özgürlüğe kavuşmasını sağlayacağını düşünüyorsan, aptalsın. O Oliver'dan da kötü çünkü yaptığı şeyin herkes için, en azından kendisi için en iyisi olduğunu düşünüyor."

Yukarı, ona doğru baktı ve bir anda elini çantaya uzattı. Hannah çekinmedi ama tuttuğu bıçağı daha sıkı kavradı. "O Bishop'ın kızı. Hem manevi kızı hem de kendi soyundan, bütün yetenekleriyle birlikte. İnsanların onun malı, dünyanın ise ambarı olduğunu düşünüyor. Aptal olma. Vampirlerden bu kadar nefret etsen de Claire ve Shane'in burada olmayı hak ettiklerine inanamazsın. İkisi de bunu hak edecek ne yaptı?"

Yanıt vermedi. Myrnin bekledi, sonra aynen beklediği tepkiyi almış gibi başını salladı. "Anlıyorum," dedi ve sesi oldukça yumuşak çıkıyordu. "Kontrol altında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum canım. Her şey düzelecek."

"Nasıl?" diye sordu Hannah. İlgisiz görünüyordu ama Claire sesinde acıyı duyduğunu hissetti.

Myrnin omuz silkti. "Fikrim yok," dedi. "Ama eminim şu anda bile çözülüyordur."

Son iki kelimeyi vurgulaması Hannah'nın dikkatini çekmişti. Claire bu yolla onun Amelie'yi saklamaya çalıştığını anladı. Shane yenik vampire en yakın olandı. Claire kalbindeki oka işaret etti ve Shane tereddüt etmedi. Yeterli derecede onu dışarı çekti. *Kalbini kurtaracak kadar*, diye düşündü Claire.

Amelie hareket etmedi. Bu noktada muhtemelen edemezdi de.

Tabii Shane doğru çektiyse ama çekmediyse de Claire hazır olduğunda yapacaktı.

Kurucular Meydanı Noel zamanında bir alışveriş merkezi gibi meşguldü. Meydanın etrafını saran büyük meşaleler yakılmıştı ve gece karanlığına ilkel bir hava katmıştı. Kimi uykulu ve kafası karışmış, kimi heyecanlı ve endişeli vampirler toplanmıştı. Yakınlarda toplanmış bir grup insan da vardı. Claire bazılarını tanıdı, yeni başkan Flora Ramos, Büyükanne Day. İçlerinden biri yüksek sesle şikâyet ediyordu. Monica Morrell'dı. Diğerleri gibi yatağından çıkıp gelmemişti; parti için giyinmişti... Aslında, bu doğru olmayabilir. Claire yatakta da böyle kıyafetler giyip giymediğinden emin değildi.

Myrnin parmaklıklardan çekildi, kollarını kavuşturdu ve Shane'e baktı. "İyi iş," dedi sessizce. "Zeki çocuk, sadece

yarısını çıkarmışsın. Senin hakkında söylediğim kötü sözlerden birini geri alıyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu Claire.

"Naomi üstünlüğünü ilan etmeye hazırlanıyor," dedi. "Kendisi tacı giyecek ve kan dökecek–"

"Bizim kanımızı," dedi Shane.

"Ah, hayır, hiç de değil. Çok eski bir gelenek, Bishop bile saygı duyardı. Morganville'in önde gelen sakinlerini öldürecek. Kurucu aileleri, önemli iş adamları, politikacılar... Sanırım Monica ailesini temsil etmek üzere orada."

"Bu törenden başka bir şey," dedi Shane. "O çocukların çoğu Bay Malum'un savaş konseyinde. Onları gördüm. Büyükanne Day, Hannah'ya bağlı."

"Gerçekten mi?" Myrnin kaşlarını kaldırdı. "İlginç gerçekten. Eski geleneklere uyuyor ve uzun dönemde devam etmenin güvencesini alıyor. Ustaca. Rahmetli babası gibi."

"Lütfen şu kötü düşmanlara hayranlık duymayı bırakıp bizim buradan nasıl çıkacağımıza odaklanır mısın?" diye sordu Claire. "Çünkü eminim biz de öleceğiz."

"Ah, evet. Ama sen ve ben sadece ikincil sıradayız; bu Amelie'nin ölümüne hazırlık. Gördüğüm kadarıyla gelişmeler olmuş. Altımızdaki ızgarayı görüyor musun? Doğal gaz. Etkin bir yakıcı madde, eski günlerdeki kütükler gibi değil..."

"Myrnin!"

Birden kendine geldi. "Isırık izleri," dedi. "Michael'ın boynunda bir tane var. Hannah Moses'ın da öyle. Aslında

Oliver'da da var. Hepsi de oldukça belirgin bir ısırık. Bu ısırıklar oldukça narin bir ağızdan çıkmış olmalı..." Parmağını Naomi'ye uzatarak Claire'e gösterdi. Naomi gümüş ve beyazlara bürünmüştü. "Yeteneği var, görüyorsun. Her vampir böyle meydan okuyamaz. Amelie yapabilir ama asla yapmaz. Naomi yapabilir ve ikisi de bu özelliği babaları Bishop'tan aldılar. Bu yüzden her ne olduysa işi yaptıranın o olduğunu ve kimsenin bir seçeneği olmadığını anlayabilirsiniz."

"Ah," dedi Shane çok farklı bir tonda. "Ah, kahretsin. Michael. Onu Naomi ve Hannah'yla yalnız bıraktım. Hannah, Bay Malum. Naomi'nin Amelie'yle savaşmak için onunla çalıştığını düşündüm. Ama bundan fazlası var. Her şeyi kontrol ediyordu. Michael'ı da."

Bununla birlikte, Claire de bir rahatlamayla Michael'ın neden Eve'e öyle acımasız davrandığını, kendisi ve Shane'e yaptıklarının sebebini anladı. Seçeneği yoktu. Teşekkürler. Şüphelerinden arındığı için çok mutluydu ancak Shane rahatlamış görünmüyordu; rahatsızdı. Belki de bütün gün masum bir arkadaşından nefret ettiğini fark etmişti.

"Oliver'ı da kontrol ediyordu ama bu çok da zor olmasa gerek," dedi Myrnin. "Oliver'ın Amelie üzerindeki etkisi Naomi olmadan bile kötü bir şeydi. Oliver'ı Amelie'yi mahvetmek için kullandı, kasabayı ona karşı doldurdu, kaos yarattı. Sonra da Claire, seni onun gerçek yüzünü göstermek için kullandı. Böylece Amelie'ye dikkati dağınıkken saldıracaktı. Tanrım, ondan bu kadar nefret etmesem hayranlık duyardım."

"Peki onu nasıl durduracağız?" diye sordu Claire.

"Durduramayız. Sanırım bir kafeste olduğumuzu ve diri diri yakılmak üzere olduğumuzu söylemeyi unuttum?"

"Bu kafesin bir anahtarı var mı?"

"Çok iyi hem de," dedi Myrnin. "İşte orada, parmaklıkların diğer tarafında. Bizler de çilingir değiliz bildiğim kadarıyla."

"Şey, deneyebiliriz."

"Gümüş," dedi Myrnin. "Ben kıramam."

"Eğer kaplama değil de saf gümüşse yumuşaktır," dedi Shane. "Şu kazıklardan birini kullanabiliriz belki."

"Bu da sürpriz aletimizi kaybetmek demek," dedi Myrnin. "Her zaman karanlık bir yanın var gibi. Katkıda bulunacak bir şeyin yok mu?"

"Aldılar," dedi Shane. "Ceplerimdekileri ve kemerimi de aldılar. Cezaevi gibi."

"Cezaevi değil," dedi Claire düşünceli bir şekilde. "Ayakkabılarını bıraktılar."

"Yani? Sanırım bir çift tekme bizi bir yere götüremeyecek..." Shane'in sesi yüzündeki ifadeyi görünce zayıfladı. "Ne?"

"Bağcıklar," dedi ve kendi ayakkabılarını çözüp ipleri çıkarmaya başladı. "Bana ver onları."

"Kendimi asmak istemiyorum Claire," dedi Myrnin, biraz endişeli görünüyordu. "Beni öldürmez, biliyorsun."

Claire, Shane'in uzattığı bağcıkları aldı, uç uca bağladı ve kendi bağcıklarıyla birlikte örgü halinde sağlamlaştırdı. Sonra da arkadaki parmaklıkların ortasına bağladı. "Beni

gizle," dedi Myrnin'e. Onu birkaç saniye izledi, sonra başını salladı ve Oliver'ın hareketsiz bedenini iterek yüksek sesle Fransızca bir şarkı söylemeye başladı. Kaba bir şarkıydı.

Claire olabilidiğinde hızlı ipi çevirdi ve germe yerine geldi. "Destek olarak kullacak bir şeye ihtiyacım var," dedi Shane'e. "Kolay kopmayacak bir şey."

"Buradaki tek şey bu oklar," dedi. "Bunlardan birini çekersek sanırım Hannah'nın bizi kızartmak için resmi izne ihtiyacı yok."

Tanrım, tek isteği bir çubuktu. Claire delice etrafa bakınmaya başladı, amacına uygun bir şey bulmaya çalıştı. Sonra gözleri Amelie'nin uzun ve gevşek saçlarını yüzünden korumak için taktığı saç bandına ilişti. Güzel, geniş bir banttı. Plastikten yapılmamıştı ama kumaşla kaplanmıştı.

Olabilir.

Claire eğildi ve ipi Shane'in eline bırakarak, vampirin kafasından saç bandını çekti. Amelie'nin gözlerinin kıpırdadığını düşündü ama Kurucu hareket etmemişti. Ölmüş görünüyordu.

Claire elindeki bandı esnetti. Yana doğru eğimli bir metal içeriği vardı, fakat önden arkada değildi. En güzeli de kırılmamasıydı.

Geri döndü, ipe geçirdi ve parmaklıklara daha sıkı sarmaya başladı. Beşinci kez, gerilimi hissetti; onuncu da ise yavaş ama devamlı gücün parmaklıkları aslında biraz eğdiğini gördü.

Seni seviyorum, fizik.

"Hey," dedi Shane hâlâ o şeyi çevirirken. "Sanırım düşününce sana aptalın teki olduğumu söylemeliyim. Ve, üzgünüm."

"Bu çok zor olmalı," dedi Claire. Bu şeyi çevirmek gittikçe zorlaşıyordu. Saç bandının kenarları eline batıyordu. Dişlerini sıktı ve tekrar çevirdi.

"Bırak," dedi ve bandı aldı Shane. Onun için, sonraki üç çevirme işlemi oldukça kolaydı. Parmaklıklar yavaşça eğildi. "Vay canına, bu gerçekten işe yarıyor. Cezaevinde bağcıklara izin vermemelerine şaşmamak gerek."

"Bundan dolayı değil."

"Seni incittim," dedi aynı tonda Shane, yüzüne bakmadan. "Bunu bir daha yapmayacağıma yemin etmiştim ve yaptım. Naomi'nin bizi birbirimize düşürme planına uydum. Sana ve ona güvenmeliydim ve yapmadım. Senin de beni affetmemek..." Konuşurken hâlâ bandı çeviriyordu ve sonra birden nefes alıp durdu. Claire ellerindeki kızarıklığı gördü. Kan hemen beyaz banda geçti ama bir saniye sonrasında Shane yine çevirmeye devam etti. "Bana güvenmeni ya da affetmeni isteyemem. Ama umarım affedersin."

"Bakalım."

"Sadece bir kesik, bırakırsam ölürüz," dedi. "İyi." Bez parçasını çevirmeye devam etti ve şimdi Claire parmaklıktan çıkan sesi duyabiliyordu. Ortadan sıkıyorlardı ve aradaki boşluk gittikçe artıyordu. Parmaklıklardan birinin tepesindeki kaynak da zayıflıyordu. *Bu işe yarayabilir,* diye düşündü. *İşe yarayacak.*

Sonra, Shane tekrar çevirmeye çalışırken saç bandı keskin bir sesle elinde yırtıldı. "Kahretsin," diye fısıldadı ve ona baktı. "Bu yeterli mi?"

"Eline bir bakayım."

Elini uzattı. Avucunun içinde bir yırtık vardı, bunu görmek Claire'in de canını acıttı. Gömleğinin ucundan tuttu ve kesiğe bastırdı. Sonra kırılan saç bandının ucunu kullandı. İçindeki metal sertti ve etrafındaki kumaştan elini sarmaya yetece bir parça kopardı. Bağlarken, yüzüne baktı.

"Beni affeder misin?" diye sordu Shane ona. Gözleri sıcak bakıyordu ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Hayır," dedi Claire. Onu böyle incitmek kötüydü gerçekten ama doğru olandı. Gerekliydi. "İstiyorum, gerçekten ama sen bana güvenmedin Shane. Sana ihtiyacım olduğunda güvenmedin. Bu da beni incitti. Gerçekten. Seni affetmem için biraz zaman ve çaba gerek."

Shane yumruk yemiş gibi nefes verip gözlerini açtı. Claire'in onu affedeceğini sanmıştı. Bunu daha önce çok kez yapmıştı tereddüt etmeden.

Ama olmadı. Bu kez değil. Claire her şeyin normale dönmesini istese de Shane'in, onu incittiğini de anlamasını istiyordu.

Yüzündeki ifadeden anladığı görülüyordu.

Shane hemen sonrasında, bakışlarını indirip derin bir nefes aldı. "Biliyorum," dedi. "Hak ediyorum. Buradan çıkarsak, söz veriyorum, bunu telafi edeceğim."

"Parmaklıktan ipi çıkar," dedi ve çenesini yukarı kaldırdı. Kollarına atlamak istiyordu ama zamanı değildi ve vermek istediği mesaj da bu değildi. "Her şeye hazır ol."

"Her zaman." Shane'in yüzündeki ukala sırıtış neredeyse yerindeydi. Neredeyse. Ama gözlerinde korku dolu, çekingen bir bakış da vardı. Claire onun ne düşündüğünü merak etti. *Burada ölebiliriz, şu anda ve birbirimizle olamadan.*

Claire'in yapabileceği bir şey yoktu. Shane'in ona çektirdiklerini anlaması gerekiyordu.

Bu, dünyadaki en zor şeydi ama ona sırtını döndü. Myrnin hâlâ uzun uzun şarkılar söylemeye devam ediyordu; kimse dikkat etmiyordu ama onu ve Shane'i umursamamaları aynı oranda sinir bozucuydu.

Claire omzuna vurduğunda, Myrnin öksürerek "Siz ikiniz aranızdakileri hallettiniz mi? Çünkü kusabilirim," dedi.

"Harika olurdu," dedi Claire. "Şu ana kadar harika bir gün geçirdik." Uzandı, çenesini yakaladı ve yavaşça eğilen parmaklıklara çevirdi. Kaşları yukarı kalktı. "Belki biraz dinlenmelisin."

"Sanırım evet," dedi. "Gömleğin yırtılmış. Güzel bir parfüm mü kullanıyorsun bu arada?"

"Kan o," dedi. "Teşekkürler. Şimdi rahatladım."

Myrnin kafesin arka tarafına Shane'in yanına sürünerek gitti. İkisi birbirine öyle bir bakış attı ki Claire'in tüyleri diken diken oldu. Birbirini süzen iki kaplan gibiydiler, Myrnin parmaklıkları incelemek için erkek arkadaşının yanında gitmişti. Yumuşak bir sesle, "Hımmm," dedikten

sonra başını salladı. Sonra beklenmedik bir şekilde Shane'i yakınına çekip yanaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hey!" dedi Sahne ve çekilmeye çalıştı ama sonra durdu, çünkü Myrnin ona bir şeyler fısıldıyordu. Shane kısaca Claire'e baktı, sonra bakışlarını çevirdi ve Myrnin konuşmasını bitirdiğinde Shane başını salladı. Myrnin gitmesine izin verince, oldukça uzaklaştı.

Claire dudaklarını kıpırdattı. *Neler oluyor?* Ancak Shane sadece başını salladı ve uzaklara baktı. Myrnin ona her ne söylediyse rahatsız ediciydi.

Myrnin sorular için durmadı. Amelie'nin yattığı yere gitti ve dizleri üzerine çöküp onu kucağına çekti. "Zavallı, güzel efendim," dedi ve nazikçe yüzüne düşen beyaz-sarı saçlarını yüzünden çekti. "Ateşte mi, şanınla mı ölmek istersin? Ölü ölüdür, tabii ki. Ana senin şimdi seçtiğini hissediyorum."

Amelie hiç kıpırdamamıştı. Bir şeyler ters gitmiş olabilirdi; belki ok içinde kırılmıştı, onu dondurmuş veya başka bir şey olmuştu. Tahtadan bir ok onu öldürmezdi ama felç bırakabilirdi. Claire ona ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Çok fazla vampir. Parmaklıkları genişletseler bile, özgür kalsalar bile...

"Orada bir şeyler oluyor," dedi Shane.

Sonunda Naomi ilerliyordu, meydanda toplanmış vampirlerin uğultusunu susturmaya çalışıyordu. Gümüş ve siyahlar içinde tam bir kraliçeydi ve sesi sıcak, tatlı ve çekiciydi. Claire, onun insanları ikna etmek için ısırmasına gerek olmadığını düşündü. Yeterince ikna ediciydi. Sadece kilit

oyuncuları kontrol etmek için uğraşmıştı ve onlara ihtiyacı olduğu sürece kullanacaktı. Soğuk ama zekiydi.

Naomi konuşmasına başladı: "Arkadaşlarım, sizlere üzüntü ve acı içinde bildirmek zorundayım ki Amelie yönetme hakkını kaybetmiştir."

Herkes neler olup bittiğini biliyordu ama vampirlerden birkaçı karşı çıkmak için seslerini yükseltti. Çok değillerdi ama Naomi'nin popüler bir seçenek olmadığını göstermek için yeterliydi.

Sert ve öfkeli bir hareketle elini kaldırdı. "Kurallarımız açık; güçlü olan yönetir. Kız kardeşim güçlüydü; geçmiş ona karşı çıkıp yenilenlerle dolu. Onun gücü bizi buraya, kendi şanımızı yeniden kazandığımız bu kasabaya taşıdı. Ancak yanılmayın; tereddüt etti. İnsanlarla anlaşmak için onların kanun ve ahlaki değerleriyle kendini mahvetti, öyle ki iyi bir vampir olmayı bile unuttu."

Daha çok sayıda ve yüksek sesle karşı çıkanlar oldu bu kez. Naomi bunu beklemiyordu. Omuzlarında artan bir gerginlikle kaldırdığı eli biraz titredi. "Bu konuda tartışma olmayacak! Kardeşim zayıfladı ve aptallaştı ve ihanetten dolayı hakkını kaybetti. Benim değil ama güvendiği bir sevgilisinin ihaneti. Artık yönetmek için uygun değil. Korkmayın; haini onunla birlikte yakacağım ve her şeye yeniden başlayacağız."

Bu defa kimse bağırmadı. Ürkütücü bir sessizlik vardı. Claire, Naomi'nin kazanıp kazanmadığını ya da başka bir şey mi olduğunu anlayamadı. Vampirleri okumak kolay değildi, özellikle de büyük gruplar halindeyken.

İnsanlar oldukça sessiz ve durağandı, Monica bile. Çelimsiz Büyükanne Day oldukça dik duruyordu, bastonuna yaslanmıyordu. Ancak aralarından yeni biri daha vardı, Monica'nın arkasında duruyordu. Bir insandı, vampir değil.

Jenna? Birisiyle el ele tutuşmuştu. Claire, Flora Ramos'un yana çekildiğini fark etti.

Jenna, Miranda'nın ellerini tutuyordu.

Miranda görünür olamazdı. Ancak oldukça gerçekti ve Jenna'nın ellerini sımsıkı tutmuştu. Belki de Jenna'nın psişik gücü Miranda'ya enerji vermiş ve küçük kız, Cam Ev'in dışında normal gece görüntüsünü almıştı. Ama korku dolu yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla bu pek de kolay değildi.

Buraya neden gelmişlerdi?

Naomi onları görmemişti, gördüyse bile umursamamıştı belki. Yeni halkını neşelendirmek için uğraşıyordu.

"Yarın yeni dönemin başlangıcını temsil ediyor ve sizlere ben liderlik edeceğim," diye devam etti. "Çok uzun zamandır haklarınızdan mahrum edildiniz arkadaşlarım. Hakaretlere, devamlı şikâyetlere ve kendi malınızda kısıtlamalara maruz bırakıldınız. Şimdi hepsi bitti. Buna örnek olarak da, size Morganville'in ilk kanını veriyorum. Sadece bu yerin değil dünyanın yöneticileri olarak almanız için hazır." Beyaz elini uzatıp Monica'nın da içinde bulunduğu yirmi kişilik gruba uzattı.

Vampirler o yöne baktı. Hiçbiri hareket etmedi ve sonra Jason kalabalığı yarıp konuştu, "Sonunda biri doğru bir şey yaptı," dedi.

Monica'yı yakaladı ve çitlerle çevrili kısımdan dışarı sürükledi.

Monica çığlık attı. Onu geriye itecek kadar hızlı vurdu. Claire ileri atıldı ve Oliver'ın göğsündeki oku tamamen çıkardı. Kafesten olabilidiğince hızla atıp "Monica, yakala!" diye bağırdı.

Jason ona yaklaşırken Monica geriye eğildi ve havaya uçan oku gördü. Mükemmel bir hareketle oku yakaladı ve Jason'ın kalbine değil dişlerinin arasına fırlattı.

"Bunu ısır!" diye bağırdı ve koşmaya başladı. Claire, ayakkabılarının da gümüş olduğunu fark etti. Onları çıkardı ve hazır halde tuttu. "Başka isteyen var mı?"

Jaso oku tükürüp çıkardı ve hem öfkeli hem de utanmış halde, onu yakalamaya çalıştı. Monica ayakkabısının topuğunu ellerine vurdu. Yaktı.

"Harekete geçmeliyiz, şimdi," dedi Myrnin. "İyi dikkat dağıtıyor ama uzun sürmez."

"Gerek yok," dedi Amelie. Göğsündeki okun kalan kısmını da çekip çıkardı ve ona gülümsedi. "Şanımı seçiyorum sevgili Myrnin," dedi.

"Mükemmel," dedi. "Claire parmaklıkları genişletti ve..."

Shane kanayan elini kaldırdı.

"Shane de yardım etti," diye düzeltti Myrnin kıskanarak. "Ama şimdi gitmeliyiz. Naomi yandaşlarının saygısını kaybediyor. Onun için iyiye gitmeyecek. Bizi sırf çaresizlikten yakacak."

Amelie başını salladı ve çömeldi.

Kafesin arkasındaki parmaklıkları inceledi, elini sıktı ve kaynağın zayıfladığı yere güçlü bir yumruk attı.

Çat diye kırıldı. Amelie'nin elinin bir kısmı yansa da umursamadı. Gevşek metali tuttu ve onları şaşırtan bir güçle büktü. Parmaklığın alt kısmını da çıkarmış oldu.

"Hannah!" Shane arkalarından bağırıyordu. "Hannah, hayır!"

Claire arkasına göz attı ve hâlâ Naomi'nin emirlerini uygulayan Hannah'yı gördü. Kafesi yanan bir sepete dönüştürecek düğmeye basmak üzereydi.

"Dışarı!" diye bağırdı Claire. "Hemen çıkın!"

Amelie ikinci parmaklığı ikinci kez vurmuştu ve Myrnin de yalın ayaklarıyla ona yardım etti. Üç saniye sonra parmaklıklar bükülüp sonunda kırıldı.

Kocaman bir boşluk değildi ama yeterliydi.

Amelie dışarı çıktı, sonra da Myrnin arkasından. Shane çıktı sonra ve Claire'e elini uzattı.

Oliver hareket etmiyordu.

"Onu bırak!" diye bağırdı Shane. Hannah'nın eli titriyordu; sanki onları kurtarmak istiyor ama yapamıyordu. "Claire, hadi, şimdi!"

Yapamadı çünkü Oliver gözlerini açtı ve hareket etmeye başladı.

Claire, Shane'in elini bıraktı ve vampire doğru gitti.

Onu çekmeye başlarken Oliver gözünü açtı ve parmaklıklara tutundu. "Hayır," dedi. "Yaptıklarımın cezasını ödemeliyim."

"Bu şekilde değil," dedi Claire. "Hadi!"

Ancak gelemiyordu. Demirleri bırakmıyordu.

Naomi başını çevirip mahkumlarının kaçtığını anlayınca sertçe Hannah'ya baktı. Hannah iç savaşını kaybetti ve yakıtı açan düğmeye bastı.

"Gidelim!" diye bağırdı Claire alevler başlayınca. Kafesteki deliğe kendini attı ve Shane'in kollarına düştü. Gömleği yanıyordu. Shane alevleri söndürdü.

Amelie onları geçti, Oliver'ın yanan bedenini tuttu ve bütün gücüyle onu dışarı çekti. Tutunduğu parmaklık ikiye ayrılsa da Oliver serbest kaldı.

Hâlâ ateşteydi.

Amelie ona yüzünde gerçek bir dehşetle baktı ve kendini üzerine attı. Bedeni ve elleriyle ateşi söndürmeye çalıştı. Oliver yanmıştı ama yaşıyordu.

Oliver yanan ellerini kıpırdattı. Amelie'nin omuzlarına dokundu ve "Beni affet," diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Amelie. "Evet. Sus."

"Seni tekrar incitmeden beni durdur."

"Yapacağım." Ellerini boğazına götürüp kapatınca, Amelie kendi göğsünden çıkardığı oku onun kalbine sapladı. Oliver hareketsiz kaldı.

Ancak Michael ve Hannah köşeyi dönmüş, silahlı ve öldürmeye hazır halde bekliyorlardı. Yüzlerinde Naomi'nin istekleri vardı sadece. Ölümcül kuklalardı artık.

Amelie bilmiyor ya da umursamıyordu. Myrnin Hannah'yı yakaladı, ona uzattığı gümüş uçlu bıçaktan sa-

kınarak dengesini bozmaya çalıştı. "Ona zarar verme!" diye bağırdı Claire. "Onun suçu değil!"

Michael ise hâlâ ilerliyordu. Shane, Claire'i bıraktı ve onunla yüzleşmeye gitti. "Bu olmayacak kardeşim," dedi. Michael dişlerini gösterdi ve Shane eline oku aldı. "Bu kez değil. Zaten bugün beni bir vampir öptü. Buna devam edemem."

Ancak şakalar Michael'ı yavaşlatmadı ve Claire fark edemeden, Michael ileri atılmış, Shane'in kollarını tutmuş ve oku kırılıncaya kadar geri büküyordu. Ok yuvarlandı ve yanan kafeste ateş aldı.

Bu sırada Claire, Miranda ve Jenna'ın arkalarında yürüdüğünü, Jenna'nın Miranda'nın elini bıraktığını ve bir anda havada fısıltılarla dolu bir elektriklenme olduğunu gördü.

Michael bile durdu. O seste korkunç bir şeyler vardı, ters giden bir şeyler.

Claire göz kırpıştırdı çünkü ateşte hareket eden ve onlara gelen gölgeler gördü. İnsan şeklindelerdi, Miranda'ya doğru koştular. Kimisi Hannah'nın üstüne üşüştü ve Claire onları göremese de etkileri aşikardı, çünkü Hannah sendeledi ve Myrnin'i bıçaklamaya çalışmayı bıraktı. Myrnin serbest kaldı ve geriledi. Hannah çevresinde gittikçe artan bu deli gölgelerle savaşmaya çalışıyordu.

Zayıfladı.

Sonra dizlerinin üstüne çöktü ve düştü.

Aynı şey Michael'a da oluyordu, etrafında fırtına gibi dönen gölgeler ve Shane gerileyince Claire gölgelerden bi-

rinin kalabalıktan ayrılıp erkek arkadaşına doğru geldiğini gördü.

Küçük gölge şekillendi ve ona yaklaştıkça saydam bir görüntüye dönüştü.

"Lyss," dedi Shane, "teşekkürler."

Lyss ellerini uzattı, bir anlığına Shane onun elini tuttu. Claire aralarında geçen enerjiyi hissetti ve bu enerji kısa süreliğine de olsa Alyssa'nın bedeninde bir yıldız gibi parladı, onu görünür kıldı.

"Seni seviyorum," dedi Alyssa hâlâ ellerini tutarken. "Sadece senin hatan olmadığını söylemek istedim."

Sonra bıraktı ve kayboldu.

Gitmişti.

Shane geriye sendeleyince Claire onu tuttu. Kalbi hızla çarpıyordu ve yandaki ateşe rağmen üşüdüğünü hissediyordu.

Michael düşmüştü ve etrafını saran hayaletler Miranda geri çağırıncaya kadar biraz daha kaldı. Claire böyle olduğunu düşündü. Hayaletler etrafında bir saat gibi toplandı ve fısıldıyorlardı. Miranda ürktü ve daha da solgunlaşarak yarı saydam bir hale döndü.

Jenna elini tutup onu kendine getirdi.

"Onları getir," dedi Amelie, Hannah ve Michael'a işaret ederek. Sonra Miranda ve Jenna'ya baktı. Onlara ne yapacağına karar veremiyor gibiydi. Başını hafifçe eğdi. Bu tam olarak onaylama olmasa da onları tanıma selamıydı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Shane, Michael'ı kollarından tutarken. Michael inledi ama pek hareket etmedi.

"Şimdi," dedi gözleri alev alev, "oyunu kimin daha iyi oynadığını göstereceğiz."

Amelie berbat görünüyor, diye düşündü Claire. Elbisesi yırtılmış, Oliver'ın yanan bedeninden is ve kanla kirlenmiş ve saçları darmadağındı. Ancak kafesin arkasından çıkıp Naomi'yle karşılaştığı zaman hiç bu kadar vahşi ve aynı zamanda kraliçe gibi görünmemişti.

Bütün kalabalık dondu, yüz ya da yüzden fazla vampir, hepsi de ne yapacaklarını düşünüyordu. İnsanlar panik içindeydi, Jason, Monica ile savaşırken durmuştu. Kimse kımıldamıyordu.

Tamamen sakin ve mükemmel görünen Naomi bile kımıldamadı. Ama gülümsemesi boş ve sahteydi.

"Uyar," dedi sonra. "Halefinin elinde ölsen de olur. Onurlu bir şekilde yap, Amelie."

"Seni hep sevdim," dedi Amelie. "Buna hiç değmezmişsin, yazık." Gözleri gümüş beyazı gibi parlıyordu ve en yakınında duran Claire'e doğru başını salladı. "Onları getir."

Claire, Michael ve Hannah'dan bahsettiğini anladı. Myrnin, Hannah'yı taşıdı ve Shane de Michael'ı sürükledi.

Naomi güldü. "Senin ordun bu mu, sevgili kardeşim? Zavallı."

"Öyle mi?" Amelie elini Michael Glass'a uzattı. "Onu geri alıyorum şimdi."

Naomi'nin onun üzerindeki etkisi her ne ise kırıldı. Michael kafasını tuttu ve birkaç saniye düşecekmiş gibi durdu. Sonra kendini toparladı, burnundaki kanı sildi,

Naomi'yi geçip Amelie'nin yanına geldi. Shane'in de yanındaydı. Gözleri Claire'e değdi, bakışları korku ve üzüntü doluydu. Ah, Michael.

"Ve sen de Hannah." Amelie parmağıyla Hannah Moses'ı işaret etti. "Seni serbest bırakıyorum. İnsanlarına katıl."

Myrnin onu da yere bıraktı. Hannah gözlerini kırptı, sendeledi ve Naomi'ye bakmak için başını çevirdi. Gözlerindeki öfke korkutucuydu... ama sonra vampirlerden uzaklaştı ve Monica'nın elinde ayakkabılarıyla Jason'ı tuttuğu yere gitti.

"Onları giy. Öyle daha çok işe yarar," dedi Hannah. Monica'ya gümüş bıçağı uzattı.

"Ya sen?" dedi Monica, Jason büyük bir adımla uzaklaşırken.

Hannah omuz silkti. "Bana saldırmak isterse, başka bir şeye ihtiyacım olmadığını anlar. Onun yararına değil."

Jason arkasındaki ilk sırada duran vampirlere katıldı.

Onu ileri, kimsenin olmadığı alana ittiler.

"Şimdi," dedi Amelie, Naomi'ye, yanan meşaleler ve ateşteki boş kafesin uğultusunda. "Kasabamı nasıl yönetmeyi planladığını anlat, kardeşim. Burada toplananları nasıl yöneteceğini anlat. Göster."

Naomi cesaretsiz değildi. Toplanan Morganville vampirlerine döndü ve ellerini kaldırdı. "Amelie'nin ne önerdiğini biliyorsunuz. Size özgürlük vereceğim. İhtişam vereceğim. Hak ettiğiniz dünyayı geri vereceğim. Tek yapmanız gereken bir adım öne çıkmak, sadece bir ve özgür olacaksınız!"

Amelie hiçbir şey demedi. Hiç.

Kimse kımıldamadı. Yeni bulduğu ölümsüzlüğü mahvettiğini yeni fark eden Jason bile.

Naomi'nin yüzündeki tutku, yenildiğini anlayınca büyük bir boşluğa dönüştü. Son karar.

"Sana daha önce verilen güçlü ipucunu kaçırdın," dedi Amelie. "Sen draug'ların arasına düştüğünde bunların çoğu oradaydı. Seni kurtarmak için kimse eğilmedi. Şimdi de kimse seni takip etmeyecek." Gözleri harika bir gümüş renginde parlıyordu ve sesini yükseltmeye bile gerek kalmamıştı. "Diz çök, kardeşim."

"Hayır," dedi Naomi. Yıkılmak üzereymiş gibi titriyordu ama onu buraya kadar getiren her ne ise ona tutunuyordu hâlâ. "Hayır. Ben yönetmek için yaratıldım."

"Diz çök," diye fısıldadı Amelie. "Seni affetmeyeceğim ama belki kurtarabilirim. Yapacağım. Ancak diz çökmelisin."

"Asla!"

Ama yaptı. İnanılmaz bir ağırlık altında eziliyormuş gibi yavaşça eğildi ve sonunda dizleri üzerine çöküp başını eğerek ağladığında Claire ona acıdı.

Amelie, Naomi'nin çenesini kaldırdı, alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seninle en kötü babayı paylaşıyoruz. Seni suçlamıyorum. Bu kanımız, acı bir durum. Bu konuyu düşünmek için zamanın olacak. Karanlıkta yalnız, uzun zaman. Cezan bitinceye kadar yüz yıl kalacaksın."

Naomi hiçbir şey demedi. Claire aslında söyleyecek bir şeyi olmadığını düşündü. Elleriyle yüzünü kapattı ve Amelie vampirlere bakmak için ondan uzaklaştı.

"Naomi haksız değildi," dedi. "Zayıf davrandım. Sizin de tutuklarınıza yenik düşmeniz konusunda zayıf davrandım, sanki sonuçları olmayacakmış gibi. Ancak kız kardeşimin yolu eski yol ve bizi yok eder... Avlanmanın bizi ne hale getireceğini ve neden olacağı yıkımları biliyorsunuz. Morganville böyle bir risk olmadan yaşamamız için inşa edildi ve bizlere her fırsatta zarar veren insanların dünyasında zayıf olamayız. Teslim olamayız." Derin ve yavaş bir nefes aldı. "Yarın, düşündüğünüzden daha güçlü olacaksınız. Avlanmak yok. Öldürmek yok. Öyle bir durumda kardeşimin cezasını paylaşacaksınız. Ben de öyle." Hannah'ya ve orada duran insanlara döndü. "Gitmekte özgürsünüz. Morganville'in geri kalanına da sözümü iletin. Öldürmeyeceğiz. Öldürürsek, bizler için ceza ölümdür, sizin öldürmeniz durumunda da sizin içi aynısı geçerli. Sadece eşit olarak barışı sağlayabiliriz. Bu bizim doğamızda yok ama hayatta kalmamız için tek çare bu."

Hannah başını salladı. Başkan Ramos da öyle. Sonunda Monica yüksek topuklu ayakkabılarını giydi, saçlarını arkaya savurdu. "Benim evimde güzel bir partiyi mahvettiniz," dedi. Sonra da bir şey demeden uzaklaştı.

Claire neredeyse gülecekti. Neredeyse... Sonra Amelie ona döndü ve "Bana şu hayaletleri açıkla," dedi.

Oldukça uzun bir konuşma oldu.

Claire, Myrnin, Shane ve Michael, Kurucular Meydanı'ndan çıkarılmış ve Amelie'nin ofisine gelmişlerdi. Burada işçiler yerdeki kırık camları süpürüyor ve sabah için camları ye-

tg: kaktusunx

niden takıyorlardı. Çalışmaların gidişatına bakan Amelie onları dışarıdaki ofise aldı. Asistanı, Kurucu'nun oturması için yerini verdi. Amelie'nin birkaç koruması Oliver'ı getirdi ve yere koydu. Sessizdi ve gözleri kapalıydı. Yanıkları iyileşiyordu ama hâlâ yüzünde kırmızı izler vardı ve elbisesi kumaştan çok kömürleşmişti.

"Bildirileri vereceğim şimdi. Bizzie, bu akşam onları dosyala," dedi Amelie. Yorgun görünüyordu ve inanılmaz solgundu. Ancak sesinde kendinden emin bir ifade vardı. "Myrnin, işine geri dönmeni istiyorum. Morganville'de telafi edilmesi gereken çok şey var. Bunu sensiz yapamayız ve senin dışarıda hayatta kalma şansın da az."

Myrnin tereddüt ettikten sonra, "Düşüneceğim," dedi.

"Sana emir verebilirim."

"Pekâlâ," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Kesinlikle deneyebilirsin, sevgili bayan, ama..."

Amelie başını salladı ve asistanına bakış attı. "Kabul ettiğini yaz," dedi. "Michael, yaptıklarını isteyerek yapmamış olsan bile, kraliçene ve efendine karşı geldin. Bana nasıl affettireceksin kendini? Cevap vermeden iyi düşün. Tatmin edici yalnız bir cevap var."

Başını salladı. "Her zaman istediğini alırdın." Michael bitkin ve kötü görünüyordu. Claire'in ya da Shane'in gözlerine bakmamıştı. "Eve beni affetmeyecek. Olanların hiçbiri için."

"Doğru," dedi Amelie. "Bir çocuğun ihaneti kadar acı bir şey yoktur. Ancak seni bir şartla cezalandırmadan bırakabilirim."

"Nedir?"

Ona soğuk bir bakış attı. "Seni uyardım," dedi. "Tekrar ve tekrar. Sizin evlenmenize kinden değil seni ve Eve'i korumak için izin vermedim. O çok acı çekti Michael ve senin elinde olan şeyler de vardı. Seni bunun için uyardım. İnsanlar kırılgandır ve zayıflık göstermeden duramayız biz. Sen bunu zaten hissettin. Bu yüzden kendi iyiliğin için, eşinden boşanırsan cezasız gitmene izin vereceğim. Onu bırak, Michael. Doğru olanı yap."

Michael şaşırmış görünüyordu ve sonra gözlerinden yanan bir öfke belirdi. "Yapamazsın," dedi. "Bunu yapmamı isteyemezsin."

"Sana emir vermiyorum. Ağır ve kamusal bir cezadan kurtulmanı sağlıyorum."

"Yeterince incinmedi mi? Bizi ayırmak Naomi'nin isteğiydi!"

"Benimle ilgisi olmayan nedenler yüzünden," dedi Amelie. "Hannah Moses ve diğer pek çoğuyla aynı fikri paylaşıyorum. İnsanlar ve vampirlerin güvenlikleri için ayrı olmaları gerektiğini düşünüyorum. Sen çok ileri gittin. Kıza öfkeli değilim Michael; onun adına korkuyorum. Onu her gün ne kadar tehlikeye attığının farkında mısın?"

Eve'i hastanede ziyaret etmek istiyor, diye düşündü Claire. Bir saniyeliğine onun kabul edeceğine ve uzaklaşacağına emin gibiydi. Bu çok iticiydi.

Ancak Michael'ın gözleri Kurucu'nun gözleriyle buluştu. "Onu seviyorum." Sadece bunu söyledi, basit ve kesin.

"O yüzden bana vereceğin ceza ne ise ver. Onu tekrar incitmeyeceğim."

Karşısında Shane başını salladı ve yumruğunu göğsüne vurdu. Saygı. Michael ona küçük ve yılgın bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Çok iyi," dedi Amelie. Memnun görünmüyordu. "Bizzie, lütfen Michael Glass'ın efendisinin verdiği cezayı kabul ettiğini yaz."

Bizzie'nin kalemi kâğıtta kaldı. "Ve nedir cezası?"

"Karar vermedim," dedi Amelie. "Ancak kamunun önünde olacak."

Sonra onun sırası gelmişti. Amelie sakin bakışlarını ona dikti. "Claire," dedi. "Her zaman her yerdesin. Seninle ne yapacağım?" Claire sessiz kaldı. Amelie'nin ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini gerçekten bilmiyordu. İçinde çok öfke vardı, çok üzüntü ve her zaman zayıflığı hedeflemek kolaydı, Amelie'nin Michael'a yaptığı gibi. Kımıldamadığı ve göz kırpmadığı anda Amelie, Myrnin'e döndü. "Eee?"

"Ona ihtiyacım var," dedi. "Frank çevrimdışı." Öldüğünü anlatmaya çalışıyordu. "Onsuz, her şeyi çevrimiçi yapmak çok uzun sürer. Ah ve bir beyne ihtiyacım var. Zarar görmemiş bir beyin. Naomi değil; Morganville'in sistemlerinde gezinmesine izin veremem, yapar mısın?"

"Claire'in beynini kullanmak istediğini düşündüm," dedi Amelie öylesine ve korkup korkmadığını anlamak için ona bir bakış attı. Korkmuyordu. "Pekâlâ. Senin için bir şey bulunabilir. Claire, sen..."

"Hayır," dedi Claire. Sadece hayır. Basit bir sözcük ama kendini yüksek bir uçurumdan atmak gibiydi. "Bir defa Morganville'i terk edebileceğimi söylemiştin. Bunu mu ima ediyorsun?"

"Claire?" Shane göz kırptı ve ona doğru bir adım attı. "Ne yapıyorsun?"

Claire onu görmezden geldi, ona bakan Amelie'yi izliyordu. "Söylesene?"

"Evet," dedi Amelie. "İstersen. MIT'ye girmeni sağlayabilirim ve Morganville ile dost olan ama artık burada yaşamayan biriyle çalışmalarını sürdürürsün. Hayatımı kurtarmaya karşılık istediğin şey bu mu?"

"Hayır," dedi Claire. "Bu hepinizin hayatını birkaç kez kurtardığım için bana olan borcunuz. İstediğim şey Shane'i de bırakmanız. İsterse."

"Claire, bu aptalca," dedi Myrnin. "Sen..."

"İstiyorum," dedi Shane, sözünü keserek. "Kesinlikle istiyorum."

Claire başını salladı. O ve Amelie henüz bakışmalarını bitirmemişti. Bunu sürdürmek gerçekten zordu; Amelie çabalamasa bile bir çeşit gücü vardı ve Claire'i titreten ve başını ağrıtan bir etkisi oluyordu. "Ben MIT'de okumak istiyorum. Shane de istediği yere gidebilsin. Senin de Morganville için verdiğin sözü tutmanı istiyorum. Öldürmek yok. Myrnin'in beyni bulması için bile."

"Gerek yok," dedi Myrnin ciddiyetle. "Morgda işe yarayacak birkaç–"

Amelie elini kaldırdı ve sözünü kesti. "Kabul," dedi. "Not al Bizzie." Bizzie başını kaldırmadan, hızla kâğıda bir şeyler karaladı. "Şimdi, Oliver'a gelince," dedi. Sesi biraz daha yumuşak çıkmıştı. "Oliver'a gelince, onu da Naomi gibi affedersem zayıf görüleceğim. O benim en açık düşmanımdı ve sırtımdaki en görünür bıçaktı. Bu yüzden gitmeli. Morganville'den ben dönmesini isteyinceye kadar sürgün edilmeli."

Oliver gözlerini açtı ve başını çevirdi. Bakışları Amelie'ye döndü, bir an aralarında öyle acı bir şey vardı ki, Claire uzaklara bakmak istedi. Kendisinin de bildiği çaresiz ve öfkeli bir özlemdi bu.

Sonra Oliver, "Evet, efendim," dedi. Sonra da gözlerini kapadı. "Dilediğiniz gibi olsun. Cezamı kabul ediyorum."

"Hepiniz çıkabilirsiniz," dedi Amelie. "Oliver eşyalarını toplayabilirsin. Yarın gideceksin."

Ofisine geri döndü.

Bu kadardı. Claire zafer sevinci yerine buruk bir boşluk hissetti. Hiçbir şeyden emin değildi artık. Sadece hayatının kontrolünü eline alması gerektiğini biliyordu yoksa asla yapamayacaktı sonra. Michael, Claire'in yanında durdu ve "Ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Çok, çok üzgünüm. İnan bana, sana açıklayamam," dedi.

"Gerek yok," dedi. "Bishop tarafından kontrol altına alınmıştım; nasıl olduğunu biliyorum."

Michael iç çekip başını salladı. "Kahretsin. Biliyorum Shane'le sorunların var. Hepsine ben sebep oldum. Çok üzgünüm. Düzeltmeme izin ver."

Bunun pek mümkün olduğunu düşünmüyordu ama ona gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. Tek yapabildiği buydu. "Ama bu benim hayatım, Michael."

"Biliyorum," dedi. "Sadece sensiz ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Sen ve Eve mi? İyi olacaksınız. Sen onu seviyorsun; herkes bunu görebilir şimdi. O istese belki vazgeçerdin ama başkaları için değil. Bu gerçek aşk, sanırım." Gayriihtiyari uzandı ve onu yanağından öptü. Michael çekindi. O da biraz. "Döneceğim. Ama bir süre kendi hayatımı yaşamalıyım. Dışarıda. Uzakta. Anlıyor musun?"

Anlıyordu, Claire bunu gülümsemesinde gördü. "Ben ve Eve'in size anlatmak istediği de buydu çocuklar," dedi. "Bazen sadece buna ihtiyaç duyarsınız. Gerçekte kim olduğunuzu anlamak için." Gülümsemesi kayboldu. "Shane'den seninle gelmesini istemedin."

"Evet," dedi ve yürüyüp uzaklaştı.

Shane arabanın orada bekliyordu. İkisi yaklaşırken Claire aynı nedenden dolayı ona ya da Michael'a doğrudan bakmıyordu hâlâ. Yan tarafa dayandı, kollarını kavuşturdu ve "Refakatçi," dedi.

"Tabii," dedi Michael. "Ben sürerim. Shane..."

Shane onu durdurdu. "Şimdi değil," dedi. "Özür için hazır değilim. Eve'le hallet, sonra benimle konuş."

Michael başıyla onayladı. Belli ki duymak istediği bu değildi ama daha iyisini de bekleyemezdi. *Biz kazandık*, diye düşündü Claire. *Neden daha iyi hissetmiyoruz?*

"Üzgünüm," dedi Shane. Kıpkırmızı olmuştu ve Claire arabanın arka tarafına geçtiğinde garip davranıyordu. "Bak, istersen öne sen geç–"

"Refakatçi dedin,*" dedi. "Sorun değil."

Ne söyleyeceğini bilemez halde Claire'e baktı. O konuda, Claire de emin değildi.

Eve dönüş oldukça sessizdi.

Miranda onları sevinçle kapıda karşıladı. Jenna en az onun kadar gururlu, arkasında bekliyordu. "İyisiniz," dedi. "Yardımımıza ihtiyacınız olacağını biliyordum."

"Aslında," dedi Jenna, "o bendim. Sizin kafeste olduğunuzu gördüm ve ne yapacağımı bilemedim."

"Ben biliyordum," dedi Miranda. "Onlardan korkmayı bırakıp konuşunca, her şey kolaylaştı. Hâlâ onların çevresindeyken dikkatli olmam gerekiyor ama Jenna yanımdayken bana zarar veremiyorlar. Evden çıkmama da yardım ediyor. Mükemmel."

Jenna pek öyle düşünüyor gibi değildi ama yine başını salladı.

"Eve nasıl?" diye sordu Michael. Miranda'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Uyanık, kanepede bekliyor. Neler olduğunu anlattık."

"Teşekkürler. Hayatımızı kurtardın." Claire, Miranda'yı kucakladı ve sonra onunla salona geçti. Eve kanepede oturuyordu. Yaraları oldukça iyi görünüyordu, yerdeki buzlar işe yaradığını gösteriyordu.

Michael'ı gözlerinde az bir ümitle izliyordu.

Birkaç adım ötedeydi ama harekete geçmeye cesaret edemiyordu. Shane arkasında durakladı ve kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Claire bu duruşu biliyordu; onun koruma görevlisi bakışıydı. Şu anda Eve'i Michael'dan koruyordu.

Ancak Michael daha yakınlaşmaya çalışmadı.

"Seni incittim," dedi. "Bunu asla istemedim ama oldu. Bunu yapmak istemedim, o ben değildim ve bu doğru, bendim ama bunu unutamadığını biliyorum. Ben..." Ellerini açtı. "Kendimden nefret ediyorum, Eve. Söylebileceğim tek şey bu. Gitmemi istersen giderim. Her şeyi yaparım. Her şey."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Miranda anlattı," dedi Eve. "Naomi'yi. Seni ısırmasını. Yaptıklarının senin seçimin olmadığını. Ama gerçek gibiydi. Biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi. "Bana da gerçek gibi geldi. Ve beni çok korkuttu."

"Bunu bir daha asla yapma."

Michael gülümsedi.

"Yapmam," dedi. "Seni seviyorum, Bayan Glass."

Eve kollarını açtı ve Michael ona kırılacak bir kristalmiş gibi dikkatle sarıldı.

Shane boğazını temizledi. "Amelie onu vazgeçirmeye çalıştı," dedi. "Çünkü Michael galiba sana bunu anlatmayacak. Reddetti. Bu yüzden yine kötü tarafta."

"Ah, bebeğim," dedi Eve. Michael'ın yüzüne bakmak için geri çekildi. "Ne kadar kötü?"

Omuz silkti. "Önemli değil."

Eve başını omuzlarına koyduğunda gözlerinde mutluluk vardı. Claire, Eve'in gözlerine baktı ve küçük bir gülümseme gördü. Küçük bir şeydi ama bir başlangıçtı.

"Ben de seni seviyorum, Eve," dedi Claire. "Üzgünüm."

"Sus," dedi Eve. "Onu kim öpmek istemez ki? Affedildin ve unutuldu bile."

Claire'in beklediğinden daha sıcak bir karşılıktı. Michael, Eve'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve özel bir şeyler olduğunu düşünen Claire orada bulunmak istemedi.

Shane de öyle hissetmiş olmalı ki duvardan uzaklaştı ve yukarıdaki odasına çıktı. Claire tereddüt ettikten sonra o tarafa yöneldi.

"Hey." Michael, Eve'den biraz uzaklaşarak ona baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "O şey, Myrnin için üzerinde çalıştığın proje. Onda bir şeyler var. Hissettim. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Claire şaşırdı, ancak sevinmişti de. "Sağ ol," dedi. O şey, yemek masasının üzerinde büyük bir makinenin parçası gibi duruyordu. Claire geri gitti ve makineyi gerçekten çalıştırsa neler olacağını merak etti.

Harika bir şey, belki.

Ya da çok kötü.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve koridorda tereddüt etti. Shane'inki de dahil bütün kapılar kapalıydı. Derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve o yöne doğru yürüdü. Kendi cenazesine gider gibiydi. Shane'in kapısını tıklattı ama kimse

tg: kaktusunx

cevap vermedi. *Bu konuda konuşmak istemiyor,* diye düşündü. Claire, Shane'in güvensizliği yüzünden ne kadar kırıldığını anlaması için mesafeli olmaya çalışsa da canı acıyordu.

Odasına döndü, yalnız hissediyordu. Işıkları açmadı. Bitkinlik, üşüme ve çaresizlik çok fazla geldi. Yatağına girip ölünceye kadar ağlamak istiyordu. Sabah olunca, Morganville'den ayrılmayı, yeni bir kasabaya, okula ve dünyaya gitmeyi düşünmek zorunda kalacaktı. Bir şekilde Michael, Eve ya da Myrnin'siz yaşamayı öğrenecekti.

Belki de Shane bile olmadan.

Ama şimdi bunu kaldıracak güçte değildi.

Makineyi şifonyerin üstüne koydu ve elbisesini çıkarmaya bile çalışmadı. Sadece üstündeki fazlalıkları attı, ayakkabılarını çıkardı, yatağına süzüldü. Birden gittikçe yanına yaklaşan sıcak bir bedeni hissetti.

Ah.

Shane kollarıyla onu sardı. Yavaş, çekingen ve tamamen sessizce yaklaşıyordu. Bedenleri birbirine değinceye kadar yaklaştı. Yumuşak, narin boynuna yavaş ve yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bana sormadın, biliyorum," dedi. "Gitmemi istemediğini biliyorum. Ama Boston'a gideceğim ve bana ihtiyacın olduğunda orada olacağım. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Güvenini kazanmak zorundayım biliyorum. Sorun değil."

Claire nefesini tuttu, iç çekti ve kalp kırıklığını yepyeni ve güzel bir farkla yeniden hissetti.